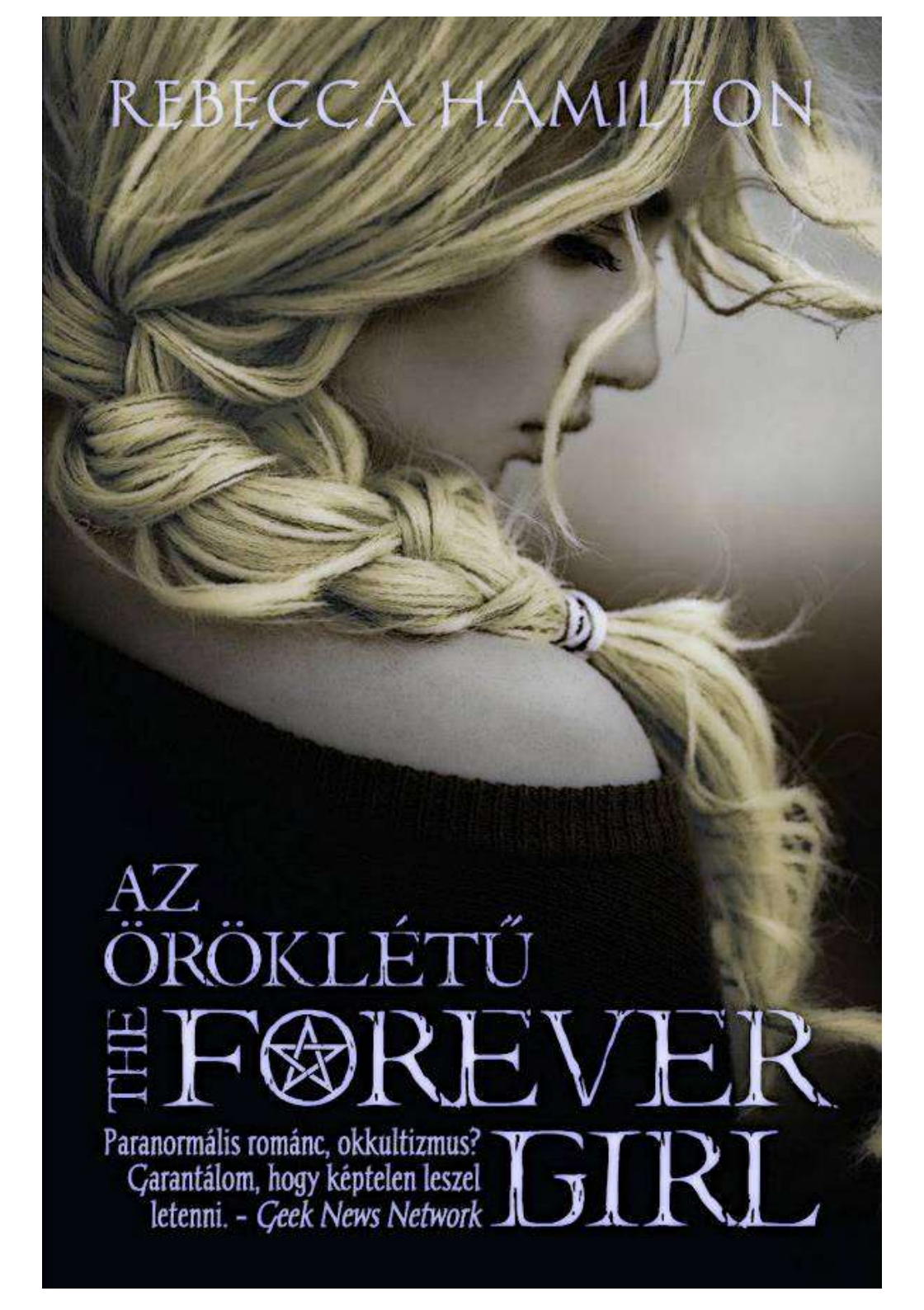

REBECCA HAMILTON

AZ
ÖRÖKLÉTŰ
THE FOREVER
GIRL

Paranormális románc, okkultizmus?
Garantálom, hogy képtelen leszel
letenni. - *Geek News Network*

A wicca Sophia Parsons egy Sziklás-hegységben fekvő kisvárosban él. A közösség kitaszítottjaként tengeti mindennapjait: az emberek kerülnek, mert kapcsolatot feltételeznek közte és néhány megoldatlan gyilkossági ügy között. Sophia egyetlen vágya, hogy megszabaduljon a fejében duruzsoló zajtól. Ennek érdekében ártatlan bűbájhoz folyamodik és elvégzi vallása egyik szertartását, aminek következtében az alapzaj suttogó hangokká változik. Amikor már végképp úgy véli, hogy kezd elmenni az esze, örületéhez különös társak szegődnek, akik ráadásul veszélyesek. Az egyikük Charles, akibe Sophia maradék józansága ellenére beleszeret. A férfinak köszönhetően egy sokkal rejtélyesebb valóság tárul fel előtte, mint amiben valaha hinni mert. Ebben a világban a túlélés érdekében tilos kérdéseket feltenni, és illik kitérni a *halhatatlanok* útjából. Ám ő már réges-régen átlépte a határt...

REBECCA HAMILTON

AZ
ÖRÖKLÉTŰ
THE FOREVER
GIRL

The Forever Girl © Rebecca Hamilton 2012
© Rebecca Hamilton 2012 by Agreement with Trentin e Zantedeschi Literary
Agency.
Minden jog fenntartva!

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
The Forever Girl, Forever Girl Series, Volume One: Sophia's Journey
First published by
Immortal Ink Publishing, LLC in 2012 by Rebecca Hamilton

Fordította: Popovics Ferenc

ISBN 978-963-635-449-7
ISSN 978-963-635-413-8

Hungarian edition
© by I.P.C. Könyvek Kft., 2013
Hungarian translation
© by Popovics Ferenc, 2013

Kiadja az I.P.C. Könyvek Kft.
IPC-MIRROR Könyvek
www.ipck.hu
+36 20 912 4505; b.kiado@chello.hu
Felelős kiadó: az I.P.C. Könyvek Kft. igazgatója
A kötet kiadásában közreműködött a Novivion Trade S.A.

Felelős szerkesztő: Fülöp Ildikó
A szerkesztő munkatársa: Paár Andrea
A belívet szedte és a borítót tervezte: Popovics Ferenc
Borítókép © www.istockphoto.com

Nyomtatta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördös János igazgató

Rebecca Hamilton

AZ ÖRÖKLÉTŰ

{a szerző megjegyzése}

Sophia útja a wicca¹ vallás egy kitalált követőjének történetét mutatja be, nem valódi wiccákét. Egyik szereplő cselekedetei sem ábrázolják szándékosan bármely vallási csoport vagy szekta követőjét. Ez a regény kizárólag a szórakoztatás céljából született, s nem azért, hogy társadalomkritikát fogalmazzon meg. Jómagam egyetlen egyháznak sem adakozom, s nem is ítélem meg azokat.

¹ Újpogány vallás, melyet először a brit Gerald Gardner kezdett népszerűsíteni 1954-ben. Nem intézményesített vallás, a különböző felekezetek, hívek szertartásai és hite merőben eltérő lehet. Egyes kulcsfontosságú elvekben viszont egyetértenek. Legtöbben hisznek az Úrnőben és az Úrban, és elismerik az összes kultúra isteneit, azonban mindet a saját isteneik egy-egy aspektusának tekintik. Világnézetükben fontos szerepet játszik az öt elem: a föld, víz, tűz, levegő és a lélek, melyeket gyakori jelképük, a pentagramma öt csúcsa szimbolizál. Erkölcsei alapszabályuk: Ha nem ártasz vele, tégy, amit jónak látsz.

{ajánlás}

Férjemnek, Davidnek: három laptop látta kárát, megszámlálhatatlan órát és az összes türelmedet felemésztette, de lám, itt tartunk, s még egy darabban vagyunk.

Üzlettársamnak és írócimborámnak, Rudynak: bárcsak sose lenne részünk a bejegyzéseinket követő érdektelenségben, e-mail-blokkolásban, ananászbán és az összes többi főbiánkban.

S a számomra legfontosabbaknak, a gyerekeimnek: szeretem azt, akik vagytok, és akivé engem varázsoltatok. Köszönöm, hogy lelkem és ihletem vagytok.

{egy}

ANYUKÁM EGY ÖRDÖGÜZÉS SORÁN vesztede életét a tizennyolcadik születésnapomon. Ugyanazon a napon egy örökösen jelen lévő alapzaj költözött a fejembe, akár valami hívatlan házfoglaló, akit képtelenség kikergetni.

Egyfolytában az járt az agyamban, hogy csak úgy leszek képes életben maradni, ha megszabadulok ettől a kellemetlen zajtól – mintha kizárólag csendre lett volna szükségem, ha máshol nem, hát önmagamban, hogy újra otthon érezhessem magam.

Tévedtem.

A fekete-fehér csempével burkolt padlón keresztül odaballagtam a zenegéphez, és abban reménykedtem, hogy a Pink Floyd „Wish You Were Here” című száma majd megfojtja azt a francos darazsat az agyamban.

– Sophia! – hasított Mrs. Franklin éles, rikácsoló hangja a gondolataimba.

Igyekeztem higgadtan válaszolni. – Igen?

Bokáig érő, kasmírmintás ruháján kisimította a láthatatlan ráncokat. – Kérem a számlát! Inkább távozom, mielőtt valami világi zene csapja meg a fületem.

Odasétáltam a pénztárgéphez, kinyomtattam a blokkot, és elindultam a vörös műbőrborítású bokszt felé, ahol ült.

– Óhajt még valamit, Mrs. Franklin?

– Azt reméltem, meggondolja magát a házára tett ajánlatomat illetően.

Természetesen meg sem fordult a fejemben. *Mi a fenének, és főként hiába adnám el az örökségemet, ha nincs annyi pénzem, hogy örökre itt hagyhassam ezt a rohadt várost.*

– Nem érdek...

Megragadta a karomat, én pedig a tekintetemet elfehéredő ujjperceiről kényszeredetten mogorva arcára szegeztem. Megfordult a fejemben, hogy elrántom a karomat, de ha jelenetet rendeznénk, én húznám a rövidebbet. Végül is a vendégnek mindig igaza van.

Közelebb hajolt, és odasúgta. – Édesanyád is így akarná – közölte negédesen.

A szemébe néztem, és fogalmam sem volt, mit mondhatnék. De nem is kellett mondanom semmit. Hosszú, figyelmeztető pillantással rám meredt, aztán eleresztette a karomat, felmarkolta a tárcáját, és odasietett a kasszához.

Értem, mondtam magamban, a tarkójának szegezve a megállapítást. Szóval úgy gondolod, az én hibám, hogy anyu meghalt az ördögűzés közben.

Miért is ne? Hiszen mindenki így gondolja. Végül is az én érintésem alatt lehelte ki a lelkét. Legalább apám meggyilkolásával nem engem vádolnak, bár azzal is valószínűleg csak azért nem, mert akkor még csak hatéves voltam.

Ahogy elindultam vissza a konyhába, a négyes asztalnál ülő két fiú közül az egyik leintett, hogy hozzak neki egy turmixot. Próbáltam a rendelésre összpontosítani, miközben bekapcsoltam a turmixgépet, de valójában fogalmam sem volt, hol ér véget a fejemben lévő zúgás, és hol kezdődik a való világ zaja.

– Azt hallottam, hogy boszorkány – mondta a társának az idősebbik fiú jól hallhatóan.

A barátja elvigyorodott. – De hiszen még a nővérednél is szőkébb... és valószínűleg kétszer olyan buta.

Így igaz. Sophia Parsons a falu bolondja. Sápadt, szőke és barna szemű. Szelíd, akár a bárány, ugyanakkor valamiképp mégis a saftos pletykák első számú sztárja.

Kedvem lett volna az egész turmixot a srác zsíros kis fejére önteni, de inkább felidéztem a Wicca Intelmet, mely oly régóta kalauzolt: *Ha nem ártasz vele, tégy, ahogy jólesik.*

Nagy kár, hogy a Coloradói Állami Egyetemen szerzett tudásom nem bizonyult valami gyümölcsözőnek. Nyilvánvalóan senki sem akart felvenni egy huszonnégy éves, frissen végzett egyetemistát, hogy történelmet tanítson.

A zsíros hajú fiú a bejárat felé bökött a fejével. – Na, húzzunk innen. Kiráz tőle a hideg.

Hiába mentek el, a kritikájuk után fellépő, viszkető érzés nem múlt el. Kifűjtam a szemembe lógó, kóbor tincset az arcomból, és az ülőbokszyk fölött kibámultam az ablakon, a látóhatáron végighúzóódó Sziklás-hegység felé. Belle Meadow mindössze harmincperces útra volt Denvertől, a modern világhoz képest mégis ezer évvel volt elmaradva. Ez a város egy csapda, a bogarasok gyűjtőtéglje. Amennyiben Colorado a Délnyugat szívének számít, akkor Belle Meadow egy eldugult artéria.

Az étkezde ajtajának csilingelése visszazökkentett a valóságba: a levegőben terjengő égett olaj és kávé szagához, valamint azon kötelességemhez, hogy bárki is essék be azon az ajtón, ki kell szolgálnom. A „bárki” ezúttal történetesen Locumb seriffet jelentette. Határozott járással lépett be az étkezdébe, és tekintetével végigpásztázta a helyiséget, mielőtt elindult felém.

– Üdv, seriff! – Felfordítottam egy fejjel lefelé tárolt kávésbögrét, és elkezdtem teletölteni. – Csak a szokásosat?

A bajusza megrándult. Elsöpört egy-két morzsaszemet a pultról ott, ahol a barna rendőregyenruhája alól kidudorodó hasa hozzáért, majd rám emelte a tekintetét. – Sophia Parsons kisasszony?

Megállt a kezem a félig telt kávéscsésze fölött, és nem töltöttem tovább. Most mi van? *Hisz én szolgállok ki kávéval minden reggel* – Igen?

Jack mellém lépett, a kezét egy kendőbe törölgette. – Üdv, seriff! Mi folyik itt?

Locumb megköszöri a torkát. – Én, izé, attól tartok, meg kell kérnem Parsons kisasszonyt, hogy jöjjön velem.

Jackkel egymásra bámultunk, majd újra a seriffre néztünk.

– Ez valami vicc? – kérdeztem.

Valójában nem hittem, hogy tréfálgozik. Locumb seriff nem volt az a vicces fajta. Az étkezdében mindenki minket figyelt. Még a zenegép is elhallgatott.

Jack közelebb hajolt a seriffhez, és halkán megkérdezte. – Mi ez az egész, Jerry?

Locumb szipákolni kezdett. – Nem beszélhetek róla. Mindössze fel kell tennünk néhány kérdést Sophiának.

A pulzusom felgyorsult. Locumb seriff igazán rendes fickó... az *étkezdében*. De egy porcikám sem kívánta, hogy kérdőre vonjon. Még egyszer ne. Soha többet.

Igyekeztem nyugodtnak látszani, és levettem a kötényemet, majd szelíden a pultra helyeztem.

– Rendben – mondtam. – Összeszedem a holmimat.

Miután megígértem Jacknek, hogy bepótolom a műszakomat a hétvégén, elindultam az autóm felé, és követni kezdtem Locumb seriff járőrökcsiját.

Kivert a hideg veríték, mire beértünk a seriff irodájába. Nem kaptam bilincset, nem olvasták fel a jogaimat. Ezúttal legalább nem tartóztattak le. Még abba is beleegyezett, hogy külön kocsiban, egyedül kövessem az őrsre.

Annak az egész dolognak Mr. Petrenkóval már rég vége, nem igaz? Én csupán megtaláltam a holttestét.

Nem én öltem meg azt a férfit. Gondoljon bárki bármit.

LOCUMB SERIFFEL EGY APRÓ helyiségben ültünk le, amiben csak egy asztal volt két székkal, a gyér fényt pedig az álmennyezetbe süllyesztett lámpa szolgáltatta. A tenyeremet a nadrágomba töröltem, de így is tovább izzadt.

A seriff a mobiltelefonján előkeresett egy képet. – Ismerős?

Talán ha mutatott volna egy hússzor harmincas fotót... Egyáltalán mi van a képen? Egy erdő? Egy vörösés-narancssárga nyolcas alak egy kereszttel? Összeráncoltam a homlokomat, és megráztam a fejem. – Ismerős kellene, hogy legyen?

– Valaki festékszóróval pingálta ezt az elhagyott gabonasilóra – mondta hűvösen. – Miért nem mondja el, amit tud?

– Amit a festékszórós pingálásról tudok?

– Figyeljen ide. – A szemembe nézett. – Mrs. Franklin azt állítja, az egyik hölgy a gyülekezetében, nos, a lánya, megbetegedett. Úgy gondolják, magának köze lehet hozzá.

– Mrs. Franklin úgy gondolja, hogy nekem mindenhez közöm van.

– Szóval?

– Szóval mi? Nem betegítettem meg senkit!

A férfi felfújta az arcát, majd kifújta a levegőt. – Én nem azt mondom, hogy megbetegített bárkit, Sophia. Ők úgy gondolják, rontást küldött a gyermekükre azzal, hogy felfestette ezt a sátáni szimbólumot.

– Maga tényleg azt hiszi, *rontást küldtem* valakire? Most ugye, csak viccel?

Lehet, hogy Belle Meadow csupán egy kisváros, de annyira azért csak nem elmaradt, hogy *ezért* berángassanak az őrre.

– Azért van most itt, mert Mrs. Franklin azt állítja, hogy maga vandálkodhatott az elhagyatott gabonasilónál, és nem azért, mert „megátkozott” valakit.

– És? – kérdeztem.

– Nos, maga volt?

– Wicca vagyok.

Üres tekintettel bámult rám. – Ennek mi köze az ügyhöz?

– A wiccák nem hisznek a sátánban.

– Figyeljen ide, hölgyem. Engem nem érdekel, miben hisz. Miért nem hajlandó egyszerűen elmesélni, hol volt, amikor a szabálysértés történt?

– És mikor is történt mindez?

– Május tizedikén.

– Éppen Coloradóban államvizsgáztam. – Viszont ezt egy pár perces utánajárással is kideríthette volna a seriff, anélkül, hogy beidézett volna miatta. Egyébként pedig Mrs. Franklin honnan tudta egyáltalán a történetek időpontját? Netán naponta körbeautózta a várost naptárral meg jegyzetfüzettel, démonimádás nyomai után kutatva?

Locumb seriff hátradőlt a széken, a térdére csapott, majd felállt. – Ugye, nem bánja, ha néhány percig megvárakoztatom, amíg megerősítést kapok az iskolától is?

Az ajtó felé intettem. – Csak nyugodtan.

Szívesen mondanám, hogy mennyire élveztem a csendet a távollétében, ám a fejemben egész idő alatt kizárólag az egyre elviselhetetlenebb folyamatos zúgást hallottam.

Locumb seriff egy bögre kávéval és egy bocsánatkéréssel tért vissza. A kávé nem ittam meg, de a beteg gyerek felől érdeklődtem, mire ő elmondta, hogy egyszerű bányahimlőről van szó. Nem holmi démoni fertőzésről vagy ilyesmiről.

A dolgok ilyenén rendeződése után beszálltam a kocsimba, és megmarkoltam a kormányt. Képtelen voltam *egyszerre* foglalkozni Mrs. Franklin örült vádaskodásával és azzal az átkozott sistergéssel a fejemben. Valamelyiken muszáj felülkerekednem.

Mélyeket lélegeztem, és megpróbáltam a sistergést oly mélyen a koponyám belsejébe üzni, amennyire csak képes voltam. Nem akaródzott visszamennem dolgozni. Valaki valószínűleg ügyis

megzavarná a relaxációs próbálkozásomat azzal, hogy vigyek neki egy italt, vagy töltssem újra a poharát, vagy panaszkodna, hogy túl csípős volt a jalapeños cipója, vagy nem volt eléggé csirkés a gyömbéres-lime-os csirkéje.

Miközben hazafelé vezettem, megpróbáltam az útra koncentrálni – az egymást követő, útszéli postaládákra, a fejem fölött összefonódó faágakra, vagy éppenséggel a jelzőlámpák fényére, s magamban a másodperceket számoltam, míg zöldre váltanak. Bármire, ami elterelhetette a figyelmemet a zajról.

A Jeepem nesztelenül suhant az aszfalton, de egyáltalán nem vált hasznomra, hogy elringatott az út. Minél inkább elcsendesedett körülöttem a világ, annál hangosabbá vált a zúgás a fejemben. Az, hogy valahogyan igyekszem megbirkózni vele, már nem volt elég.

Az utcánk előtti utolsó nagyobb kereszteződésben a zaj már harsogott a fejemben. Tenyeremmel rácsaptam a kormányra, és a fogamat csikorgattam.

Na, ebből elég. Kiraktam az irányjelzőt az ellenkező irányba, és sietősen ráfordultam az országútra, mielőtt még elhagyna a bátorságom. Ideje volt felhagynom az óvatoskodással, és elindulni Sparrow Barlangja felé. Ott talán örökre el tudom hallgattatni a sistergést.

A NEGYVENPERCES AUTÓÚT – amivel Cripple Creekbe, a Sparrow Barlangjának helyet adó városba jutottam – megérte, hogy ráköltsem azt a kis pénzt, amit az étkezdében kerestem. Belle Meadow-ban egy wicca üzlet valószínűleg nem ment volna valami jól, de hála az égnek, a környező városoknak sikerült felkapaszkodniuk a modern Amerikához.

Kikapcsoltam a biztonsági övet, majd előhalásztam a listámat a kesztyűtartóból, és kiszálltam az autóból. A parkolóóra bedobonyílását egy ujjenyomatokkal összenyomkodott rágógumi tömítette el. Kizártnak tartottam, hogy elinduljak másik parkolóhelyet vadászni. A slusszkulesom hegyével kikapargattam a rágógumit, és áterőszakoltam egy negyeddollárost a ragacsos maradékon.

Így ni. Kaptam húsz percet.

Rápillantottam az üzletre, melybe először tizenhat évesen tettem a lábamat – a helyre, ahol mindig sikerült válaszokat kapnom. Az orvosoknak fogalma sem volt arról, hogyan szabadulhatnék meg a zajtól. *Tinnitus*, mondták, mintha egy szimpla fülzúgásról lenne szó.

Tinnitus a francokat.

Először mégis hozzájuk mentem, mert a mágiához csak akkor fordultam, ha nem volt más választásom. A mai nap azonban meggyőződtem arról, hogy ez azon kivételes alkalmak egyike.

Elhessegettem a gondolataimat, és elindultam a Sparrow Barlangja felé, ahol prérifarkasbábuk merevedtek portyázó pózba a polcokon, pacsuli² és szantálfa illata terjengett a levegőben, és kelta zene

² Az árvacsalánfélék családjába tartozó büdösmenta nemzetség tagja, a róla elnevezett olaj alapanyaga, de

hangjai nyugtatták az idegeimet. A kasszával szemközi falon könyvek sorakoztak, a helyiség közepe pedig tömve volt gyógyfüvekkel, olajokkal, kréppal és különféle sókkal, apró edényekkel és a rituálék egyéb kellékeivel. Hátral egyenes és félköríves szertartástörök és más éles tárgyak feküdtek elzárva.

Paloma, az üzlet tulajdonosa, aki régóta mentorom volt, váratlanul előlépett a gyöngyökkel kivarrt függöny mögöl, kilendölő karjával szétzilálva a szövet bambuszrügy-mintáját. Hosszú, kókuszdiósínű haja belegabalyodott hatalmas arany karika fülbevalóiba.

– Hé, Sophia! – mondta. – Ezer éve!

– Ne is mondd. Hogy megy sorod?

Egy gyors csevejt követően végigfutotta a listámat, és pillantása csak egy másodpercre akadt meg, ahogy napbarnított homlokából kisépért egy kőszá tincset. – Miféle rituálét forgatsz a fejedben?

– Valamit, amivel pozitív energiát nyerhetek. – Kevésbé követelőző, mintha a szertartással csendért folyamodnék; sosem éreztem helyesnek, ha mágiahasználat közben követeléseket támasztok.

– Á! – mondta, és mutatóujját az ajkához érintette. – Meglátom, mit tehetek.

Azzal eltűnt a gyöngyökkel kivarrt függöny mögött, én pedig megcsodáltam néhány régiséget a kasszához közeli polcon. Egy apró hegedűtalizmán láttán elmosolyodtam. A talizmánt a pénztárgép mellé helyeztem. Tökéletes kiegészítője lenne a karkötőnek, amit Dunne nagypapától kaptam röviddel a halála előtt. Az öregnek még

molyirtót is készítenek belőle. Kínában, Indiában és Dél-Amerikában honos, de sokféle termesztik. Angliába a XIX. század közepén vitték be, és gyorsan a viktoriánus kor illatzacskóinak, potpourri- és parfümillatainak meghatározó összetevőjévé vált. Nehéz illata fára emlékeztet, a kámför és moha zöld árnyalatával.

arra is volt gondja, hogy eltávolítson belőle néhány szemet, nehogy lecsússzon a csuklómról.

Paloma négy szilvaszínű gyógyfüves erszénnyel tért vissza, melyek fekete zsinórral voltak elkötve. – Remélem, nem bánod, de elfogyott a párlófűünk. Szemvidítőfüvet adok helyette.

– Azt hittem, a párlófű a legjobb a negatív energia elűzésére.

– A szemvidítőfű egyensúlyt teremt. Anyám ezt hasonló rituáléra használta Belémben fiatalkoromban. Brazíliában a kertünkben nőtt a szemvidítőfű. Remek az édes barackra emlékeztető illata.

Az ajkamba haraptam. A szemvidítőfű nem volt része a terveimnek, és nem légfrissítőért autóztam el egészen idáig. A tiszta elme talán segítségemre lehet, bár általában nem javallott ész nélkül belevágni egy szertartásba. Az utolsó pillanatban megváltoztatott részletek is ideértendők. Egyetlen fű mindent megváltoztathatott, nekem pedig nem volt időm az egész kutatást előről kezdeni.

A zajtól viszont muszáj megszabadulnom – már a tegnap is késő lett volna.

– Hát ajánlottam én már rosszat neked? – kardoskodott.

Ebben igaza volt.

– Még valami – mondta, miközben elővett egy nagy könyvet a pult alól, s a kezembe nyomta. – Egy kis ajándék. Neked.

A bőrkötést indaminták és babérágak labirintusa díszítette. A belső címlapra kézzel azt írták: *Maltorim feljegyzések, XXVI. rész, Salemi boszorkányok.*

– Biztos vagy benne? – kérdeztem. Az ajándékoktól mindig olyan érzésem volt, mintha valami kedvességet várnának tőlem cserébe, de sosem tudtam, mit. – Elégé... értékesnek tűnik.

– Úgy érted, réginek? Ezért akarom neked adni.

– Azért adod nekem, mert régi?

Legyintett. – Tudod, hogy értem. Hisz azokat az ősi írásokat tanulmányozod, meg minden, nem igaz?

– Paleográfia – mondtam, és meglepődtem, hogy még emlékszik rá, mi volt különleges érdeklődésem tárgya, míg az egyetemre

jártam. Ha a könyvet kézzel írták volna, bizonyára élvezetes lett volna kielemezni a szöveget.

– Számomra nem sokat ér – folytatta. – Mások kezében meg ez a könyv legfeljebb valamiféle poénos ajándéknak szolgálna, majd ajtótámaszként végezné egy vénember házában, akinek túl sok macskája meg lejárt keltezésű újságja van, nem is beszélve arról az asszonyról, aki kimondottan azért járt ide könyvet vásárolni, hogy aztán elégesse őket.

– Csak nem Mrs. Franklinra célozol? – kérdeztem félig viccből.

– Elkalandoztam megint, igaz? – Rövid sóhajt hallatott, majd a könyv felé intett. – Tekintsd egy előzetes születésnapi ajándéknak.

Az előzetes enyhe túlzás volt. Szeptember eleje meglehetősen messze volt december 21-től.

– Köszí, de tényleg. – A zsebemből előhalásztam egy-két összegyűrt bankjegyet és pár apró szöszcsomót.

Paloma benyomott néhány billentyűt a pénztárgépen. – Kedvezményt kapsz, mert párlófűvet nem tudok adni – mondta. – És mit szólnál egy teához, mielőtt elindulsz?

A hátsó helyiségben csevegtünk. A zöld tea könnyed aromája elvegyült a forró kerámia illatával. Elmosolyodtam, mikor megláttam a rosszul párosított porcelánokat Paloma ajtók nélküli, világoskék szekrényeiben, és étkezőbútorainak elárvult darabjait. Egész nap most először tudtam majdnem ellazulni. *Majdnem* – bárcsak a fejemben lévő zúgás ne homályosítaná el minden gondolatomat.

Paloma többet szeretett volna tudni a szertartásomról, de valahányszor szóra nyitottam a számat, mindig valami másról kezdtem beszélni helyette. Egyszerűen képtelen voltam rávenni magam, hogy meséljek neki az átkomról – mert igenis, ez egy átok. A szüntelen sisterség túlságosan szörnyű ahhoz, hogy bármi másnak tudjam gondolni.

Miután végeztünk, az ajtóhoz kísért, és a lelkemre kötötte, hogy szóljak, ha bármire szükségem lenne.

– Akármire – nyomatékosította, miközben bezárta mögöttem az ajtót.

Még félig sem értem le a lépcsőn, mikor tudatosult bennem, hogy félreértettem a hangjából érződő aggodalmat.

.

{kettő}

GYARMATI STÍLUSÚ HÁZAM megnyugtatóan sötét ablakait az előkertben meredező tölgyfa tintafekete árnyéka takarta el a szomszédok kíváncsiskodó tekintete elől. Beléptem az otthonomba. A folyosó végén nyíló hálósobát Dunne nagypapa használta még halála előtt, aki aztán anyukámra hagyta a házat az indadísztetésű diófa bútorokkal együtt. S eme családi otthon immáron az enyém lett, csak család nem akadt hozzá, akikkel megoszthattam volna.

Ugyanakkor a ház egyáltalán nem tükrözte a személyiségeimet. Én biztosan nem raktam volna tajtékzöld szőnyeget az összes hálósobába. Itt én csak egy egyszerű gondnok voltam, aki elfoglalta a felszabadult helyet, és ugyanolyan rendezett állapotban tartja fenn, ahogyan az ősei hagyták rá... kivéve a szekrényeket és a fiókokat. Azokat kíméletlenül belaktam. Megvolt az a bájos szokásom, hogy a rendetlenségemet beléjük gyömöszöljem a kíváncsi tekintetek elől.

Tollpaplanom szunyókálásra csábított, miképp kis, antik utazóórám is, azonban valamit még meg kellett tennem előtte.

A Paloma boltjában beszerzett kincseket az öltözőasztalkára készítettem, a könyvet pedig az egyik fiókba dugtam, mert fogalmam sem volt, mikor lesz időm egy ilyen vaskos olvasmánnyal foglalkozni. Az alatta lévő fiókból, az egyik lomtáramból előástam

az Árnyak Könyvét³ és egy oltár gyertyát, aztán kioldottam a szárnyas ablak reteszét, hogy kitárjam, akár egy zsalugátért.

Az ablakpárkánnyal egy síkban egy kővel fedett oltár állt, s letérdeltem, hogy egy fehér gyertyát helyezzek az oltárra, a pentagramma lélek-csúcsába. Mrs. Franklin és a cimborái nem feltétlenül így képzeltek el engem, amidőn wicca praktikákat űzők. A reakcióik alapján az ember azt hihetné, meztelen rituálékat adok elő a helyi általános iskola előtt, vagy esténként állatokat áldozok fel. Valószínűleg kecskéket.

Ám ez egyszerűen nem igaz. Zárt ajtók mögött gyakoroltam a vallásomat, teljesen felöltözve, és csak egy ablakot nyitottam ki hozzá, hogy kapcsolatba léphessek a természettel. S egyetlen állatáldozatot sem mutattam be soha. Még csak azt a szerencsétlen mosómedvecsaládot sem voltam képes elkergetni innen, amelyik a múlt télen a padlásra költözött.

Miután átolvastam a szertartást, a pentagramma üresen hagyott száraiba négy fatálkát helyeztem el, melyeket a Paloma üzletében vásárolt gyógyfüvekkel töltöttem meg, aztán elkántáltam a Wicca Intelmet:

„Ne másképp, de hően szeress, különben szerelmed is csalfa lesz. Az Intelem pedig úgy kerek: ha nem ártasz, bármit megtehetsz.”

Aztán meggyújtottam az oltáron a gyertyát. A láng sápatag, pislákoló fényt vetett a pentagrammára. Odakinn holdvilág szűrődött át a fák között, és árnyékos foltokkal borította be a nedves pázsitot.

³ A wiccák saját naplója, melyben gondolataikat, szertartásaikat, varázslataikat, tapasztalataikat tartják számon. Nem létezik egyetlen, központi Árnyak Könyve. A kifejezés Gerald Gardnertől, a wicca vallás első népszerűsítőjétől ered, ő hívta így a saját naplóját, melyben gyülekezete és saját maga wiccával kapcsolatos tapasztalatait gyűjtötte. Ez az Árnyak Könyve lett később az alapja az egész wicca mozgalomnak.

Krétaport hintettem a tajtékzöld szőnyegre, hogy megalkossam a körömet a fizikai síkon, majd szólítottam a négy Oltalmazót, hogy felügyeljék a rítusaimat, s hogy köröm a lélek birodalmába is átvetülhessen.

A mai éj lesz a tökéletes este – a hold növekszik, frissen hullott az eső.

Jöjjön, aminek jönnie kell.

Felemeltem a pentagrammáról a zsályát, és a tálka felszínére fújtam, hogy bölcsességet kérjek. A zsálya hópiheként hullott alá odakint a füre. Miután a következő tálkát kiöntöttem az ablakon, hallgattam, ahogy a könnyed folyadék szemerkelve hull a bokrokra, s minden bizonnyal elpárolog a kora őszi melegben, miközben szert tesz az igazságra.

Hol volt hát az egyensúly amit Paloma ígért? Az agyamban a fehérzaj ez idáig csak erősödött. Hűvös szellő csapott meg, és elsepertem a hajamat a nyakamról és a vállamról, hogy könnyebben ellazuljak.

Ujjaim között bársonyvirágszirmokat morzsoltam szét, mígnem befogta a bőrömet, és már-már vegyszerszagot árasztott, s lelki szemeim elé tüzet idéztem, melyben az összes negatív energia elhamvad. Kihajoltam az ablakon, és a bársonyvirág szirmait az ég felé szórtam. A szirmok kavargó örvényben hullottak alá, bepettyezték a hajamat, visszaszálltak az oltárra, majd szétszóródtak a ház előtti pázsiton.

Nagyot sóhajtottam, hallgattam a fák között neszező szellőt, s a tücskök ciripelését odalentről. Szinte hallani véltem az éjszaka hangjait – az odafenn derengő hold és a bokrok alatt megbúvó árnyékok hangját.

A látómezőm jobb széle elsötétült. Az utca túloldalán egy lámpa pislákolva kihunytt. Egy férfi állt a vaskandeláber alatt, és engem figyelt. A többi utcai lámpa odavetődő derengésében kitűnt tompán fénylő, vörös talpú, fekete cipője, valamint farmernadrágjának kirojtolódott szára, de máskülönben vonásai árnyékba burkolóztak,

és csak a sziluettje látszott a Jackson család díjnyertes hortenziabokrai előtt.

A szívem meglódult, és kitartóan meredtem felé, mintegy néma kihívásként, hogy ott mer-e maradni. Beljebb lépett az árnyékok közé. Amikor a következő utcai lámpa alatt nem bukkant elő, a sötétbe sandítottam. *Nem tűnhetett el csak úgy egyszerűen.*

Felejtsd el. Muszáj volt összpontosítani a gondolataimat, hogy pozitív energiát idézzek meg. Veszélyes, ha szertartás közben megzavarnak.

Visszahúzódtam a szobába. Az ablakomból kiömlő fényben a fűszálak élén a vízcseppek úgy csillantak meg, akár a könnyek, én pedig elhintettem a mirhagyantát, és figyeltem, miképp hullik alá, mintegy magával szállítva az átváltozás kívánságát.

Amint az első szem földet ért, a felajánlótálak megbillentek, és csörömpölve az oltárhoz ütődtek. A gyógyfüvek szétrebbentek a szobában. Az oltárgyertya kialudt.

Esetlenül kapkodni kezdtem, feldúltan markolásztam a tálak után, és fogalmam sem volt, mi történik. A folyékony szemvidítófű üvege felborult, és a tartalma sötétszürkére festette az oltárt. A szememet égették a mirhagyanta szemcséi. Pislogtam, de az érdes anyag csak elhomályosította a látásomat.

Mi a...

Az ablakon át természetellenes erejű széllokések préselték be magukat. A fények pislákolni kezdtek. A zűrzavar közepette ismét megláttam valakit az utcán. Futó pillantást vetettem egy lányra az utca túloldalán. Nem. Négy lányra.

Éppolyan gyorsan tűntek el, ahogyan megjelentek.

Talán csak a szomszédos ház sötét ablakai tükröződtek ilyen furcsán, ám e gondolat nem csitította el a körülöttem örvénylő, süvöltő szelet, mely megostromolta az érzékeimet, és páni félelmet kavart fel a mellkasomban.

A hálószoza megdermedt, a szívem viszont nem. Ahogy az öltözőasztalkának dőltém, felmértem a szobában kerekedett felfordulást.

Hangok sokasága rohanta meg a fejemet. Megperdültem, és kinéztem az ablakon, de az utca üres volt.

Az agyamban a zümmögés és kerepelés – elmúlt. Helyette a már szokásos fehérzaj széles sugárban áradt be, amit olykor hangsúlyos beszédhangok szakítottak meg, mintha gyors egymásutánban egyik rádióadóról egy másikra hangolnék, és képtelen lennék megállapodni egy tiszta jelen.

Megráztam a fejem, hogy kitisztuljanak a gondolataim, és inkább a kora őszi, zizegő szellőre koncentráltam, valamint a föld és az avar hűvös illatára. Majd reggel rendet rakok.

Miután bezártam a körömet, ágyba bújtam, és hallgattam az éjszaka neszeit. Harsogó televíziók. Síró csecsemők. Ébren feküdtem, mígnem az egész eltompult, és csak a hálóm falához simuló függönyök susogása maradt.

Ez... valamint az átkom elektrosztatikus recsegéshez hasonló zúgása fokozatosan elnyomta az érzékeimet. Épp amikor kezdtem elszenderülni, meghallottam, hogy valaki beszél. Villámgyorsan felültem. Az ablakon át visszhangok áradtak be, de olyan volt, mintha a fejemben visszhangoznának, és különös rezgéssel, egymás szavába vágó suttogással töltenék meg az agyamat.

Felálltam, és széthúztam a függönyt. Négy barna csuklyás alak sétált az utcán. A gyér kinti világítás keveset árult el vonásaikból, de a szemük ködös bíborban és kísértetiesen zölden ragyogott.

Az egyik köpönyeges alak arca valahogyan farkasszerűvé torzult, majd gyorsan visszaváltozott. A szívem tompán zakatolt, és a szobában a levegő annyira megsűrűsödött, hogy szinte szilárdnak tetszett a tüdőmben.

Az alakok tovasurrantak az úton, kórusszerű alakzatban, ám összhang nélküli ritmusban. Fel-le billegtek a távolban, mígnem már

csak a csuklyájuk hátulját láttam. Ahogy a sarkon befordultak a főútra, értelmetlen morgásuk is elhalt a fejemben.

Ez meg *mi* volt?

Ám minél tovább bámultam a kihalt utcát, annál erősebben megkérdőjeleztem, hogy mit is láttam valójában. Mi van, ha nem is az a bajom, hogy kezd elmenni a józan eszem... hanem az, hogy már el is veszítettem?

MÁSNAP REGGEL A KONYHAASZTALNÁL üldögéltem egy nagy bögre vadcseresznyekekéreggel és szederrel ízesített fehértea-keverékkel. Angol muffint majszoltam, miközben keresztülrágtam magam az apróhirdetéseken. Majdnem az összes történelemtanári állásra gyakorlattal rendelkező embert kerestek. De hogy szerezhettem volna gyakorlatot, ha sehova nem vesznek fel anélkül, hogy már rendelkeznék vele?

Számításba kellett vennem a valós okát annak, hogy senki nem akar alkalmazni. Bárhová mentem, a halál járt a nyomomban. Apu hatéves koromban ment el, anyu mikor tizennyolc éves voltam, Mr. Petrenko pedig két évvel azt megelőzően. Még a zsaruk is meggyanúsítottak Mr. Petrenko meggyilkolásával.

Mrs. Franklin az elsők között érkezett a helyszínre a járőrökcsik villogó fényében, és nem fogta vissza burkolt célzatát. Ő és mindenki más is leginkább arra volt kíváncsi, hogy a ruhám miért van átítatva a férfi vérével, és hogy miért nem hívtam a rendőrséget.

Fogalmam sincs, ki hívta ki őket. Képtelen voltam elmondani bárkinek, hogy láttam őt meghalni – láttam meghalni, de azt nem láttam, ki ölte meg. Ezt pedig senki sem hitte volna el nekem. Így azt mondtam, hogy már holtan találtam rá.

Senki nem hitt nekem, de semmiféle bizonyíték nem támasztotta alá, hogy másképp történt volna. Amikor két évvel később édesanyám a kezem között halt meg, elindult a pletyka.

Meglehetősen ártatlanul kezdődött. Tizenöt éves koromban anyuval Keotából Belle Meadow-ba költöztünk. Röviddel később megjelent az életünkben Mrs. Franklin, és meghívta anyut az „egyházába” azzal az ígérettel, hogy kigyógyítja mániás depressziójából.

Az az igazság, hogy édesanyámat már néhány évvel az ördögűzés előtt elveszítettem. Már akkor elveszítettem őt, amikor abbahagyta a lítium szedését – mivel, ahogy Mrs. Franklin mondta, a gyógyszer az ember ördögösségének terméke. Azt követően az élet drasztikusan rosszra fordult. Edények törtek a konyhában. Ökölcsapások zúdultak a faltól a padlóig, mindenhova.

Elvileg az ördögűzésnek kellett volna mindezt orvosolnia. De nagyon elegendő volt. Vissza akartam kapni az anyukámat – azt a nőt, aki Mrs. Franklin felbukkanása előtt volt. Berontottam a templom alagsorába, és megragadtam anyu karját, azzal a feltett szándékkal, hogy elrángatom onnan. Azt nem igazán tudtam, hogy mihez fogok vele kezdeni azután, de esélyem sem volt, hogy ez kiderüljön. Anyukám abban a pillanatban meghalt, ahogy hozzáértem.

Ezt követően Mrs. Franklin és a gyülekezete sok-sok éjszakán át virrasztott a házam előtt összekulcsolt kézzel, hogy imáikkal megszabadítsanak a bennem élő wiccától. Úgy hitték, az én pogány hitem hozta a városra a halál fekélyét, az viszont soha eszébe sem jutott, hogy Mr. Petrenko már azelőtt meghalt, hogy hinni kezdtem.

Meghat. Br. Shhh. –ván. Shhh.

Megérintettem a homlokomat, és eltoltam magamtól a reggelimet. A hangok a fejemben azt akarták, hogy figyeljek rájuk. Mielőtt bármit tettem volna, el kellett hallgattatnom az agyamban karattyoló, egymásba mosódó suttogásokat. Ha nem fogják be, bizonyíthatóan megőrülök.

Ha ugyan még nem voltam az.

MIVEL AZ ORVOSOK MÁR KUDARCOT vallottak nálam, csak egyetlen személy maradt, akihez fordulhattam: Parsons dédpapa, apai dédnagyapám. Egy férfi, akivel még sosem találkoztam.

Már csak egy probléma akadt: már meghalt, és feljegyzéseken és emlékeztetőkön kívül semmi mást nem hagyott rám. Évekig kutatta az emberi elmét, hogy válaszokat kapjon az anyjáról, Abigailről. A család egyszerűen csak skizofrénnak tartotta a nőt, ám Parsons dédpapa kitartóan bizonygatta, hogy a nyomorúsága ennél sokkal összetettebb.

E gondolatra a kanapéről egyenesen a folyósóra vágtattam, ahol a tetőtér feljárójának kirojtolódott nejlonzsinege lógott. Odabent fény áradt szét a megmerevedett ventilátor rozsdás pengéin, mely eltorlaszolta a kerek kajütablakot, halványan nyers gerendafelületek és kartondobozok rajzolódtak ki.

Parsons dédpapa régi ládája két porlepte lámpa között álldogált, az ablak közelében. Hamarabb is feltúrtam volna ezeket a holmikat, ha az átok kezdettől fogva suttogásként jelentkezik. Ám én inkább évekig valamiféle poszttraumatikus stressz számlájára írtam a zajt, mely anyám halála miatt lépett fel. Igen, akartam én, hogy megszűnjön, de közel sem annyira hevesen, mint amennyire muszáj volt megszabadulnom a hangoktól, amelyek felváltották.

A hangok a fejemben egyre csak száguldoztak, egyik gondolat megkülönböztethetetlen volt a másiktól. Néhány nagy sóhajással próbálkoztam.

Kérlek, SZÚNJ MEG!

Háborgó gyomorral próbáltam egy csendes helyet találni. Néhány perc múlva aztán az egymásba olvadó hangok végre elhalkultak.

Leültem, és ujjammal végigsimítottam az utazóláda egyik patinás fémcsatját. Aztán remegő kézzel kioldoztam a repedezett bőrszíjat, és felemeltem a fedelét. A láda mélyén, öreg szépiaképek és műanyag tasakos Pókember-képregények között egy ígéretes könyv várakozott: *Hangok – Bepillantás a háborodottak elméjébe*.

Ujjhegyeimmel is végigtapogattam a szavakat, miközben elolvastam, mintegy kiszabadítván a könyv lényegét. Mivel már tanulmányoztam régi írásokat, ismerős volt az illat – vanília, anizol és édesmandula –, ami az oldalaiából áradt, mert papírja örölt fából készült. Mosolyogva szívtam magamba.

A könyvek gyakran jobb társaságot nyújtanak, mint az emberek.

A mosolyom hamar leolvadt, ahogy közel egy órán keresztül belemerültem az irományba, és kedélyállapotom minden egyes oldallal csak romlott. A szövegben ábrázolt egyik csapás sem szólt olyanról, amit én tapasztaltam.

Ez volt ám a meglepetés.

Talán valami aktuálisabb írással kellett volna megpróbálkoznom. Becsaptam a könyvet, és visszaraktam a ládába. De mielőtt még visszazártam a fedelét, észrevettem, hogy egy másik könyv oldalai közül kilóg egy megsárgult papírfecni, melyen kézzel írott, lúdtollal kanyarított kalligráfia díszelgett. Óvatosan kiemeltem az iratot, és egy másolatot találtam az eredeti mögé tűzve.

A régi iratokat nem így kell tárolni. Az egyik régi képregényt kihúztam a műanyag tasakból, és belecsúsztattam a törékeny papirost. Hosszú távon a műanyag tasak sem lesz megfelelő; majd később keresek egy savmentes irattároló aktát, amiben tarolhatom. Az eredeti iratot félreraktam, és hátamat a ládának vettem, hogy elolvassam a fotókópiát.

Kelt 1692 februárjának eme 28-adik napján

Én, John Thornhart előljáró, ki múlt héten a Salemi Bíróság esküdte voltam Elizabeth Parsons tárgyalásán, miután teste az

akasztást követően eltűnt, rokonainak kívánságára megindokolom az esküdszék azon döntését, miért találta őt bűnösnek boszorkányság vádjában védőbeszéde után, miszerint Nem Bűnös. Ezennel a következő indoklást nyújtom:

Miután alaposan megfontoltam az ügyet, szavait bizonyítékként kell értelmeznem ellene, annak ellenére, hogy megpróbálta jobb belátásra bírni a Tárgyalótermet. Anne Bishop megerősítette a Bíróság előtt, hogy a nővérét, Sarah Bishopot Elizabeth kínoztta, mely kínzásnak magam is tanúja voltam, miképp Sarah Bishop szavait a kérdéses napon perdöntő bizonyítékként értékeltem Elizabeth Parsons ellen.

Ezek az oldalak áll a Bíróság jegyzőkönyve, ahogyan az a halálraítélt és a bizonyítási eljárás idején jelen lévők szájából elhangzott.

A szívem hatalmasat dobban. Átkutattam a ládát a hiányzó oldalakért. Semmi. Könnyen bele tudtam élni magam, milyen lehetett az őszörmnek kitesztítottként élnie a saját városában. Tárgyalás, bizonyítási eljárás, akasztás. És utána? Valószínűleg nem nyugodhatott békében; kiváltképp akkor nem, ha a teste eltűnt.

Olvastam róla történeteket, hogy egész családokat megátkoztak ilyenek miatt, és most elgondolkoztam... vajon a suttozó hangok is ennek a következményei lehettek? Egy örökletes átoké? Újra energia járta át a testemet. Valahol muszáj még lennie valamiféle információnak. Ha tényleg ez az átok sújtotta a családomat, akkor egyedül úgy lehetett esélyem rá, hogy elhallgattassam az értelmetlen suttozásokat, ha kiderítem, mi történt *valójában* Elizabeth testével.

{három}

MAGAMRA RÁNGATTAM AZ eszkimócsizmámat, hajamat hevenyészett kontyba fogtam, és a Palomától kapott könyvet egy gyapjú válltáskába gyömöszöltem. A könyv hitelességét illetően nem voltam biztos, de ha beleolvasok, az még nem árthat. Arról sem voltam meggyőződve, mennyire szavahihetőek az internetes források. Mellesleg az én fizetésem mellett nem engedhettem meg magamnak egy számítógépet, és ilyesfajta kutatómunkához Ivory komputerét sem kérhettem kölcsön, sem a munkahelyit nem használhattam – hacsak nem akartam elmagyarázni, mit keresek, és miért.

Ahogy kiléptem az ajtón, egy gördeszkás gyerek suhant el a járdán, és felriasztotta a pázsitomon pihenő galambokat. A hirtelen szárnycsapkodás megijesztett, de megráztam magam, és bepattantam a kocsimba.

A nap az épületek falára tűzött, és gyenge árnyékot vetett, ám a verőfény ellenére a levegő sokkal hűvösebb volt, mint vártam. Mivel Paloma könyvét csak azért vittem, hogy biztosítékkal szolgáljon az indokoltabb kutatáshoz, beugrottam a könyvtárba, és kikölcsönöztem azt a mindösszesen két darab könyvet, ami a boszorkányperekről szólt.

Miriam Jennings, a könyvtáros fölöttébb lelkesen segédkezett. Ez amolyan mi-kiközösítettek-tartsunk-össze dolog volt részéről. Középiskolában ő volt az, akitől Mrs. Franklin egyháza őrizkedett.

Nyilvánvalóan a leszbikusokat is meg akarták menteni, nehogy a pokol tüze eméssze el őket. Végül is nem csak a wiccáknak volt szüksége ilyen isteni segítség-nyújtásra.

Nem tartottam magam valami nagy teológiagurunak, de egy dologban biztos voltam: ha létezik is egyáltalán a pokol, egy olyan kedves lány, mint Miriam Jennings, biztosan nem fog oda jutni. Miközben a vonalkód-olvasóval rögzítette az általam kikölcsönözni kívánt könyvek adatait, szerényen rámosolyogtam, és megkérdeztem, hogy van a kedvese. Az egész beszélgetés újult reménnyel töltött el. Végül is nem muszáj nekem a Mrs. Franklinhoz hasonló embereket feleslegesen közel eresztenem magamhoz.

A könyvtár előtt egy idősebb nő sandán rám pillantott, és napszemüvege fölött végigmérte az ingemet és a csizmámat. Vállat vontam. Ma a ruhámmal van bajuk. Holnap majd az lesz a bajuk, hogy nem a megfelelő árnyalatban szőke a hajam, vagy hogy túl alacsony vagyok, netán túl sokat olvasok.

Mikor újra útra keltem, ráfordultam a Midland Avenue-ra, és megcéloztam a város szélét – elindultam kedvenc erdei ösvényem felé, ahol kapcsolatba léphetek a természettel, míg olvasok. Az út a Városházánál leszűkült és elkanyarodott balra. A terület korábban temetőként szolgált, de amikor úgy döntöttek, hogy egy utcát építenek ide, kiásták az összes sírt, és átköltöztették őket az új temetőbe, ami még akkor is hátborzongató, ha nem éppen szokatlan jelenség.

Ahogy elhaladtam a Városi Piac mellett, a sötét emlékek, melyeket nem szívesen idézek fel, felelevenedtek. A forgalmi lámpa pirosra váltott, a suttogó átok elfojtotta a tudatomat. Most az egyszer azt kívántam, bárcsak elég hangos lenne a fejemben lévő suttogás, hogy elterelje a figyelmemet a gondolataimról.

A turisták számára a piac egyszerűen csak egy hely volt, ahová beugorhatnak vásárolni ezt-azt, hogy feltöltsék a szállodai hűtőszekrényüket. Belle Meadow, hegyi üdülőváros! Őket nem érdekelte a város szénbányászati múltja, és valószínűleg nem is

hallottak a gyilkosságról, vagy arról, hogy a megözvegyült Mrs. Petrenko adta el az épületet a Városi Piacnak. Az ablakokat kicserélték, a parkolót újrakövezték, odabent pedig mindent átfestettek és újracsempéztek. De az épület homlokzata megmaradt, hogy örök emlékeztetőül szolgáljon.

A gyilkosság után hónapokig hetente kétszer látogattam meg Mrs. Petrenkót. Megtanított kertészkedni, megtanította, hogyan azonosítsam a különböző gyógyfüveket és természetes tulajdonságait. Arra ösztönzött, hogy meglássam, mi az, ami az emberiséget a természethez köti, aminek hatására végül a wicca vallásnál kötöttem ki, bár biztos voltam benne, hogy nem ez volt a szándéka.

Mrs. Anatolij Petrenko talán az egyik legkedvesebb asszony volt, akivel életemben találkoztam. A pelmenyje pedig – könnyen meglehet – a legjobb orosz konyhát idézte, amit valaha kóstoltam. Néhányszor azt mondta, én vagyok a lánya, akire mindig is vágyott. Mr. Petrenkóval azért jöttek ide, hogy saját vállalkozást indítsanak, de a megpróbáltatásaik a családalapítás útjába álltak. Nem érdemeltem meg a nő kedvességét. Úgyhogy egy idő után nem látogattam őt többé.

Megszólalt mögöttem egy autó kürtje – a lámpa végre zöldre váltott. Ráléptem a gázra, és továbbhajtottam a turistaösvények felé.

Egy helyi legenda szerint a városnak ezen a végén, az erdőben egyszer meggyilkoltak egy lányt. Kannibálok támadták meg. Az egész testét harapásnyomok borították – nem egészen emberiek, s nem is egészen állatiak. A tizenévesek között az számított a helyi avatási rítusnak, hogy kinn kellett tölteni egy éjszakát ezekben az erdőkben, hogy találkozz a lány szellemével vagy a démoni erdőlakó lényekkel, akik meggyilkolták.

Természetesen az egész csupán csalás volt. Általában mindössze annyi történt, hogy ücsörögtünk a lombok alatt, és olcsó piát szürcsölgettünk. Felnőttkorunkra a félelmeink is szelídültek persze. Szerencsétlen lányt valószínűleg egy puma marcangolta szét.

Leparkoltam a kocsit, és elgyalogoltam egy kis tisztásig. Leültem a földre, és nekidőltem egy nyárfának. A kérgén látható repedések valóságos térképet metszettek belé, egészen a rozsdaszínű levelekig, ahol a nap kukucskált keresztül a csontvázszerű ágak között.

Előszedtem a táskából a könyveimet, és magam elé fektettem őket, majd beszívtam kámforos, olajos szagukat. Aprólékos gonddal kiválogattam a fontos megjegyzéseket a két könyvtári könyvből, és megpróbáltam az elődöm nyomára akadni.

Mikor a könyvtári könyvek nem szolgáltak semmiféle említésre méltóval, kinyitottam a Palomától kapott könyvet. A bevezető arról a több mint kétszáz emberről szólt, akiket boszorkánysággal vádoltak. Először csak a hajléktalanokat és az időseket ítélték el. Mindezt azért, mert Parris tisztelendő lányainak olykor-olykor hisztizni támadt kedve. De talán csak az időjárás miatt elszaporodott anyarozs, aminek hatására alkaloidamérgezést kaptak. S az eredménye? Sikoltozás, rohamok, révületszerű állapot.

A korai vádaskodások után a boszorkányság hamarjában kedvelt fegyverré vált azok ellen, akik irigylésre méltó parcellákkal rendelkeztek, akik túl idősnek találtattak ahhoz, hogy hajadonok legyenek, és azok ellen is, akiket egyszerűen csak félreértettek. Húsz ártatlant végeztek ki. Többen a tárgyalásukra várakozva haltak meg.

A lap alján egy lábjegyzet azt írta: „Mindössze egyetlen valódi boszorkányt végeztek ki akkoriban. Őt azonban a folklórtörténet nem említi.”

Egyetlen „valódi” boszorkányt? És ki döntötte el, hogy az a nő tényleg boszorkány volt-e, és mi alapján?

Ugyanakkor eljátszottam néhány gondolattal. Elizabeth Parsons kivégzése röviddel a salemi boszorkányperek előtt történt, és nekem csak a tetőszobában lelt udvari okirat szolgált kapaszkodóul. Talán a folklórtörténeti könyvek azért nem említik, mert eltűnt a teste. Mi van, ha ő volt az egyetlen állítólagos valódi boszorkány? Netalán eleve ostobaságokon agyaltam?

Hanyagul végigpergettem a lapokat, és megálltam az egyiknél, aminek a margójára a következő feljegyzést firkantották: „HK 47”, alá pedig egy cím részletét: *Basker St. 793.*

A könyv előző tulajdonosának a címe lenne? Ha így volt, ők biztosan többet tudtak a könyvről.

Egy hang szakította félbe a gondolataimat: *Hát semmit sem tudsz jól csinálni?*

Megragadtam a táskámat, és körbepillantottam. Tisztán hallottam. Jól kivehetően. Nem keveredett a fejemben lévő szokásos hangok zagyvaságába. De amilyen gyorsan jött, éppoly hamar el is tűnt, visszahúzódott elmém bugyraiba.

Valami nedves hullott az ajkamra. Az égen felhők gyülekeztek, az alkony közeledtével eső ígérkezett, a hold pedig már látszott is odafenn. A könyv annyira lekötött, hogy észre sem vettem, hogy a napfény elenyészik.

Egy mosómedvecsalád iramodott át a tisztáson, a szalma állagú fű csak úgy ropogott a mancsuk alatt. Követtem őket a tekintetemmel, ahogy keresztülszökdecseltek a mezőn, mígnem a lágy szellő tompa, lopakodó hangokat kapott a szárnyára.

Végigpásztáztam a tisztást. Semmi. – Van ott valaki?

Az esti szél irányt váltott, nyirkos hideget és a halál bűzét hozta magával.

Beledobáltam a könyveket a táskámba, és sietve elindultam az ösvényen. Ahogy átléptem egy kidőlt fát, az ezüstösen hámló nyárfák egyre sűrűbbek lettek, és a maradék napfényt is elzárták. A sötétségtől végigfutott a hideg a hátamon, akárcsak gyerekkoromban.

Nem fogok kétségbeesni. Nem félek a sötétségtől.

Ha eleget mantráztam volna magamnak, talán még el is hittem volna.

A dzsekim ujját gyűrögetve megvártam, míg alkalmazkodik a szemem a fényviszonyokhoz, aztán átvergődtem a bozót, és keresztülsörtettem az erdei ösvény bütykös gyökerein. Egy mókusz szökkent elém, majd letelepedett egy csokornyí gombára.

Hátrahőköltem. A mókusok nem éjszakai állatok, és valami szokatlan volt ebben a példányban. A szeme zöldalma-színben ragyogott. Még sosem láttam ilyen színű szemeket – sem emberen, sem állaton. Közelebb hajoltam, hogy jobban szemügyre vegyem, de berohant a csalitosba.

A levegő édeskés szagtól volt terhes. Egy elpusztult mosómedve kicsavarodott és véres teteme hevert a közeli fa tövében. Nemrég múlhatott ki, ha a vére még mindig szaglott, és csak kissé barnult meg. A mosómedve mögött még egy halom elhullott állat feküdt széttépve, véres bundával.

Elakadt a lélegzetem, és hátrébb léptem. Valami megreccsent a csizmám alatt. Oda ne nézz! De képtelen voltam ellenállni a kísértésnek. Ráléptem egy mosómedve fejére. A farka megrándult a lábam mellett. Majdnem elhánytam magam, és eltakartam a számam.

Mi tehette ezt? Egy puma? Hogy volt képes ennyi állatot összegyűjteni?

Oké, Sophia, ne ess kétségbe. Nehogy úgy járd, mint az az idióta lány, aki menekülni kezdett, és megölette magát valami vadállattal.

Megpróbáltam felidézni, mit kell tennem. Hátrálni, és folyamatos szemkontaktusban maradni. Szemkontaktusban, de mivel? És még véletlenül sem szabad hátat fordítanom a vadállatnak. Megdobálhattam volna kövel vagy husángokkal, hogy elijesszem, de most, hogy ez eszembe jutott, semmi értelmét nem láttam. Hogyan szedjek köveket vagy botokat, hiszen ha lehajolok, azzal csak megkönnyítem a puma dolgát, hogy a nyakamra vesse magát.

Tekintetemmel a fák között bármiféle élet nyomát kutattam.

Mi van, ha nem is egy puma volt?

Magam mögött lépteket hallottam. Hátrapillantottam a vállam fölött. Egy tőlem távolodó, sötét alak futás közben visszanézett, és egy férfi arcát pillantottam meg, mielőtt beleolvadt a fák közti árnyékok közé.

A főcsapás felé rohantam. A lábam beleakadt egy fa gyökerébe, és előrevágódtam, a táskám pedig a vállamról a földre bukfencezett. Nyirkos talaj nedvesítette meg a tenyeremet és a térdemet.

Tőlem kétlépésnyire, egy fa mellett még több állattetem volt felhalmozva. Lenéztem a tenyeremre, és rájöttem, hogy a föld nem az esőtől vagy víztől nedves, hanem vértől. Ahogy megpróbáltam elhárítani, valami meghúzta a hajamat. A fűtjeim belegabalyodtak egy faágba.

A kezemet reszketve a szoknyámba töröltem, és óvatosan kiszabadítottam a hajamat. Talpra kecmeregtem, és a kezemre néztem. A sötétségtől és a reszketéstől nem láttam tisztán, de a gyomrom hirtelen felfordult, amikor észrevettem a vágást a tenyeremen, a csuklóm közelében.

Kérlek, csak azt ne mondd, hogy állatvér került bele!

Az erdei ösvény hátralévő részén végigrohantam, és csak a turistaösvény bejáratánál lassítottam le, hogy visszapillantsak. Egy sötét alak osont a fák között. *Mi a fene...*

Megbotlottam valamiben.

Megmozdult.

Felsikoltottam és hátraugrottam, a kezemmel legyezni kezdtem a mellkasomat, ahogy nagyot szippantottam a levegőből. – Te jó ég, rám hoztad a frászt!

Ivory, az én egyetemi barátnőm – és nem a mumus – állt előttem. Megragadta a vállamat, és kartávolságra eltartott magától. Nem csoda, hogy nem vettem észre. Fekete kardigánban és szövetnadrágban volt, fülére fekete kötött sapkát húzott. Kékesfeketében játszó haja a vállát verdeste, ahogy oldalra hajolt, és elnézett mellettem az erdő felé. Rám szegezte kristálykéek tekintetét. – Jól vagy, Sophia? Miért rohantál?

– Muszáj mindenkinek ilyen elszántan kémkedni utánam?! – csattantam fel.

Szemöldökét összevonta, ahogy a hold sápadt fényben fűrésztötte tejfehér bőrét. – Mi ütött beléd?

– Semmi. – A táskámba túrtam a slusszkulcsot keresve. Azt hittem, még motyogott valamit, de amikor visszapillantottam, az ajka mozdulatlan volt. *Hülye, ostoba, érthetetlen hangok.* – Mit keresel itt, Ivory?

A Jeepemre mutatott. – Itt mentem el az úton Laurenhez, mikor észrevettem, hogy itt parkolsz.

– Lauren visszajött Californiából?

Minden augusztusban ott vakációzott, hogy elmenjen a Nihonmacsi Utcai Vásárra San Franciscóba és a Nisei Hétre Los Angelesbe.

– Te is tudnál róla, ha néha felvennéd a telefonodat – felelte Ivory. – Képtelenség téged elérni.

– Otthon hagytam.

Egy részem arra vágyott, hogy idén nyáron én is Laurennel tartsak. Előző évben magával vitt, hogy megmutassa a felvonulásokat – melyeken ő maga nem akart részt venni, mert egyesek szerint „féljapóknak” nem kéne.

Nem ez volt az első alkalom, hogy Laurent elutasították az öröksége miatt. Lauren apja, miután megtudta, hogy a szülei nem repesnek a boldogságtól, hogy egy ír nőt vett feleségül és ejtett teherbe, nem szólalt meg többé japánul, lánya nevét pedig Yumiról Laurenre változtatta, és ahogy cseperedett, még azt is megtiltotta neki, hogy japánul tanuljon.

Ám most, hogy a szülei már elhunytak, buzgó vágy élt benne, hogy megismerje ősei kultúráját... én közben meg éttermi asztalok mellett pincérkedem. Szánalmas vagyok.

Ivory izgatottan megragadta a csuklómat, amivel újra magára vont a figyelmemet. – Te vérzel! És a szoknyád is csupa vér!

– Elestem. – Kitéptem a kezem, és megdörzsöltem ott, ahol az ujjai megszorították. – Egyébként miért mész Laurenhez?

– Az Istenő szerelmére, Sophia. Lehet, hogy nem ő a legkirályabb arc a planétán, de valahogy nem tudom utálni érte. – Kemény bostoni akcentussal förmedt rám. Néha elgondolkoztam, vajon kizárólag az

én szórakoztatásomra csinálja, vagy csak túl sokáig élt ott ahhoz, hogy le tudja rázni magáról a szlengjüket?

Ivory még mindig a csuklómat bámulta, én pedig félreérthetetlenül rápillantottam. – Elestem, Ivory.

– Ja. – Összevonta a szemöldökét, és egyet hátrébb lépett. – Akkor kész vagy? Lauren már vár bennünket.

Nagyszerű. Most biztosan azt hiszi, hogy öngyilkos akartam lenni, vagy mit tudom én. – Nem mehetek – mondtam. – Holnap korán kezdek.

– Nagyon gáz vagy, Sophia. Muszáj lenne... tudod, jó lenne, ha egy normális huszonkét éves módjára viselkednél. Ha szórakoznál, és nem stresszelnél állandóan.

Már az hamar megnyugtatta az idegeimet, hogy a társaságában lehettem. Az erdőben merőben túlreagáltam a dolgokat. Állattetemek az erdőben – *annyira* tényleg nem szokatlan. Említésre sem tartottam méltónak, különösen nem Ivory előtt, aki biztosan jót nevetett volna a paranoiámon.

– Jövő hét végén elviszlek bulizni – mondta, amikor nem válaszoltam.

– Nem tudom, ráérek-e. Lehet, hogy dolgoznom kell. – Pedig csak arról volt szó, hogy egy kicsit már a városban való szórakozás gondolata is megrémített. Lehet, hogy kissé koravén huszonkét éves vagyok?

– Jössz! – jelentette ki ellenkezést nem tűrő hangon. – Most nem hivatkozatsz a tanulmányaidra, hogy kimentsd magad, ahogy az egyetlenem tetted, és tudod, hogy Jack sem oszt be akkorra, ha megkéred rá. Mellesleg óriási lesz. Elviszlek abba a klubba, amiről meséltem.

Szinte már élvezetes volt őt hallgatni, mert csak Ivory volt képes mindezt annyi izgalommal előadni, mintha valaki a gettysburgi beszédet⁴ olvasná fel.

– Találkozhatnál Adriannel – mondta, mert talán megérezte, hogy további győzködésre szorulok.

– A könyves sráccal? – kérdeztem.

– Én itt piálásról meg csörgésről beszélek, neked meg most is könyveken jár az eszed. – Megrázta a fejét, és olyan képet vágott hozzá, ami félúton lehetett a csodálkozás és a szánalom között. – Igen, a könyves sráccal.

Ivory korábban megmutatott nekem néhányat Adrian wicca varázsígés könyvei közül, és határozottan jobbak voltak, mint bármi, amit az ember üzletben fellelhet. Talán van valamije, ami elmélyültebben foglalkozik a salemi boszorkányperekkel is. Szívesebben belelapoztam volna azokba a könyvekbe, *mielőtt* azon kezdenék nyugtalankodni, kinek az életébe fogok kényszerülően betolakodni a Basker Street 793-as számú háznál.

– Rendben, elmegyek – közöltem.

Azzal Ivory elhajtott a kis piros Hondájával, én pedig elindultam vissza, az autómhoz. Feltúrtam a kesztyűtartót zsebkendőért, hogy letöröljem a csuklómról a vért. Émelyegni kezdtem a zsebkendőn látható élénkpiros szín láttán, és valahányszor behunytam a szemem,

⁴ Abraham Lincoln, amerikai elnök 1863. november 19-én elmondott beszéde a legismertebb amerikai szónoklat. A gettysburgi csatában az északiak súlyos csapást mértek a déli Lee tábornok Pennsylvániáig hatoló konföderációs hadseregére. Lincoln a katonák temetőjének felavatásakor mondta el híres beszédét, amelyben megfogalmazta, hogy nemcsak az alkotmányos szabadságért, hanem az emberi egyenlőséget képviselő rendszerért folytatja a polgárháborút.

mindig elpusztult állatokat láttam a szemhéjam mögött. Miután egyedül maradtam, a szorongás visszakúszott belém.

Beindítottam a motort, és bekapcsoltam a fűtést, mert azt reméltem, hogy a meleg valamelyest megnyugtatja az idegeimet. Előbb a fűtés illata járta át az autót, a hűvösség csak később hagyott alább, ám továbbra is reszkettem.

Egy zöld villanás látszott, és egy bagolynak tűnő valami telepedett a közeli sövényre. Amikor a bagoly elfordította a fejét, egész testem libabőrös lett. Annak a bagolynak nem lehet ugyanolyan szeme, mint a mókusnak, amit korábban láttam!

Egyszerűen nem lehet!

Mielőtt tovább tünődhettem volna, a bagoly elrepült, alakja pedig nem maradt más, mint lassan múló emlék.

Sokáig csak ültem, és egy öreg tölgy gyökerét bámultam, mely a föld alól tört a felszínre. Észrevettem egy lebillent madárfészeket, és néhány méternyire előttem egy kismadár rángatta a szárnyát, az úttesthez oly közel, hogy az utcai lámpák megvilágították.

A fenébe! Nem hagyhatom ott.

Miután végigpásztáztam a területet, és megbizonyosodtam róla, hogy nem készülnek szörnyek rám ugrani, felhúztam a téli kesztyűmet, amit a kesztyűtartóban tároltam, odalopakodtam, és gyengéden a tenyerembe kanalaztam a madarat. Egy kardináispinty. Alig volt súlya, de szerencsére nem volt annyira fiatal, hogy ne lehessen megmenteni.

Visszasiettem a kocsimhoz, a madarat az utas ülésre helyeztem, és finoman becsuktam az ajtót, noha nem szoktam ilyen gyengéd lenni, amikor magamban vágódok be a kocsiába. Lehet, hogy örülten paráztam, és úgy viselkedtem, mint egy hatéves, aki összecsinálja magát a sötétben, de egyetlen másodperccel sem szándékoztam tovább ott maradni.

Amint elhelyezkedtem a kocsiában, a közeli állatklinika felé vettem az irányt. Jobban aludtam volna, ha tudom, hogy kap még egy esélyt a madár.

AZ AZT KÖVETŐ ESTÉIM rémálmokkal teli alvással teltek: az ősről, Elizabethről álmodtam, és az akasztásáról, aztán meg arról, hogy a városbeliek megtudják, hangokat hallok a fejemben, és legközelebb engem ítélnék el. Néha hideg verejtékben ébredtem, és korholtam magam, amiért hagyom, hogy a tudatalattim ilyen mélyen hasson rám.

Ezen rémálmok egyikére ébredtem fel azon a reggelen, amikor Ivoryval a klubba kellett volna mennem. Elindultam a konyhába, és nem fogtam fel, hogy a rémálmom inkább volt előérzet, mint tudatalatti borzongás.

Nekidőltem a falnak a madárkalitka mellett, amit Palomától kaptam kölcsön. Bájos kis csecsebecse volt: az etetőt és a vaságyazatot hamvaszöld színűre festették, a fátetőt pedig rózsaszín és krémszínű virágokkal díszítették. Az állatorvos, aki a madár szárnyát bepólyálta, azt állította, hogy a kardinálispingvin hat héten belül újra képes lesz repülni.

Na, nem mintha a sajátomnak gondoltam volna.

– Tudom, hogy nem leszel velem sokáig – szóltam a madárhoz –, de attól még talán szükséged lesz egy névre.

A madár megemelte a fejét, és szelíden csicseregni kezdett.

Leguggoltam, hogy a szemébe nézhessek. – Mit szólnál a Piroskához?

Rám szegezte a tekintetét, és három csiripelő hangot hallatott.

– Akkor Piroska leszel.

Hát lehet, hogy nem vagyok túl eredeti, amikor állatokat kell elneveznem. Amikor hétéves voltam, például Cirmos, a kis hiúz volt az én „házi kedvencem”.

Kivettem a hűtőszekrényből egy kis zacskó barackot, és egy nagy fémtálba tettem, közéjük vanília- és fahéj rudakat dugtam. Az asztaldísz olyan édes-fűszeres illatot árasztott a helyiségben, akár a frissen sült barackos pite.

A dolgok jól alakultak. Ivory bemutat valakinek, akinek a segítségével talán többet is megtudhatok Elizabeth Parsonsról.

Ám akármennyire is szerettem volna válaszokat találni, ha előre tudom, hogy végződik az éjszaka, felhívom, és lemondok az egészet.

.

{négy}

IVORY NYOLCKOR BEUGROTT ÉRTEM. Miközben a szélfutta úton kormányozta a kocsit, a szélvédőn túl egyre-másra susogtak a fák. Arra vágytam, bárcsak otthon lehetnék, összegömbölyödve az ágyamban, de Ivory váltig erősködött, hogy jó móka lesz. *Feszültségmentes.* S egy jó lehetőség, hogy beszerezhessek néhány könyvet, amikkel megoldhatom a problémáimat, s amelyek létezéséről ő nem is tud.

Az utasülés melletti ablakon túl skarlátvörös és aranyszín levelek, valamint az autópálya néha-néha felvillanó sárga útburkolatfestése suhant tova elmosódottan. Bárcsak legalább az elpusztult állatok kísértő látomásait és az egymásra rétegződő hangokat ki tudtam volna rekeszteni a gondolataimból, hogy élvezni tudjam az őszi táj látványát.

A napot eltakarta egy faszor, én pedig úgy próbáltam elhessegetni a kísérteties képeket, hogy előredőltem, és elolvastam a zöld-fehér jelzőtáblát: DENVER 30 MÉRFÖLD.

– Merre van ez a hely? – tudakoltam Ivorytól.

– Majd meglátod. – Lekanyarodott egy Castle Rock felé vezető lejárónál, majd kilométerekkel a város előtt ráfordult egy mellékútra. Castle Rocknak ez a része számomra nem volt ismerős; ez a környék valami térképen sem szereplő, lepukkant hely volt. – Mindjárt megérkezünk.

Néhány sarokkal később befordult egy szűk, szemetes sikátorba. Zsákutca volt, egy erdős rész előtt emelkedő, leharcolt épülettel a végében. Előtte rozoga reklámtábla meredezett, bármiféle hirdetés nélkül. Ivory bekanyarodott a parkolóba, és leállította a járművet a többi kocs mellett, melyeket az útról észre sem vettem.

Elmémben halk suttogások törtek elő. A karom bizseregni kezdett, és libabőrös lettem a fejem búbjáig, a tarkóm pedig a fülemig bezárólag viszketni kezdett. Nagyot sóhajtottam, és megpróbáltam elfojtani a hangokat.

– Szerinted túlóltóztam? – kérdeztem, a selyemruhámra célozva.

– Jól nézel ki kiöltözve. Jól áll neked a fekete.

Kiszállt az autóból, és megrángatta sötétszürke kardigánjának az alját, miközben odasétált hozzám, én pedig sietősen az ajkamra kentem egy kis jeges-rózsaszínű-pezsngős szájfényt. Amikor kiléptem a homokos aszfalra, a lábam megcsúszott, de Ivory elkapott a karomnál fogva.

– Bocsi – motyogtam, ahogy visszanyertem az egyensúlyomat.

A magas sarkú – különösen a sokpántos változat – nem volt az erősségem, de Ivory ragaszkodott hozzá, hogy az eszkimócsizmám ma este maradjon parkolóállásban a szekrény alján.

– Szerintem neked rossz címet adtak meg – mondtam, s a magányos raktár meg a parkoló túlfelén álló, elhagyatott benzinkút felé intettem.

– Ez a Hús Klub – felelte érezhető élvezettel a hangjában. – Imádni fogod, bízz bennem!

Ennél a pontnál már bármit élveztem volna, ahol fedél van a fejem felett. Szeptember végéhez képest túlságosan is hideg volt. Egy magányos, törött utcai lámpa által megvilágított acélajtó felé böktem a fejemmel. – Bemegyünk?

Ivory elvagyorodott. – Az az ajtó csak a mutatvány kedvéért van.

Kiderült, hogy az igazi bejárat a viharpince lejárójának az ajtaja volt, az épület erdőhöz közelebbi oldala felől. Ivory megnyomott egy falból kiálló téglát, mire a viharajtók kitárultak. Hirtelen csábító és

varázslatos zene halk hangjai kaptak szárnyra. Bekukucsáltam, de csak a föld alatti mélységekbe ereszkedő betonlépcső első néhány fokát láttam.

Lám, lám, egy föld alatti klub. A dizájn valószínűleg egy vagonba kerülhetett.

Ivory előrement a sötétbe burkolózó lépcsőn. Az idegeim kezdtek felmondani a szolgálatot, de amint a fényforrás megvilágította előttünk az utolsó néhány lépcsőfokot, a szívverésem is lassult. Amikor elértük a lépcső alját, az ajtók becsapódtak mögöttünk, én pedig ijedtemben nagyot ugrottam.

– Érzékelős ajtók – közölte Ivory fesztelenül. Előrelépett a homályosan megvilágított kőátjáróba, miközben a magas sarkúja egyenletes ütemben kopogott a padlón.

A titokzatos tánczene hangjai egyre erősödtek, miközben egy távoli, skarlátpiros ajtó felé sétáltunk. A sötétből tiszteletet parancsoló méretű alak emelkedett ki, aki a karját a mellkasán összefonta, sötét haját pedig magas homlokából hátranyalva hordta.

Ivory keze kicsúszott az enyémből, ahogy lábujjhegyre állt, hogy egy puszit nyomjon a férfi arcára. – Szia, Theron, sűrű az este?

– Kezeskedsz érte? – kérdezte, felém bökve a fejével.

– Még szép! Na, ne légy velem ilyen szigorú. Eressz be minket.

Theron motyogott valamit halkán, érthetetlenül, de valószínűleg azt mondhatta, hogy „Menjetek csak be”, mert kinyitotta az ajtót, és félreállt.

Ivory megpaskolta a vállát. – Kicsit lazábban, rendicsek?

Amikor beléptünk, Ivory közelebb hajolt, hogy hangja túlharsogja a bömbölő zenét. – Elég fényűző, mi?

Lehet, hogy nem pont a „fényűző” szó jutna először az eszembe a burgundiszínű falak, a gránittal burkolt padló és a fekete asztalok láttán. Talán inkább komor, már ha egy hely lehet egyáltalán komor és előkelő egyszerre.

Elmosolyodtam. – Hát... szép. Ja.

Ivory maga után rángatott a pult előtt, a zsúfolt táncparkettet megkerülve, hogy kerítsen nekünk egy bokszt a klub hátsó felében. Odajött hozzánk egy nagy mellű pincérlány – majd kibuggyant fekete lakkbőr szoknyájából meg a vörös fűzőjéből –, hogy felvegye a rendelésünket. Ruganyos, szőke fürtjei még akkor is tovább rezegtek, amikor megállt, az arca pedig fénylett a túl sok pirosítótól.

– A ház vörösborából kérek – közölte Ivory, azzal becsapta az itallapot és visszaadta.

Én végignéztam a listát, és próbáltam választani.

A pincérnő türelmetlenül forgatta a szemét. Jól is tette, mert különben észre sem vettem volna, hogy bosszankodik.

– Most akkor akarsz rendelni, vagy mi? – kérdezte.

Ivory rábökött az itallapomon az egyik tételre. – Imádnád a bordóijukat. Egyszerűen mesés.

– Oké, legyen a bordói.

Szemforgató Barbie összezsáptotta a jegyzetömbjét, majd eltrappolt. Aztán lehetetlenül gyorsan vissza is tért, és lecsapta az italunkat – a magas söröspohárban felszolgált bort – az asztalra.

– Tizenhat-negyven. – Kitartotta a tenyerét, s talpával a padlón dobolt, amíg Ivory átadta neki a pénzt.

Amint elhúzott, odafordultam Ivoryhoz. – Szóval, merre van az örök-rejtély Adrian?

– Könyvek, Sophia? Most tényleg? – Ivory összevonta a szemöldökét. – Ő a DJ. Majd csak órák múlva fogunk találkozni vele. De addig is: igyunk!

Nagyszerű.

Az elkövetkező óra folyamán egyre csak csevegtünk, miközben egyik italt hajtottuk fel a másik után. Arra vágytam, bárcsak mesélhetnék neki a hangokról, de az ösztöneim azt súgták, hogy várjak még azzal, és mérjem fel a terepet, mielőtt valami olyat árulnék el magamról, amitől bizonyára örülnek tartana.

IVORY RÁVETT, HOGY CSATLAKOZZAM hozzá a táncparketten. Az energikus zenétől felgyorsult a pulzusom, miközben egyik szám a másikba olvadt: gördülékenyen, elbűvölően, hipnotikusan.

A zenét viszont hangok szorították háttérbe, körém gyűltek, és eszembe juttatták a valódi okát, miért egyeztem bele, hogy eljövök ide. Ha nem tartok egy kis szünetet, kipurcanok, mielőtt még lehetőségem lenne Adriannel a könyveiről beszélni. Odakiabáltam Ivorynak, hogy az asztalnál megvárom.

Útközben elhaladtam egy hölgykoszorú mellett, akik egy bokszt egyik oldalába zsúfolódtak, egy kellemes külsejű férfi köré. Velük szemben két másik férfi foglalt helyet. A nőfaló elkapta a pillantásomat, és hűvös érzés bizsergette meg az egész testemet, melyet nyomban melegség váltott fel. A héten most először az elmém elcsitult. De a nyugalom helyett, amire számítottam, a csend felkavaró volt.

Az idegen áthajolt az asztal felett az egyik barátjához. Miután váltottak néhány szót, a barát felállt, és elindult felém.

– Marcusnak hívják – közölte a szoknyavadász barátja, miközben közelebb hajolt hozzám, hogy túlkiabálja a zenét. Alacsonyabb volt nálam, sörtől és fertőtlenítőszertől bűzlött. – Damaszkuszról látogatott ide. Szeretne csatlakozni hozzá?

Kösz, nem. – Sajnálom, éppen... – Körbepillantottam valami frappáns kifogást keresve, de nem jutott eszembe semmi. – Bocsásson meg.

Kábultan visszasiettem az asztalomhoz, lehuppantam a helyemre, és végigpásztáztam a tömeget, Ivoryt keresve.

Ám nem Ivoryn akadt meg először a szemem.

A bárpuhtnál egy fiatalember, aki sötétkék farmernadrágot viselt, még egy utolsót kortyolt a borába, és a pohár alatt odacsúsztatott a csaposnak némi borralalót. Karcsúsított fekete inge alatt kirajzolódott határozott válla, a melle kör vonala és lapos hasa. Az öltözékén, a tartásán... látszott, hogy határozott, ugyanakkor tökéletesen fesztelen, amivel kitűnt a tengernyi ember közül, mintha a tömeg szétválna előtte.

A helyzet az, hogy pokolian szexi volt.

Én pedig gyűlöltem őt ezért.

Mikor a tekintetünk találkozott, a lehető legrövidebben elmosolyodott. A gyomromban hirtelen olyan érzésem támadt, mintha zuhannék, és gyorsan másfelé néztem. Amikor újra oda mertem lesni, egy közeli asztalhoz ült le éppen, a fali gyertyatartó aranyló ragyogásában. Megrémültem a gondolatra, hogy esetleg észreveszi, mennyire bámulom, de képtelen voltam levenni róla a szemem. Sötét mandulaszínű haja a szemébe hullott, és a kócos szájak alól kéken – vagy inkább zölden? – meg-megvillant a szeme.

Az egész dolog annyira különös volt, mintha már láttam volna őt korábban, mintha már láttam volna, nem is olyan távolról.

Akkor, ahogy testével elfordult az asztaltól, és lábát keresztbe rakta, rájöttem, honnan ismerem. A cipője – a vörös talpszélű, fekete cipő – elárulta. Ő volt az a rejtélyes férfi, aki az ablakom előtt állt a pozitív energia szertartásom éjszakáján.

Oda kellett volna mennem hozzá, és leszólítanom, de mit mondtam volna neki: „Hogy merészel egy nyilvános utcán sétálni, és megbámulni egy nőt, aki virágszirmokat szór ki az ablakán?”

Pillantása elkapta az enyémet, úgy tűnt, kitartó bámulással felkeltettem a figyelmét. Arkifejezése elevennek tűnt és valahogyan sötétnek, ahogy tekintete végigjárta a testemet, és felmért, erre én elkezdtem nézelődni a helyiségben, abban a reményben, hátha úgy gondolja, hogy véletlenül kerültünk szemkontaktusba.

Így még soha *senki* nem pillantott rám, nem is beszélve arról, hogy eszméletlenül jóképű valaki volt.

A szempilláim alól bámultam rá, de képtelen lettem volna megmondani, hogy még mindig engem néz-e, mígnem már túl késő volt. Rajtakapott, hogy őt vizslatom.

Elfordult, de nem szemérmességből sütötte le a szemét. Állkapcsának erős vonalát meglágyította megélénkülő arca és felfelé görbülő ajka. Önelégülten vigyorgott, és a fejét rázta.

Bevillant a felismerés: rajtam nevet.

Az arcomat előntötte a forróság, és hálát adtam a klub félhomályos világításáért, mely elég sötét volt ahhoz, hogy elrejtse a pírt, melytől elvörösödtem, akár a rák.

Az italomba bámulni biztonságos megoldásnak tűnt. A bor legalább nem néz vissza. Idegesen rángatni kezdtem a ruhám szélét, és azon tűnődtem, mi a fene ütött belém. Nekem erre nincs időm. Meg kell keresnem Adriant.

– Jössz táncolni? – kérdezte egy nyers, de szelíd hang.

Felpillantottam, és a szívem kihagyott. *Ő* volt az. Hogy a csudába nem vettem észre, hogy leül a velem szemben lévő helyre?

Ahogy rám bámult – metsző, kékeszöld szemével szinte felnyársalt –, a testemet forróság járta át, s elmosta a félelmeimet. Még a klub gyér fényénél is feltűnő volt szemének erős kék és zöld kontrasztja, akár a tenger Görögország partjainál.

Elhatároztam, hogy higgadt maradok, ezért az italomat az ajkamhoz emeltem, és belekortyoltam a bordóiba. A bor természetes íze pillanatnyi megnyugvást hozott zavart idegeimnek.

– Ismerlek téged? – kérdeztem.

Arcának tökéletes szimmetriáját egy félmosoly borította fel. Közről még bámulatosabb volt – vadítóan gyönyörű, az élesen kirajzolódó arccsontjától kezdve erős, árnyékos állkapcsáig és szemrevaló római orráig bezáróan. – Nekem úgy tűnt, hogy felismertél, nem?

– Az még nem jelenti, hogy már találkoztunk – vettem ellen.

Tisztában van vele, hogy jól néz ki, és azt is tudja, hogy én is így gondolom, és ezért most gúnyolódik velem. *Nagyszerű!*

– Vicces vagy amikor haragszol – mondta.

– Örülök, hogy jól szórakozol. Ha így folytatod, képes leszek egész este megnevettetni téged.

– Egész este? – Egy hajtincse hirtelen felívelő szemöldökére hullott.

Örülten maradni szerettem volna, de veszett ügy volt. A vonzódás ellen a vele járó bosszúság mindig is hatásos védekezésnek tűnt, de a kinézete és a nyíltsága bénítólag hatott rám. – Nem válaszoltál a kérdésekre.

Fejét oldalra billentette, és megvakarta a tarkóját. Alkarja belső részén egy szürkés rózsaszínű sebhely húzódott, amire én elkaptam a pillantásomat, mintha valamiképpen betolakodtam volna az életébe, holott éppen fordítva állt a helyzet.

– Nos? – kérdeztem.

– Azt hittem, akarsz valamit. Megbámultál.

– Én nem bámultalak – vágtam rá túl gyorsan.

Összefonta a karját, lomhán hátradőlt, és vigyorogva provokált. – Csakugyan?

A pulzusom felgyorsult, kapkodtam a levegőt, és azt kívántam, bárcsak eltűnnék. Ezúttal nem akartam válaszolni. Tekintetét kitartóan az enyémnek szegezte. Szemét sötét, kusza pillák keretezték. Lauren biztosan valami spéci szempillafésűt ajánlott volna neki. Ha Laurenre gondolok, talán segít elterelni a figyelmemet a velem szemben ülő, szemrevaló hím példányról.

A felső ajkam olyan kerges lett, akár egy dió héja. Nyelni akartam egy nagyot, és megnyalni a számat, hogy enyhítsek a szárazságán, de tekintetének súlya alatt hiperéber lettem. A pillantása elindult lefelé, a mellkasom pedig összeszorult.

Csak nem végigmér engem? Vajon tudatában van annak, hogy akadozik a lélegzetem, vagy hogy a nyakamban szaporán lüktet a pulzusom?

A tekintete tovább vándorolt lefelé.

Az órájára.

Nem engem vizslat.

Amikor újra a szemembe nézett, a belsőm kaotikus energiával telt meg. Hogy vonzalom volt-e vagy figyelmeztetés, nem tudom, de képtelen voltam elszakadni tőle. A férfiak Belle Meadow-ban nem érdeklődtek irántam, de ez a pasi – ő nem ismert engem. Ő még nem hallotta a pletykákat, nem hallotta, hogy sötét tudományok vannak a hatalmamban, s arról sem, hogy néha démoni szimbólumokat pingálok elhagyatott gabonasilókra.

Minél tovább hallgattam, annál kevésbé voltam benne biztos, hogy újra megtalálom a hangomat.

Keresztbe fontam a karomat. – Szóval, leskelődsz utánam, vagy mi?

Kuncogni kezdett. – Eléggé el vagy szállva magadtól, igaz? Az összes csinos lány azt hiszi, hogy egy nyilvános helyen minden férfi leselkedik utánuk?

Micsoda? – Én nem... – Grrr. Én ugyan nem fogok védekezni az ostoba vádaskodásával szemben. Még akkor sem, ha csinosnak nevezett.

– Az egy dolog, hogy megláttál a hálószoabaablakomban, de azt akarod mondani, hogy itt is csak véletlenül bukkantál fel?

– Valószínűleg elég különlegesen tudlak követni, ugyanis én előbb voltam itt. – Belenyúlt a zsebébe, és az asztalon átcsúsztatott egy csuklópántot. A papírszalag oldalán filctollal a mai dátum volt a klub lógója alá írva. – *Happy hour* árengedmény: itt nyolckor kezdődik. Neked is lenne ilyen, ha kilenc előtt érkezel. Akkor talán most én is megkérdezhetném, hogy te követsz engem?

– Szóval...

– Szóval, mi? – kérdezte önelégülten. – Hidd el, drága, én is jobb szeretném, ha nem lennél itt. Ez ugyanis nem sok jót jelent az ízlésedet illetően.

– Az ízlésemet?

Gúnyosan elvigyorodott. – Mondd el, hogy miért figyeltél engem, én pedig segíték kikecmeregni belőle, bármibe is keveredtél.

– Ez meg mit jelentsen?

Most ő lett mogorva. – Ne tedd próbára a türelmemet. Én kiutat ajánlok neked.

Ennek meg mi baja? – Fogalmam sincs...

– Rendben – mondta. Ábrázatának ideges vonásai kisimultak, de a testtartása kissé feszültebb volt, mint néhány perccel ezelőtt. – Egyelőre felejtjük el.

– Ha esetleg elárulnád, hogy miről beszélsz...

– Ha te tényleg csak inni jöttél ide, azt ajánlom, legközelebb keress egy másik helyet.

– Arra nemigen lesz szükség. Alig járok el szórakozni.

– Az látszik.

Oké, lehet, hogy egy kicsit kezdtem ingerültté válni. Ivorynak nem kellett volna előcsalogatni a remetét a barlangjából.

– Vettem az adást.

Az alkarját az asztalra tette, és előrehajolt. – Akkor ez most egy igen vagy egy nem volt a táncra?

Megráztam a fejem, de a mosolyom azt mondta: „igen”. Arról nem is szólva, hogy Marcus még mindig engem stírólt – és a legkevésbé sem burkoltan. Kirázott tőle a hideg. Ha elmegyek táncolni valakivel, azzal talán elterelem magamról ennek az ijesztő pasasnak a figyelmét. Kiszúrtam, hogy Ivory egy másik lánnyal táncol – talán egy barátjával, akivel korábban itt ismerkedett meg –, és úgy véltem, egy tánc nélküle nem árthat.

Az asztal túloldalán lévő gyönyörű férfi a kezét nyújtotta. Átmelegedett a tenyerem, ahogy elfogadtam, ám amikor felálltam, hogy kövessem, elveszítettem az egyensúlyomat. Meginogtam, és majdnem visszazuhantam a helyemre.

A karját a derekam köré kanyarította, a testéhez szorított, és a lehetét gyengéden a fülemben éreztem. – Óvatosan.

Hirtelen ölelése nyomán gyenge remegés futott végig a testemen. Ahogy bicepsz a hátam mögött, alkarja pedig az oldalamon pihent, valahogy törekenynek éreztem magam, de ugyanakkor mégis

biztonságban voltam a karjai között. Felpillantottam, és találkozott a tekintetünk. Az asztalról visszaverődő gyertyafény az íriszén táncolt. Enyhén felvonta az egyik szemöldökét, szórakozott arckifejezése egyfajta szelídségről árulkodott.

Miután a pillanat túl bizalmasnak tűnt, megfeszültem. Muszáj volt némi távolságot tartanom tőle, hogy megfedkezhessek a gyomromban lüktető, nem kívánt izgalomról. Hátrébb léptem. A helyiség légköre nem volt oly meleg és kényelmes, mint a teste.

– Megvagyok – mondtam, ami akár igaz is lehetett, attól függően, milyen értelemben használok a szót.

Beékelődtünk egy kis szabad területre a tömegben, a hangszórók közelében. Elektromos kábelek égett szaga váltotta fel az alkoholos italok gyümölcsös aromáját. A fejét oldalra billentette, miközben közelebb lépett hozzám, aztán mindkét kezét határozottan a csípőmre tette, s karját lazán behajlítva tartotta.

Én viszont határozottan nem éreztem magam ellazulva.

Felsandítottam rá, s bizonytalankodtam, vajon mit vár tőlem. Még sosem táncoltam pasival ezelőtt.

Kezemet félszegen a válla elejére helyeztem, mintegy egyensúlyban tartva magam, miközben együtt ringatóztam vele. Teste szilárdságát érezve, borzongás futott végig a hátamon. Hogy lehet ennyire masszív, mégis oly könnyed? Keze lazán átfogta a csípőcsontomat, ujjbegyei az oldalam mögött, a hátam izmaiba nyomódtak. Abban a pillanatban egy másfajta sebezhetőséget éreztem.

Előrehajolt, és az ajkát a fülemhez nyomta. – Jól érzed magad?

Biccentettem, majd közelebb léptem, és a kezemet lecsúsztattam a válla mögé. Arcomat a mellkasába temettem, ahol biztonságban voltam esdeklő tekintetétől. Vanília-, pézsma- és szantálfa illata volt, és én megpróbáltam a bódító aromát az emlékeimbe zární.

Mi a fenét csinálok? Hátrébb tántorodtam, távolabb tőle, de ő könnyedén visszaterelt magához, és el kellett fojtanom magamban egy sóhaj, ahogy minden porcikámat átjárta egy hirtelen remegés. A

testéből áradó forróság átégette magát a ruhámon, gyomromban melegség gyúlt, és akaratlanul egyre erősebb izgalmi állapotot hevített bennem.

– A barátnőm valószínűleg már keres engem – mondtam nem túl meggyőzően.

– Ivory? – kérdezte.

– Te ismered?

– Ahhoz elég jól, hogy tudjam, meg fog várni.

Hát ennyit a sziklaszilárd kifogásomról, mellyel anélkül kívántam megszökni a pillanat elől, hogy elárulnám, milyen idióta vagyok.

A zene varázsa körénk tekeredett, a bőröm alá bújt, és közelebb préselt bennünket egymáshoz. Az összes basszushang a gerincemben rezonált, testem minden egyes zsigerével eljátszott, s valahányszor a keze egy újabb felületet érintett meg a bőrömon, a határozottságom elolvadt, és felváltotta a vágy, hogy viszonzzam az érintését. Ujjával elkalandozott a kulcsontomon, át a vállamon, majd végigvándorolt a karomon.

A zene lassan eltompult a fejemben, mintha vattába burkolózott volna. A kezei felcsúsztak a derekamról az oldalamra, s hüvelykujjai szinte megérintették a mellemet. A lélegzetem a torkomon akadt, és idegesen elmosolyodtam.

A farmernadrágja a ruhám aljához és a csupasz bőrömhöz dörzsölődött, s melege szétáradt a combomon. Ez már több volt annál, mint amit még képes voltam elviselni.

– A nevem Sophia – közöltem. Kissé már elkéstem a bemutatkozással, de mindenképp szerettem volna továbbgörgetni a párbeszédet, és olyannyira eltávolodni az izgalmi állapottól, amennyire csak lehetséges. – A tiéd?

– Charles – súgta. A hangja oly tisztán hallatszott, mintha a helyiségben elhalkult volna a zene, hogy teret engedjen neki a szólásra. Megköszöörülte a torkát, és tekintetét az enyémbe mélyesztette. – Minap láttalak az erdőben.

Megpróbáltam nyelni egyet a torkomban lévő gombóc ellenére. – És a hálószobám ablakában is.

– Igen – felelte.

– Szóval *tényleg* követtél.

– Nem voltam tisztában vele, hogy az erdő csak a tiéd – mondta a fülemhez hajolva, miközben a kezét hátul a derekamra tette. – Létezik még olyan hely ahol nem kéne lennem, mire te odaérszel, arra az esetre, ha esetleg folytatnád a vádaskodást?

– Jack Étkezdéje – válaszoltam, próbálván a tárgynál maradni. – Ott dolgozom, így aztán meglehet, hogy el akarod kerülni a helyet, ha csak nem én invitállak oda.

– Akkor invitálj.

Az ajkamba haraptam. Természetesen nem osztottam volna meg vele ezt az értékes információt, ha nem akarnék újra találkozni vele, de utáltam, hogy ezt ő is észrevette.

– Jó – mondtam csendesen, azt remélve, hogy ő nem hall meg engem oly könnyedén a zene mellett, ahogy én hallottam őt.

– Aznap este az ablakban... olyan... különösnek tűntél.

Ezt vajon most bóknak szánta?

Elkezdtem hátrálni, de csak még közelebb került egymáshoz az arcunk – olyan közel, hogy az ajkunk majdnem összeért.

– És az erdőben? – kérdeztem. – Ott is különösnek tűntem?

– Nem – mondta immár hűvös hangon. – Nem számítottam rá, hogy bárkivel találkozni fogok odakint. Csak addig maradtam, míg meg nem bizonyosodtam róla, hogy jól vagy.

– *Miért?* – kérdeztem, mintha az helytelen lenne.

– Miért ne? – Behunyta a szemét, az állkapcsa megfeszült. – Te mindig a legrosszabbat feltételezed az emberekről? Vagy netán épp magadról vagy ilyen rossz véleménnyel? Talán fontolóra kellene vened, hogy az élet épp elég komplikált anélkül is, hogy te még rátennél egy lapáttal.

A fene esne belé! Igen, néha elég éretlen és egy kicsit bizonytalan tudtam lenni. Oké, elég gyakran.

A tekintete rám villant, és ellépett tőlem, arckifejezése pedig bocsánatkérőre és sajnálkozóra változott. – Menned kellene, Sophia.

.

{öt}

– **MENJEK? – KÉRDEZTEM.**

– Ahogy mondom – felelte Charles.

Meghökkenett a hirtelen hangulatváltozása. A tekintetét kerestem, valamiféle választ remélve, de nem találtam benne.

– Hát ha már nem akarsz táncolni...

– Én azt nem mondtam – csattant fel. – Én csak azt mondtam, menned kellene! Most pedig, kérlek, tűnj el innen!

– Én nem értem...

A szeme viharos haraggal villant meg. – Távozz! – kiabálta. – Menj haza! Felejtsd el ezt a helyet. Rúgd fel az összes megállapodásodat, mielőtt túl késő lenne.

Elindult, de aztán hátrált két lépést, megfordult, és megragadta a karomat.

Az átkozott suttogások mind egyszerre támadtak az agyamra, szétszóródtak, akár az üveggolyók a lépcsőn, és lehetetlen volt tőlük értelmesen gondolkodni... lehetetlen volt kibogozni, mit mondanak. Csak a sístergés meg a töredékek újra – itt-ott egy-egy szó... *veszélyes... túl késő.* A többi szó egymásba folyt, és gáncsot vetett a saját gondolataimnak. Képtelen voltam megszabadulni a hangoktól – csak a háttérbe tudtam szorítani őket.

Egy lüktető érzés tapadt az elmémnek, amit egy sürgető hang követett: *Gyere ide, kisegér.*

Hátraléptem, de Charles a kezét a könyökömre csúsztatta, vállával utat tört a tömegen át, és az asztalom felé terelt. Felkapta a táskámat, és a mellkasomhoz nyomta. A helyiség felbolydult, miközben én mellette támolyogtam.

– Mi folyik itt?

Nem válaszolt, nekem meg nem volt lehetőségem kitépni a karomat, csak amikor már kiértünk a friss levegőre, és az erőd mellett álltunk, miután becsapódott mögöttünk a klub viharajtaja.

Rápillantottam. – Mi a fenét csinálsz? Nem megyek el a barátnőm nélkül! Te nem mondhatod meg nekem, mikor távozzam!

Felém fordult, és a kezét a vállamra tette. – Sophia, figyelj ide. Bármi is hozott ide, nem ítélek el, de most...

A klub ajtaja ismét kivágódott, mire a szorítása erősebb lett. Egy párocska viharzott ki rajta, és botladozva elindultak a parkoló felé, ittasan nevetgélve. A nő kivillanó, vakítóan fehér fogai rúzsfoltosak voltak.

– Sophia – szólalt meg Charles immár gyengédebben.

– Mi van?

A tekintete megállapodott az enyémen. – Rossz társaságba keveredtél.

– Ez teljesen *nyilvánvaló* – mondtam, főleg reá célozva ezzel.

– El kell tüntetnünk innen téged. Ivory majd utolér.

– De *miért* kell innen eltüntetni engem? – kérdeztem, és képtelen voltam tompítani a hangom élet.

A szorítása elernyedtt. – Fogalmad sincs, mibe keveredtél.

Elmémre köd telepedett. Sebesen pislogni kezdtem, és újra az arcára összpontosítottam. A gondolataim összekuszálódtak. – He?

– Érted, amit mondok? – kérdezte. Hangját távolról, baljóslatúan hallottam.

– Ittas vagyok, nem hülye. – Pedig nem is éreztem magam becsípve. Inkább csak... zavartnak.

Az állkapcsa megfeszült. – Minek jöttél ide?

– *Én?* – Felvontam a szemöldökömet. – Azt kérdezed, *én* miért vagyok itt?

Az ajtó ismét kinyílt, és ezúttal a nőfaló asztalától az egyik fickó lépett ki rajta. Kisímította sötét, sűrű, vállig érő haját az arcából, és fakó ajkával elvigyorodott.

– Charles. Jó látni téged – közölte, de közben rám nézett, nem Charlesra. A férfi összekulcsolta a kezét maga előtt, majd enyhe biccentéssel meghajolt. – Marcus imádná, ha élvezhetné a hölgy társaságát.

Charles összeszorította az állkapcsát, és halk morgás csendült fel a torkából. – Én nem hinném, hogy ez jó ötlet, Cody.

– Marcus nem fog örülni, ha a nő elutasítja – válaszolta Cody játékosan figyelmeztető hangon. Felém fordult, elmosolyodott, és behajlított karját felém nyújtotta. – Volna szíves csatlakozni hozzánk?

Nem úgy hangzott, mint egy kérdés.

– Nem, köszönöm – feleltem, közelebb araszolva Charleshoz. – Csak azért jöttem, hogy a barátaimmal tölthessek egy kis időt.

– Marcus a barátja. – A mosolya féloldalt rángatózni kezdett. – Biztos benne, hogy nem jön?

Charles egy lépésnyit hátrébb vont.

– Mindjárt bemegyünk. Mondd meg Marcusnak, hogy rendeljen nekünk néhány italt.

Azt lesheted!

Szóra nyitottam a számat, de Charles kimérten rám pillantott. Összeszorított szájjal a férfira mosolygott. – Ő is úgy szeretné, ha átadnád ezt az üzenetet, nem igaz?

Cody egy hosszú pillanatig Charlest vizslatta, majd eltűnt odabenn.

– Mennünk kell – hangzott Charles hangja immár követelőzőbben. – Mindkettőnket veszélybe sodorsz.

– Mi csak táncoltunk – mondtam. – És Ivory...

– Vele majd találkozunk.

– Nem! – Elhúzódtam. Olvastam már ilyenekről az újságban, és sosem végződött jól.

– Nem vagy abban a helyzetben, hogy vitatkozz! Hacsak nem akarod meglátogatni Marcus asztalát – mondta, mintha vádaskodna. Szeme összeszűkülte. – Talán nem fogod fel a jelentőségét, mibe keverted magad.

Újabb ígéző suttogás kezdte unszolni az elmémet: *Gyere vissza!*

Ez ugyanaz a hang volt, amit korábban is hallottam? Ezúttal sürgetőbb volt.

– Velem kell jönnöd – jelentette ki Charles. – Most!

Ha már választanom kellett egy ismeretlen hang és az előttem álló férfi között, a választásom egyértelmű volt.

A levegő fenyőtől és rothadó fától bűzlött. Az erdő sötétjébe sandítottam. Egy pókháló csipkefinom válaszfalat képezett két összekarmolt fa között, a délutáni zápor emlékeztetője pedig gyöngyözve maradt hátra a selyemfonalakon, s csillogott a holdfényben. Gomolygó köd lepte el az erdő alját.

Charles megragadta a kezemet, és magával vonzott. A karom egészen addig nyújtózkodott, míg végül a lábamig is elért az üzenet, hogy mozduljon, és utánabotladoztam. Szánalmas próbálkozásomban, hogy megőrizsem az egyensúlyomat, szabad kezemmel belekapaszkodtam minden egyes fába, amely mellett elhaladtunk. A fakéreg lehorzsolta az ujjaimat, de a hideg és a zavarodottságom elzsibbasztotta a fájdalmat.

– Mozogj! – szólt hátra a válla felett.

A pántos, fekete magas sarkúra mutattam. – Próbálnál meg te ilyenben járni. És egyáltalán miért? Azt sem tudom, minek követlek!

A mobiltelefonom megszólalt a retikulómban. Üzenetet kaptam Ivorytól.

Nemsokára találkozom veletek. Menjetek a Shell kúthoz.

Az egyik magas sarkúm belesüppedt a sárba, és Charles határozott szorításának, valamint annak köszönhetően, hogy kíméletlenül vonszolt tovább, majdnem orra estem, ahogy megpróbáltam kiszabadítani.

– Hol a kocsid? – kérdeztem.

– Nem a parkolóban.

Hát, ez aztán segítőkész válasz volt. – Azt kérdeztem, hol van, nem azt, hogy hol nincs!

Sértődötten felcsattant. – Nem parkolok a parkolóban! Néha eltorlaszolja az utat. Most végre lennél szíves...

– Eltorlaszolja? Már mi a fenének tennének olyat? Ivory is ott fog ragadni?

Megállt, én pedig beleütköztem. – *Téged* fognak keresni, nem őt. Vele nem lesz baj. – Megdörzsölte a homlokát. – Kicsit elhalaszthatnánk a kérdezősködést? Muszáj megtalálnunk a főutat.

– Azért nem kell ilyen harapósna lenned – mondtam. Ha bárkinek joga van bosszankodni, az én vagyok. Felfogtam a hallottakat. – Várj csak! Keresni fognak engem?

Elrugdosta a bozótot az utunkból. – Ne játszd a hülyét! Azt sem tudom, egyáltalán miért segítetek neked.

– Még te balhézol velem? Te kértél fel táncolni, két perccel később meg kitaszigáltál a klubból.

Morogni kezdett az orra alatt. – Gyorsabban szedd a lábad, és fogd be.

Lehet, hogy vissza kellett volna mennem. Egy eszelős ne akarjon segíteni rajtam, főleg úgy álcázva, mintha szívességet tenne nekem. – Miért az erdőn át megyünk?

Suttogva válaszolt. – Hallgass.

Valahol mögöttünk ágak reccsentek. Az adrenalin kiszorította a szervezetemből az alkoholt. Úgy éreztem magam, mintha fátyol hullana le a szememről, a fülemből pedig kihúznák a dugót.

A légzésem felgyorsult, és Charles magával rántott. – Rohanj!

A sürgetésére meglódultam, de képtelen voltam tartani a tempóját. Még azt sem igazán értettem, minek szaladunk, bár rettegtem megállni, hogy kiderítsem. A cipőm egyik sarka kitörött, a másikon pedig kioldódott a csat.

Ahogy tovább csörtettem, a cipőimet bukdácsolva elhagytam, a talaj pedig felkarcolta a talpamat. Kisebb kavicsok és száraz tűlevelek ágyazódtak az apró sebekbe, és a fájdalom egyre erősebb lett. A vállamnak és a hasamnak ágak csapódtak. A jeges levegőből gyorsan szippantottam egyiket a másik után, amitől a mellkasomban hideg szúrást éreztem.

Az ösvény hirtelen véget ért. Kusza csalitos és ágas-bogas fák zárták el az utat előttünk.

– Azt hittem, befelé is erre jöttél.

– Én meg azt, hogy erre gyorsabb lesz – felelte, miközben utat próbált törni az ágak között.

Elrángattam a természetes akadálytól. – Gyere utánam.

– Nem rohanhatunk felénk, Sophia.

– Arra sem várhatunk, hogy sarokba szorítsanak. – Bárkik is *ők*.

Még utoljára, kimérten a szemébe néztem, aztán megfordultam és nekiiramodtam. A hajam az arcomra és a nyakamra tapadt. A lábam már majdnem annyira szúrt, mint a tüdőm.

Egy másik, sárral és avarral borított ösvényen haladtunk tovább, mely elkanyarodott, és az erdő sűrűjébe vezetett. Mögöttünk dobbanásokat hallottunk, melyek minden egyes lépéssel erősödtek. *Üldöznek minket.*

Eleinte a szívem jobban lüktetett a félelemtől, mint a megerőltetéstől, de kisvártatva teljes testemben kínlódtam. A félelem sem volt képes továbbbúzni.

Kezemmel a térdemre támaszkodva lehajoltam, és erőteljesen ziháltam. – Meg... kell... állnom.

A szívem majd kiugrott a mellkasomból. A fák lombjain áttűzőtt a holdvilág, melynek fényénél sárral szennyezett sebeket és

zúzódásokat láttam magamon. A gyomrom felkavarodott, és a kézfejemet a számra szorítottam.

– Kérlek, Sophia, menjünk tovább.

– Képtelen vagyok.

Charles lábujjhegyre állt, és úgy kémlelt minden irányba. – Maradj itt. Nemsokára visszajövök.

Néhány lépést tettem arrafelé, amerre eltűnt a sötétben. – Hé! – pisszegtem utána. – Hova mész?

Az üldözők zaja áthasított az erdő csendjén. Fák takarták el előlem a kilátást. Nekidőltem egy fának, aminek a kérge a húsomba préselődött. Összeszorítottam az ajkamat, hogy egy hangot se adjak ki.

Miért is követtem? *Ostoba, ostoba, ostoba vagyok.*

Valahol mögöttem megreccsent egy gally. Lépések közeledtek. Talán az üldözőm nem vesz észre. Visszatartottam a lélegzetem, küszködtem, hogy csendben maradjak, de reszkettem, és a ruhám susogni kezdett, ahogy a fának dörzsölődött.

– Túlágosan szép vagy te ahhoz, hogy bujkálj. – Üldözőmnek mély férfias hangja volt. Ismerős hangja.

A francba!

Nem messze előttem, a szétnyíló fák között egy másik ösvény kezdődött. Nekiiramodtam, és elkezdtem arrafelé rohanni, próbáltam átpréselni magam két fa között. A ruhám szegélye beleakadt valamibe. Beragadtam.

Az üldözőm megállt a természetes akadály másik oldalán, szeme felizzott, tekintete rám szegeződött. Mivel vagy harminc centivel magasabb volt nálam, izomtömege meg vagy háromszorosa lehetett az enyémnek, ő sehogy sem tudta volna átküzdeni magát ezen a résen.

Meghúzta az egyik fát, mire az gyökerestül kiszakadt. Mi a... ki a fene lehet egy ilyen mutatványhoz elég erős?

Az arcára pillantottam, és megkaptam a választ.

Cody.

Miközben a ruhámat ráncigáltam, ő felém nyúlt, és megragadta a fekete selyem szegélyét.

– Megvagy – mondta.

Megráztam a fejem, és megpróbáltam kiszabadítani a ruhámat határozott szorításából, de ő erőteljesen maga felé húzott. Lábammal eltoltam magam, hogy ne kerüljek hozzá közelebb, de akkor ismét keményen megrántott, mire előrebecskáztam. Az alkaromat kitámasztottam, nehogy visszahúzzon a fák közötti résen át.

Mikor átnyúlt a másik kezével is, kaptam a lehetőségen, hogy odanyúljak, és még egyszer rántsak egy nagyot a ruhámon. Az anyag elszakadt, és csak az a selyemdarab maradt a kezében, amit erősen szorongatott.

Elhátráltam és tovább menekültem. Egy kiálló gyökérben megbotlottam. Nekiütődtem egy másik fának, de állva maradtam. A lábam minden egyes lépésnél lüktetett és szúrt, ahogy egyre több kavics és törmelék hasította fel a bőrömet.

Cody egy fa mögül hirtelen kilépett eléem az ösvényre. Felsikoltottam, és olyan gyorsan megtorpantam, hogy majdnem orra buktam.

Tett néhány kimért lépést, de lassú közeledése ellenére felmértem, merre tudnék elinalni. Mellkasából torokhangú moraj tört elő, ahogy még közelebb lopakodott. Árnyékba burkolózó tekintetén és torz vigyorán kívül nem tudtam kivenni a vonásait.

Miközben hátráltam, megbotlottam, és a karomat végigdörzsölte egy fa, ahogy a földre huppantam. A bűtykeim között kiserkent a vér.

Kivillantotta a fogsorát. A szeme teljesen fekete volt, két felső foga pedig hangos csattanással meghosszabbodott. Az egyiket megnyalta, nekem pedig majdnem végleg elakadt a lélegzetem.

Tekintetemmel tébolyultan próbáltam kisilabizálni a talajt a ködön át, ám hasztalan. Addig kotorásztam, míg végül találtam egy súlyos faágat. A férfi előrelelendült. Talpra ugrottam, és lendítettem. Ő leblokkolta a suhintást a levegőben, a másik kezével megmarkolta a karomat. Szorítása összeroppantotta a csuklómat, és felordítottam,

ahogy megreccsent a csont. Eltört. A szilánkok forró tűkként szúrtak a húsemba alulról, éles fájdalom homályosította el a látásomat.

Eleresztett, s én összeestem. Képtelen voltam visszatartani a sikolyomat és patakzó könnyeimet. Hevesen rázkódni és háyni kezdtem. Ép csuklóm hátuljával megtöröltem a számat. A torkom lángolt. Keserű, savas folyadék lepte el a nyelvemet és a fogaimat.

– Ne tedd ezt. – A szavaim a torkomra fagytak. – Nem szólok semmit... csak engedd, hogy elmenjek.

Szája sarka természetellenes vigyorba görbült. Kuporgó alakom fölé magasodott. – Kétlem, Szöszi.

Tüdőmet reszkető gyötrellem járta át. Aztán hirtelen a férfi amúgy is sápadt húsa áttetszővé vált, a maradék vér is kifutott az arcából. Egy hatalmas madár – egy sas talán? – csapott le rá, mire a támadóm hátraugrott.

Talpra kecmeregtem, úgy bámultam, ahogy a madár csőre az arcába váj. Valami a lábamra huppant. Orromat égett szag csapta meg, és majdnem elhánytam magam megint.

Anélkül, hogy megvártam volna, hogy rájöjjek, mi történik, elkezdtem menekülni egyenesen az orrom után. Egyszer csak vége lesz az erdőnek. Kétszer elbotlottam. A második esésnél vigyáztam, hogy ne zuhanjak a csuklómra, de a fejemet bevertem egy kőbe. Ahogy fél kézzel próbáltam talpra küszködni magamat, ismét le kellett küzdenem a hányingeremet. Forgott velem az erdő. Merre is rohantam?

Előretámolyogtam. Képtelen voltam gondolkozni. Nem tudtam abbahagyni a reszketést és a zokogást. Nem kaptam levegőt.

A fák között fény illant el.

Fényszórók.

Futásnak eredtem. Mögöttem súlyos lépések dübörögtek ismét. Már oly közel jártam ahhoz, hogy elhagyjam az erdőt. Még jobban nekiveselkedtem, de valaki szorosan körbenyalábolta a karomat és a hasamat. A szörnyű fájdalom felerősödött a csuklómban, és rángatózni kezdtem, hogy kiszabadítsam magamat.

– Sss. Biztonságban vagy. – A gyengéd hang férfias volt és mély.

Váratlanul biztonságérzet áradt szét bennem. Azon vágytam, hogy elmeneküljek, elszállt, és fejemben felváltotta egy meleg bizsergés és egy megnyugtató, suttogásszerű hang: Lazulj el.

Képtelen voltam elszakadni a furcsa nyugalomtól, amely mintha a bőrömbe préselődve, kívülről szivárgott volna az agyamba. Ez a békesség nem a sajátom volt.

A férfi felemelt. – Kérlek, most már ne hívd fel magadra a figyelmet.

A légzésem lassult. Álomosság nyomta el az érzéseimet. Pislogtam, próbáltam leküzdeni a csábító szundikálást, és megnéztem magamnak a férfit, akinek petyhüdtlen hevertem a karjában. Bársonyos, sötét bőr és kedves, sötét szem.

Egy másik alak lépett mögé, és a kezét a vállára tette, de az arca még mindig árnyékba burkolózott.

A szemhéjam elernyedtt. Becsukódott. Az agyamban sikoltottam, de a hangom cserbenhagyott. A világ megbillent, ahogy a férfi lefektetett, és egyenletesen morajlott alattam egy autó motorja. Küszködtem, hogy ébren tudjak maradni, ám egykettőre kudarcot vallottam.

{hat}

VALAMI NEDVESET ÉREZTEM a fejem búbján. Egy cseppecske folyt a fülembé.

A szemhéjamat túlságosan súlyosnak éreztem. A homályon át láttam, hogy egy vállig érő fekete hajú személy belemárt egy rongyot a közeli tálba, és megtörölgeti vele a halántékomat. Pislogni kezdtem, mire a látásom kitisztult.

– Ivory? – krákoztam.

– Igen, édesem, én vagyok az.

A szoba túloldalán, finoman rovátkolt, fából készült öltözőasztalkán a televízió éppen egy bűnügyi sorozat egyik epizódját sugározta. Ahogy a fejemet oldalra hajtottam, fájdalom lüktetett keresztül a testemen. Fekete csipkefüggöny keretezte az ablakfülkét, mely ismerős címeiktől roskadozó, vörös tölgy könyvespolc mellett nyílt. *A skarlát betű, Don Quijote, Oidipusz király.*

Ivory hálósobája? Nem emlékeztem, hogy itt aludtam volna el.

Nem emlékeztem, hogy egyáltalán elaludtam volna.

Az ablakon túl a sötét, felhőtlen égbolt és a fák között lengedező szellő láttán olyan érzésem támadt, hogy az éjszaka odakint végtelen és dermesztő, a szobában viszont szinte forróság uralkodott.

A szemem sarkából úgy láttam, mintha valaki állna kint az úton, de amikor odanéztem, már nem volt sehol.

Nagyszerű. Már hallucinálok is.

Az ajtó nyikorogva kinyílt, és Charles lépett be rajta, combjára feszülő, kőmosott, gombolható sliccel varrott farmernadrágban és a mellkasára feszülő, fekete rövidujjúban. A tekintetem feljebb vándorolt, hogy elidőzzön bronzbarna bőrének halvány ragyogásán és sötét mandulaszínű haján, mely tökéletes kuszaságban omlott elbűvölően kékeszöld szemébe.

Ám amint találkozott a tekintetünk, az előző éjszaka történetek felelevenedtek – a támadás, a fájdalom. S mindez az *ő* hibája volt. Szerencsére a fájdalom elviselhetőbb volt, mint amit egy törött csuklótól és egy beütött kobaktól vártam volna.

Mielőtt megszólalhattam volna, egy sötét bőrű, gondos afrofonatokba rendezett hajú férfi követte őt a szobába, aki fekete szövetradrágot és mélyvörös inget viselt. Kezét összefonta maga előtt, egyik karján gondosan összehajtott zakója pihent.

Ő mentett meg.

Az ismeretlen férfi összeszorította az állkapcsát, megállt az ajtónál, és jobb kezét ökölbe szorította, majd elernyesztette, aztán megismételte a mozdulatot. Talán Charlesra volt mérges. Nem hibáztatnám érte.

A tudómba fájdalom nyilallt, amikor megszólaltam. – Mi történt?

Ivory adott egy korty vizet. – Néhány órán keresztül felváltva voltál kiütve, majd eszméletednél. Remélem, nem vagy túl mámoros a fájdalomcsillapítóktól.

– Biztos vagyok benne, hogy az a fejreesés sem használt.

Ivory aggódó mosollyal nézett rám.

Megpróbáltam felülni, de a fájdalom a karomba hasított. Visszahanyatlottam az ágyra, és feltartottam a csuklómat. Normális méretének a kétszeresére dagadt, és furcsa szögben elcsavarodott.

Kétségbe kellett volna esnem, de soha nem akkor pánikoltam be, amikor indokolt lett volna. Igen, ha beütöttem a lábujjamat, az nekem olyan volt, mintha kitört volna a harmadik világháború, és lehet, hogy egy kicsit a sötétben is féltem, mindenesetre valóságos

tragédiaként éltem meg, és hátborzongatóan meg tudtam kukulni tőle.

Vagy talán csak az agyam szokott kikapcsolni, amikor olyan helyzetbe kerülök, ami már túl sok ahhoz, hogy el tudjam viselni.

– Charles otthagyt – suttogtam.

Ivory bólintott. – Elment segítséget hozni.

Dermedtség árasztotta el a tudatomat, melyet meleg bizsergés követett, és a gondolataim ugyanabba a természetellenes nyugalomba burkolóztak, amit a kocsiban éreztem a Hús Klubnál. *Valami történt az átkommal.* Valamiféle átalakuláson ment keresztül. Bármi is volt az, biztos voltam benne, hogy a múlt éjszaka ennek a számlájára írható.

– Mi folyik itt? Kórházban kellene lennem.

Ivory elsomfordált. – Kikísérem az urakat – mondta szelíden. Azzal megragadta Charles karját, és az ajtó felé tuszkolta. – Megijesztitek.

– Nekem egyáltalán nem tűnik ijedtnak – felelte Charles hűvösen.

Ivory a plafonra pillantott. – Hát én pedig ismerem őt, és igenis ki van borulva, oké? Csak sétáljatok egyet. Mondtam, hogy én majd elintézem ezt.

– Én csak néhány percet kérek – mondta suttogva. – Adrian a legjobb, aki segíthet.

Anélkül, hogy megvárta volna Ivory válaszát, odanyomakodott mellette az ágyamhoz, és mellém telepedett az ablakfülkében lévő ülőkére. – Kérdeznem kell ez-azt. Elég jól érzed magad, hogy válaszolni tudj?

Mogorván rápillantottam. – Szerinted? – Ivoryra néztem, és beleszóltam a Charlesszal folytatott sustorgásába. – Te hogy vagy, Ivory? Ha jól látom, nem esett bajod.

– Jól vagyok.

– Engem egy fickó meg akart ölni.

Erre odasétált hozzám, és leereszkedett az ágy szélére. – Szerencsétlen éjszakád volt.

Charles gúnyosan felmordult. – Szerencsétlen? Nem kellett volna őt odahoznod.

– Ó, mintha te nem érezted volna ragyogóan magad a társaságában.

– Csak azért, mert megpróbáltam rájönni, kinek dolgozik.

Hogy kinek dolgozom?

– Egy szót se többet, Charles – csattant fel Ivory.

Dühösen felhördültem. – Elárulná valaki, mi folyik itt?

Ivory és Charles egymásra pillantottak, majd mind a ketten várakozóan néztek rám.

– Mi van? – Netalán azt hitték, én leszek az, aki beszámol róla *nekik*, hogy mi történt?

Charles hátrahajtotta a fejét, és kezével eltakarta az arcát. – Úgy beszélsz, mint aki tényleg nincs tisztában azzal, hogy mibe keveredett, és én jóhiszeműen nem kételkedtem ebben. De csak forralsz valamit, ha felkeltetted Marcus érdeklődését.

– Ez ugye, csak egy rohadt vicc? – Ivoryra pillantottam, de kristálykék szeme kifejezéstelenül meredt vissza rám.

– Követtél engem? – kérdezte Charles.

Ivory felemelte a kezét. – Én megmondtam neki, hogy nem!

Charles odanézett, aztán visszafordult, és újra rám koncentrált. – Válaszolj a kérdésre.

– Én abban a hitben voltam, hogy *te* követsz *engem*, nem emlékszel?

Kidüllesztette a mellkasát, és összevonta a szemöldökét. – Miért követne téged bárki is? Van valami, amit nem mondtál el nekünk?

– Miért nem inkább te mondd meg nekem, hogy miért követne bárki is *téged*?

– Amikor táncoltunk, az arcodra volt írva a bűntudat.

Rendben, tényleg bűntudatom volt, de nem azért, mert követtem őt.

– Én ott sem lettem volna, ha Ivory nem hív meg. Nem is értem, hogy miért én mentegetőzöm előtted! Hisz te hagytál magamra az erdőben!

– Honnan ismered Marcust? – erőszakoskodott Charles. – Felfogadott téged? Nem tudok segíteni, ha nem vagy velem teljesen őszinte.

– Miért faggatsz engem? Engem támadtak meg!

– Semmi – mondta, ami egyáltalán nem a kérdéseimre adott felelet volt. Megrázta a fejét, és az arcvonásai lassan kisimultak. – Igazat beszél – közölte Ivoryval. – Nem tud semmit.

– Én mondtam neked – válaszolta Ivory.

– Valaki esetleg nekem is elmondaná...? – kérdeztem.

Ivory összeráncolta a homlokát. – Csak arról van szó... hogy általában nem történnek ott ilyenek.

– Hát remélem is, hogy rohadtul nem!

Kedvem lett volna megfojtani őt. Hogy vehette ezt ennyire félvállról? Az életem éppen összeomlóban volt, ott feküdtem ágyhoz kötve, senki nem adott egyenes válaszokat a kérdéseimre, miközben egy férfi, akit nem is ismerek, a fal mellett ácsorgott, és úgy szemlélte a jelenetet, mintha fel akarna robbanni.

Visszanéztem Ivoryra. – Te honnan ismered Charlest?

– A klubban találkoztunk még régebben – felelte Ivory. – Embereknek mindig biztonságos volt az a hely.

– *Embereknek* biztonságos? És kiknek nem...?

Charles felállt. – Vidd kórházba, és tartsd rajta a szemed.

– Nem – mondta Ivory, és keményen a szemébe bámult. – Azt hiszed, hogy megcsinálod a bajt, utána pedig szimplán kísétálhatsz az ajtón?

– Nem az én problémám!

– De én majd azzá teszem!

Charles haragos pillantással nézett rá, de Ivory szavaira megtorpant. – Nem te mondtad, hogy majd elintézed az egészet? Ha fontos neked a barátnőd, akkor ennyiben hagyod a dolgot. Épp elég baj, hogy felkeltette Marcus érdeklődését. Egyáltalán tudtad te, hogy...?

Ivory megrázta a fejét. – Honnan tudtam volna?

Épp mielőtt sikoltani kezdtem volna dühömben, a sarokban álló férfi közbeszólt.

– Mondjátok el neki – mondta egyenletes, nyugodt hangon.

Charles és Ivory üres tekintettel fordult felé.

– Mondjátok el neki – ismételte meg. – Ha ők tudnak róla, jobb, ha ő is tud róluk.

Charles visszatelepedett az ablakba, de Ivory odébb sétált. Odament a férfihoz, aki az öltözőasztal melletti falnak dőlt. Ahogy mellé ért, kezét a férfi vállára tette, majd esdeklő pillantással rám nézett. – Néha az ember nem az, aminek látszik...

– Folytasd... – mondtam. Megpróbáltam megfordulni az ágyon, de a csuklómban érzett fájdalom belém hasított. Hátradőltem hát, és behunytam a szemem. – Bármiről is van szó, könyörgöm, nyöggjétek már ki.

– A Hús Klub egy *természetfeletti létesítmény*.

Oké. Végül is lehet, hogy jobban örültem volna, ha lassabban adagolják be. De legalább a „túl-megrázó-hogy-kétségbeejtsen” gén be is kapcsol bennem.

– Akkor minek vittél oda magaddal? – kérdeztem.

– *Embereket* mindig szívesen látnak.

– És persze én vagyok a kivétel.

– Nem tudtam, Sophia – mondta Ivory. – Sosem szóltál róla.

– *Miről* nem szóltam sosem?

Harapdálni kezdte az ajkát. – Vannak olyan emberi lények, akik képesek észrevenni az olyan másságot, mint a tiéd. Például Charles annak lát téged, ami vagy, míg mi, többiek csak korlátozott képességekkel rendelkezünk, hogy észleljük, ami azonnal látható. Például a *cruorok*.

– Mi a fenéről beszélsz?

Az ajtó mellett álló férfi ellökte magát a faltól, és elindult felém. Amikor mellém ért, hátradobta ruganyos afrofonatait a vállá mögé.

– Sajnálom, hogy a találkozásunk nem higgadtabb körülmények között történt. – A hangja mély volt, hanghordozása hivatalos. A

bemutakozáshoz nem nyújtott kezét. A teste közelről feszültebbnek látszott, mint a szoba túloldaláról.

– Adrian vagyok.

– *Maga* Adrian?

– Igen – válaszolta –, és egyike vagyok azoknak, akikről a barátnője beszél.

– És mit jelentsen mindez?

– Kérem, fogadja el – közölte finoman. – Nem vagyunk mindannyian rosszak. Annak a cruornak a tettei, aki megtámadta magát, nem festenek valami jó képet a fajtánkról.

– Várjon csak, micsoda?

Adrian odalépdelt az öltözőasztalhoz, és kikapcsolta a televíziót. Miközben matatni kezdett egy kis rádióval, hogy behangoljon egy komolyzenei adót, a lámpafényben aranygyűrű csillant meg a jobb kezén. A pecsétjén nagy, írott „A”-betű látszott.

Adrian összevonta a szemöldökét. – Ismeri a cruorokat, ugye?

– A micsodákat?

– A földementálókat, ahogy eredetileg nevezték őket.

Ivoryra néztem. – Te elhiszed ezeket?

Nyelt egyet, és röviden bólintott.

Megráztam a fejem. – Hagyjátok abba a szórakozást.

– Érzem magán, hogy nem hívő – jelentette ki Adrian.

– Miben, az „elementálokban” hívő? Most komolyan?

– A kobrában se hitt senki, amíg valakit meg nem mart. – A férfi egy pillanatra behunyta a szemét. – Marcus a *Maltorim*nak dolgozik, az elementál tanácsnak. Nem kétséges, hogy a tanács megbízásából járt itt. Ők szüntelenül a kevertfajzatokat kutatják, de éppúgy bárkit, aki értékes lehet, és Marcus az egyik vezérük. Ő az egyik legvénebb cruor: ő egy földszülött.

– Földszülött? – Vajon kinek próbáltak falazni ezekkel a hazugságokkal? Talán Adrian mégsem volt a legmegfelelőbb személy, akitől könyveket kellene kölcsönkérnem; semmi esetre sem, ha ilyesfajta sületlenségekkel akart traktálni.

– A földszülöttek voltak az elsők, akiket földelementáloknak választottak. Az emberi fajt legyőzte a sötétség, és az *Univerzum*, mely számára nem maradt pozitív energia, amiből erőt meríthetett volna, haldokolni kezdett. Akkoriban előfordult, hogy eltemettek olyan embereket is, akik esetleg kómába estek, vagy nem működtek az életfunkcióik, de nem voltak halottak. És az Univerzum ebben meglátta a kínálkozó lehetőséget.

– Embereket temettek el élve? A tizenharmadik században gyakran megesett, nem igaz?

– És az azt megelőző évszázadokban is. – Adrian orrcimpái kitágultak. – Az Univerzum feltámasztotta azokat, akiket élve hantolták el. Számukra azt a feladatot tűzte ki, hogy éjszaka az embereket oltalmazták. Ők lettek az *őrzők*, vagy ha úgy tetszik, a földelementálok. Mivel rendelkeztek azon képességgel, hogy megérezzék a Hold vonzását, tudták, akkor kell felébredniük, amikor az magasan áll, hajnal előtt viszont muszáj elmenekülniük.

– Akkor maga egy vámpír? Erre céloz? A fickó pedig, aki rám támadt... ő is egy vámpír? – Valami nem stimmelt. Ja, a múlt éjszakai férfinak is volt agyara, de olyat bárki vásárolhat a neten.

– A cruorok léteznek, belőlük születtek a vámpírlegendák.

– Hazudik, akár a vízfolyás.

– Gondolja így, ha jobban tetszik – felelte Adrian –, de biztosíthatom, a cruorok léteznek, és ez annyira igaz, mint ahogy én most itt állok.

Épp kinyitottam a számat, de Adrian metsző pillantása belém fojtotta a szót. Végül is mit mondhattam volna erre? A jelenlétét nem vonhattam kétségbe. Ki vagyok én, hogy vitába szálljak vele, ha ő történetesen „vámpír” vagy „cruor”, vagy bánom is én, mi akar lenni?

– Ezek az őrzők halhatatlanságukban mohók lettek, és csak azzal törődtek, hogy meghosszabbítsák látszólagos életüket. Az áldozatuk vérére szomjaztak, mert egy másik ember vérének a megivásával

ellophatják életének a forrását is, és fenntarthatják a halhatatlanságukat.

Jobban magamra húztam a takarót, és próbáltam úrrá lenni az elhatalmasodó kétségbeesésem. – Azt akarja mondani, hogy valamiféle szörny próbált engem felfalni?

– Most ez úgy hangzott, mintha a fajtánk amolyan... vérengző típus volna.

– Miért, nem azok?

Adrian csücsörített, ami jelen esetben részéről egy vállrándítással volt egyenértékű. – Bevallom, nem egyszerű a kérdés. Jelenleg a természetes ösztönöm azt diktálná, hogy átszakítsam kegyed nyakában az ütőeret, és táplálkozzam belőle. Ugyanakkor megtenni nem fogom, mert békés vagyok, és mert ma már ettem. Azt azért a megnyugtatósára megjegyezném, hogy nem embert, az éhségemet viszont csillapította.

Ezek itt sokkal flúgosabbak voltak, mint Mrs. Franklin kultusza.

– Ha az a sas nem érkezett volna, akkor mi történik? Netán Cody egy gyümölcssevő denevérré változtat? – kérdeztem hitetlenkedve.

– Akiket megharapnak, azok cruorként születnek újjá. Ők az *újjászületettek*. Az átváltoztatás célja az volt, hogy megtisztítsa az embert a gonosztól, és hogy megzabolázza gyilkos vágyait. Elvileg csatlakozniuk kellett volna a teremtőikhez, hogy velük karöltve fésüljék át a földet, és vadásszák le a többi tisztátalan embert.

– És nem lehet, hogy a maga Univerzum-emberei nem a megfelelő embereket öldösik?

– Az Univerzum csak teremteni képes. Pusztítani nem.

– De ennek mi köze van hozzám? Ez az egész úgy hangzik, mintha a cruorok oltalmazni jöttek volna. Csak nem azt állítja, hogy tévesen valami bűnös léleknek gondoltak engem is?

– Nem. – Adrian tekintete újra rám tapadt. – Úgy tűnik, nem érti. A cruoroknak nem az a dolga, hogy megtámadják a tisztákat. Valami hiba történhetett a teremtésükkor... a sötétség valamiféle utóhatása. Olyan elementálokat hozott létre, akiket csupán egyetlen dolog

érdekel: az örök élet. Ez azt jelenti, hogy éltető vért akarnak lopni, akár elkötelezik magukat az áldozatuk mellett, akár megölik vele azokat.

– Szóval az Univerzum, mely gyakorlatilag nem más, mint ISTEN, elfuserálta az embereket, majd teremtett néhány elementált, és azokat is elcseszte?

– Meglehet – felelte Adrian. – Senki sem tudja megmondani teljes bizonyossággal, hogy eredendően honnan származik e sötétség, de azóta lefektettek néhány törvényt. A cruoroknak tilos emberre támadniuk, kivéve, ha az az ember fenyegetést jelent számukra. Például azok, akik rájönnek valódi természetünkre.

– Az előbb azt mondta, a Hús Klub mindig is biztonságos volt az emberek számára.

– Nagyszerű hely, ahol... kapcsolatokat lehet teremteni. Cseréket nyélbe ütni, ha úgy tetszik.

– Tudni sem akarom, miféléket – vágtam rá, és megpróbáltam nem elképzelni, hogy mi haszna származhat onnan Ivorynak és Charlesnak, vagy mit adnak érte cserébe.

Valószínűleg Ivory leolvasta az arcomra kiülő undort. – Pénz – bökte ki. – Vérért, információért, szolgáltatásokért cserébe...

– Részéről például miért? – kérdeztem érdeklődő tekintettel.

– Könyvelésért.

– Az elementáloknak könyvelsz? – Megráztam a fejem. – Könyvelsz? Most komolyan?

Adrian bólintott, és kezét az arcára tette. – A mi világunk nem különbözik oly sokban a magukétól, világos? – mondta. – A dolgok sem mindig alakulnak úgy, ahogyan kellene. Vannak, akik néha azt állítják, hogy valaki veszélyt jelent, még ha nem is igaz. Ugyanakkor a legtöbben nem szívesen kerülnek a Maltorim figyelmének középpontjába. Inkább más szerét ejtik annak, hogy megszerezzék az emberektől, amit akarnak. Mivel Marcus egyike a még néhány életben maradt földszülöttnek, erős, azonfelül nem tér el a saját, jól bevált módszereitől. Lévén maga is a Maltorim tagja, valószínűleg

megbocsátást nyerne, ha nem arról lenne ismeretes, hogy a vágyainak engedve, hirtelen felindulásból cselekszik.

Legalább már haladtunk valamerre. Cody tehát okkal támadt rám.
– De akkor mi volt a kiváltó ok?

– Önnek van valamije. Vagy az is lehet, hogy hiányzik magából valami.

– Például micsoda?

Adrian megvonta a vállát. – Azt maga mondja el nekünk.

– Ha nem tudja, mi az, honnan veszi, hogy hiányzik belőlem?

– Egyes emberek képesek megmondani. Charles is közülük való.

– Ó, tényleg? – Meg sem próbáltam leplezni a hitetlenségemet.

– Mindenkinek lehet természetfeletti képessége. Halhatatlannak, halandónak... nem az számít – válaszolta a férfi. – Bár Charles azt nem képes látni, hogy maga mivel keltette fel Marcus figyelmét, azt igen, hogy *hogyan*.

– Akkor hogyan hát?

– Az aurájával.

Charles látja az ember auráját? Ha ez igaz, akkor azt is tudta volna, hogy nem vagyok vétkes abban, hogy követtem. Végül is erre való az aura, nem? Hogy az érzelmeinkről, szándékainkról meg hasonlókról árulkodjon. Valószínűleg én sem árasztok valamiféle gonosz árnyalatú kisugárzást. Az inkább az olyanoknak lehetett fenntartva, mint Marcus vagy Cody.

– Mi van az aurámmal? – tettem fel a kérdést végül.

Adrian elmosolyodott. – Magának olyan nincsen.

{hét}

HA EZ AZ AURÁS DOLOG IGAZ, akkor Charles talán ezzel kereste meg a magáét a klubban. Vajon Ivory ilyenkor szimplán csak kiállított neki egy csekket a szolgáltatásért, vagy ezeket képében intézték?

Még mindig nem tudtam, bevegyem-e ezt a sok baromságot. Egyáltalán honnan kellett volna tudnom, hogy nekem olyan nincs? – Most azt állítja, semmi gáz nem történt volna, ha van aurám?

– Felőlem aztán gúnyolódhat, ahogy csak tetszik – mondta Adrian –, de én csak segíteni próbálok. Szeretné, ha inkább távoznék?

Egy porcikám sem kívánta, hogy maradjon, de arra sem tudtam rászánni magam, hogy elküldjem. – Akkor elméletileg az rossz, ha nem rendelkezem aurával?

Adrian állkapcsa megfeszült. – Ez nem *elmélet*, Sophia kisasszony. És nem, nem rossz, ha valakinek nincsen. Pusztán ritkaságszámba megy és nem is közismert, ami épp elég okot szolgáltat Marcusnak ahhoz, hogy keresni kezdje magát.

– Akkor a többi cruor miért nem érdeklődött irántam?

– Mert a cruorok nem látják az aurát. Habár egy csoportjuk képes lehetett rá. Valószínűleg ezért pécézték ki maguknak.

– Charles is megtehetette.

Charles megköszönte a torkát. – Ha ezzel arra célzol...

– Én nem célozgatok semmire.

– Egyesek úgy vélik, lehetetlen meglátni – mondta Charles.

Fejemet oldalra billentettem Ivory felé, és hirtelen úgy éreztem, hogy utálok a hülye szobáját, és utálok a hülye ágát, melyek rabul ejtettek a sérülésem miatt. Bizarrr volt az egész cruorokról szóló elmélet, de Ivory biztosan nem szedett volna rá.

– Az aura-dolog megmagyarázná, miért kezdtek el üldözni – jelentettem ki, Charles felé fordulva –, de arra nem ad magyarázatot, miért gondoltad, hogy valaki *téged* követett. Vagy arra, hogy miért gondoltad, hogy az a személy *én* voltam.

– Először beszélgettél valakivel Marcus asztalától, aztán meg elkezdted bámulni. Te mégis mire gondoltál volna?

– Ezért aztán úgy döntöttél, hogy megmentesz azoktól, akiknek véleményed szerint én segítettem, hogy kövessenek téged?

– Úgy gondoltam, hogy talán csak játszod a hülyét – folytatta –, de amikor észrevettem, hogy Marcus téged figyel, rájöttem, hogy bajban vagy.

– Akkor ezúton hadd fejezzem ki örök hálámat, amiért rávetted magad, hogy megmentsd az ellenséget. Illetve hogy magára hagytad őt az erdőben a támadójával. Annyira, de *annyira* segítőkész voltál.

– Lehet, hogy nem szokásod változtatni a véleményeden, de nem mind vagyunk így vele. Én jóhiszemű voltam veled szemben, mert senki nem érdemli meg, hogy áldozatul essen a Maltorim módszereinek.

– Mily nemes részedről – válaszoltam. A felszín alatt érzett hálámat, melynek kifejezése csorbát ejthetett volna büszkeségemen, mindig szarkazmussal palástoltam.

Charles felvonta az egyik szemöldökét. – Kívánja esetleg egyéb panaszát is szóvá tenni, hercegnő?

Dühösen fújtam egyet, aztán Ivoryhoz fordultam. – És te? – kérdeztem. – Te meg tisztában voltál a veszélyekkel, mégis elvittél a Hús Klubba.

– Hiba volt – szólt közbe Charles mellőlem. Mintha jogában állt volna. Ő is azok körül a szörnyek körül lebzselt.

– Köszí, Charles – mondta Ivory – de mióta is jártunk oda mindenféle incidens nélkül? Sophia számára is biztonságosnak kellett volna lennie. Honnan a fenéből tudtam volna, hogy Marcus is ott lesz? Vagy azt, hogy *neki* meg nincsen aurája? Talán, ha tájékoztattál volna...

– Talán, ha utol tudtalak volna érni, mondtam volna valamit – felelte Charles, a foga között szűrve a szót. – De te oda sem tolod az arcodat hónapokig, aztán meg amikor megjelenesz, őt is hozod.

Beszélg csak rólam úgy nyugodtan, mintha valami fertőzés lennék.

Reszkettem a haragtól. Dühös voltam magamra, mert vonzónak találtam Charlest, és dühös voltam Ivoryra a meggondolatlansága miatt.

A francba! Ha felhúztam magam, akkor az azt jelentette, hogy hiszek nekik.

Ivory leült az ágy mellett álló, kárpitozott székre. – Ugye, tudod, hogy nem vittelek volna magammal, ha sejtettem volna, hogy ez lesz?

Szabálytalanul ismétlődő ritmusban dörzsölgetni kezdte a lábát, szemében megbánás csillogott. Habozott, majd egy hajfűrtöt a fülem mögé simított.

– Adriennek nemsokára indulnia kell – mondta –, de előtte ellátja a sebesüléseidet.

– Ő orvos?

– Most ez sokkal borzasztóbban fog hangzani, mint amilyen valójában – szabadkozott fintorogva. Mikor azonban nem szóltam rá semmit, egy nagy sóhaj kíséretében kibökte: – Innod kell a véreből. Az majd...

– Micsoda? Mi a csudának tenném? – Elkezdtem csóválni a fejemet, aminek hatására összerándultam a fájdalomtól. –Ti mind megőrültetek. *Ez az egész helyzet egy őrület.*

– A cruor vér felgyorsítja a gyógyulást.

– Te most komolyan helyesled ezt a szart? Mi a franc ütött beléd, Ivory?

Charles egyik kezét a vállamra tette. – Muszáj megbíznod bennünk.

Elmémben ismerős nyugalom áradt szét. A gondolataimat a fájdalom uralta, de belekapaszkodtam a logika utolsó szalmaszálába. Még hogy meginni valakinek a vérért?! A legkevésbé sem tűnt higiénikusnak vagy épelméjűnek mondható ötletnek.

– Mellesleg – tette hozzá Ivory – nem mehetsz haza ilyen állapotban. Mi lesz, ha valaki meglátogat?

Felültem, amennyire csak a testemtől telt. – De ugye, ettől nem fogok olyan cruor ízévé átváltozni? Mert a legtöbben attól is frászt kapnának, csak hogy tudjátok.

– Adrian nem fog megharapni. Erős szabályok kötik.

Lehet, hogy Ivory az *életét* is rábízta volna, én azonban nem osztottam az érzéseit. Alig ismertem a férfit. Ám annak ellenére, hogy tiltakozni akartam az ajánlat ellen, valami nálam hatalmasabb és természetellenes dolog sürgette, hogy fogadjam el. A gondolataimat irányíthatatlan érzések burkolták ködbe, és mielőtt még gátat vethettem volna nekik, ajkamat már el is hagyták az áruló szavak.

– Csak mondjátok, mit kell tennem, hogy minél előbb túl legyünk rajta. – Egy részem persze küzdött az ellen, amit zagyváltam, de úgy látszik, automata üzemmódba kapcsoltam, és a gép valaki más beállításait töltötte be.

– Lazuljon el. – Adrian átjött a szobán, Ivory pedig félreállt, hogy átadja neki a helyét az ágy mellett. A férfi hátrafogta rendezett afrofonatait, amivel feltárta feltűnő szemét, mely oly sötét volt, akár a szén.

Szemfogai megnyúltak, és a csuklóját a szájához emelte. Az elmúlt éjszaka képei villantak fel lelki szemeim előtt. Olyat sóhajtottam, hogy beleremegtem, amikor Adrian fogai a saját húsába martak. Vér serkent ki, s ahogy csuklóját lassan közelíteni kezdte felém, elfordultam.

Másik kezével átölelte a fejemet. – Próbáljon valami másra gondolni.

A gyomrom felkavarodott – *képtelenség, hogy tényleg ezt teszem* –, de a fejemben felerősödött a csillapító érzés. En küzdeni akartam az azt követő melegség ellen, ám a testemen szétáradt egyfajta nyugalom, mintha egy lassú folyón sodródnék. A kétségbeesés elillant, de a gondolataim ott maradtak. *Ne tedd ezt.* Számat kinyitottam, hogy tiltakozzam...

Adrian a csuklóját az ajkam alá tolta. – Igyon.

Hideg, sűrű folyadék áramlott a számba. Erőtlenül ellöktem a karját, és megpróbáltam nem nyelni, de muszáj volt legyűrnöm némi vért, hogy levegőt tudjak venni. A fejemben kezdtek elhalkulni a suttogások és sziszegések, mintha lassan megfulladtak volna egy üvegkoporsóban, majd végül teljesen elenyésztek. Mígnem már csak érezni tudtam őket, akár valami lüktetést, mely jelen van, ám némán.

Megmagyarázhatatlan erő ébredt fel és hullámozott át rajtam, s vele a vágy, hogy még többet igyak. Adrian vére édesebb volt, mint vártam – akár a szeder, s ugyanakkor mint a föld –, a fájdalom viszont elmúlt annyira, hogy képes legyek megragadni a karját.

– Nyugi, kislány – mondta Adrian, de az érzés arra ösztökélt, hogy ne hagyjam abba. – Elég lesz!

Charles talpra ugrott. Odahajolt Adrianhez, mintha kész lenne lecsapni. – Adrian!

Adrian kitepte a csuklóját a számból. Alig néhány másodperc alatt összezárultak a tűszúrászerű sebek a bőrén. Pislantottam, mely olyan volt, akár egy fényképezőgép rekeszének egyszerű kattánása.

Ez nem lehet igaz.

– Bocsi. – A hangomat úgy kapta szárnyra a levegő, mint valami különös, lágy dallamot.

– Nem szükséges mentegetőzni. – Adrian hangja szelídebb lett. Visszahúzódott a szoba másik felébe. – Fájdalmas dolog vért adni egy embernek.

Ember. A gondolataim csikorogva kergették e szót. Hogyan létezhet egyáltalán bármi más?

A vér sós, fémes lepedéket hagyott a nyelvemen, és a gyomrom bugyborékolni kezdett.

– Nem hiszem el...

– Most nincs abban a helyzetben, hogy kitérjen e realitás elől – közölte Adrian.

Ivory lesütötte a szemét.

– Mi a baj? – kérdeztem.

– Adriennek muszáj volt... *befolyásolnia*. Máskülönben nem álltál volna kötélnek.

– Befolyásolt?

– Azt a képességet használta, mely először majdnem megölt. – Adrian összefonta az ujjait, majd a magasba nyújtotta a kezét. Az összes ujjperce recsegett-ropogott, az ízületei pattogtak, s a mozdulata furcsán hangos és jellegzetes zajt csapott. – Marcus már akkor a markában tartott, mielőtt kiléptél a klubból. Már maga az rejtély, hogy képes voltál ellenállni neki. Szerencséd van, hogy nem valaki erősebbet küldött utánad. Saját erőd ékes bizonyítéka, hogy úgy harcoltál, ahogy.

Szűnni kezdett a csuklómban a fájdalom, és meglepő könnyedséggel tudtam keresztbe fenni a karomat. – Tehát befolyásolta az agyamat?

– A cruorok, különösen azok, akik már több évszázadot is megéltek, képesek behatolni az emberi elmébe, és irányítani az érzelmeket, vagy elültetni ott gondolatokat. Követni is tudják az embert a szaga alapján, vagy a tartózkodási helye érzékelésével, melyben egy hőkövetőként működő érzékük van segítségükre.

– Hőkövető?

– A hőkövető egy...

– Tudom, mi az. Egyszerűen csak olyan ez az egész, mint egy rakás lózung. Ha erősebbek az embernél, és kétségkívül meglátják a

hőhullámokat a fákon át, akkor minek akarnának a befolyásuk alá vonni?

– Ha az áldozat ébren van, amikor elfogják, ez a befolyás nyugalmi állapotban tartja – amit a cruor szabályoz –, míg a harapásával beléereszti a mérget, és mutálja az emberi vért. Arra is jó, hogy magához csalogassa vele a prédát. E befolyás nélkül a procedura rendkívül nehézkes lenne, mivel némely embert nem könnyű nyomon követni. Ugyanez érvényes egyes állatokra is.

Felültem, és megvizsgáltam a csuklómat minden lehetséges szögből. A zúzódások még látszottak, de semmi más. Adrianre pillantottam, és a bizalom halvány érzése cikázott át rajtam. Ugyanakkor a félelmet és az undort nem volt oly egyszerű féken tartani.

– Azért elég elcseszett egy állapot ez. Embereket ölni, hogy életben maradhass? – A szavak elhagyták az ajkamat, és valószínűleg majd a kérdéseket is megválaszolják, de az egész egyáltalán nem tűnt valóságosnak. De hogyan tagadhatnám azt, amit a saját szememmel láttam?

– Ne keverje össze a saját véleményét a valósággal. Rengetegen képesek vagyunk irányításunk alatt tartani a vér csábítását. Ránk nagyobb veszély leselkedik a maguk fajtájától, mint a magukéra a miénktől. Mit gondol, mit tennének az emberek, ha tudomást szereznének az elementálokról?

– Nyilván elvinnék a barátaikat is a maguk föld alatti bárjaiba. – Azzal Ivoryra pillantottam, de azonnal megbántam, amikor megláttam lelkiismeret-furdalással sújtott ábrázatát.

– Megértem, hogy fél – mondta Adrian –, de meg kell bizonyosodnunk felőle, hogy senki sem tudja meg, hogy érdekli a cruorokat. Akkor veszélyben lenne az élete.

Megfeszítettem a csuklómat. A fájdalom csaknem teljesen elmúlt, és a duzzanat is lelohadt. Minden élesen megvilágosodott előttem. – Mintha azt mondta volna, hogy nem igazán veszélyes tudni róluk.

– Igaz, hogy az érvényben lévő törvények védik a fajtáját a miénktől – válaszolta Adrian kimérten –, de a törvénynek, mely kimondja, hogy ne öljenek embert, az a célja, hogy *őket* megóvja, s nem másokat. Bárki, aki megismeri a titkukat, átváltoztatható vagy elpusztítható. Különösen, ha felkelti az érdeklődésüket, vagy fenyegetést jelent számukra.

– És ennek mi értelme? Ki hinné el mindezt az embernek, még ha el is kotyogna bármit róluk?

– Semmi esetre sem szabad szólnia senkinek. Épp elég baj az, hogy felkeltette a figyelmüket; valószínűleg kegyed sem szeretné, ha valami történne a barátaival vagy a családjával. – Adrian megmarkolta az ajtókilincset, és oly erősen szorította, hogy úgy tűnt, mintha a körmei belevájtak volna a patinás fémbe. – És ami az „értelmét” illeti? Azt ne keressen benne. Ez csak egy jó ürügy.

Ivoryra néztem. – Hogyhogy az én életem veszélyben forog, a tiéd pedig nem? Te már régebben tudsz róluk, mint én.

– Marcusnak felkeltetted a kíváncsiságát.

– Talán majd kölcsönkérem az aurádat – motyogtam. – Nem értem, Ivory. Miért lógsz olyanokkal, akik képesek irányítani az akaratot, vagy hirtelen indíttatásból akár meg is ölhetnek?

– Kérlek – fogta könyörgőre a hangját Ivory. – Nem törhetsz pálcát az elementálok teljes fajtája fölött, csak mert van közöttük néhány romlott is. Hiszen rajtam csak ők segítettek, mióta... mióta...

A szemét könnyek árasztották el, én pedig nagyot nyeltem. A *szerelmét meggyilkolták*. Ezért költözött Coloradóba. Erre most a veszéllyel kacérkodott, kivéve ha – mint állította – nem az összes cruor rossz. Adrian *megmentett* engem, és begyógyította a sebeimet. Még ha külsőre úgy is nézett ki, mint aki menten fel akar falni, nyilvánvalóan még csak nyomokban sem hasonlított Marcusra és annak társaságára.

Ha valakinek, hát pont nekem nem kellett volna előítélettel viseltetnem mások iránt, de az élet tréfás módját választotta, hogy rávilágítson, mekkora képmutató vagyok valójában.

Mindenesetre bárhog is állt a dolog, oly erős megfelelési kényszerem azért nem volt, hogy cruorokkal barátkozzam az érdekében. Na, nem mintha nagyon barátságosan indult volna az ismeretségünk.

Adrian gondterhelten felsóhajtott. – Marcust erős szálak fűzik a Maltorimhoz. Az lenne a legjobb, ha egyikőtök sem menne mostantól a Hús Klubba.

Nekem aztán nem kell kétszer mondani.

Ivory bólintott. – Erről nem beszélhetsz *senkinek*, még Laurennek sem.

Ez a lerágott „sok tudás nagyobb felelősséggel is jár” duma csak üres sóder. Kivéve, hogy cseppet sem vágytam több felelősségre.

Charles a térdére támaszkodott, és felállt. –Adriannek és nekem indulnunk kéne.

– Ne siessetek annyira – mondtam, és nem csak azért, mert még egy kicsit tovább akartam bámulni az ellenállhatatlan arcát. – Egy csomó mindent szeretnék kérdezni *tőled*.

– Nem bánnám, ha inkább nem tennéd – felelte Charles.

Felvontam a szemöldökömet. – Nem gondolod, hogy legalább ennyit megérdemlek?

Anélkül, hogy egyetlen szót szólt volna, lehajolt, hogy csókot leheljen a kezemre, s az ajka finoman és melegen simult a bőrömrre. A konyak árnyalataira emlékeztető, mályvaszín ajka csak még inkább kiemelte kékeszöld szemének mély tónusát. Képtelen voltam levenni a szemem az arcáról. Azok az ajkak tökéletesek voltak – teltek, lágyak, csókolni valók. De a szexi ajka még nem menti fel az alól, hogy magamra hagyott, engedve, hogy megtámadjanak. Magával is vihetett volna, amikor elment segítségért.

Most viszont itt volt, s oly nyugodtan és magabiztosan mozgott, mintha semmi vétke nem lenne. Egyedül emiatt nem tűnt az iránta való vonzódásom helytállóknak.

Ivory rámeredt, ő pedig kissé meghajtotta a fejét. – Hát akkor egyelőre ég áldjon, Sophia.

– Viszlát – suttogtam, mert a tekintete komolyságától túlságosan meg voltam babonázva ahhoz, hogy tovább provokáljam. – Köszí a... szóval köszönöm.

Adrian tisztelgett felénk. – Vigyázzon magára, Sophia kisasszony. Ivory kisasszony.

Ahogy kifelé menet Charles elhaladt Ivory mellett, megragadta a karját. – Megérdemli, hogy tudja.

Ivory kiszabadította a karját, és a férfira hunyorított. – Elmondok neki mindent – mondta. – Bármit megteszek, hogy biztonságban tudjam.

{nyolc}

A REGGEL EGY ÓRÁVAL A FÉRFIAK távozása után ránk virradt. A nap beragyogott a hálószoba ablakán, és erős fénnel tűzött az arcomra. Átfordultam a másik oldalamra.

– Sokkal jobban nézel ki – mondta Ivory az ágy mellől. – Segítene még bármi egyéb?

Körözni kezdtem a csuklómmal, mielőtt rátámaszkodtam, hogy talpra álljak. – Mondjuk, egy zuhany? – *És még ha választ kapnék vagy száz kérdésemre.*

Vajon az aurámnak – avagy a hiányának – volt bármi köze az átkomhoz? Vagy én egyszerűen csak mindenféle szörnyű és megmagyarázhatatlan dolgok gyűjtőtégelye vagyok?

– Gyere velem. – Ivory végigvezetett a folyosón, a régi ház megviselt, ám otthonos szőnyegén. – Beugrottam hozzád, míg aludtál, és összeszedtem ezt-azt. Remélem, nem bánod.

– Hiszen ezért adtam neked a pótkulcsot.

Tulajdonképpen amikor odaadtam neki a kulcsot, nem olyan megfontolásból tettem, hogy majd elhozhassa a ruháimat, ha esetleg elveszíteném a kézitáskámat, miközben vámpírszerű lények üldöznek egy természetfeletti klub mögötti erdőben.

Ivory kivett két törülközőt a folyosón a szekrényből. – Ezek eszméletlenül puhák.

A törülközők elmosódtak, ahogy hirtelen egy látomás rémlett fel előttem. Egy elpusztult medve. S utána... sötétség. Prém nyomódott

az orromhoz, a homlokomhoz. Szóval, nem az enyémhez, hanem akitől a látomás származott.

A vízió hátrabillent, és végigszántott a tetemen valakiig, akinek fekete haja volt, nyakát a vállá közé húzta, és az arcát a vérfoltos bundába szorította. Vér piszkította sötét bőrű kezét, melynek egyik ujját egy ismerős gyűrű ölelte körül, rajta nagy, írott „A” betűvel, pont amilyet nemrég láttam.

Adrian.

A kép elmosódott, és Ivory törülközői élesedtek ki előttem. A címkén az állt, egyiptomi pamut, fahéjszínű. Hát én inkább *rozsdabarnának* mondtam volna. Már épp szólni akartam valamit a látomásomról, de mivel nem voltam biztos benne, hogy nem az átkommal kapcsolatos-e, úgy véltem, talán jobb, ha csendben maradok.

Ivory kinyitotta a fürdőszobaajtót. – Nincs túl sok cuccom – mondta, ahogy felkapcsolta a lámpát. – Sampon, balzsam, szappan: mindent ott találsz a zuhanypolcon. Kiálts, ha még valamire szükséged van.

Behúzta maga mögött az ajtót, én pedig megriadtam a zár kattánására. A törülközőket ráraktam a táskányi ruhámra, amit a WC-ülőkén hagyott. Egy halványsárga, díszített törülköző lógott a falra szerelt tartón, szélén csipkeszegély fodrozódott, a vaníliaillatú huzatban pedig meg-meglibbentek az öltözőasztalon lévő meggyújtott gyertyák lángjai.

A fürdőszoba világítása hirtelen lüktető fájdalmat ébresztett a fejemben. Amikor már a zuhany alatt álltam, forró víz záporozott a bőrömre, és a tusfürdő kókuszdió- és vaníliaillattal vont be, melyhez illékonyabb lilaakác, friss dinnye és cseresznyevirág aromája társult.

Érzékeim kitágultak, és a fejemben tátongó csend természetellenesnek tűnt, már-már kellemetlennek. Csak az ütemes, de fájdalommentes lüktetés maradt. Ez nem volt igazán nyugtató. A zajt egész egyszerűen bezárták egy hangszigetelt szobába, ahol ököllel ütötte a falat, mert ki akart törni újra.

Adrian vére némította el a zajt? Lehetséges, hogy a vérétől az emlékei felvillanásait is láttam?

Hogyan kellett volna értelmeznem az elmúlt huszonnégy órát? Azzal, hogy Ivory ilyen sokáig eltitkolta ezt előttem, úgy éreztem, lett köztünk némi távolság, ugyanakkor a közös titok mégis közelebb hozott bennünket egymáshoz. De hát ki vagyok én, hogy ítélkezzem? Nekem is vannak titkaim.

Miután kiöblítettem a hajamból a sampont, kiléptem, körbecsavartam magam egy törülközővel, és elzártam a csapot. És épp akkor egy újabb kép villant elém. Ezúttal hamarabb elmúlt. Egy kriptát láttam egy temetőben. Adrian keze felemelkedett, hogy elmorzsoljon egy könnycseppet, aranygyűrűje a szempillájának nyomódott. Aztán a képek eltűntek.

Reszketve, fűjtatva kotorásztam a ruhám után. A csípőm megfájdult, mikor belebújtam khakiszínű szoknyámba, és lenéztem, hogy megvizsgáljam, mi okozza. Mindkét oldalon négy-négy apró zúzódásból álló nyomot fedeztem fel.

Ó.

Lágy sóhaj szabadult fel ajkaimról, ahogy felfogtam, mi lehet: az apró, alig látható zúzódások Charles ujjainak nyomai, amiket a tánc közben szereztem. Ilyen erősen szorított volna? Hogyhogy nem vettem észre?

Ahogy megint eszembe jutott az érintése, beleborzongtam, és kényszeredetten elhessegettem a letaglózó érzést.

Magamra öltöttem égszínké kasmírpulóveremet, amit tavaly karácsonyra kaptam Laurentől, és felhúztam csokoládébarna eszkimócsizmámat. Talán Ivorytól választ kaphatok néhány dologra anélkül is, hogy túl közvetlenül kérdeznék rájuk.

A szobában Ivory visszahajtotta paplanja tetejét, mely a csontfehér lepedőn úgy nézett ki, mint az égett fa. A szoba friss ágyneműtől és az általam használt szappantól illatozott, de elég erőteljesen egy másik aroma is jelen volt. Rájöttem, hogy Ivoryé, pedig azelőtt még sohasem éreztem az illatát. Mintha görögdinnyeízű cukorka lett

volna, és valami súlyosabb is vegyült volna belé. Magány? Áraszthat egyáltalán valaki magányos illatot?

Talán csak a tudatom szórakozott velem, annak köszönhetően, hogy ismertem a múltját. A részleteket soha nem árulta el, azonban az egyik este az egyetemi kollégiumszobában elmondta nekem, hogy meggyilkolták a szerelmét. Azután teljesen más színben láttam őt. Olyan színben, amit Laurennek nem árulhattam el, holott segített volna neki megértenie, hogy Ivory miért oly szétszórt.

Lerogytam Ivory ágyára, és a plafon hennamintájára meredtem. – Honnan szerezted azt a tusfürdőt?

Nekidőlt az ágnak. – Az egydolláros boltban – felelte nevetve. – De semmi extra. A cruor vér támadta meg az érzékeidet. Általában ez a mellékhatása néhány órán belül elmúlik.

– Te is ittál már belőle azelőtt?

– Egyszer-kétszer. – Megpaskolta a paplant. – Gyere, ülj ide. Megfésüllek.

Felültem, magamhoz öleltem az egyik díszpárnát, ő pedig maga alá húzott lábbal mögém telepedett.

Csettintettem a nyelvemmel, és gyorsan visszajátszottam, ahogy elváltak Charlesszal. – Mit akartál közölni velem... tudod, amikor azt felelted Charlesnak, hogy elmondasz nekem mindent?

Elvett egy hajkefét a fiókos éjjeliszekrényről. – Tudnod kell egy-két dologról – válaszolta. – Hogy miképp harcolhatsz a cruorok ellen.

– Nem tervezem, hogy megint beléjük fussak.

– Miért, elsőre úgy tervezted, hogy beléjük futsz? – Végighúzta a hajkefe puha sörtéit a hajamon, aztán az egyik vállam fölött előrehajolt. – Karóval leszúrni, lefejezni és elégetni. Nagyjából ebben áll a lényeg. Eléggé magától értetődő.

– Bocsáss meg, ha nem osztom a lelkesedésedet. De én még mindig afőlött próbálok napirendre térni, hogy egyáltalán hogyan lehetséges ez az egész, holott az emberek nem is tudnak róla.

Ivory kettéválasztotta a hajamat a körmével, majd a csomókat kifésülte belőle. – Emlékszel Mr. Petrenkóra?

A szívem nagyot dobbant, mikor hangosan kiejtette a nevét. – Mr.... Mr. Petrenkóra?

– Ja. Hallottam róla a hírekben, amikor gimibe jártam. Szerintem az egész ország hallott róla. Te biztosan ismered az egész történetet. Hiszen itt laktál, amikor történt. Az évszázad rejtélye volt a médiában! Kinek a testét találják még meg úgy, hogy annyi vére ki van ontva, miközben magán a testen egy árva sebhely sincs? Az emberek *még mindig* beszélnek erről a gyilkosságról.

S volt, aki még mindig gondolt rá. Arra, ahogy kint áll cigarettával a kezében, és úgy árad a füst a szájából, mintha csak a hidegben lélegezne, miközben besurrannak a boltjába, s egy nagy papírzacskót teleszednek élelmiszerrel.

Tisztában voltam vele, hogy a lopás törvénybe ütközik. De enni akartam adni annak az otthonról elszökött lánynak, akivel a vágányoknál találkoztam. Segíteni akartam rajta. Anya szekrényéből nem tudtam lopni, s pénzt se kérhettem tőle. Attól tartottam, hogy anya majd mindenben a lehető legrosszabb módon próbál meg rajta „segíteni”. Anya nem számolt volna a lány helyzetével. Hogy megbecstelenítették. Sem a lány keresztapjával, meg hogy miket művelt vele. Mindenesetre ezek egyike sem mentett fel az alól, amit tettem.

Ahogy próbáltam kiosonni a kukák felé, Mr. Petrenko észrevett. Rám kiáltott, és utánam eredt, de akkor már vérzett, nekem meg fura gondolatok zakatoltak a fejemben – *meg kell halnod, meg kell halnod, meg kell halnod* –, mire azzal nyugtattam magam, hogy ezek nem az én gondolataim, de aztán ő holtan terült el a földön, és csak én voltam abban a parkolóban.

Nem tudom, mi történt. Csak azt, hogy nem én voltam.

Én nem is lehettem.

Nyeltem egy nagyot, és kényszeredetten megszólaltam. – Meggyilkolták a boltja előtt. Kétlem, hogy bárki elfelejtette volna.

– Az emberek nem veszik észre a cruorokat, mert nem hisznek bennük. Sosem látták őket, vagy ha mégis, akkor tudják, hogyan tegyenek lakatot a szájukra. – A másik oldalon is elkezdte kifésülni a hajamat. – Bölcs lenne, ha te is így tennél.

– Azt állítod, hogy egy cruor ölte meg Mr. Petrenkót?

– Ez is van olyan jó feltételezés, mint bármelyik.

– Miért nem volt rajta semmiféle sebhely? – kérdeztem, bár tudtam, hogy ez nem igaz. *Voltak rajta, legalábbis akkor, amikor én láttam, ahogy haldoklik. Csakhogy eltűntek, mire a rendőrök kiérkeztek.*

– Én csak annyit tudok, hogy Adrian vére meggyógyított téged. A saját csuklója néhány pillanat alatt beforrt. Te is láttad, nem? Nos, kisebb sebesüléseket a nyálukkal is képesek begyógyítani. Kisebb sebeket... mint például a nyaki ütőér túhegynyi sérülései.

– Mitől vagy benne ennyire biztos? Éppenséggel lehetett egy... – *Mi lehetett? Egy ember? Vagy én? Én ott voltam, és nem láttam, hogy cruor ölte volna meg. Nem láttam, mi vagy ki ölte meg. Csak annyit láttam, hogy az egyik másodpercben még él, a következőben pedig már halott.*

– Bizonyosan nem tudhatom. – Kisimította hosszú fűrtjeimet az arcomból. Az ingemen keresztül éreztem, hogy a hajkefe végigszánt rajtam, majd zöttyen egyet a melltartóm csatján. Megrándult az arcom, mire Ivory kevésbé húzta. – De nem furcsa?

Szerintem Ivory nem hallotta, hogy ott voltam, amikor történt. Sosem beszéltem neki róla. A fenébe, hiszen ő azt sem tudta, hogyan halt meg az anyukám. Ivory megbízható ember volt, s talán ezért nem is faggatott engem gyakran.

A szoba túlfelén a himzett, paprikaszínű lámpa fénye elhalványodott. A lámpaernyő szélén az egyik rojt himbálózni kezdett, mintha szellő járt volna át. Jeges tűszúráshoz hasonló érzés futott végig a karomon és a nyakamon, de amikor pislantottam egyet, a rojt megállapodott. Rávettem magam, hogy tovább beszélgessek, és megpróbáltam könnyed hangszínből társalogni.

Mr. Petrenkóról már nem volt kedvem beszélgetni, de ha nem szoltam volna hozzá, túl nyilvánvalóvá vált volna, hogy kellemetlen a téma számomra. Szerencsére a beszélőkém még nem merült ki.

– Charles mindig követi az embereket? – kérdeztem.

– Hogy Charles követne bárkit? – Ivory harsányan felnevetett. Néhányszor végigszántott a hajamban az ujjaival, hogy ismét ruganyossá tegye a tincseimet. – Miért kérded egyáltalán?

– Egyik éjszaka láttam őt az ablakomból. Aztán az erdőben is.

– Én is az erdőnél akadtam rád. Akkor most *én is* követlek?

Oké, akkor paranoiás vagyok, aki túl sokat foglalkozik magával. Ugyanakkor azonban óvatos is.

– Ivory, te hiszel benne, hogy egy ember élete szorosan kötődhet egy másikéhoz?

– Igen. – Abbahagyta a fésülést, én pedig szembefordultam vele. A homlokát ráncolta. – Most Charlesről van szó?

– Nem vagyok biztos benne. De egy idegenhez képest elég gyakran felbukkan az életemben. És a legkülönösebb időpontokban.

– Tetszik neked?

– A múlt éjszaka után... – Vállat vontam, és megpróbáltam leplezni a sérelmemet, melyet a zavarodottság és a bizonytalanság kavart fel a mellkasomban. – Még mindig nem értem, miért hagyott magamra. Én is elmehettem volna vele segítséget hozni.

Ivory felsóhajtott, és tekintete az ablakra siklott. – Akkor kérdezd meg tőle.

Visszafordultam, Ivory pedig szótlánul ismét fésülgetni kezdett. Már volt egy közös titkunk. Ha a cruorok is rá merték bízni a titkaikat, akkor én is. Beszélhettem volna neki a hangokról is.

– Az egész cruor ügyről... – a kezem reszketett, de az ölemben tartottam megfeszítve, amitől viszont a vállam vette át a reszketést.

– Mondtam, hogy sajnálom. Meg kell értened, miért nem meséltem róla. És ne csak mondd, hogy megérted, mert ugyanezen okból neked is titokban kell tartanod.

– Értem. Van valami, amit én is elhallgattam előled.

– Tényleg...? – Szinte elcsuklott a hangja, ami erőtlenebbül szólt, mint általában.

A cruorok léte éppúgy ellentmondott a józan magyarázatoknak, akárcsak az én átkom. Talán Ivory volt az egyedüli ember, aki megértheti. Az egyetlen ember, aki úgy is képes elfogadni, hogy tud a hangokról. – Emlékszel a pozitív energia szertartásra, amiről meséltem néhány héttel ezelőtt?

Bólintott.

– Szóval, azóta is hangokat hallok...

A hajkefe megtorpant. Ivory szavai röviden és csendesen rebbentek fel az ajkáról. – Miféle hangokat?

Jobb lett volna, ha nem szólok semmit. Vérrel táplálkozni persze teljesen hétköznapi dolognak számít. Aurákat látni is elfogadható. Viszont tök mindegy, milyen „világban” élsz, ha hangokat hallasz, akkor őrült vagy.

– Semmilyeneket – feleltem, és sértődötten behunytam a szemem.
– Tulajdonképpen már elmúltak. Talán csak stressz vagy mit tudom én.

– Talán. – Ledobta a hajkefét az ágyra. – Haza kéne vigyelek.

ÚTKÖZBEN HAZAFELÉ HARMATOS pázsittal borított porták előtt haladtunk el. Azzal az ujjammal, amelyiket három órával ezelőtt még mozdítani sem tudtam, könnyedén kattintgattam az ajtózárat oda-vissza. *Milyen erős a cruor vér? Vajon a rákot is képes meggyógyítani?*

– Samhainra⁵ itt maradsz? – böktek ki az első dolgot, ami az eszembe jutott. Mindegy mi volt, tényleg, csak megtörje közöttünk a csendet. Bár a szombat⁶ még majdnem két hónap múlva volt esedékes,

⁵ Samhain (gael): a halloween elődje, a kelta kultúra egyik legjelentősebb ünnepe, mely október 31-én, sötétedéskor kezdődik, és másnap ér véget. A szó az óír samain-ból származik. Valószínűleg nyárvéget jelent. A tél, s egyben az újév kezdetét jelölte. Területenként és kultúrkörönként eltérő hagyományok kapcsolódnak hozzá, de abban nagyjából azonos, hogy ilyenkor felborul a világ rendje, és eltűnnek az evilágot és a túlvilágot elválasztó határok, s a halottak és a túlvilági lények a mi világunkba merészkednek.

⁶ A wiccák nyolc fő ünnepe. A téli és a nyári napforduló, a tavaszi és az őszi napéjegyenlőség, és ezek felezőpontjai. Négy nagyobb ünnep az évszakok és az istenségek köszöntésére szolgál, a négy kisebb pedig a napéjegyenlőségekhez és a napfordulókhoz köthető. Nagy szombatok: február 1.: gyertyaszentelő napja (Imbolc); május 1.: újjászületés (Beltane); augusztus 1.: új gabona (Lughnasadh); október 31./november 1.: samhain v. halloween. Kisebb

egyfolytában gondoltam rá, mert az a legjobb alkalom, hogy közvetlenül beszélhessek az őseim szellemével. Erről még nem mondtam le, még ha a hangok egyelőre szabadságot is magukat.

– Persze – felelte Ivory, le sem véve szemét az útról.

– Ivory...

– Mondtam, hogy igen. Oké? – Beparkolt a ház elé. Miközben a kormánykereket markolta, tekintetét mereven előreszegezte.

Mivel Ivory arra sem méltatott, hogy rám nézzen, olyan érzésem támadt, mintha már el is hajtott volna. – Elmondod, mi bánt?

– Mi értelme lenne?

– Ivory, nem mintha te nem titkolnál előttem valamit.

A szeme könnybe lábadt, az álla megfeszült. – Ismertem valakit, aki hangokat hallott. – Felém fordult, tekintete tele volt gyűlölettel és haraggal, melyet nem tudtam mire vélni, de képtelen voltam rászánni magam, hogy rákérdézzek, miért. E nyers érzelmek láttán meghátráltam.

– Én... sajnálom. – Nyeltem egyet, de a szám és a torkom csak még inkább kiszáradt. – De már jól van az illető?

– Halott. Szóval, mit gondolsz?

Nem tudtam, mi egyebet mondhatnék. – Azt hiszem... mennem kellene. Ugye, nemsokára találkozunk?

– Ja, majd találkozunk.

Amint kiszálltam az autóból, elrepsztem az úton. Ostoba voltam. Nem számít, milyen közel állok bárkihez, nem számít, milyen titkukat osztják meg velem, butaság azt hinni, hogy megértik a problémáimat.

A lélegzetem apró felhőcskéket képezett a levegőben. Hamar lehűlt az idő. Szeptember közepéhez képest túl hideg volt.

sabbatok: december 21.: téli napforduló (Yule); március 21.: tavaszi napéjegyenlőség (Ostara); június 21.: nyári napforduló (Litha); szeptember 21.: őszi napéjegyenlőség (Mabon)

Coloradóba idén bizonyára korán beköszönt a tél. És ahogy a dolgok álltak, ez lesz az egyik legmagányosabb.

Elhessegettem az érzelgős gondolatokat, és elindultam a ház felé. Adrian életének egy újabb felvillanása játszódott le a lelki szemem előtt: egy kettős temetés. A kép még azelőtt eltűnt, hogy láttam volna a neveket a sírköveken. Valami pukkant egyet a fejemben, és a tudatomra nehezedő nyomás eloszlott.

Könyörgöm, ezzel legyen már vége.

Ahogy kinyitottam a bejárati ajtót, és beakasztottam a kabátomat az előszobaszekrénybe, Piroska csiripelni kezdett, amivel mosolyt csalt az arcomra, ugyanakkor kissé el is szomorított. Elindultam a konyhába, ahol az én sárga, rózsaszín és bíbor csillagfürtjeim elhervadtak a vázában az ablakpárkányon a túl sok napfény és a kevés öntözés miatt. Úgy éreztem, mintha hetek teltek volna el, mióta elmentem hazulról, pedig még huszonnégyszer óra sem volt.

– Nem feledkeztem ám meg rólad – mondtam a kis kardinálispintyemnek. – Friss vízre van szükséged.

Miután újrátöltöttem Piroska tálcáját, a hálósobám felé vettem az irányt. Az összes gondolat és érzés, melyet próbáltam elűzni magamtól, most egyszerre mind megrohant. Hányan tudhattak a cruorokról? Hányan haltak meg eddig a kezük között?

Lehuppantam az ágyra, és a plafont bámultam. A por sötét fellegekként lepte be a mozdulatlan ventillátorlapokat odafent, de ahelyett, hogy fogtam volna egy porolót és egy rongyot, csak bámultam, és azon merengtem, mennyire átható, áporodott lett a levegő a szobában a portól.

Mivel wicca vagyok, hiszek a föld, az istenek és istennők energiáiban... de hogy vámpírszerű lényekben is higgyek? Wiccának lenni nem egyenlő azzal, hogy akkor már az olyan dolgokban is hiszek, mint az ufók, meg abban, hogy Elvis él. Az, hogy hiszek valamiben, nem azt jelenti, hogy *mindent* elhiszek.

Ugyanakkor van más választásom? Ma megtudtam, hogy a vámpírok léteznek. Ezt már nem tehettem meg nem történtté – nem

hunyhattam szemet afölött, amit Adrian órákkal ezelőtt bizonyított nekem.

Egy hirtelen energiától vezérelve, átsuhantam a szobán, és felkaptam az Árnyak Könyvét. Erősen megmarkoltam, és a borító barna bőrkötésére meredtem, valamint a rajta lévő, fekete, írott felíratra és a pentagramma-lenyomatra. Egy üres oldalhoz lapoztam, elővettem fekete töltőtollamat, s miközben próbáltam reszkető kezemet megnyugtatni, lejegyeztem a papírosra mindent, amit megtudtam.

Cruor: „Födelementálként” is ismeretes. Vámpírszerű lény, akit az „Univerzum” küldött, hogy megvédje az embert. Valami elromlott. Embervérrel táplálkozva marad életben, és a tudat befolyásolására képes hatalma van. A vére begyógyítja a sérüléseket és a betegségeket. Karóval és lefejezéssel lehet elpusztítani, valamint azzal, ha napfénynek tesszük ki.

Befolyás: A cruorok a tudat irányításának hatalmát hívják így.

A Maltorim: Az elementálok tanácsa.

Becsuktam a könyvemet, behunytam a szemem, és nagyot sóhajtottam. Remek. Többet tudtam az ő életükről, mint a legtöbben, az ősemet illetően viszont még mindig a sötétben tapogatóztam.

Bár a zaj eltűnt a fejemből, az üres hely viszont, ahol korábban volt, a koponyámnak feszült. Nem adhattam még fel a kutatást elődömmel kapcsolatban. Utána kell néznem, kiknek a birtokában volt korábban a könyv, amit Palomától kaptam. Futok egy kört a címmel kapcsolatban, miután kialudtam a gyomoridegemet, amit az újonnan tapasztalt élmények kavartak bennem.

Mikor végre elaludtam, a rémálmok visszatértek: egy puritán település földútján a hideg szél Elizabeth bírósági iratait görgette. A

nyakára hurok szorult. Ősöm lába rúgkapál, körme a kötélbe váj, és tekintetével kétségbeesetten keres valakit – bárkit –, ám a városka kihalt. Aztán emberek kezdtek odagyűlni, üres tekintettel, lomha léptekkel csoszogtak.

Azért jöttek, hogy lássák, ahogy haldoklik.

Mosolyogtak, és a holdfény megcsillant a szemfogaikon.

A szél Elizabeth gondolatait suttogta: *Egy teremtetett léleknek se szólj, Sophia. Senkinek ne beszélj az átkunkról.*

De a figyelmeztetés túl későn érkezett.

{kilenc}

VÖRÖS VOLT AZ ÉG ALJA□, amikor felébredtem – azt mondják, ettől bosszús lesz a juhász.

Egy adag realitással leráztam magamról az álmom kísérteties kódét: az ember kezét akasztáskor összekötözik. A rémálmom tehát nem volt hihető, így valóságos sem lehetett.

Mindazonáltal a tegnapi nap *mégsem* csupán egy rossz álom volt.

Az öltözőasztalomon álló ébresztőóra zöld digitális számjegyei ragyogva világítottak az arcomba: 6:17. Reggel. Csak bámultam rá mereven. Átaludtam a tegnapi napot és az éjszakát is.

Amikor sikerült kikászálódnom az ágyból, a ruhásszekrényre meredtem. Szövetnadrágot vegyek vagy farmert? Jacket hidegen hagyta volna, ha farmernadrágban dolgozom. A csajok közül volt, aki sosem viselte az egyenruha nadrágját.

De mióta foglalkoztam én ilyesmivel?

Végül lezser, bohém viselet mellett döntöttem: egy földbarna, krémszínű és zöld árnyalatú mandalamintás blúzt öltöttem, melyet apró, pávakék vonásokkal és összehúzzható nyakkal díszítettek. Még sosem hordtam azelőtt. Mivel nem volt kedvem megkeresni az ollót, a címkéket a fogammal szakítottam le róla. Az inghez egy közepesen koptatott farmernadrágot húztam, aminek a szárát beletűrtem az eszkimócsizmámba.

A hálósobám ajtajának a hátuljára szerelt, teljes alakos tükörben nem vettem észre magamon látható jelét a támadásnak. A kilincsről

lehúztam egy hajgumit. Míg a számba vettem, hogy két kézzel hátrafogjam a hajamat, meggondoltam magam. Lehet, hogy leengedve kellene hagynom. Csak úgy. Semmiképp sem azért, mert abban reménykedem, hogy összefuthatok valakivel. Főleg nem Charlesszal.

Berontottam a konyhába, és összedobtam magamnak egy gyors reggelit pirítósból és narancsdzsemből, amihez egy pohár tejet ittam.

Piroska csiripelni kezdett a konyha sarkában. Miután kicseréltem az edelét és a vizét, a vállamra csaptam a táskámat, és kirohantam az ajtón, hogy időben odaérjek Jack büféjébe, de amikor észrevettem, hogy a bejárati ajtó belső oldalára egy üzenet van ragasztva, megdermedtem, és a kezem téován megállapodott a kilincsen.

A tekintetem először az aláíráson akadt meg. Az üzenetet úgy szignálták – *Őszinte tisztelettel: Marcus.*

A szívem kalapálni kezdett a mellkasomban, és pillantásom a fölötte sorakozó szavakra villant.

Milyen csodálatos, hogy találkoztunk, Sophia. Milyen kár a szüleidért, különösen az édesapáéért. Ne hagyd, hogy a kíváncsiság elvakítson, ahogy vele is tette. Remélem, útjaink hamarosan ismét keresztezik egymást.

Leszakítottam az üzenetet az ajtóról, darabokra téptem, és a szemetesbe hajítottam. A szívem a fülemben lüktetett, miközben reszketve a Jeep felé szaladtam. Mi a fenét keresett az a szemétláda a házamban? Honnan tudta, hol lakom? Honnan tudott apuról, de talán még fontosabb, hogy *mit* tudott róla?

Mi van, ha tett velem valamit, amíg aludtam? Nyeltem egy nagyot, majd a kezemet a nyakamra szorítottam, aztán végigsimítottam a karomon. Máshogy éreztem volna magam. Valamiből rájöttem volna. Muszáj lett volna rájönnöm.

Valahogy meg kellett védenem magam. Ivory tanácsai hasztalanok voltak, ha a cruorok nélkül is be tudnak hatolni a házamba, hogy

tudnék róla. Ahogy az étkezde felé hajtottam, vezetés közben kipattintottam a mobiltelefonomat.

Gyerünk, Ivory... vedd fel. Gyerünk, gyerünk.

Két csengetés után a hívásátírányítás hangpostára kapcsolt. Nagyszerű. Már fel se veszi, ha hívom. Kinyomtam, a kezem még mindig reszketett. Az is megfordult a fejemben, hogy szabadnapot veszek ki, de nem volt hová fordulnom – ezekkel a problémákkal legalábbis nem, ha Ivory el akart kerülni. De legalább addig is emberekkel leszek körülvéve, amíg kapcsolatba tudok lépni valakivel, aki segíthet.

A FŐUTCA AZON KEVÉS UTCÁK egyike volt a városunkban, ahol az üzletek előtt parkolókat alakítottak ki. Általában a Jeepben üldögéltem néhány percig, mielőtt elindultam dolgozni, és a büfé feltűnően világító cégérének a betűit bámultam. Éjszaka a neoncégérből csak annyi látszott, hogy *Ja k Étkezdéje*, mert a kiégett fénycsőveket Jack nem cseréltette ki. Ma megmondom neki, hogy egy ideig nem tudok éjszakai műszakot vállalni. El fogja nézni. Amúgy sem osztott be szinte soha éjszakai műszakra.

Mikor megérkeztem, megpillantottam Charlest, aki a közelben parkolt, és egy kék Toyota Priusnak támaszkodott. Legalább Föld-barát. Ezt elismerem. Tekintete ma éberebbnek látszott, sötét haja pedig kicsit kevésbé rendezetlennek. Az arcára vetülő napfény és árnyék élesen kirajzolta állkapcsa és orra vonalait, világosszürke rövid ujjú inge pedig felfedte karizmának kontúrjait.

A gyomrom remegni kezdett, és különös érzés tolult a tudómba. Azért ennyire nem kellene boldognak lennem, mert látom. Meglepetést valószínűleg nem éreztem. Csak idegességet – amolyan izgatott, szívdobogós fajtát. Kábé olyat, ami valamivel többet

sejtetett annál a reménynél, hogy esetleg ő segíthet Marcusszal kapcsolatban.

Felszegtem az állam, és kihúztam a vállamat, mintha pusztán ennyitől magabiztosabbnak tűnhettem volna. Muszáj elnyomnom ezt az elementáris vonzódást magamban. Jó mélyen. A legkevésbé sem hiányzott még egy személy, aki előtt titkolóznom kell, különösen egy olyan nem, aki magamra hagyott, amikor veszélybe kerültem. Kizárólag arra kell koncentrálnom, hogy valami használható információt szerezzek tőle.

Kipattantam a kocsiból, és bezártam az ajtaját. Épphogy az étterem felé fordultam, Charles ott állt az orrom előtt, és a vanília, pézsmá és szantálfa illata nyomban megrázott a lelkem mélyéig. A szívem zakatolt. Hátrébb léptem, remélvén, hogy egy kis távolságot tarthatok kettőnk között, de a hátam az autóm ajtajának ütközött. Ahogy lélegzett, a tüdejéből kiáramló meleg levegő megcirógatta az arcomat, amitől testemet borzongás járta át.

– Lenne... számomra egy perced? – kérdeztem bizonytalanul Charlest. *Vagy legalább egy kis helyet adnál?* Mellé léptem, majd szembefordultam vele ismét, de immár a büfének háttal, hogy ne eshessek csapdába újra. – Nem fázol?

– Nem.

Azta... – Szóval... eljöttél a munkahelyemre...

– Te mondtad, hogy itt megtalálalak, emlékszel?

– Aha. Itt vagyok. Itt dolgozom, így elnézek ide néha. Dolgozni. – *Fogd be, Sophia.*

Enyhén lefitymáló mosollyal a Jeepemre pillantott. – Tiéd ez a lom?

– Miért, baj?

– Tuti, hogy az ózonréteg nem reszket örömeiben. – Alaposan szemügyre vett, és az ajka titokzatos mosollyá szelídült. – Kicsípted magad. Különleges alkalomból?

– Nem tudok róla. – Úgy tűnik, a szívem ritmusa már sosem lesz normális a társaságában. Természetesen nem arra célzott, hogy az ő kedvéért öltöztem ki, pedig ez az igazság.

Az ujját az ajkamhoz emelte, mire felhevült az arcom.

Mi az ördögöt csinál?

Tekintetével az enyémét kereste, és a pillantása oly kérlelhetetlen volt, hogy emlékeztetnem kellett magamat, hogy levegőt vegyek. Az arcomból a melegség elért a fülemig, egész bensőmben remegtem, és a friss oxigén sem tudta orvosolni megszédült fejemet. Abban reménykedtem, hogy mindebből mi sem látszik, mert csupán egyetlen rosszabb dolgot tudtam elképzelni a Charleshoz való vonzódásomnál, az pedig az volt, hogy ezzel ő is tisztában van.

Ahogy megérintette az ujjával az ajkamat, mentás illat járta át köztünk a levegőt, és komoly ábrázata vidám mosolyba váltott.

– Fogkrém – mondta.

Megalázó.

De legalább így nem kellett egész nap az arcomra száradt fogkrémmel járkálnom. Habár lehet, hogy még az is jobb lett volna, semmint ő szúrja ki. Na, nem mintha érdekelt volna, mit gondol, mert elég határozottan mondogattam magamnak, hogy nem bizony.

Elindultam, ám a hangja megállított.

– Nem vágytam rá, hogy ide jöjjenek.

Megperdültem felé, kezemet ökölbe szorítottam. – Hát persze, hogy nem.

– Tényleg nem akarlak megbántani – kezdte, akárcsak bárki, amikor valami sértőt akar mondani. – Meggyőződése, hogy te egy nagyon kedves lány vagy, de én csak azért jöttem, hogy magyarázatot adjak, ahogy ígértem. Állni szoktam a szavam.

Nagyon kedves lány. – Miből gondolod...

– Ne is törődj vele – vágott közbe Charles metsző pillantással. – Ennél többet úgysem adhatok. Ha nem érdekel, nem baj. Talán még jobb is úgy mindkettőnknek.

– Érdekel – mondtam. – De most nem alkalmas az idő.

Az égre nézett, és hunyorogni kezdett. A nap kiemelte ragyogó szemét és sötét szempilláit, majd a tekintetét újra az enyémbe mélyesztette. – Olyat éltél át, amit a legtöbben soha életükben nem fognak.

– De jó nekem.

Elvigyorodott. – Csak nem a szemedet forgattad az imént?

– Még hogy én?! – Éreztem, hogy fülig pirulok.

Könnyű szellő libbentette meg szelíd tincseit, melyek majdnem a szemébe omlottak. *Hogy a fene esne belé, amiért ilyen jól néz ki.*

– Úgy tűnik, szépen felépültél a minap történetek után – mondta.

Mintha legalábbis emlékeztetőre lett volna szükségem. – Nézd, egy csomó minden jár a fejemben. Marcus a házamban járt múlt éjjel, és...

Charles hirtelen előrébb lépett, én meg reflexszerűen elhajoltam előle.

– Marcus a házadban járt? – kérdezte. Abban a pillanatban szertefoszlott minden gondtalansága, és láttam, hogy a helyén nem marad más, csak a férfi. Egy nagyon is *törődő* férfi. – És ő... történt valami?

– Hagyott egy üzenetet. Azt írta, reméli, találkozunk még, vagy valami ilyesmi.

Charles válla láthatóan elernyedt. – A te feltételeid mellett kíván találkozni veled. Lehet, hogy nincs is köze ahhoz, hogy Cody üldözőbe vett. Muszáj ma dolgoznod?

– Igen. – Valójában nem, de kétségbeesetten szükségem volt rá, hogy egy kicsit eltereljem a gondolataimat. Kellett valami, amivel a saját világomhoz köthetem magam, bármilyen hitvány is volt az a világ. Ráadásul még ott volt az a rengeteg számla, amit nem ártana kifizetni.

– Hát ide biztosan nem fog eljönni. Kitalálunk valamit, még mielőtt beesteledik.

– Akkor hát most mégis segíteni akarsz nekem? Azt hittem, csak választ akarsz adni erre-arra, aztán végeztél velem.

Charles állkapcsa megfeszült. – Ezt szeretnéd?

– Nem, de...

– Nem szeretnék „végezni veled”.

Felvontam az egyik szemöldökömet. – Marcusra visszatérve – mondtam, amivel el is üttem tekintetéből a gyengédséget. – Mást küld maga helyett? Csak mivel szemlátomást az emberek szeretnek segíteni nekik.

– Ha akarta volna, múlt éjszaka elkaphatott volna.

– Megnyugtató.

Charles mogorva kifejezést öltött. – Mindenesetre a legtöbb ember nem úgy segít nekik – válaszolta, újra a mindentudó hangnemében. – Nem bízna meg azzal egy embert, hogy végezzen el neki valamit, amiről ő maga is képes gondoskodni.

– Én nem vagyok *valami*, amiről „gondoskodni” kell – feleltem élesen.

Halkan felkacagott, és közelebb lépett. – Ez vitatható – mondta. – Próbálj meg egy darabban maradni, amíg visszatérek. A műszakod után meglátogatlak egy kávéra.

Megpróbáltam nem túl lelkesnek látszani, ezért kimérten azt feleltem: – Oké.

– Mikor? – kérdezte.

– A műszaknak négykor van vége.

– Tökéletes. – Elmosolyodott. – Akkor randi.

– Nem randi – mondtam. – Csak kávé.

Elfordultam, és elindultam az étkezde felé. Kávé. És ami még fontosabb: válaszok.

Nem randi.

A REGGELIZŐ TÖMEG FOGYATKOZNI kezdett. Ez volt az egyetlen viszonylag csendes időszak a napomban – az egyedüli alkalom, hogy egy szusszanásnyi lélegzethez jussak, és egy kicsit foglalkozhassak végre magammal is. Az „ebédszünetem” délelőtti tizenegykor.

Ahogy elindultam az iroda felé, hogy megnézzem a számítógépen, kidob-e valamit az internet a Basker Street-i címre, valaki megszólított az étkezde túloldaláról.

– Szia! Sophia! – Rájöttem, hogy ez a hang ismerős valahonnan. Lauren. Ebben a pillanatban pontosan erre volt szükségem: egy emberi felkiáltójelre.

Megfordultam. A hatos asztalnál ült, előtte egy street wear cuccokat ajánló japán magazin feküdt kinyitva. Azóta olvas ilyeneket, mióta elkezdett japánul tanulni, azt remélve, hogy egy nap majd eleget fog tudni ahhoz, hogy átrepülje a Csendes-óceánt, és a szemébe nézhessen azon rokonainak, akik gyermekkorában megvetették őt.

Egy örökkévalóság óta nem találkoztam vele. Tulajdonképpen oly régóta, hogy rövidre nyírt pixie-frizurája azóta selymes tincsekben omlott a vállára. Nyakát sötét rózsaszínű fejhallgató ölelte körbe, mely lelapította bársonyos fürtjeit. California mit sem változtatott arcának olívaszínű árnyalatán, és látszólag még mindig vonzódott a szempillaspirálhoz meg az ajakfényhez.

Ha máskor találkozom vele, biztosan jobb kedvre derít a jelenléte, de per pillanat nagyon rossz volt az időzítése. Alig egy napja az életem gyökeresen felfordult. És ennek az új életnek ő nem volt része.

Odamentem a bokszhhoz, ő pedig szorosan átölelt, műanyag poharát a hátam mögött markolta. Eltolt magától kartávolságnyira. – El sem hiszem, hogy nem hívtál fel, amikor visszaértem a városba!

– Viccelsz? Vagy négyszer hívtalak, és egy üzenetet is hagytam a múlt héten.

Leültem, és Lauren is visszatelepedett az asztal túloldalára.

– Beugorhattál volna – mondta. – Ivoryra bezzeg szakítottál időt, amiről elvárom, hogy részletesen beszámolj. – Alsó ajkát, mely telt volt, és középen kissé lefittyedt, sértődöttséget mímelve lebiggyesztette. – Ki volt az az aranyos srác, akivel reggel beszélgettél?

Magamban felnyögtem, de Lauren kedvéért enyhén kínosan felnevettem. – Láttad?

– Miközben úton voltam, hogy befizessem a vízdíjat. – Belekortyolt az üdítőjébe közvetlenül a pohárból, mert a szívószál végét már elrágta. – Közelről is olyan szemet gyönyörködtető, mint az utca túloldaláról?

– Az utca túloldaláról még nem láttam, szóval lehetetlenség összehasonlítanom.

– Tudod, attól még nem dőlne össze a világ, ha azt mondanád, hogy egy aranyos sráccal találkozgatsz.

Megpróbáltam marhára elfoglaltnak látszani, ahogy a szalvétatartóval matattam. – Hát csak úgy ismerem.

– Micsoda? Honnan? – Lerakta a poharát, és a lehető legmeggyőzőbb „komoly” arcát öltötte magára. – Miféle *csak-úgy-ismeretsegről* van itt szó?

– Nem *olyasféléről*. – Lehet, hogy a szememet is forgattam közben, mert néha előfordul. – A klubban találkoztunk, Ivory révén.

– Tudtam, hogy nekem is rátok kellett volna akaszkodnom! Ivory említette, hogy mentek, de én nem szeretem olyanba ütni a pofimat, ahol nem látják szívesen.

Kipréseltem egy mosolyt magamból. – Olyanba ütni az orrodát.

– Így mondják. Szóval, miatta van ez az egész? – kérdezte, miközben felém nyúlt, és megérintette a tincseimet. – Szinte fel sem ismertelek kiengedett hajjal. – Csokoládébarna szemével elkalandozott az arcom egyik oldalán, majd a másikon, s még mielőtt válaszolhattam volna, feltartotta a kezét. – Miatta van, ugye? Akkor ez az a rejtélyes pasi, akiről annyira mesélni akarsz nekem, hogy majd beledöglesz. Ó, istenem! Ezért tűntél el úgy a színről!

– Nem Charles az oka, hogy eltűntem a színről!

– Charles? – kérdezte Lauren. – Ó, milyen szexi név! Na, ki vele! Hallani akarom a kraftos részleteket!

Szaftos. Átcsusszantam a boksztóloldalára. – Előbb hadd ebédeljek meg.

Utáltam titkolózni Lauren előtt, de nem volt más választásom.

Jack váratlanul megjelent az asztalnál Lauren előzőleg rendelt salátájával. Megállt az asztal végében, ceruzával a füle mögött. Soha nem értettem, minek hurcol magával egy ceruzát, mikor sosem írta fel senkinek a rendelését. – Akarsz rendelni, Sophia?

– Majd kihozom magamnak – feleltem. Az étkezdben így is kevés volt a személyzet, ezért Jacknek kellett kimenni az asztalokhoz, míg én elfogyasztottam az ebédemet.

– Akarod, hogy újraértelmezzem neked a „szünet” szót? – kérdezte, és rám kacsintott.

Mivel nem voltam éhes, egy epres turmixot kértem, és megköszöntem neki, mielőtt visszasietett a konyhába.

Lauren közelebb hajolt. – Naaa? Lököd végre a rizsát a nagy, rejtélyes éjszakai kicsapongásodról?

– Utálok, hogy csalódást kell okoznom, de nem sok mesélnivalóm van róla. – *Mármint a „majdnem megölt egy cruor” cuccon kívül.*

– De melyik klubban voltatok? – Lauren le nem vette rólam a szemét, mialatt Jack odalibbent az asztalhoz, és szervírozta a turmixomat.

Mosolyogva megköszöntem, aztán teljes figyelmemet Laurennek szenteltem újra. – Melyik klubban? – ismételtem meg.

Megköszörültem a torkomat. – Ó, valami denveri klubban. Hush, vagy mi volt a neve.

– Hush? – kérdezte, miközben borsot szórt a salátájára. – El sem hiszem, hogy te hajlandó voltál elmenni a Hushba.

– Hát én viszont elhiszem, mert ott voltam.

Tulajdonképpen sosem jártam a Hushban. Szörnyen éreztem magam ettől a hazudozástól, amit az utóbbi időben műveltem. Még a szüleimet sem hibáztathattam miatta, mert anya szándékosan sosem hazudott.

A téveszmék persze nem számítanak annak.

Gyerekkoromban anya mindig arra bátorított, hogy az igazat mondjam. *Az igazság fog megszabadítani*, mondta, és meg is erősítette e gondolatot azzal, hogy valahányszor őszintén megvallottam valamit, megúsztam, bármit is szúrtam el.

Mégis egy hazudozó lett belőlem, mire felnöttem, pedig gyűöltem hazudni. Ha lehetséges volt, mindig valami kifogással éltem inkább.

– Jól vagy? – kérdezte Lauren, és gondterhelten barázdák jelentek meg a homlokán. – Kicsit úgy festesz, mintha rosszul lennél.

Kezdttem is magam rosszul *érezni*. – Jól vagyok.

– Szóval ez a pasi, izé, Charles? Ott találkoztál vele? – Miközben beszélt, veszélyesen hadonászott a villájával. – Nem olyan típusnak néz ki, mint aki a Hushba jár.

– Ja, ő is ott volt, én is ott voltam... mindketten ott voltunk.

– És? – Lauren egy darab jégсалátát ropogatott, és elmosolyodott. – A részleteket akarom hallani.

– Dumáltunk egy kicsit, majd visszamentem Ivory lakására.

– Az nem sok. – Felnyársalt egy koktélpáradicsomot. Támadás alatt volt a saláta. De az is lehet, hogy magamat éreztem támadás alatt Lauren kérdéseinek sortüzében. – Mikor találkozol vele legközelebb?

– Istenemre mondom, Lauren, semmiség az egész. Csak találkozunk egy kávéra. Még csak barátok sem vagyunk.

– Akkor minek találkoztok ti ketten egy kávéra? – gyötört tovább.
– Veletek kéne tartanom. Csak hogy biztos legyen, hogy nem fordulnak komolyra a dolgok.

Az ujjaim mintha tűszúrásoktól bizseregtek volna. Egész idő alatt úgy markoláztam a turmixomat, hogy észre sem vettem, hogy a szorítástól és a hidegtől elzsibbadt a kezem. Belekortyoltam az italomba, majd eltoltam magamtól a poharat – jó messzire, a ketchupos és a mustáros palackok vidékére.

– Megoldom. Jack még úgyis itt lesz. Utána felhívlak.

Valószínűleg Lauren megérezte a feszélyezettségemet, mert azonnal témát váltott, és a henna hajfestésről meg a bio körömlakkokról kezdett beszélni.

Örültem, hogy van egy olyan barátom, aki jól ismer, de még mindig akadt egyvalami, amit egyikünk sem tudott rólam:

Borzasztóan rossz emberismerő vagyok.

{tíz}

MIVEL MARADT MÉG EGY KIS időm, mielőtt találkozom Charlesszal, rákerestem a Basker Streetre a pihenőszoba számítógépén – Jack egyik modern élvezeti eszközén.

Semmi.

Az egész világon egyetlen ilyen nevű utca sem volt. De még csak Indonéziában vagy Franciaországban, vagy máshol sem neveztek így egy árva helyet sem. Morogva bezártam a keresőablakot, és a táskámba gyömöszöltem az uniformisom piros ingét és a kötényemet.

Mikor visszamentem az étterembe, észrevettem, hogy Charles a hetes bokszbán foglalt helyet. A többi vendég, aki még ott volt, már a számláját fizette a kasszánál.

Végre-valahára. Eljött a válaszok ideje.

Charles felállt, és az asztal felé intett. – Ül le, kérlek.

Szót fogadtam, miközben a táskámat és a kabátomat az ülés sarkába raktam.

Visszacusszant a bokszbá. – Ivory azt állítja, elmondott neked mindent.

Jó, egyből a lényegre. – Azt nem mondta el, miért hagytál ott, de amit mondott, az több mint elég.

Felvonta a szemöldökét. – Nem igazán tűnsz meglepettnek.

– Próbálok nem gondolni rá – feleltem. – Miért nem mondtad, hogy ismered őt?

– Ő nem nagyon foglalkoztatott, miközben veled táncoltam. – Tekintetét végiglegette a testemen, majd szeme megállapodott az arcomon, mire a gyomrom válaszul izgatottan megremegett. Elvigyorodott. – Elpirultál.

Köszí, hogy megjegyezted.

Felvettem az étlapot a szalvétatartó mögül, és úgy tettem, mintha olvasni kezdeném, miközben próbáltam nem tudomást venni az arcom hevüléséről. – Éhes vagy?

– Sajnálom – mondta, ahogy lenézett a saját étlapjára. – Nem akartalak zavarba hozni. Azt hittem, ha tudsz róla, az segít.

– Segít abbahagyni a pirulást?

– Segít, hogy ne *úgy* gondolj rám.

Kicsit előreszaladtunk. Itt nem arról volt szó, hogy én vonzódni akarok hozzá. – Te már rendeltél?

– Megvártalak. – A meleg italokat és a köreteket kezdte tanulmányozni. – Ha tévednék, kérlek, vázold másképpen.

Hát ennyit a témaváltásról. – Ha jól emlékszem, a vonzalom kölcsönös volt – jelentettem ki annyi önbizalommal, amennyit csak össze bírtam kaparni. Ami persze nem volt valami sok.

Önelégülten elmosolyodott, tekintetét az enyémre emelte, nekem pedig borzongás futott végig a gerincemen, egészen a nagylábujjamig. – Én most nem ezért vagyok itt – mondta. – Azért jöttem, hogy gondoskodjam arról, hogy mindenre választ kapj, amire csak szükséged van, hogy tovább élhesd az életed.

Az új pincérlányok egyike, Tina odasétált. Sötét hajú, csupa csípő csaj, lapos pocival. Az étkezdeben mindenki – vendég és alkalmazott egyaránt – imádta. Jeges vizet szervírozott két hosszúkás pohárban szívószállal. – Tudjátok már, mit akartok?

Igazából nem *minket* kérdezett. Csak *őt*. Charles felém biccentett a fejével. – Hölgyeké az elsőbbség.

Tina válla megereszkedett, ahogy felém fordult. – Nos?

Képtelen voltam gondolkodni, és kávé rendeltem, majd a vizemhez kapott szívószálból elkezdtem egy apró műanyag

harmonikát hajtogatni – bármit megtettem volna, csak ne nézzen rám ilyen kérdőn ez a csaj. *Tudom! Nem iszom kávét!* Mindenki, aki már öt percnél többet dolgozott az étkezdében, tudta ezt. Már arra is gondoltam, hogy Jack rögtön a betanításukkor közli velük. *Itt pedig megtaláljátok az evőeszközöket. És ha balra fordultok, Sphiát látjátok. Ő nem iszik kávét.*

– Úgy tudtam, te nem... – kezdte.

– Kávét! – mondtam határozottan, és kihívóan rábámultam. Nem csoda, hogy a városban az emberek örülnek tartanak.

Megrázta a fejét, és Charlesra nézett, aki olyan hangszínnel rendelte meg a kávéját, mely sokkal lágyabb volt, mint amit velem szemben használt.

Amikor Tina hallótávolságon kívül ért, tekintetemet Charlesra emeltem.

– A minap történekekről szólva...

Charles belepottyantotta a szívószálát a vízbe. – Minél kevesebbet mondok neked, annál jobb.

Kinek jobb? – Otthagytál.

Az egyik kezét az én két kezemre rakta. Biztos vagyok benne, hogy megnyugtatósnak szánta ezt a mozdulatot, mintha egy hiszti határán lévő gyereket próbálna csitítani, de helyette bizsergés futott végig a karomon.

– Nem hagytalak ott – mondta.

Tina visszatért, Charles pedig eleresztette a kezemet. A lány kitöltött nekünk kétbögrényi friss kávét, és lerakott közénk egy tejszínes edényt. Az asztal alatt toppantottam a lábammal.

Siess már, és húzz innen!

– Szóljatok, ha még valamire szükségetek van. – Várakozón tovább ácsorgott, és Charlesra bámult, akit elfoglalt a kávé kavargatása.

– Ez minden – szóltam. – Köszí.

Ő továbbra is Charlest stírolte, mosolyogva. – Biztos?

Mire végül ő is felnézett. – Ez elég lesz, köszönjük szépen.

Tina összeráncolta a homlokát, és elindult vissza a konyhába.

Legalább nem én vagyok az egyetlen, aki reménytelenül vonzódik Charleshoz.

Megköszörülte a torkát. – Sophia – súgta. – Ne bámuld már azt a szegény lányt.

– Tinát? – Már miért lenne „szegény lány”?

– Miért bámulod?

– Én nem bámultam. *Ő* bámult *téged*. – Nyomban megbántam a rosszindulatú megjegyzésemet.

Kékeszöld szeme, mely sötéten csillogott kusza szempillái árnyékában, rám szegeződött. Arcán mosoly terült szét. – Te féltékeny vagy.

– Dehogy Én csak... észrevettem.

– Labdába sem rúghat melletted, ha ettől jobban érzed magad.

Én *annyira* nem erről akartam most vele beszélni. – Most nem ezért vagyunk itt.

– Hát persze, hogy nem. – A hanghordozásában valami arra utalt, hogy gúnyolódik velem.

A bögrét a két kezébe fogta, miközben a hüvelykujjával a fajansz sima felületét dörzsölgette. A pillantásom az alkarjára kalandozott, ahogy izmai minden egyes mozdulatra megfeszültek, de a figyelmemet megpróbáltam visszakényszeríteni az arcára.

Muszáj volt a lényegre figyelnem. – Épp el akartad mesélni, miért hagytál magamra az erdőben.

– Nem hagytalak – felelte. – Új külsőt öltöttem.

– Új külsőt? – mondtam élesen. – Mit? Ruhát cseréltél? Ez lenne a mentséged? Most biztosan viccelsz.

– Elementál vagyok. – Elég halkán beszélt. Még ha lett volna is valaki rajtunk kívül az étkezdében, akkor sem hallotta volna meg.

De egyébként se lett volna halványlila gőze sem, hogy miről beszél.

Pislantottam, és elhúzódtam. – Te *egy cruor vagy*?

– Én azt nem mondtam – csattant fel, de aztán megenyhült az arckifejezése. – Én egy vízelementál vagyok. Bár vannak, akik *sztrigoj*nak neveznek bennünket.

Földelementálok, vízelementálok... biztos volt még több is, de minél többet tudtam meg, annál inkább úgy éreztem, hogy jobb lenne, ha egyáltalán nem tudnék semmit. Felidéztem magamban a mitológiai témájú könyveket, melyeket a gimnáziumban olvastam, de nem emlékeztem rá, hogy a sztrigojokra vízelementálként hivatkoztak volna.

– Bagollyá változol, és csecsemőket ragadsz el? – kérdeztem. – A belső szerveikkel táplálkozol, vagy valami ilyesmi?

Ez ugyanaz a dolog, nem?

– Néha bagollyá változunk, bár kizárólag bagollyá a *sztrükszök* szoktak változni – felelte. – Sajnos a sztrigojokat valamiért összekötik a sztrüksz legendákkal.

– De akkor most csecsemőket ejtesz zsákmányul, vagy sem?

– Nem. Nem csecsemőket.

– Hanem mit?

– Állatokat.

– Állatcsecsemőket?

A pillantása zordabb lett. – Erre vagy kíváncsi?

Nem. Én azt *akarom* megtudni, mi történt az ösömmel, és hogy mi az ellenszer a suttogó átkomra. Azonban én ehelyett az elementálok világába csöppentem.

Jó néhány kanál tejszínt raktam a kávémba, mígnem felhígult és zavaros lett. Kavargatni kezdtem a kanállal a bögrében. Csing-ling-keverés. Csing-ling-keverés. *Nem ebben a bokszban ülök, amit már vagy százszor áttörölgettem, és nem azt hallgatom, ahogy egy furcsa férfi azt meséli nekem, hogy képes állattá változni.*

Visszajött a hangom. – Még mi?

Charles hátradőlt, és az ujjaival dobolni kezdett az asztal szélén. – Hogy érted, hogy... még mi?

– Úgy értem, még mi más létezik? A Mikulás, a húsvéti nyuszi?

Elmosolyodott a bögréje mögött, és újra belekortyolt. – Jobban veszed az akadályt, mint vártam.

– Ezt sokszor hallom. A „pánikmérőm” már rég kiakadt. – A szemébe néztem, de neki egy pillája sem remegett meg. – Ezzel még nem adtál rá magyarázatot, miért hagytál ott.

– Azt hittem, időben visszaérek, de mire sikerült, te már nem voltál ott. – Kinézett a büfé ablakán, és összeráncolta a homlokát. – Most már eleget kérdeztél. Nem biztonságos tudnod ezekről.

– Nem tudni róluk sem biztonságos – feleltem rá. A támadás utolsó pillanatai suhantak át az agyamon. – És a... sas?

– Ha időben elkergetem a cruort, most nem lennénk ilyen kínos helyzetben.

– De *madárként*?

– Állati külsőnkben a támadásunk hatásosabb a fajtájukra nézve.

– De akkor mi tartott olyan sokáig? – tudakoltam.

– Az átváltozás eltart egy darabig. Utána pedig megint meg kellett keresselek. – Az állkapcsa megfeszült. – Nem maradtál ott, ahol hagytalak.

– Bocsáss meg, hogy életben akartam maradni.

Bólintott egyet nagy komolyan. – Minden eléggé gyorsan történt.

Ahogy reszkető kezemmel a kávé kavargattam, belebámultam a tejszínes örvénylésbe. – Nem tudom, mit mondhatnék.

Az ésszerűség azt diktálta, hogy ne fogadjam el a hallottakat, de később is ráértem értelmezni az egészet. Charles megitta az utolsó korty kávéját, aztán átnyúlt az asztalon, hogy megállítsa a kezemet. A csilingelés elhallgatott. Felpillantottam, a szemébe néztem, és az idegeim megnyugodtak.

– Nem fogok fecsegni egy árva szót sem – ígértem. *Na, nem mintha bárki elhitt volna nekem bármit ebből az egészből.*

– El sem mondtam volna neked, ha úgy gondolnám, hogy fogsz.

– Tehát megbízol bennem? – kérdeztem. – Miért? Én nem bízom benned. – Az ajkamba haraptam, és azonnal megbántam a kikottyantott érzéseimet.

Az arcáról leolvadt a vigyor, és megrázta a fejét. – Te jó ember vagy. Megérdemelted, hogy tudd.

– Fogalmad sincs, milyen ember vagyok. – Minek vitatkoztam egyáltalán? Csak nem arról akartam most meggyőzni, hogy szörnyű ember vagyok?

– Sophia – mondta, miközben mélyen a szemembe nézett. – Részben ez vagyok. Sztrigojként képes vagyok olvasni az emberek aurájából. Ilyen egyszerűen nem tudsz bolondot csinálni belőlem.

– Nekem *nincs* aurám, *em-lék-szel*?

Charles felvonta a szemöldökét a gyerekes hangsúlyozás hallatán.

– Az összes elementál rendelkezik valamilyen tehetséggel – mondta.

– A sztrigojok azért kaptak auralátó képességet, hogy észleljék és levadásszák a romlott cruorokat. Azt mondják, azok, akiknek nincsen aurája, egy tiszta lélekből származnak.

Tényleg? De én hazug és tolvaj voltam. Mi volt ebben a „tisztá”? – Ha így áll a helyzet, akkor miért képzelted azt, hogy követlek téged?

– Mert Marcus befolyása alatt is állhattál volna. Vagy teszem azt, rossz útra tévedtél. Mindenesetre inkább jóhiszemben ítéltelek meg.

– Szóval, a te fajtád a romlott cruorokra vadászik. Ez azt jelenti, hogy Marcustól is meg tudsz szabadulni?

– Arra a szerepre *szántak* bennünket, hogy rájuk vadásszunk. De nem buta robotok vagyunk. Nem lett valamennyiünkből vadász.

– De meg tudsz szabadulni tőle, vagy sem?

– Megértem az aggodalmadat, de nem, nem tudok „megszabadulni tőle”. Bár megbocsáthatatlan, hogy betört a házadba, nincs rá felhatalmazásom, hogy közbelépjek. A dolgok jelen állása szerint, a cruorok nem engedhetik meg, hogy azzal hívják fel magukra a figyelmet, hogy alantas módon emberek életét teszik tönkre, és ha én nyomozni kezdenék utána, azzal csak mindkettőnk számára rosszabbá tenném a dolgokat.

– De én nem kockáztathatok – mondtam. – Muszáj tennem valamit. Mit csináljak?

– Valószínűleg velem kell maradnod – mondta fáradt sóhajjal.

Hé, ennyire azért nem kell lelkesedni.

– Van egy vendégszobám – folytatta –, és biztonságos a házam. A folyosó végén tartózkodnék, ha szükséged lenne rám.

– Nem lehet – feleltem részben azért, mert alig ismertem őt, másrészt pedig azért, mert nyilvánvalóan nem akarja, hogy nála lakjam. – Mi a többi lehetőség?

Metsző pillantásával szinte felnyársalt. – Ez nem javaslat volt, Sophia. Hacsak nem akarsz továbbra is kitenni magad a fajtám kellemetlenkedéseinek, akkor hozzám költözzöl.

Belém hasított a gondolat. Most majd rendesen próbára teszik a *jöjjön-aminek-jönnie-kell* mentalitásomat, de nem hagytam, hogy Charles észrevegyen bennem bármiféle gyengeséget. – Tudok vigyázni magamra.

– Hazakisérlek, hogy összeszedd a holmidat – mondta. – De most miért nem húzunk már el innen? Hiszen itt töltötted az egész napodat.

Csak ilyen egyszerűen? Úgy akarta folytatni a délutánt, mintha nem épp most próbált volna meg döntéseket hozni helyettem? Mintha nem az egész életem változott volna meg a beszélgetésünk folyamán?

A dolgok *igenis* megváltoztak. Mintha sebes ár rontott volna a szurdokba. Egy mennydörgéssel kezdődött csupán, de aztán a víz lezúdult a fennsíkokról, és hamar dühöngő folyamává változtatta a méternyi széles csermelyt. És én most itt álltam. Éppen a vízőzön útjában.

– Mindenesetre énmiattam ne kapkodj – mondta.

A friss levegő valószínűleg jobban esett volna, mint természetfeletti teremtményeken merengeni. – Dehogy. Menjünk.

Amíg én a kabátomba bújtam, Charles kifizette a számlánkat. Hagytam néhány dollárt a bögrém alatt, mielőtt követtem az ajtóhoz. Ahogy kitárta a bejárati ajtót, a kezét a derekamra tette, és kiterelt a szabadba, de közben az érintésétől az egész testemet melegség járta

át. Ezek a vegyes érzelmeket közvetítő jelek – az övéi csakúgy, mint az enyéme – az örületbe kergettek.

Amint kiértünk, elvette a kezét, és a délutáni hidegben elkezdte egymáshoz dörzsölni a két tenyerét. Autók suhantak el előttünk, az utca túloldalán nyíló síkátorban pedig egy kukás kocsí épp egy konténert készült felemelni.

Elsétáltunk egy keresztutcaig. A szél rozsdás fém és kantoni házhoz szállító étel illatát vágta az arcomba. A talpunk alatt ropogott a frissen lehullott hó, és a késő szeptemberi napfény oly erős ragyogással verődött vissza a fehér utcáról, hogy az embernek olyan érzése támadt, mintha melegebb lenne, mint valójában volt.

Végigpillantottam az úton, a horizont hegyeit eltorlaszoló erdő irányába.

– Mit kerestél a Belle Meadowi erdőben aznap este? – érdeklődtem.

– Néhány héttel ezelőtt?

– Más estét is ott töltöttél?

A távolba révedt, miközben sétáltunk. – Sokszor vagyok ott éjszaka. Vadászom.

A kezemet beledugtam a kabátom zsebébe. – Vadászol?

– Láttad, amikor távozóban voltál.

Beleborzongtam, ahogy eszembe jutott az élettelen állatokkal teleszórt erdei ösvény. Lelassítottam a lépteimet. – Neked vérre van szükséged? Mint a cruoroknak?

– A cruorok nem ehetnek emberi ételeket. Bár a sztrigojok igen, mégis szükségünk van a vérre, hogy fennmaradjunk.

A kezem reszketni kezdett a kabátom zsebében. Külsőleg megőriztem a nyugalmamat. – Durva.

– Vér nélkül nem tudjuk megkülönböztetni, hogy egy aura jó-e, avagy gonosz. – Odanyúlt, és megérintette a sebhelyet, melyet akkor szereztem, amikor az állatokat találtam az erdőben.

– Ez egy szükséglet – mondta, és elvette a kezét megint.

Ahogy az ujja hegyével megérintette a csuklómat, valahogyan lüktető hőséget árasztott szét a testemben, s mielőtt még tudatosult volna bennem, mit csinálok, kihúztam a kezemet a zsebemből. Egy részem ódzkodott tőle, hogy bármi közöm legyen hozzá, egy másik részem viszont vágyott e kapcsolatra.

A csuklóm hozzáért az övéhez, mire ő gyengéden megmarkolta a kezem. Egy pillanatig csendben sétáltunk, keze lazán az enyémre kulcsolódott. Éreztem, hogy az enyém lassan kicsúszik, és mikor megtörtént, nem vette a fáradságot, hogy megfogja újra.

Próbaképpen az ujjpercéhez dörzsöltem a kisujjamat, ő pedig önelégülten elmosolyodott, és a kezét az enyémre csúsztatta ismét.

– Ne ragaszkodj. – Oly halkán suttozta e szavakat, hogy nem tudtam megállapítani, nekem mondja-e vagy magának.

– Jól vagy? – kérdeztem.

– Igen – válaszolta kimértebb hangon, mint általában. – Csak nem akarom, hogy bármit remélj tőlem.

Hű. Nem kertel. Elhúztam a kezem. Mindennél jobban szerettem volna eltűnni. Azzal ámítottam magam, hogy a szavai csak az önérzetemet sértették, de több volt ez annál.

– Nem remélek tőled semmit – mondtam védekezően.

– Jó.

Nem tudtam, miért foglalkozom vele, de megtettem. Miért játszadozott velem, ha nem akart tőlem semmit? – Jobb, ha megyek.

– Elmehetünk hozzám is akár most rögtön. Lehet, hogy pihened kellene egy kicsit.

Mogorván ránéztem. – Se pihenésre nincs szükségem, se a segítségedre.

Vizslatni kezdett, miképp valaki a felhőket vizsgálja, hogy megtudja, esni fog-e, majd sóhajtott egy nagyot. – Megbántottam az érzéseidet.

– Dehogy – hazudtam.

Összeráncolta a homlokát. – Én pontosan az érzéseidet próbálom nem megbántani.

Még szép, hogy hülyét csináltál belőlem. Megvontam a vállamat.

Tekintetével az enyémet kereste. – Most nem szabad az érzéseidre hallgatnod. Még mindig nem tudsz egy csomó mindent rólam és a világomról.

– Akkor mondd el.

– Nézd – mondta szelíden – csak biztonságban akarlak tudni, de egyebet nem ajánlhatok. Nem kockáztathatom, hogy beavassalak mindenbe.

– Felejtsd el – válaszoltam, és elfordultam, hogy otthagyjam. – Nem kell nekem bémiszitter.

Mögém lépett, és a kezét határozottan a csípőmre kulcsolta. Megdermedtem, hangja pedig mélyen rezonálni kezdett a fülemben. – Hagyj fel ezzel a gyerekes viselkedéssel, Sophia. A te életedben ennek többé már nincs helye.

A lélegzetem megrekedt a mellkasomban.

– Ne kérdezzess többet a világomról. Én nem vagyok az ellenséged. Most pedig elindulunk hozzám.

– Nem kell a segítséged – közöltem újra, ezúttal vadul dühbe gurulva.

Hát ki volt ő, hogy megmondja nekem, mit tegyek, arról nem is beszélve, hogy megköveteli, hogy fogadjak szót neki? Ellöktem a kezét a csípőmről, és elrohantam; túlságosan felbőszültem, semhogy képes lettem volna elfogadni tőle bármiféle védelmet.

IVORY MÁR ELMONDTA, MIT KELL tennem, ha egy cruorral találkozom. Átdöfni, lefejezni és elégetni. A helyi barkácsboltban beszereztem mindent, amire szükségem lehet, és sietve elindultam hazafelé, mielőtt leszáll az éj Belle Meadowra.

De amint beesteledett, csak üldögéltem az ágyban, a térdemet felhúztam a mellkasomhoz, és pattanásig feszültek az idegeim. Mivel mindenféle gondokkal-bajokkal emésztettem magam, az álom nem akart a szememre jönni, csak jóval azután, hogy a hold is felkapaszkodott az égre.

{tizenegy}

LÁGY NESZ RIASZTOTT FEL. Lélegzetvisszafojtva vártam. Csend. Átfordultam a másik oldalamba, és a zaj ismét felhangzott – ezúttal hangosabban. Az ablakom talán? Megdörzsöltem a szemem, és rápillantottam az öltözőasztalon álló órára.

Hajnali 2:17.

Ahogy átnyúltam az ágyon, hogy félrehúzzam a függönyt, az üvegtábla újabb koppanás erejétől csikordult meg. Megriadtam, és a szövet széle kicsúszott a kezemből. Talán csak az ablak előtti bokrokról hajolt oda egy túl hosszúvá nőtt ág. Megráztam a fejem, és kikukucsáltam.

Az ablakkeretet egy árnyék töltötte be. Számat sikolyra tátottam, de aztán sebtében be is csuktam, amikor felismertem Charlest. Kipattantam az ágyból, és kitártam az ablakot.

– Mi az ördögöt keresel te itt?

– Én is örülök a viszontlátásnak.

– Örülnék is, ha nem aludtam volna éppen.

Szemét végiglegeltette a testemen, majd tekintete visszasiklott az arcomra, az én szívem pedig dörömbölni kezdett a mellkasomban arra a gondolatra, hogy így lát engem: mindössze egy fehér atlétában meg egy szűk alvósorban.

Az arcom is biztosan puffadt volt, hosszú, szőke fűrtjeimmal meg nyilván valami Medusza⁷-ivadéokra emlékeztettem.

Keresztbe fontam a kezemet. – Te kémkedsz utánam?

– Nem vagy te annyira érdekes, hogy idejöjjek megnézni, hogy alszol, szívem – mondta, kezével az ablakpárkánynak támaszkodva. Lehajtotta a fejét, hogy a tekintetünk egyvonalba kerüljön. – Csak azért jöttem, hogy ellenőrizzelek. Most pedig ismerd be: örülsz, hogy itt vagyok.

Nem állt szándékomban beismerni semmit.

– Hajnali kettő van – jegyeztem meg, azt remélve, kicsit sikerül rávilágítanom arra a furcsaságra, hogy a szobám ablaka alatt szobroz éppen, a koromfekete éjszakában.

Charles felvonta az egyik szemöldökét. – Nem akarsz behívni?

– Nem.

Elfordultam, hogy keressek valamit, amit magamra kaphatok, az atlétám fölé, mert arra gondoltam, hogy majd kimegyek hozzá, ám nyomban meg is perdültem. Már csak az hiányzik az én megtépázott jó híremnek, hogy a szomszédok kiszúrják, éjnek évadján egy férfi lebzsel az ablakom alatt.

– Siess már, és mássz be végre, mielőtt valaki észrevesz.

Úgy is tett, majd becsukta maga mögött az ablakot, én meg közben leakasztottam az ajtón lévő kampóról a frottírköntösömet, és belebújtam.

– A legtöbben az ajtón kopogtatnak – mondtam, ahogy megfordultam, és a köntös övét szorosan megkötöttem a derekamon.

⁷ Annak a három testvérnek az egyike, akiket a görög mitológia gorgóknak nevez. Eredetileg gyönyörű leányok voltak, de megsértették Athénét, ezért az istennő haragjában olyan rúttá változtatta őket, hogy aki rájuk nézett, azonnal kővé dermedt. Hajuk helyén kígyók tekeregtek. Közülük egyedül Medusza volt halandó, akit Perszeusz ölt meg.

– Próbáltam. Nem nyitottad ki.

– Mert aludtam. Tisztában vagy vele, mit csinálnak a legtöbben hajnali kettőkor?

Nem látszott rajta, hogy mulattatnám. Túlságosan lefoglalta, hogy egy férfimodellt idéző pózban ácsorogjon a csinos, fekete ingében és a szűk farmernadrágjában, amivel azt a benyomást keltette, hogy *őt* bezzeg senki nem ébresztette fel váratlanul.

A sötétben erős állkapcsának, élénk kékeszöld szemének és széles vállának ugyanolyan csábító súlya volt, mint akkor este, amikor a klubban táncoltunk, s abban a pillanatban a szívem mélyéből kívántam őt. Kívántam, hogy kezét a csípőmre tegye, hogy a teste az enyémhez préselődjön... aztán leráztam magamról a vonzódás igáját.

Egyik kezével felém nyúlt, és megérintette a hajamat.

– Leeresztve jobban tetszik – mormolta, ahogy a keze elidőzött a hajamon, miközben megérintette a kulcsfontomat, ahol kikandikált a köntösöm alól.

Ujjai hegyével végigsimította az arccsontomat, hogy elseperjen egy elszabadult hajtincset az arcomból. Az érintése versenyre kelt a józan ítélőképességgemmel, és egyáltalán nem voltam benne biztos, melyik kerekedik felül. A pillanat túl intim volt.

Hátrébb léptem. – És miért izgatna az engem, hogy neked mi tetszik?

– Ezt megérdemeltem – mondta, és sejtelmes arckifejezése szertefoszlott.

Bólintottam, bár lehet, hogy ő észre sem vette az apró mozdulatot.

– Szóval, mi olyan fontos, hogy nem várhatott holnapig?

– Az életed.

– Ez azért eléggé melodramai, nem gondolod?

– Bocsáss meg a korábbi basáskodásomért. Nem úgy kellett volna kifejeznem az aggodásomat.

Ja, tényleg meglehetősen hatalmaskodóra vette a figurát, de az, hogy aggódik egy másik emberért, nem feltétlenül a *legrosszabb* jellemvonás.

Eldörmögtem egy „köszönöm”-öt.

Összeráncolta a homlokát. – Bár nem foglak semmi olyasmire kényszeríteni, amit nincs kedved megtenni, mégsem állhatok csak itt tétlenül.

– Dehogynem. Senki nem nevezett ki a testőrömmé.

Miután mogorva tekintettel jutalmazta a megszólalásomat, hosszasan sóhajtott. – Sophia, lennél kedves hozzám költözni, hogy gondoskodhassam a biztonságodról?

– Nem.

Hátravetette a fejét, és újra bosszúság költözött az arc kifejezésébe. – Én tényleg nem szeretnék vitatkozni veled...

– Akkor ne tedd.

– Én pusztán védelmet kívántam felajánlani. Most pedig magadra hagylak, mert teljesen nyilvánvaló, hogy nem vagyok itt szívesen látott vendég.

Arra a gondolatra, hogy elmegy, éreztem, hogy a gyomrom süllyedni kezd, és összeráncoltam a homlokomat. – Ne... – mondtam. – Kérlek, maradj.

A kezem után nyúlt, és megfogta. – Tudom, hogy... nyakas voltam veled szemben.

– Hideg és meleg – feleltem. – Többnyire hideg.

– Meg kell értened, hogy azért járok a Hús Klubba, hogy *elvonulhassak* az emberi világtól. Távolról tetszettél, s tetszett, hogy biztonságban vagy a világodban, mely nem tud az enyémről. Sosem környékeztelek volna meg, ha a dolgok nem úgy alakulnak, ahogy.

– De úgy alakultak.

– Úgy – ismételte meg. – És most abban reménykedem, nem lesz ellenedre, ha körülötted őgyelgek, ha másért nem, hát azért, hogy vigyázzak rád, amíg elsimul ez az egész.

– Nem ellenkezem – hagytam rá csendesen, holott tudtam, hogy kellene.

– Akkor hozzám költözzöl.

Bármennyire is sikított az önérzetem, hogy mondjak neki újra nemet, azon vágyam, hogy ne kelljen attól rettegnem, hogy valaki értem jön éjszaka, erősebb volt. Charlesszal jobb dolgom lenne, mert olyan helyen lennék, amit Marcus nem ismer, és remélhetőleg nem is fog megtalálni.

– De csak amíg nem születik egy megfelelőbb megoldás – egyeztem bele végül.

Tekintetével az enyémet vizslatta. Nem voltam benne biztos, mit akar kiolvasni az arckifejezésemből, de én szívesen álldogáltam ott vele, a zakatoló szívemtől és a gyomromban érzett remegéstől eltekintve.

A pillantásom lejjebb siklott, s közben azon elmélkedtem, hogy nézhet ki ing nélkül. Még szép, hogy bordás hasizma lehet meg minden...

– Jól vagy, Sophia? – kérdezte.

Villámgyorsan visszanéztem a szemébe. – Persze. Mit is mondtál?

Közelebb hajolt, és odasúgta: „*Semmit*”, és tekintetével most ő mérte fel a testemet teljes hosszában.

Charles megköszönte a torkát, és ujjával végigsimított a mögötte álló oltáron. – Nem tűnsz wiccának – mondta.

Megpróbáltam visszatartani a mosolyomat. Charles nem az első személy volt, aki ezt mondta. Valamilyen oknál fogva az emberek úgy gondolják, egy wiccának „gótnak” vagy „emósnek” meg ilyeneknek kell lennie. Mintha nekünk valami törvény tiltaná, hogy nem tarthatunk háziállatként egy kisnyuszt, vagy nem festhetjük a lábujjainkon a körmököt rózsaszínre, vagy pacsuliszagon kívül nem lehet más illatunk.

Vannak, akik azt hiszik, valami rossz dolog történhetett velünk, ami eltérített bennünket más, elfogadhatóbb vallásoktól. Mintha legalábbis a pogány hit kivételével bármely más vallás megihlehetné az embert, vagy olyasmit nyújtana, ami helyes útra terel. A pogány hit, úgy vélik, kizárólag valamiféle kétségbeesett agyszülemény vagy valamiféle gyermekkori hóbort.

Aztán ott van a másik elképzelés, miszerint mi nem is tudunk mással azonosulni, mint hogy wiccák vagyunk, mintha a fejünkben kizárólag ez ketyegne egész nap, hogy wicca, wicca, wicca. Tudom, sokkoló, de valójában képesek vagyunk másra is gondolni.

Szóval, lehet, hogy Charles most darázsfészekbe nyúlt. Egy kicsit.

Felvontam a szemöldökömet. – Mert *hog*y néz ki egy wicca?

Megrándította a vállát. – Mint te, gondolom. – Körbenézett a szobámban. – Nem vagy valami nagy kosaras, mi?

– He? – Követtem a pillantását. A szoba sarkára meredt, az ajtó mellett. *Ó, nem.* A szennyeskosár előtt az egyik fekete csipkealsóm hevert összegyűrve.

– Nem találtál bele.

Arra gondolván, hogy megszegek valami kimondatlan szabályt, ha megérintem a fehérneműmet, miközben ő is a szobában tartózkodik, kituszkoltam a folyosóra, és megkérdeztem, kér-e teát. Behúztam az ajtót, és mielőtt válaszolhatott volna, odazártam a köntösömet, megbotlottam a lábamban, és beleütköztem, amivel őt pedig a falhoz szegeztem.

Felnevetett.

S ami még rosszabb: nem is hagyta abba a nevetést. Lenézett rám, a karja körém kulcsolódott, mert elkapott, hogy el ne essem, a válla pedig rázkódott a nevetéstől. A szívverésem szaporább lett, ahogy kemény hasa a mellemhez nyomódott.

Végül abbahagyta. – Megint elpirultál – hallottam halk megjegyzését a fülemben.

Ahogy el akartam tolni magam tőle, jobban magához húzott, az arcát a hajamba temette, és nagyot sóhajtott. – Méz- és borostyánillatod van.

– A samponom?

– Nem – felelte kétségbevonhatatlanul. – A te illatodban egyáltalán nincs emberi szag.

Mondja ezt egy férfi, aki néha állati alakot ölt?

Ez a gondolat már túl sok volt nekem. Arrébb léptem tőle; a pillanat kellő emlékeztetőül szolgált arra nézve, miért is nem lehetünk együtt mi ketten. Ezúttal nem húzott vissza magához.

– Ha vére van szükséged, az azt jelenti, hogy halhatatlan vagy, ugye? Mint a cruorok?

Megfogta mindkét vállamat, és eltartott magától. – Már három évszázada életben vagyok – jelentette ki. – Zavar ez téged?

– Nem jobban, mint bármi más. – Egy pillanatra tanulmányozni kezdtem őt. Egyáltalán nem látszott idősebbnek nálam. – Tehát halhatatlan vagy?

– Nem egészen.

– Akkor hogyan?

Charles maga mellé ejtette a két kezét. – Te vagy a legkíváncsibb nő, akivel valaha találkoztam.

– Nem válaszoltál – mondtam nyomatékosan, miközben végigvezettem a folyosón a nappali felé.

– Ha nem változtatunk alakot, öregsünk – válaszolta.

– Akkor te miért nem?

– Én? – hebegte. – A családom miatt maradok.

– Szülők? Testvérek?

– Szülők.

– És mit dolgozol? – kérdeztem. – Nem maradhatsz egy munkáltatónál sem háromszáz évig.

Megálltunk a folyosó végén, a nappali bejáratánál, és Charles szemmel felmérte a szobát.

– Munka nélkül is van elég pénzem.

– Utálom azokat, akiknek nem kell dolgozniuk. – *Elszúrtam. Muszáj volt ezt hangosan kimondanom?* – De ez nem jelent semmit. Úgy értem... nem rád gondoltam.

Általában nem esett nehezemre türtőztetni magam. A társaságában viszont nyilvánvalóan képtelen voltam felmérni, mikor tegyek lakatot a számra.

Nekitámaszkodott a pamlag karfájának, keresztbe rakta a lábát, és meg sem próbálta leplezni, hogy jól mulat.

– Örülök, hogy szórakoztatónak találsz. – Bekapcsoltam a televíziót, és a kezébe nyomtam a távirányítót. – Nem hallottam, hogy válaszoltál volna, hogy kérsz-e teát.

– Azért, mert elestél – felelte, még mindig kuncogva.

– Most akkor akarsz teát vagy sem?

Bólintott.

Míg felforrt a víz, olyan erősen markoltam meg a konyhapult szélét, hogy a szegőléc a tenyerembe vájta. Mihez kezdjek vele? Egy férfival. Az én házamban. Az éjszaka közepén.

Ő is csak férfi volt. Egy fura, öreg férfi – de attól még férfi.

Miután raktam egy kis leveles teát a kivehető áztatóval bélelt kerámiaedénykébe, egy tálcára odakészítettem a cukrot, a tejszínt és két bögrét. Bevittem a tálcát, leraktam a dohányzóasztalra, majd leültem mellé.

– Tessék, szolgálj ki magad.

Elkészítette magának a teát – három kockacukorral, mint én, és tejszín nélkül, akárcsak én. Na, nem mintha figyeltém volna.

– Jó lesz? – érdeklődtem.

Belekortyolt, majd félrerakta a teát. – Van egy olyan érzésem, hogy te nem szereted a kávé.

Annyira ideges voltam akkor, hogy még annak a szörnyű cuccnak az ízét is elhomályosította, de ezt nem akartam elárulni neki. – Talán legközelebb majd teázni fogsz meghívni.

Nagyon nem kéne eljátszanom azzal a gondolattal, hogy közel kerülünk egymáshoz valamiképpen, de a köztünk egyre növekvő vonzalomnak sem voltam képes ellenállni. A tea után Charles segített összepakolni a legfontosabb holmijaimat. Az átköltözéssel megvárjuk a reggelt.

Egy darabig televíziót néztünk, de a képernyő ragyogásán és dünnögésén meg Charles testének melegén kívül nekem semmi nem jutott el a tudatomig. Ahogy teltek-múltak a percek, a testünk egyre

közelebb és közelebb került egymáshoz. A karját a vállamra tette, én pedig enyhén nekidőltem. Az ajkát a homlokomhoz nyomta, én pedig magamba szívtam a bőre és az inge mosásakor használt öblítő friss illatát.

Kezdtem magam bajba keverni. Hisz nem lehet belőlünk semmi – ha ő örökké él, akkor semmiképp. Én megöregszen. Meg *akarok* öregedni. És a halhatatlanság? Mi értelme lenne az életnek a halál nélkül?

Charles a hüvelykujjával a karomat cirógatta. – Attól tartottam, hogy a természetem megrémiszt majd.

– Az állattá változós izé? Szerintem az nem olyan rémisztő. Furcsának talán furcsa. De nem rémisztő. – *Mármint nem az a része.*

– Hé, figyelj csak. Tudunk ám ijesztőek lenni, ha akarunk.

– De nem azt akarod, hogy megijedjek, vagy igen?

Elnevette magát. – Nem.

– Hát nem tudom – mondtam mosolyogva. – Lehet, hogy óvatosabbnak kéne lennem.

A mosolyomra egy vigyorral válaszolt. – Az ember sosem tudhatja. Lehet, hogy veszélyes vagyok a józan ítélőképességedre.

A szemkontaktus épp elég hosszan megmaradt köztünk, hogy rájöjjek, mennyire megnyugodtam. *Túlságosan* is megnyugodtam. Természetesnek éreztem, hogy velem van. Mintha kimondottan egymásnak lennénk *teremtve*. Muszáj volt visszaváltanom a sebességből, és emlékeztetnem rá magamat, hogy ez miért nem válhat valóra.

– A mai nap folyamán korábban „az Univerzumból” beszéltél. Mit jelent ez?

– Nem tudjuk, kicsoda vagy micsoda az Univerzum. A tanácsunk kommunikál velük.

Aha. Szóval az Univerzum *többes* szám.

– Milyen? – kérdeztem.

Kérdően összevonta a szemöldökét. – Mi milyen?

– Az alakváltás.

– Fájdalmas – felelte nyomatékosan. – A csontjaid megnőnek vagy összemennek, vagy átrendeződnek. A bőröd megnyúlik vagy összezsugorodik. Minden izmod szétrobban, és minden csontod eltörik és újra összeforr.

– Érdekes látvány lehet.

Felkacagott. – De hát épp most mondtam el, milyen fájdalmas.

– Igaz. – A lábamat idegesen a dohányzóasztal aljához szorítottam. – Bocsi.

– Semmi baj. – Oldalba bökött, és felállt. – Megmutatom.

– Mi? – Előredőltem, az izmaim megfeszültek. Most hogy már nem elméleti síkon beszélgettünk róla, nem voltam biztos benne, hogy látni akarom.

Félretoltam a bögrémet, és a mozdulattal egy adag forró teát lötytyintettem a pizsamaalsómra. Le sem vettem róla a szemem, miközben egy szalvétával próbáltam felitatni a teapacát. – Tényleg nem muszáj.

Vállat vont. – Ha eléggé bízom benned ahhoz, hogy elmondjam neked, miért lenne baj, ha meg is *mutatom*? Jó érzés, hogy... – Elharapta a mondatot.

– Mi a jó érzés?

– Hogy bízhatok valakiben – mondta halkan.

Volt egy pillanat, amíg egyikünk sem szólalt meg, majd Charles megköszörülte a torkát, és összedörzsölte a kezét, mintha megpróbálna kimosdani a vallomásából.

Egy izzadságcsepp gyöngyözött a tarkómon, a hajam tövében, ami lassan lecsörgedezett a nyakamon. – Nem gondoltam, hogy most akarod megmutatni.

– Akkor sem fog kevésbé fájni, ha később mutatom meg. – Azzal rám kacsintott, és hátrált néhány lépést.

– Várj! – Feltartottam a kezem, hogy leállítsam. – Csak... á, ne is törődj vele.

– Nem lesz semmi bajom – mondta. Levetette az ingét. – Figyelj.

Hát figyeltem. Vagy inkább bámultam. A teste szilárd volt és szikár. Nem túl izmos – legalábbis nem annyira, hogy olyan benyomást keltsen, hogy megszállottan jár az edzőterembe –, de kidolgozott és erős. Éppen olyan erős, mint amilyen erősen a hőség a gyomromból kiindulva előntötte előbb a combomat, majd a mellkasomat. Hátradőltem, visszatartottam a lélegzetemet.

A teste reszketni kezdett. Az arcába fájdalom mart, miközben alakja elmosódott. A szívem a fülemben verte a tamtamot. Szólni akartam neki, hogy hagyja abba, de a szavak csapdába estek az ajkamon. Vad remegés járta át teljes testében.

Aztán meghallottam.

Egy mély morgással a háttérben számos hangos durranás hallatszott. Felpúpozta a hátát, ahogy a bőre erőnek erejével összehúzta a testét. A gerince kidudorodott a vékony húsréteg alól. Az elroppanó csontok zajára körmömet mélyen a kanapé párnájába vajtam.

Az arca eltorzult. Miközben az alakja egyre zsugorodott, szőrszálak döfték át a bőrét. Majdnem felkiáltottam a rémülettől, de inkább magamba fojtottam, mire a fogam oly erősen fúródott az alsó ajkamba, hogy kiserkent a vér. Úgy éreztem, az elfogyasztott tea bármelyik pillanatban visszaköszönhet a gyomromból.

Az átváltozás vége hirtelen zajlott le, aminek következtében egy halom ruha maradt a nappalim padlóján. Egy lompos farkú mókusz ugrott ki a nadrágból, és átszökkent rajta.

Leült a hátsó lábára, felszegezte a fejét, és csivitelni kezdett. Kelyhet formáltam a két tenyeremből, és kinyújtottam a kezem a padló felé. Ő belemászott, és a kezem megremegett, ahogy az arcát a sajátomhoz közelítettem.

Charles odabenn volt valahol. A szeme is megváltozott – már nem kékeszöld volt, hanem kísértetiesen zöld árnyalatot öltött, akárcsak azé a mókusé, amivel az erdőben találkoztam, és éppolyan kísértetiesen ködös volt a táj is, amit az ablakon kitekintve láttam, a szertartást követően.

– A szemed – mondtam, a csodálkozás és a rettegés között vesztegelve. – Te voltál az a mókus az erdőben.

Összerakta a két pici mancsát, és bólintott. Legnagyobb meglepetésemre, mivel előzőleg már szemtanúja voltam az átváltozásának, most kevésbé borultam ki. Ha meg is ijedtem bármitől, az miatta volt, nem pedig tőle – megijesztett, hogy milyen kínokat kell elszenvednie minden egyes átalakuláskor. És ha törődtem ezzel, akkor vele is törődtem. Valami úton-módon megtalálta az utat a szívemhez.

Eleresztettem, és figyeltem, ahogy visszatér emberi alakjába; a folyamat visszafelé gyorsabbnak tűnt. Meztelenül állt előttem. Sietősen elfordultam, bár a kép ennyi erővel akár a retinámra is éghetett volna.

A szemem sarkából láttam, ahogy kajánul vigyorog, mialatt felöltözik, de nem mertem jobban oldalra lesni, hogy az arckifejezésénél többet is lássak. Miután magára öltötte a ruháit, a szívem megdobbant csupasz látványának emlékére.

Gondterhelt arckifejezéssel leereszkedett mellém a kanapéra. – Úgy hallatszott, mintha félnél.

– A szemed... – Megráztam a fejem. – Esküdni mertem volna, hogy már láttam azelőtt, és nem csak a mókusnál.

– Minden elementálnál előfordul éjszakánként.

– A támadómnak nem volt olyan szeme – mondtam.

– Akkor nem, ha éhes volt. A szeme csak akkor izzik, ha az elementálnak éltető vér kering a szervezetében.

– Miért pont mókus?

– Az az egyik legegyszerűbb – mondta, miközben kiséperte a haját a szeméből –, azonfelül nem szakad szét rajtam az összes ruhám.

– Ez éppolyan... úgy értem – elhallgattam, hogy összeszedjem a gondolataimat. – Az erdő mellett egy bagolynak is éppolyan különös szeme volt. Az is te voltál?

– Muszáj volt követnem téged, hogy meggyőződjem róla, hogy más nem teszi. Nem én vagyok az egyetlen, aki azon a vidéken vadászott.

Ez a férfi nem hozzám való. Lehet, hogy az életem a felbukkanása előtt sem volt normális, de legalább volt *értelme*.

Már a gondolatra is reszketni kezdtem, hogy milyen jövőm lesz majd nélküle. Charles csitítón magához ölelt. Talán vigasztalni próbált – és először sikerült is. De amikor felsandítottam rá, és a tekintetünk találkozott, kizárólag sóvárgást éreztem. Az ő szemében is észrevettem a változást. Megváltozott, és már nem csupán megóvni akart, hanem... *akart*.

Eleresztett, és megköszöri a torkát. – Ez... mármint te meg én... Tudod, hogy ez nem jó ötlet.

– Akkor mi az, amit akarsz? – kérdeztem.

– Téged – felelte kiolvashatatlan arckifejezéssel és olyan hangon, mely tele volt... mivel volt tele? Szomorúsággal? Megbánással? – Hogy megértsék. Hogy tudjam, hogy biztonságban vagy. Hogy ne kelljen tartózkodnom az egyetlen embertől, akinek a társaságában önmagam lehetek.

Kézfejjével végigsimított az arcomon, és az orrát odanyomta az enyémhez, amivel reszketeg sóhajt csalt elő belőlem. Talán nem volt ezzel így baj – hogy megadjuk magunkat a test vonzásának – amíg a szívemet nem keverem bele az egészbe. Amíg nem kötelezzük el magunkat bármi mellett.

Sürgető vágyat éreztem, hogy megcsókoljam, de elhúzódott. A kihagyott lehetőség egy kicsit elszomorított, de megkönnyebbülve csendesen felsóhajtottam.

Ősöreg férfi, Sophia. Ezt ne felejtsd el. Meddig tarthatna?

– És te? – kérdezte. – Mi az, amit te akarsz?

– Erre nem tudok válaszolni – feleltem.

Pontosan tudtam, mit akarok. Csak éppenséggel azt nem szabadna akarnom.

Amikor Charles kimentette magát, hogy el kell intéznie egy telefonhívást, hozzáírtam még néhány jegyzetet az Árnyak Könyvéhez.

Sztrigoj: „ Vizelementál”, úgy is ismeretesek, mint alakváltók, akiket az „Univerzum” küldött, hogy gonosz cruorokra vadásszanak. Vérrel táplálkoznak, hogy láthassák az aurát, melynek segítségével meg tudják állapítani, hogy kit kell levadászniuk. Nem az összes sztrigojból lesz vadász.

A sztrigojok csak akkor maradnak halhatatlanok, ha nem hagyják abba az alakváltást.

Charles nem akarja abbahagyni az alakváltást.

AZ ÉJSZAKA HÁTRALÉVŐ RÉSZÉT és a hajnalt beszélgetéssel töltöttük. Charles az életéről akart hallani, ami annyit tett, hogy minden családtagomról mesélnem kellett neki, aki meghalt. Gondterheltnek látszott, amikor a szüleimről beszéltem, ám ami ennél fontosabb, *nem* olyan szemmel nézett rám, mintha valami szörnyszülött lennék.

Kikérdeztem a cruor vér mellékhatásairól, és elmondta, hogy néha kötelék alakul ki, és az ember képes „érezélni” azt a cruort, akinek a véréből ivott.

Ez a fajta mellékhatás napokon belül elmúlik, ahogy velem is történt. Ám azt nem árultam el Charlesnak, hogy én Adrian „érezelésénél” többre is képes voltam. Parsons nagypapám mindig azt mondogatta nekem, *sose ajánlj fel annál többet, mint amit muszáj*. Míg mások olyan bölcsességekkel traktáltak, hogy „csak azok az ostoba kérdések, melyeket nem tesznek fel”, az ő tanácsa

sokkal tovább rezonált bennem: „Csak olyan kérdéseket tegyél fel, melyeket magad nem tudsz megválaszolni.”

Nem tudtam, mely kérdéseket tehetném fel biztonsággal, hogy ne létezzen rá több lehetséges válasz is.

Charles is mesélt nekem az életéről. Arról, hogy régen milyen sürgető vágyat érzett a vér után, és hogy mennyire meg kellett küzdenie azért, hogy megszelídítse természetfeletti energiáját. Még soha nem randizott emberrel – mindig meg volt győződve róla, hogy abban a másodpercben elmenekülnének tőle, amint megismernék az igazi természetét.

Én más lettem volna?

A köztünk lévő kémiaiától eltekintve, egy halandó nőnek egy halhatatlan férfi mellett nem lehet jövője, bár a fenntartásaim labdába sem rúghattak azon ösztönöm mellett, hogy éljek a pillanatnak, vagy hogy többet tudjak meg az ő világáról. Talán egyedül a természetfeletti volt képes magyarázattal szolgálni az elődöm eltűnt holttestét és a családi átkomat illetően, azonban Charleshoz mégsem fordulhattam ezekkel a dolgokkal. Nem azért, mert azt mondta volna, hogy ne tegyek fel több kérdést, hanem mert egyszer már elkövettem ezt a hibát, amikor megbíztam Ivoryban, és nem akartam még egyszer megtenni.

A válaszokat, melyeket kerestem, magamnak kellett megtalálnom.

{tizenkettő}

HAT HÉT TELT EL, MIÓTA beköltöztem Charleshoz. Hat tekervényes hét, melyek során egyfolytában az iránta érzett testi vágyaim és az ezzel ellentétes tudatos megtartóztatásom között őrlődtem. Bevallom töredelmesen, némiképp legalább az gyönyört okozott, hogy láttam rajta, neki se megy könnyen a dolog.

Viselkedése velem szemben nagyban szelídült, de még mindig akadtak olyan időszakok, amikor szinte tapinthatóvá vált közöttünk a feszültség, hogy attól tartottam, kárba vész az óvatosságunk. De valahányszor azt hittem, hogy kialakul közöttünk valami, egy hét is elmúlt, mire újra láttam. Ebben az értelemben Charlesszal élni szinte olyan volt, mint egyedül lenni.

Azt el kell ismernem, hogy a háza – mely egykoron Belle Meadow régi könyvtára volt – az enyémhez képest jó néhány előnnyel szolgált. Először is, míg az én házamat felforgatták két nappal azután, hogy kiköltöztem, Charlesét nem. Másodsorban pedig a telkét egy nárciszokkal benőtt árok övezte. Ám ez nem a tereprendezés iránti rajongásom szempontjából volt előnyös, mert olyan ott nem létezett. Charles elmagyarázta, hogy míg a nárcisz emberre vagy állatra akár még az elfogyasztása esetén is csak enyhén mérgező, a cruorokat teljesen legyengíti, ha csak hozzáérnek is.

Miután Charles kifejtette nekem a nárciszok hatását, azonnal lejegyeztem az Árnyak Könyvébe, amit megtudtam, és az új

ismeretet kereszthivatkozással mind a nárcisz, mind a cruor szónál feltüntettem.

Hajdanán, amikor virágot ültettek a sírra, hogy elfedjék vele a halál bűzét, véletlenül rájöttek, hogy a nárcisznak cruorriasztó hatása van. Amikor egyes sírokból kezdtek eltűnni a holttestek, nem telt bele sok idő, mire az emberek észrevették, hogy a nárciszok alá temetett tetemek a helyükön maradnak. Eleinte úgy hitték, a nárcisz elijeszti a rossz szellemeket. Ám ahogy a sírrablások híre szárnyra kelt, az emberek azt gondolták, a hatása pusztán véletlen egybeesés. Valójában viszont a nárcisz megakadályozza, hogy a cruorok feltámadjanak. Ugyanakkor időközben a cruorok rájöttek, hogyan változtathatják át az embert, és annak szükségszerűsége, hogy a cruor földszülött legyen, lejár.

Ezen információ és Charles azon kijelentése között, hogy mindaddig biztonságban leszek, amíg csapatban utazom, különösen éjszaka, rádöbbenem, hogy nincs túl sok választásom. Laurenhez nem költözhettem; hülyét kapott volna, ha nárciszfelhőbe borítom az otthonát, mert saját bevallása szerint a virágillattól mindig megfájdul a feje.

Nem ájultam el attól, ahol Charlessal tartottam, de jobb megoldásra gondolni sem tudtam, és már nem is voltam biztos abban, hogy akarok-e. A lakóhelyünk biztonságos volt. Csak arra kellett odafigyelnem, hogy nappal hagyjam el a házat, és érjek vissza, mielőtt leszáll az éj. A többiről a nárcisz gondoskodott.

Bárcsak ennyi elég lett volna mindig.

OKTÓBER 31-E JELÖLTE AZ ÉV sötétebbik felének a kezdetét. Piroska lábáról egy héttel azelőtt levették a kötést, és azt hittem, képes lesz hazarepülni. Bárhol is volt az.

Kivettem a kalitkájából, és leraktam a földre. – Na, eljött a pillanat. Folytasd csak a kis madáreletedet. Csak mindenképp építs magadnak egy fészket, és maradj is benne éjszakára.

Piroska ugrált a hideg földön néhányat, kibámult a néma tisztásra, aztán visszapattant az ülőkéjére, az otthonos kalitkában.

Leguggoltam, hogy bekukucskáljak. – Nem akarsz szabad lenni?

Néhány sikertelen próbálkozás után felsóhajtottam, és elindultam vissza a kocsimhoz, még mindig a gondjaimba vett Piroska társaságában.

A lenyugvó nappal a hangok visszatértek. Eleinte csak lassacskán, a tompán puffogó csend helyén bele-belelűktetett a gondolataimba, de aztán egyre sebesebben, megújult intenzitással gyorsult fel. Érthetetlen volt. Zavaros. Nem tudtam, hogy akkor járnék-e jobban, ha megérteném, vagy attól csak még örültebbnek érezném magam. Ezen a szombaton az ősök szellemei meglátogatják a leszármazottaikat – hogy segítsenek nekik, és tanácsokkal lássák el őket –, és nekem nagyon jól jött volna minden tanács, amire csak szert tehetek. Ez lett volna az utolsó lehetőségem, hogy egyedül nyerjek válaszokat.

Úgy volt, hogy a barátaim csatlakoznak hozzám Charles hátsó udvarán, hogy elvégezzük a szertartásunkat. Azaz az én szertartásomat leginkább. Lauren nem volt wicca – ő csak azért vett részt a ceremónián, hogy támogasson a hitemben, épp ahogy én is megültem vele a keresztény ünnepeket. Ivory pedig azt mondta, ő nem akar rituálét végezni az őseiért, de az én kedvemért eljön.

Alkonyatkor találkoztunk. Narancssárga szövettel takartam le egy követ, melyet külső oltárnak választottam ki, majd az oltár pentagrammája köré félkörben elrendeztem Dunne nagypapa, Parsons nagymama és apa képeit Elizabeth Parsons bírósági dokumentumaival együtt. Ilyen alkalmakkor anyukámat sosem

raktam ki. Bár ő már meghalt, tiszteletben akartam tartani a hitemmel szembeni ellenszenvét.

Ahogy elvégeztem a rítusokat, a gondolataimat megtartottam magamnak, mert ugyan a támogatásukra szükségem volt, viszont nem akartam a tudomásukra hozni, hogy mihez kérem azt. Az egész szertartás közel egyórás volt, és teljesen eseménytelen. Talán a válaszokat majd később kapom meg. Eloltottam a menta-, alma- és szerecsendió-illatú füstölőket, aztán megosztottam a süteményt és a fehér habzóbort a barátaimmal.

Lauren azt javasolta, töltsük az estét sírkönyomatok készítésével, Ivory pedig közölte, hogy ő már tudja is a helyet. Én haboztam. Azóta nem merészkedtem ki sötétedés után, mióta Ivoryval a Hús Klubban jártunk... még kenyeret vagy tejet vásárolni sem.

Miután bezártam a kört, félrevonultam, hogy felhívjam Charlest, aki az estét máshol töltötte. – Ivory és Lauren el akarnak menni sírnyomatokat csinálni.

– Ez amolyan wicca dolog?

– Nem – feleltem hitetlenkedve, hogy egyáltalán rákérdez. – Sírkődörzsnyomat. Egy darab papírt a sírkőre szorítasz, majd finoman átsatírozod zsírkkrétával. A sírkő lenyomatát fogja kiadni a papíron. Te az iskolában sosem satíroztál át pénzérméket? Na, ez épp olyan.

– Nem jártam iskolába – felelte –, de jó mókának tűnik.

– Tényleg? – Arrébb sétáltam a barátaimtól, és lehalkítottam a hangomat. – Úgy értem, éjszaka. Most akarnak indulni.

– A temetőben nem kell félned. A cruorok oda nem mennek. Mellesleg ha csapatban vagy, nem érhet baj.

Fagyos szellő járta át az udvart, csípte az orromat és az arcomat. Összébb húztam a kabátomat, hogy védjem a testemet a hideg ellen. – Nincsenek cruorok a temetőben? Biztos vagy benne?

– *Abban* a temetőben nincsenek – tette hozzá. – Az egyedüli cruorok, akik egy temetőben laknak, a Maltorim tagjai Damaszkuszban. Callista, a királynő azt mondja, ez távol tartja a többi cruort. A temetők azon helyek, ahonnan az eredeti

földelementálok származnak, és az az egyetlen hely ahová nem akarnak visszatérni. Továbbá ott számukra nem is terem semmi. Ők az élők vérének akarják, nem hullákat.

– Oké, ha ennyire meg vagy róla győződve... – Vártam, hogy mondjon rá még valamit, bármit, de nem tette. – Akkor jobb, ha indulok. Majd találkozunk.

Elköszöntünk, és összecsuktam a telefont.

Ivory leszedte a fekete viasz- és fehér oszlopgyertyákat az oltárról. Szinte alig szólt valamit, mióta megérkezett.

– Hogy vagy? – kérdeztem óvatosan, miközben feltekertem a fekete zsinórt, amivel kijelöltem magunk körül a szertartáshoz szükséges kört.

– Családi ügyekkel foglalkozom. – Azzal elfordult, s hirtelen véget vetett a párbeszédnek.

Jaj! Tudtam, hogy még mindig haragszik rám, de nem értettem, miért, és nem is akartam róla vitát nyitni. Inkább segítettem összeszedni Laurennek a gyümölcsös tálat, a zöldségeket és a kenyeret az oltár közepéről, aztán a kellékes ládámba csomagoltuk a mécesest az üsttel együtt.

Ahogy eltakarítottam a faágacskák hamvait, melyek mindegyikét egy olyan dologról neveztem el, aminek vége lesz – magamról, másokról és a földről –, Lauren leguggolt egy köszobor mellé az udvaron, és a táskájából elővett egy fényképezőgépet. Elkattintott egy képet magáról a márványoroszlánnal. Miután kattintgatott még párat, megnézte a kijelzőt.

– Szuper, hogy Charles megvette a régi könyvtárat. – Visszadugta a gépet a táskába, és rám nézett. – Kakaót?

– Kérek – feleltem.

Elindult befelé. Elcsomagoltam a sarlót, melyet arra használtunk, hogy felszeljük a rituális almánkat. A keresztzelés a magon pentagramma alakot alkotott, mely az öt elemnek adta meg a tiszteletet – a földnek, levegőnek, víznek, tűznek és a léleknek. Azt a fél szelet almát is elpakoltam, amiből a szertartás közben ettünk, de a

másik felét egy darab vászonba tekertem, hogy később eltemethessem – mintegy felajánlasként, táplálékul a közeli szellemek lelkének.

Ivory megállt az udvar szélén, és a semmibe bámult. Oda kellett volna mennem hozzá; inkább azonban összehajtogattam az oltárterítőt, és odavittem a ládát a hátsó lépcsőhöz. Utánam jött a házba, borvörös körmeivel végigszántotta a faborítású falakat, miközben bekukucskált az összes szobába. A régi irodákból már hálószoza lett, a zuhanyfülkés fürdőszobát pedig teljesen renoválták.

– Mit csinált Charles ezzel a hellyel? – kérdezte.

– Nem tudott úgy itt élni, amilyen állapotban volt.

Lauren kiszólt a konyhából: – Minden vadiúj!

Ivory a folyosó vége felé mutatott. – Majd a társalgóban megvárlok.

Felajánlottam Laurennek a segítségemet a konyhában. Fejével a bögrék felé intett.

– Szóval, most már mondhatjuk, hogy a pasid? Hiszen itt tartasz egy csomó cuccodat a házban.

Laurennek fogalma sem volt róla, hogy én tulajdonképpen itt lakom. Így egyszerűbb volt. – Még nem címkéztük fel magunkat pontosan. – Kinyitottam a kakaós tasakokat, és a tartalmukat beleöntöttem a bögrékbe. – Kanalat?

– Én a pasidnak fogom hívni. – Lauren leforrázta a kakaókeveréket, felkapott egy kanalat a szárítóról, és eléem hajolt, hogy megkavarja. – Nem tudom, mi más lehetne.

A bögréket egy tálcára raktam. Mitől lesz valaki a „pasid”? Próbáltam mindenféle Charles iránti kötődést elhárítani. *Ő örökké fog élni, én meg nem.*

A kakaós tálcát bevitettem a nappaliba, és az egyik gőzölgő bögrét Ivory kezébe nyomtam, majd felemeltem a sajátomat.

– Te is velünk jössz sírkölenyomatokat csinálni?

Ivory a magasba nézett, egy pillanatig a szemét forgatta, ahogy már vagy százszor láttam, hogy Laurennel szemben ezt alkalmazza,

velem viszont még soha. – Miért ne mennék? – Félrerakta a kakaóját. – Az én házam közelében fekvő temetőt fogjuk meglátogatni.

Régen, amikor a város áttelepítette a sírokat a régi temetőből, néhány család ragaszkodott ahhoz, hogy szeretteik koporsóit nem szállíthatják át az új temetőbe. Egy újságicikkben a város egyik öregje úgy nyilatkozott, hogy a holtat sosem szabad elszakítani „az első földjétől”.

Végül a város kijelölt körülbelül ötven sírhelyet, mindet ugyanannak a három családnak, egy kis temetőben, a Litton Avenue végén. Ők nem csupán a koporsókat emeltették ki, hanem a földet is, mely a sírokat borította. Az összes sír földjének áttelepítése viszont óriási erőfeszítésbe került volna. Így esett, hogy a városnak két temetője lett. Az egyik sokkal kisebb, mint a régi volt, a másik pedig sokkal nagyobb.

Lauren arcán hatalmas vigyor terült szét. – Úgy hallottam, az a temető kísértetjárta hely.

Ivory felnevetett. – De hisz te magad indítottad útjára a pletykát!

Én ebben nem voltam biztos, de nem szóltam semmit. Lauren sem.

Mielőtt eljöttünk a házból, készítettem Charlesnak egy pulykás-uborkás szendvicset, és beraktam neki a hűtőbe, hogy vacsoráig legyen mit ennie. Egyszer azt mondta nekem, vadászat után szeret emberi ételt magához venni, mert arra emlékezteti, hogy a véren kívül másra is szüksége van. Azóta mindig készítettem neki valami ennivalót. Talán szóban nem tudtam biztonsággal kifejezni a vonzalmamat, de abban reménykedtem, tudja, hogy sokat jelent nekem.

Talán többet is, mint kellene.

A LITTON AVENUE MEGTISZTULT a cukorkát gyűjtögető gyerekektől, az éjszaka viszont a halloween illatait és látványvilágát nyújtotta az autó ablakán át – belülről apró gyertyákkal megvilágított, kibelezett tökökét, melyeknek háromszögletűre hasított szeme pislákolva ragyogott. A töklámpások húzába baljós, cikkcakkos vigyort faragtak, és a friss, esti levegőben sütőtökös rétes és pirított tökmag illata szállt.

Nagyjából az utca kétharmadánál Lauren fényszórója az egyik síkátorban megcsillant valamin. Egy félig kidőlt táblán: Basker Street. Lehet, hogy ez ugyanaz az utca volt, amit a Palomától kapott könyvben említenek? Azelőtt még sosem vettem észre azt a táblát, de nem ez volt az első eset, amikor ilyen történt velem. Rengetegszer esküdni mertem volna rá, hogy soha azelőtt nem láttam valamit, ami utána lépten-nyomon rám köszönt, bármerre jártam.

Az is egy lehetőség, hogy holnap visszajövök, de minek, ha már amúgy is itt vagyunk, és a hangok is egyre intenzívebbek. Ahogy a cruor vér kitisztult a szervezetemből, egyre sürgetőbbé vált, hogy végleges megoldást találjak a fejemben zúgó hangok ellen – ráadásul az őszám halálát övező titok volt az egyetlen olyan kavics, ami alá még nem kukucskáltam be.

– Állítsd meg a kocsit!

Lauren nagy rántás közepette lefékezte az 1978-as évjáratú, narancssárga Ford Pintóját. Kipattantam, és az utasoldal ablakán visszadugtam a fejem. – Le akarok ellenőrizni egy címet. Azonnal jövök.

– Várj! – Lauren a nyomomban loholt. – Én is jönni akarok.

– Hé! – kiáltotta utánunk Ivory, ahogy kiszállt. – Hova mentek?

– Gyere velünk – szoltam hátra, a mellékutca felé félúton. Megvártam, míg Ivory utolér, miközben Lauren elhúzott.

Beértük Laurent. Arra számítottam, hogy koromsötét lesz, de az utcai lámpák fénye odatűzött, és a betonon gumitalpú cipők nyomait és olajfoltokat világítottak meg. A sikátorban lelakatolt ajtók, műanyag zsákokkal és szigetelőszalaggal befoltozott, betört ablakok sorakoztak.

A vége felé elkoszolódott téglák egy egyszerű faajtót kereteztek. A kopogtató fölött a hetes és a kilences szám függött. Egy másik szám körvonalait is láttam; a szélein piszkos foltok látszottak, az ajtó többi részét pedig kiszívta a nap, és egy hármasszám árnyékát hagyta hátra.

Basker Street 793.

– Ez az! – Az ujjammal végigsimítottam a számokon. – Ez a könyvemben szereplő cím.

Ivory közelebb lépett. – Melyik könyvben?

Az ujjamat az ajkamra tettem, és megpróbáltam belehallgatni a zárt ajtó és a bedeszkázott ablakok mögötti fojtott hangokba, de az elmémben fecsegő suttogások megakadályozták, hogy koncentrálni tudjak arra, amit az emberek odabent beszéltek.

Összeráncoltam a homlokomat. Most mi legyen? Kopogtassak az ajtón? Ahogy megfordultam, hogy valamiféle magyarázattal szolgáljak a barátaimnak azt illetően, hogy miért jöttünk ide, egy árnyék lopózott Lauren mögé. Felsikoltottam. Válaszul ő is felsikoltott, Ivory pedig elnevette magát.

– A francba, Charles! Ne settenkedj utánunk.

Charles megragadta a karomat, és elhúzott az ajtótól. – Mit keresel itt? – kérdezte baljós hangon, mely kissé talán még dühös is volt. – Azt mondtad, a temetőbe mentek.

– Egy könyvben láttam ezt a címet. – Felszegtem a fejemet. – *Te* mit keresel itt?

– Elviszlek téged és a barátaidat vacsorázni. – Az ajánlata nem hangzott valami barátságosan.

– Hogy akadtál ránk? – Meglátta az út szélén parkoló autót? Mi dolga volt a Litton Avenue-n?

– Elmegyünk – jelentette ki. – Most.

Megmarkoltam Lauren kezét, és elindultam Charles után. Ivory néhány lépéssel lemaradt, Lauren pedig ferde pillantásokkal méregetett.

– Mi baja? – kérdezte.

– Fogalmam si...

Néhány idegen ugrott le valahonnan fentről, és szinte nesztelenül landoltak előttünk, mintegy elvágva előlünk a kijáratot. Tőlem balra még álltak néhányan egy tűzlépcsőn, és mindannyian ismerős barna köpenyt viseltek. Hátratólták a csuklyájukat, férfiak és nők voltak vegyesen. Mindegyiknek ugyanolyan természetellenesen sápadt ábrázata és ugyanolyan csillogó agyara volt.

És nem a halloweenre öltöztek be.

Biztosan cruorok voltak. Charles korábbi reakciójából ítélve, ő is tudta ezt – és már azt megelőzően tudta, mielőtt felbukkantak. Ennyit arról, hogy csapatban biztonságban leszek.

Legalább egy tucatnyi cruor volt ott. Legtöbbjük úgy álldogált, mint aki megdermedt a fájdalomtól, kezüket ökölbe szorították, fogukat feltűnően villogtatták. Néhányuk felénk hajolt, egyesek közelebb araszoltak. Egyikük sem nézett ki úgy, mint akit szívesen meghívnék teázni.

Szapura szívveréssel hátrálni kezdtem. Charles összeszorított állkapoccsal rám nézett. Lauren oldalra lépett, hátát az épület téglafalának támasztotta – még *ő* is érzékelte, hogy valami nincs rendjén. Ivory védelmező állásba helyezkedett előtte, de túlságosan feszült voltam ahhoz, hogy meglepődjek.

Hátrapillantottam a vállam fölött. A sikátor másik vége felől még több cruor gyűlt össze. Összesen vagy háromtucatnyian, vagy még többen lehettek. Közelebb léptem Charleshoz, ő pedig körém fonta a karját.

Egy filigrán, sötét hajú nő lépett ki a gyülekezetből. Körbejárt bennünket, láthatóan nyugodtabb volt, mint a társai, majd megállt Charles mellett, és lábujjhegyre állt, hogy ajkával közelebb hajolhasson a füléhez.

– Helló, Charlie. – A szavakat elnyújtotta, a nevét pedig szédítő dallammal hangsúlyozta. A körmével lassan végigsimított Charles tarkóján. – Kik a barátaid? Velük azelőtt még nem találkoztunk.

Charles hátrahőkölt az érintésétől.

Egy magas, rövid szőke hajú cruor férfi közelebb surrant. Ivory jobban maga mögé húzta Laurent.

– Ők nem tudnak semmit – mondta Ivory.

A férfi hátravetette a fejét, amitől felhúzódott az ajka. Az arckifejezés túlságosan természetellenes volt ahhoz, hogy mosolynak lehessen nevezni. – Szívesen felvilágosítom őket.

Belesett Ivory mögé, és Lauren felé intett.

– Takarodj hátrébb – figyelmeztette Ivory.

Lauren rám pillantott, de semmit nem tudtam mondani. Ez is egy olyan helyzet volt, amikor még ahhoz is túlságosan meg voltam rémülve, hogy kiboruljak. Az agy bármely része is felelős azért, hogy az ehhez hasonló helyzetekre reagáljon, most nyomban kikapcsolt. Akárcsak valahányszor, amikor olyan dologgal kerültem szembe, amit képtelen voltam kezelni.

Lauren tágra nyílt szemmel, kővé dermedve szorította Ivory kezét. Olívaszínű arca elsápadt, az arccsontja és a szája körül hamuszürkévé vált a bőre. A paramérője nyilván még nem akadt ki teljesen, mint az enyém.

A sötét hajú cruor mögöttem körözött. A kezét a karomra tette. A bőröm síkossá vált, és közelebb húzódtam Charleshoz. A nő haja a nyakamat súrolta, ahogy áthajolt a vállamon.

Charles eltolta őt, kartávolságra tartotta, és rámeredt.

A nő kuncogni kezdett. – Nagyon kis édes! Ő az új barátnőd, *Charlie?*

Valahányszor kimondta a nevét ezen az éneklő hangon, a düh úrrá lett a félelmemen. A tekintetemet Charlesra szegeztem. – Ismered őt?

A nő irritáló vigyora émelyítő torz mosolyba váltott. – Még szép, hogy *ismer* bennünket, kedvesem. Vagy nem mesélte el?

{tizenhárom}

A SÖTÉT HAJÚ CRUOR NŐ Charlesra nézett, és felnevetett. – Ez óriási! Gyakrabban kellene benézned.

Charles ökölbe szorította a kezét. Az egyiket maga mellett, a másikat pedig a hátam mögött. – Vissza, Thalia.

A nő egyre kuncogott. Egy sötét padlizsánszínű fürt omlott a hátára, ahogy odaballagott oltalmazóm elé, és két karját a nyaka köré fonta. – Ó, ne légy már ilyen. Régebben annyira szórakoztató voltál.

Ujjaival fellépdelt Charles karján, és összekoccintotta a fogait. – Nem emlékszel? Ó, pedig ezek az utóbbi hónapok... Merre jártál? Olyan magányos voltam.

Mikor lebiggyesztette az ajkát, az a hangján is észrevehető volt. Legszívesebben képen töröltem volna. A látásom megfakult, a gyomrom felkavarodott. A feszültség minden eddiginél jobban felkorbácsolta a hangokat a fejemben, ám kisvártatva meleg energialöket érte az elmémet, mely lenyugtatta őket. A cruorok megpróbálták a befolyásuk alá vonni. Elhárítottam őket. *Ezúttal nem engedem.*

– Hagyd abba az ámítást, Thalia! – mondta Charles, és vonásai fenyegetően elkomorultak. – Tudom, mivel próbálsz!

– Csak játszadozom, *Charlie*. – Tekintetét a barátaimra és rám függesztette. Gigantikus méretű pupilláit ibolyaszín kör keretezte: két hatalmas űr fénylett benne kísérteties ragyogással. De legalább

éhes nem volt, ilyen fényesen ragyogó szemmel biztosan nem. – Egyébként hogy futottál össze ezekkel a... *lányokkal*?

Charles energiája szinte tapintható volt; testében az éppen csak féken tartott düh kígyózva vonaglott, miközben Thalia beszélt. Arrébb lökte a nőt, és megmarkolta a kezemet. – Elmegyünk.

– Ne olyan hevesen! – Csettintett az ujjával, mire két megtermett cruor lépett elő a sokaságból. Elállták Charles útját. Egy karcsú, vörös hajú nő termett mellettük, természetellenes mosollyal az arcán.

Thalia mogorván összevonta a szemöldökét. – Ellenőrizd őket, Circe.

Circe óriási, zöld szeme még tágabbra nyílt. – Igen – sziszegte. Suhanva a barátaim és közém libbent, megmarkolta a hajunkat, és nagyokat szippantott. Ivory illatára az orrcimpái kitágultak, de otthagyták. Felém nyúlt, és elkezdte szaglászni egy hosszú hajtincsemet. Ahogy elhajoltam, elmosolyodott, és megsimogatta a fejemet. – Micsoda élet van ebben!

– Elég, Circe. Köszönöm.

Amint Circe eltűnt a tömegben, Thalia Charlesra mosolygott. – Az ott – mondta, miközben hüvelykujját a szájába vette, és a kisujjával rám mutatott – értékes lenne.

Charles nyakában egy ér lüktetett, a testét pedig halk zümmögés járta át. Miért nem változott át egyszerűen?

– Biztos, hogy nincs közöttök egymáshoz? – kérdezte, ahogy leejtette a kezét a szájától.

– Ehhez már nincs jogod, Thalia.

– Csigavér, csigavér. – Felsóhajtott; émelyegtem a hang hallatán. – De hát édes Charlie-m, annyira hiányoltunk. És mi lesz Adonisszal és Blake-kel? Már elfelejtetted, kik az *igazi* barátaid?

– Ezek a nők semmit sem tudnak! Ne állj az utamba! – A hangja egyre nyersebb lett, ércesebb.

– Az utadba? Ó, Charlie, én sosem keresteztem az utadat. – Azzal Charles mellére paskolt, és rákacsintott. – Azt már *keresztelték* ezelőtt.

Egy fiatal, vézna cruor átverekedte magát a tömegen. Meghajolt Thalia felé. – Meg vagyok győződve róla, hogy Charles maga is képes megoldani ezt a... félreértést. Ő már öregebb, mint mi ketten együtt. – Felvonta a szemöldökét.

Thalia visszalépett, a fejét oldalra billentette, és az egyik ujját az arcához érintette. – Rendben. A szagukat megszereztük. – Charles felé fordulva hozzátette: – Majd imádkozom, hogy feldolgozd.

Azzal a nő felszegte az állát, majd sarkon fordult, és az egyik kezét a levegőbe emelve elviharzott. A cruorok szétszóródtak, volt, aki követte őt a házba, míg mások beleolvadtak a sötétségbe.

A fiatal cruor ott maradt. – Az adósom vagy.

– Köszönöm, Adonis. Megtennéd, hogy...? – A fejével Lauren felé intett, aki Ivory mögött reszketett. – Először kísérd őket a kocsinhoz. Ott találkozunk.

– Persze – felelte Adonis. – De légy óvatos, haver. Thalia mostanában készül valamire... Blake pedig...

– Blake engem nem izgat.

Adonis felemelte a kezét. – Csak tartsd nyitva a szemed, ez minden.

– Mindig azt teszem.

Hátranéztem, ahogy elsétáltunk. – Mi lesz Ivoryval és Laurennel? – A hangom megfélemezhetetlenül remegett, és észrevettem, mennyire reszket a testem is. Úgy fáztam és émelyegtem, mintha már soha többé nem tudnék megnyugodni.

– Adonis képes kitörölni és megváltoztatni az emberi emlékeket. Mi kerülünk egyet, majd visszamegyünk, és találkozunk velük az autónál. Lauren emlékei a mai éjszaka eseményeiről már nem lesznek ugyanazok. Meg kell győződnöd, hogy az étkezdéhez menjen, ne a temetőbe.

– De Ivory...

– Adonis ismeri őt. Ivory segíteni fog.

Némán sétáltunk. Talán ha elég sokáig várok, a szívem lelassul, és a légzésem is nyugodtabb lesz. De mivel nem éreztem enyhülést, Charlesra néztem.

– Mit kerestél itt? Adonis az *én* emlékeimet miért nem akarta törölni?

Megállt. – Beszélünk kell.

– Az az ízé... *Thalia*... már ismert téged.

– Velük éltem egy darabig – mondta, olyan halkan suttogva, hogy alig hallottam. Még a cruorok sem lennének képesek kihallgatni, a különleges érzékeikkel sem. A köztünk egyre növekvő távolságból semmiképpen. – Régebben együtt vadásztunk.

– Velük éltél? – A tenyeremet a combomhoz dörzsöltem, hogy a farmernadrágomba töröljem róla a hideg verejtéket. – Ugyan miért tennél te olyat?

A kezét mélyen a zsebébe süllyesztette, és felvonta a vállát. – Nem voltam veled teljesen őszinte.

– Vagyis...? – Elkecseredeztem, és rettegve vártam az eddig elhallgatott részleteket.

– Most már több olyan dologról is tudnod kell, melyekről azt reméltem, soha nem kell elmondanom neked.

Bólintottam, hogy folytassa.

– A sztrigoj vadászok némelyike nem csak az embertelen cruorokra vadászott. Megromlottak, és az összes földementálra vadászni kezdtek, jóra és rosszra egyaránt. Az Univerzum ezt úgy próbálta megoldani, hogy megteremtette a légelementálokat: az *ankoukat*.

– Vannak még mások is? – A tenyeremmel eltakartam a szemem. *Hát persze, hogy vannak még.* – Nem vagyok biztos benne, hogy még ennél is többet akarok tudni.

– Muszáj meghallgatnod minden részletet, hogy megértsd teljesen a történetemet.

– Ezek földementálok voltak...

Charles szelíden megszorította a kezemet, és a szemét övező barázdák sajnálkozva mélyültek el. – Az ankoukat azért küldték, hogy a gonosz sztrigojok kaszásai legyenek, és azért is, hogy összegyűjtsék azoknak az elementáloknak a lelkét, akik végleges halált haltak. Ugyanakkor a mágiájuk elhozta az elementálok számára a fajtakeresztezés lehetőségét is. A vérvonalak elvegyülése miatt megszorodtak a lelepleződések. Az emberek félelmükben rátámadtak az elementálokra. Rengeteg ártatlan halt meg. Ennek eredményeképpen a Maltorim megtiltotta a vérvonalak keresztezését, hogy megóvja az elementál fajt a sok ártatlan embert. Az ankoukat rabigába hajtották, hogy bonyolult, természetfeletti orvoslásban való jártasságukkal elvégezzék a tisztító eljárást, melynek során mindegyik kevertfajzatot megszabadították vagy az egyik, vagy a másik vérvonaltól. Ám az eredmény megbízhatatlan volt, így a Maltorim az összes kevertfajzatot halálra ítélte.

– Még mindig nem értem, mi köze van mindennek az imént látott cruorokhoz, sem azt, hogy honnan ismered őket.

– A Maltorim le fog mészárolni minden kevertfajzatot, és bárkit, aki barátkozik velük. – Charles hosszasan rám meredt. – Hogy választ is adjak a kérdésedre, Sophia, Adonis azért nem akarja törölni a *te* emlékeidet, mert azt hiszi, hogy *én* majd megteszem.

– Te? De...

– Azok a cruorok... ők azt hiszik, én is egy tiszta vérű cruor vagyok. Ha Thalia megsejt bármiféle másságot, megölet engem is és a családomat is.

Megráztam a fejem. – Azt nem tehetik.

– Dehogynem, Sophia. És rendre meg is teszik.

– Hogyan színleled, hogy te is cruor vagy? Nem tudják megállapítani? Nem értem. – Behunytam a szemem, és a fejemet csóváltam. – Kérlek, ne mondd azt, hogy...

– Nem én választottam ezt.

A francba! Charles is kevert fajtájú? – De én láttalak mindennap. Úgy értem, minden egyes *nap*... a napfényben.

– Az, hogy sztrigoj vagyok, hogy annak születtem, s nem azzá változtattak, megmásítja a dolgokat. Ugyan lassabban váltok alakot, viszont tűröm a napfényt. Nem vagyok olyan erős, mint a cruorok, viszont gyorsabb vagyok náluk.

– És a nárcisz? Neked nem okozott problémát a házad körüli ágyás?

– Pontosan ez az oka, hogy a Maltorim a kevertfajzatokat fenyegetésnek érzi a természetfeletti fajra nézve. Annak ellenére, hogy az erőnk kevésbé hatékony, a gyengéink kevésbé súlyosak. Figyelemre méltó a tűrőképességünk olyan dolgokkal szemben, mint a napfény, az ezüst, a nárcisz. Egy kissé ugyan kimerítőek, és... legyengülünk tőlük, viszont még mindig cselekvőképesekek maradunk.

– Adrian tudja? – kérdeztem csendesen.

Charles ádámcsutkáján látszott, hogy nyel egyet. – Egyedül Adrian és Ivory tudja, hogy kevert fajtájú vagyok. Meg persze a szüleim. És most már te is.

– El kellett volna mondanod nekem.

Félretolt egy hajtincset az arcomról; kezét melegnek éreztem fagyos bőrömön. – Nem akartalak megijeszteni. Vagy további veszélynek kitenni.

– Az, hogy ki vagy, nekem többet jelent, mint az, hogy mi vagy – mondtam, mert tudtam, hogy nem vagyok abban a helyzetben, hogy mutogassak. Nekem is vannak titkaim.

Izzó tekintettel a szemembe nézett. Tenyerével megsimogatta az arcomat, majd a karomat végigsimítva, lecsúsztotta a kezemig. Libabőrös lettem, a szívem pedig egyre hevesebben vert, ahogy arcunk egyre közeledett, és a leheletét a bőrömön éreztem. Valahányszor ilyen közel kerültünk egymáshoz, sosem voltam benne biztos, hogy mit szeretnék, most viszont nem voltak bennem kétségek.

Felemelte az egyik kezét, és hüvelykujjával végigsimított az alsó ajkamon. Tekintetét a számra szegezte, a homlokát az enyémnek

szorította, majd a szemembe nézett, és a fülembe suttogott. – Néha azon tűnődöm, milyen lenne megcsókolni téged.

A gyér világítás alatt, a közénk tolakodó, fagyott árnyékokon keresztül ki tudtam venni az arcvonásait és szemének ragyogását. Arra vágytam, *bárcsak* megcsókolna. Arra vágytam, bárcsak össze tudnám szedni a bátorságomat, hogy én csókoljam meg őt.

Charles behunyta a szemét, és az arcával még jobban közelített az enyémhez. Én is behunytam a szemem, a világ elcsendesedett, és a szemhéjunk mögé zárt sötétségben maradtunk. Egy fuvallat suhant el közöttünk, és egy röpke pillanatra úgy gondoltam, talán az ajka súrolta az enyémet.

Elhúzódott, szemében sajnálkozás ült. – Talán sosem leszek képes megadni neked azt, amire szükséged van. Jobb neked, ha én nem... ha én... Sophia, még ha szeretnék is együtt megöregedni veled, nem tudnék.

– Semmi baj – suttogtam, bár egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy mit értettem ez alatt. A remény, hogy talán mégis lehet közös jövőnk, épp most foszlott semmivé.

– Megérted, miért nem mondtam el neked? – kérdezte. – Ha megtudnák, hogy én vagyok az a sztrigój, aki segített neked a Hús Klubnál, rájönnének, hogy nem vagyok fajtiszta. Az aztán mindkettőnk számára végzetes lenne.

Magamban meghunyászkodtam a „tiszta” szó hallatán. Most már értettem, miért tartott attól, hogy követik, amikor találkoztunk a klubban. Hát így élte le az egész életét, mindig megkérdőjelezte mindenkinek a szándékát, akivel csak összehozta a sors? Mindig attól rettegett, hogy valaki rájön a titkára?

– Sosem foglak felfedni – mondtam neki egy hosszú pillantással, hogy kellőképpen éreztessem vele ígéretem őszinteségét.

– Lehet, hogy nem is lesz rá szükség.

A távolba révedt. – Mit is mondtál, hogy bukkantál erre a helyre?

– Egy könyvben, amit a mentoromtól kaptam. És egy kód alapján:
HK 47.

– 47-es számú Helyi Kotéria⁸ – felelte, miközben ismét a szemembe nézett. – Minden egyes cruor kotériának van egy száma. Milyen könyv volt az?

– Maltorim feljegyzések a salemi boszorkányperekről.

– A címe alapján úgy hangzik, mintha Adrian egyik könyve lenne.

Adrian egyik könyve? Úgy véltem, ebben lehet valami. Talán Ivory kérte kölcsön tőle, aztán véletlenül a Sparrow Barlangjában felejtette. Paloma pedig talán azt gondolta, a semmiből került elő.

– Szóval, mihez kezdünk a Maltorimmal? – kérdeztem.

Charles összevonta a szemöldökét. – Valószínűleg sejtik, hogy van valami a háttérben. Hogy egy sztrigoj segített neked, most pedig velem vagy. Ha ezeket összerakják... – Megrázta a fejét. – Nem kockáztathatjuk meg, hogy még jobban felhívjuk magunkra a figyelmet. Épp elég baj volt, hogy Marcus érdeklődött irántad. Most pedig, hogy végre visszament Damaszkuszba, Thalia figyelmét keltetted fel.

– El kell mennünk? Egyáltalán biztonságban lehetünk bárhol is?

– Senki nem lépne semmit, amíg nem tudnak biztosat. Arról sem vagyok meggyőződve, hogy egyáltalán elgondolkoznak a lehetőségen, legalábbis még nem, valamint azt sem tudják, hol lakom. Ugyanakkor, ha szükséges, a szüleimnek van egy háza a japán hegyekben, ahol meghúzhatnánk magunkat: egyike azon kevés megmaradt területnek, ahol a Maltorim nincs jelen. Csak arra kellene ügyelnünk, hogy ne kövessenek odáig bennünket.

– Ez a kevertfajzat izé a valódi oka, hogy nem öregszel? – kérdeztem, mert hirtelen mindenben elbizonytalanodtam, amit idáig megtudtam.

– Még ha nem is váltok alakot többé, részben akkor is cruor vagyok. Csak a tiszta sztrigojok öregszenek.

⁸ Kotéria (francia): társaság, társulat, közösség, zárt kör

Az nem érdekelt, hogy részben cruor, ha viszont tiszta vérű sztrigójá tudnánk változtatni őt, akkor talán lett volna remény a közös jövőre. *Nekiünk, együtt.* Bár nem igazán vágytam semmiféle nagyobb elkötelezettségre, muszáj volt tudnom, hogy *lehetséges-e.* Muszáj volt tisztában lennem a lehetőséggel, hogy tudjam, mennyire kell megtartóztatnom a szívemet.

– És mi van az eljárással? – tudakoltam. – Azzal, amit régen az ankouk végeztek el.

– Én azt mondtam, képes *lennék* öregedni – igazított ki Charles sötéten. – Azt nem mondtam, hogy akarok is.

Hirtelen hangszínváltozása hallatán elhúzódtam tőle, és megpróbáltam fenntartani a közömbösség álarcát.

Egy hosszú pillanat után hozzátette: – Családom van, érted? Az ankouk pedig átadhatnak a Maltorimnak. – Behunyta a szemét, és az orrán át hosszan beszívta a levegőt. – Én most erre gondolni sem tudok, Sophia. Sajnálom.

Komoly tekintettel nyugtáztam. – Említetted, hogy az ankouk a harmadik elementál faj – mondtam. – Van több is?

Bólintott. – A koboldok voltak egykor, de már nincsenek sokan.

– Tüzelementálok? – kérdeztem.

– Manók voltak, akik kicsiny embergyermekként materializálódtak, bár egyesek közülük kinézetre akár tinédzserré is öregedtek. Egy befogadó családra volt szükségük, hogy életben tudjanak maradni, ám ahogy az örökbefogadás egyre bürokratikusabb procedura lett – és ezek nem igazi gyerekek voltak –, a befogadó családok egyre ritkultak. Hovatovább a koboldok bajkeverők hírében is álltak, ezért aztán nem sok természetfeletti család mutatott hajlandóságot a befogadásukra.

– Mi történt velük?

– Kihaltak, amint az lenni szokott, ha egy évszázadnál többet kénytelenek leélni befogadó család nélkül. A Háborúból még kivették a részüket, mikor a Maltorim először hirdette ki, hogy a

kevert fajtájúakat ki kell irtani. A koboldok rengeteg pusztítást végeztek a gyújtogatásaikkal és a telekinetikus képességükkel.

Es ez nem tette tönkre végleg az Univerzum egyensúlyát? Hogy az egyik elementál teljesen eltűnt? Ugyanakkor kezdetben azt tartották jó ötletnek, hogy csak egyet teremtsenek. A saját bogarasságomat is figyelembe véve, nekem aztán igazán nem kellett volna megítélnem az Univerzum döntéseit, vagy hogy mitől lesz „egyensúlyban”.

– Még mindig nyugtalanít Thalia – közöltem. – Azt mondta, már megszerezték a szagunkat. Akármit is jelentsen ez.

– Thalia figyelme körülbelül akkora, mint egy bolha. Mire véget ér az éjszaka, talál magának valami más szórakozást, amivel elűtheti az időt. Először is jobban tennéd, ha nem hívnád fel magadra a figyelmét újra, de levadászni mindenesetre nem fog.

Felvontam az egyik szemöldökömet.

– Annyira azért nem vagy fontos, szívi – mondta huncut vigyorral a szája sarkában.

Bár könnyed hangvételő őszintesége oldotta a feszültségemet, Thaliáról még mindig az volt a benyomásom, túlságosan szenvedélyes ahhoz, hogy csak úgy megfeledkezzen dolgokról.

Beleborzongtam, ahogy eszembe jutott a másik cruor – az a lökött, vörös hajú. – És mi lesz Circével?

– Circe csupán egy zsinóron rángatott marionettbábu, akit a gazdája irányít. Ő semmit nem tesz magától, csak ha Thalia utasítja. Ők ketten mindig együtt vannak.

– Lehet, hogy Thalia téged nem akar megölni – mondtam –, de miért ne akarna elkapni engem?

– Thalia közel sem olyan veszélyes, miképp azt magáról hinni szeretné. Nagyon teper, hogy a Maltorim kedvében járjon, ezért nem nagyon szegi meg a törvényeket.

– Lehet, hogy mégiscsak segítene, ha többet tudnék meg a világokról – közöltem annak reményében, hogy a lehetőséget kihasználva talán válaszokat kapok az ősről anélkül, hogy elárulnám neki a családunk átkát.

– Mint például? – kérdezte.

– Azt mesélted, hogy az emberek egyszer elpusztították a fajtátok egy részét. Hogy azok között, akik tényleg meghaltak, elementálok is voltak.

Charles bólintott.

– Ez most örültségnek fog hangzani – kezdtem, ahogy lopva rápillantottam –, de az egyik őszmet a salemi boszorkányperekben ítélték halálra. A bírósági papírjait megtaláltam a padláson, de egyetlen nyilvános feljegyzésben sem említik őt. Lehetséges, hogy ő is elementál volt? Mondjuk egy lélekelementál?

– Ó! – Mélyet sóhajtott és bólogatott. – Hű! – Ismét eltelt egy pillanat. – Nos, lehet, hogy ember volt, csak bevonták valamibe.

– Vagy nem – mondtam.

– Léteztek lélekelementálok – felelte Charles. – *Boszorkányok*. De ők rendkívül kevesen voltak.

– Boszorkányok?

– Az Univerzum által kiválasztott emberek, akiket olyan kivételes képességekkel ruházott fel, melyeket felettébb kockázatos lett volna egy halhatatlanra testálni. Olyan képességekkel, melyek az emberrel együtt a sírba szálltak. Az ő létük kérészéletű volt. Én ennél többet nem tudok mondani.

– Hatalmas segítség vagy.

– Talán ha hagynád, hogy befejezzem... Éppen azt akartam mondani, hogy Adrian talán többet tud. Ma este felhívom, és megbeszélek vele valamit.

Mivel kissé nyugodtabbnak éreztem magam, engedtem a csábításnak, hogy még többet kérdezzek a cruor életmódról. Azelőtt nem igazán számított, ám ha részét képezi annak, aki Charles is, akkor jobb, ha értem az összefüggéseket.

Elmagyarázta, hogyan működik a vér utáni vágyuk – s hogy neki miért nem kellett oly sokat küszködni vele, mintha tiszta cruor lenne. Mesélt arról, hogy a legtöbben nem élnek olyan színvonalon, mint ahogyan megengedhetnék maguknak, mert félnek, hogy felhívják

magukra a figyelmet. Azok, akik beilleszkedtek a társadalomba, hamis papírokkal és kitalált családi kötelezésekkel élik az életüket; a pénzüket több különböző bankban és svájci bankszámlákon tartják.

Ami a sztrigojokat illeti, állati alakjukban nagyobb veszélynek is ki vannak téve, ha például vadászok útjába sodorja őket a sors. Egy embernek fogalma sem lehet róla, hogy ők nem csupán állatok. E gondolat még inkább megerősített abban, hogy nem eszem húst.

Megkérdeztem Charlest, mi történik, ha egy sztrigojt *állati* alakban pusztítanak el, mire azt mondta... semmi. Egyszerűen úgy maradnak állati alakban; az Univerzum így óvja a titkait.

– Nem félsz, hogy esetleg a saját fajtádnak is árthatsz, amikor vadászol? – érdeklődtem.

Charles megrázta a fejét. – Megismerjük a fajtánkat. Sosem kevernénk össze véletlenségből egy sztrigojt egy igazi állattal. A szaguk, a szemük... vagy egyáltalán az *érzés*, amikor a közelükben vagy... ez mind túl kivételes ahhoz, hogy bármi mással összetéveszd.

Szóval ilyen az „élet” halhatatlanként? Hirtelen már nem is éreztem oly elviselhetetlennek a saját gondjaimat.

AMIKOR VISSZAÉRTEM CHARLES házába, lehuppantam a vendégágyra az Árnyak Könyvével, hogy némi kiegészítést és betoldást írjak bele. Charles bevallotta, hogy egy tiszta sztrigojnak igazából nincs szüksége vérre, hogy életben maradjon; csak azért kellett neki, mert részben cruor volt, de ezt elhallgatta előlem, hogy megkíséreljen megóvni a saját világa veszélyeitől. Ismerni a világukat – az egy dolog. Ismerni egy élő kevertfajzatot – az maga a halálos ítélet.

Az Árnyak Könyvében a sztrigoj bejegyzésből kihúztam, hogy vérre van szükségük, aztán hozzáírtam a többi információt, amit megtudtam.

A sztrigojok gyorsabbak, mint a cruorok. Ha állati alakban vannak, amikor meghalnak, akkor úgy maradnak, hogy megóvják a titkukat. Szag és külső alapján megérik a saját fajtájukbelit.

A cruorok erősebbek, mint a sztrigojok.

Új szócikket nyitottam az ankouknak, a koboldoknak, a boszorkányoknak és a kevertfajzatoknak is.

Ankou: Ezek a lélelementálok olyanok, mint a kaszások. Olyan varázserővel rendelkeznek, mely lehetővé teszi az elementálfajták keresztezését, valamint olyan varázserővel is, mely egy kevertfajzatot megtisztít, és tiszta vérűvé változtat.

Kobold: Ezek a tűzelementálok manók, akik kisgyermekek alakjában öltenek testet. Befogadó családra van szükségük, hogy életben maradjanak; ha egy évszázadnál tovább élnek befogadó család nélkül, meghalnak. A koboldoknak hatalmuk van a tűz felett, és telekinetikus képességekkel is rendelkeznek. Valószínűleg kihaltak.

Boszorkányok: Lélekelementálokként is ismeretesek. A boszorkányokat az Univerzum jelölte ki. Tudásuk túlságosan hatékony volt, semhogy egy halhatatlanra ruházzák. Emberi testükkel együtt pusztult el.

Kevertfajzatok: Az olyan elementálok, melyek két különböző elemental párosodásából születtek. Az erejük kevésbé hatékony, és a gyengéik kevésbé súlyosak. A Maltorim fenyegetésnek érzi őket, és ha ilyenre akadnak, kivégzik.

Mentálisan és érzelmileg is teljesen kimerülten bezártam a könyvemet, és bedugtam az öltözőasztalom fiókjába.

Álmomban újra Elizabetht láttam. A bitófa előtt állt, tőlem alig néhány centire. A szemembe nézett, lassan az ajkához emelte a samhain rituális almáját, majd beleharapott vörös héjába.

Belül a gyümölcs már elrothadt.

{tizennégy}

MÁSNAP REGGEL A KONYHAASZTALNÁL ültem, és rácsörögtem Laurenre. Az első cseppetés után felvette, és könnyen lehet, hogy a hangjában tízszer annyi energia érződött, mint amennyit én valaha is össze tudtam kaparni.

– A tegnap este mesés volt – áradozott. – Jövőre is menjünk el oda!

Milyen kár, hogy az „oda”, amire gondol, nem létezik – legalábbis nem úgy, ahogyan emlékszik rá. – Szerintem is rendben volt. Csak azért hívtalak fel, hogy megkérdezzem, hogy vagy.

– *Rendben volt? Csak rendben?* Az volt a legkirályabb kísértetjárta ház. Emlékszel még a címre?

– A fenét, dehogy – hazudtam. – Még az utca nevére sem emlékszem.

Hatalmasat sóhajtott, én meg elszomorodtam. Számára az maga volt a valóság. Charles barátja, Adonis megtette a magáét. Bár a cruorok azon szokása, hogy ellopják mások emlékeit, elbátortalanított, ami igazán nyugtalanított, az a képességük volt, hogy gondolatokat tudnak elültetni az ember fejében, és olyan dolgok emlékeit képesek megalkotni, melyek sosem léteztek. Én meg épp most aktiváltam a hazugságaikat.

Amikor nem szóltam semmit, Lauren folytatta. – Csak azon gondolkoztam... szóval, a srácon, aki visszakísért bennünket a kocsiig. Charles ismeri őt?

– Nem hiszem – hazudtam.

– De kár! Nem bánnám, ha egyszer elhívna vacsorázni.

Azt te csak hiszed. – Ha összefutok vele, mindenképp szólok neki. Szóval, tényleg minden oké?

– Miért ne lenne?

– Á, semmi. Figyu. Rohanok. Munka van. Utána találkozunk?

– Még szép – felelte.

Meg kellett volna könnyebbülnöm, hogy nem emlékszik semmire a történetekből, csakhogy túlságosan ráfeszültem a gondolatra, hogy hazudtam a legjobb barátomnak.

MUNKA KÖZBEN EGYFOLYTÁBAN Charleson járt az eszem. Milyen lehet az élete? Titkolózott, mert attól tartott, elítélem, és ahelyett, hogy közelebb kerültünk volna egymáshoz, egy egész világ választ el bennünket. Ő bízik bennem annyira, hogy elárulta magáról, hogy kevert fajtájú, én meg sosem leszek képes beszélni neki a suttogó hangokról, melyek az elmémbe fészkeltek magukat.

Egyszerűen *nem* kockáztathattam meg, hogy úgy reagáljon rá, ahogyan Ivory tette.

Amikor véget ért a műszakom, odakint várt rám, a Jeep motorháztetőjén üldögélt. Olivazöld inget viselt, melynek kigombolt nyaka alól kilátszott egy fehér póló. Természetesen dzseki most sem volt rajta. Charles sosem hordott dzsekit. Még akkor sem, ha a hőmérséklet fagypont alá esett.

A szívem nagyot dobbant, de sikerült megőriznem a hangom higgadtságát. – Azt hittem, később találkozunk.

Elvagyorodott, és leugrott. – Látni akartalak a szexi egyenruhában.

Játékosan taszítottam egyet a vállán, de meg sem moccant. Kuncogott egyet, majd az autómra nézett, és az ujjával megkocogtatta a fémét. – Még mindig ezt hajtod?

– Na, ki vele. Úgy gondolod, egy nőnek nem kéne vezetnie, meg ilyenek?

Felkacagott. – Dehogy. De azt, ugye, belátod, hogy a kocsid nem valami takarékos. És hát a károsanyag-kibocsátás...

– Nem fogok megszabadulni a Jeepemtől, világos?

– Oly szörnyű lenne beszámíttatni valamibe, ami inkább... környezetbarát? Néhányan úgy tervezzük, hogy itt leszünk még egy darabig.

– Fantasztikus emlékeztető. Kösz. Ha esetleg nem vetted volna észre, a Priusod nem igazán boldogul a hóban. Ugye, véletlenül sem ez az oka, hogy ma inkább otthon hagytad?

– Szeretek sétálni – válaszolta játszi mosollyal az ajkán.

– Ezt majd eszedbe juttatom a következő hóvihár idején, amikor megkérsz, hogy dobjalak el a közértbe.

Közelebb lépett, és megsimította a hajamat. Megint átjárt a melegség – a köztünk izzó kémia hatása, amitől úgy éreztem magam, mint egy pókhálóban vergődő légy. A kémiáé, melyet muszáj volt elfojtanom.

– Mennem kell. – Kinyitottam az ajtót, hogy beszálljak az autóba, de aztán megfordultam, és a fejemet csóváltam. – Nem hiszem, hogy csak azért idejöttél, hogy cikizd a kocsimat.

Az állkapcsa megfeszült, kezét ökölbe szorította maga mellett. – Hát nem.

– Nem? – kérdeztem felvont szemöldökkel. – Akkor miért?

Közvetlenül elém lépett, és a kezét a derekamra tette, hogy ne tudjak beszállni az autóba. A kora novemberi hűvös ellenére a bőröm hirtelen felhevült. A tekintete az ajkamra szegeződött, majd szelíden közelebb hajolt, és a száját az enyémre forrasztotta.

Ajkaim szétváltak, hogy viszonzák a csókot, ő közelebb nyomult hozzám, a nyelve a számat ízlelgette, a csók pedig

végigperzselte az ereimet, miközben megpróbáltam elnyomni a gyomromban kialakuló, lüktető csomót. Túl hamar ért véget.

– Tényleg mennem kellene – suttogtam, bár távozási szándékom időközben nagyot módosult. És nem mintha el tudtam volna futni előle. Vissza akartam menni a házhoz – az ő házához. Azt reméltem, vezetés közben lehiggadok.

– Hadd segítsek. – Belépett a két lábam közé, megragadott a csípőmnél fogva, és felemelt, hogy az ülésbe rakjon. Karjával körbenyalábolta a derekamat, s ahogy a csípője a combom belső részéhez préselődött, testének melegét a sajátomon éreztem.

Az ilyen pillanatokban módfelett szerettem volna megadni magam a testi vágyaimnak, még akkor is, ha nem álltam készen arra, hogy úrrá legyek a szívemen.

Charles felfordította a tenyeremet, és megpuszilta a csuklómat, mire a bőröm bizseregni kezdett nedves, bársonyos ajka érintése nyomán. Utána elhúzódott, és hegyes szemfogai némileg kilógtak a felső ajka alól. Azon tűnődtem, vajon hogyan tudta elrejteni őket azelőtt – a cruorok agyara néha szemlátomást megnőtt, ha bármilyen testi tevékenység hatása alá kerültek, bár egészen mostanáig Charleson nem vettem észre, hogy ennyire érdeklek. Mindazonáltal agyara nem volt oly rémisztő, főleg annak tudatában nem, hogy egy olyan emberé, aki sosem akarna ártani nekem.

– Este találkozunk – mondta, és még egyet lépett hátra. Mogorván fintorgott egyet, de az is lehet, hogy csak így tudta elrejteni a szemfogait.

Megköszörültem a torkomat. – Ühüm. Majd találkozunk.

Elhelyezkedtem az ülésben, és bezártam az ajtót. Miután ráadtam a gyújtást, felnéztem, de akkor már nem volt ott.

AMIKOR „HAZA” ÉRTEM, az égbolt színtelen, sápadt volt, a levegő üde, és frissen hullott hóra emlékeztetett az illata. A bejáratí ajtó kitárult, mielőtt bekopogtam volna, és Charles betessékelt rajta.

– Az ajtó mögött vártál? – ugrattam, miközben lesegítette a kabátomat.

– Hallottam, hogy beparkolsz. – Felakasztotta a kabátomat a fogasra a folyosón. – Adrian nemsokára megérkezik. Tegyek fel vizet forralni a teának?

– Az nagyszerű lenne.

Elindult egy fekete bőrpamlag felé, melyet vörös selyempárnák egészítettek ki. Ez nem ugyanaz a pamlag volt, mint amit reggel láttam a helyén. – Kérlek, foglalj helyet.

– Ööö... mi történt a dívánnyal?

Charles felkacagott. – A másik csak ideiglenes volt. Végre eljutottam odáig, hogy rendeljek egy újat.

Amint elhelyezkedtem, elindult a konyhába. Odakint egy fiatal nőre lettem figyelmes. Az utca túloldalán ácsorgott hálóingben, sötét haja és üres tekintete volt, csupasz lába pedig kivörösödött a járdát takaró hórétegtől. Vékony ajka rosszalló arckifejezést sugallt, és egyenesen engem bámult, mozdulatlanul.

A pulzusom szaporább lett, és a nyakamat nyújtogattam a konyha felé. Charles épp teát töltött.

Ismét kinéztem az ablakon, és megrémültem. Már az út közepén állt, tekintete még mindig metszőn meredt rám, mintha meg sem moccant volna. Amikor először megláttam, még az utca másik oldalán állt, a járdán. *Biztos* voltam benne.

Néhány pillanattal később Charles visszajött a konyhából, és a kezembe nyomott egy gőzölgő teával teli bögrét.

– Mi a baj? – kérdezte, ahogy a tekintetemet követve, kinézett az ablakon abba az irányba, ahol még mindig ott álldogált a fiatal nő. Aztán esetlenül megfordult és elsétált.

– Kiülhetünk a tornácra is, ha jobban szeretnéd.

Nem látta? Ki kellett volna borulnom, mert vagy kísértetet láttam, vagy hallucináltam, de az utóbbi hónapok tükrében, valamiért a váratlan események szinte már eviláginak tűnnek. De az is lehet, hogy csak a *szörnyűségekre-adott-zsibbadt-reakció* génem csapta ki a biztosítékot.

Kinyitottam a számat, hogy mondjak valamit, de inkább úgy döntöttem, jobb, ha előbb kitalálok valamit. Legkevésbé sem volt rá szükségem, hogy megismétlődjön az egész Ivory-szituáció. *Még mindig* alig szólt hozzám, pedig nem mintha nem próbálkoznék. Ha ez volt az általános reakció arra, ha valaki „hangokat hall”, akkor nem voltam biztos benne, hogy meg akarom tapasztalni, milyen, amikor valaki „dolgot lát”.

Erőltetett mosolyt villantottam Charlesra. – A nappali megfelel.

A teáscsésze átmelegítette az ujjaimat, ahogy kortyolgattam. – Édes.

– Igen, drágám?

– Úgy értem, megédesítetted – mondtam, és nevetve a fejemet csóváltam. – Valld be, hogy egész nap arra vártál, hogy ezt elsüthesd.

Elvigyorodott, lehuppant mellém a kanapéra, és körbeölelte a vállamat.

Odakint felkapcsolódtak az utcai lámpák, és megcsillantak a szemközi házak ereszein lógó jégcsapokon. Az utcán nem volt senki, megkönnyebbülten felsóhajtottam, majd közelebb bújtam Charleshoz, szorosan odavackoltam magam a meleg testéhez.

Magamban azzal küszködtem, nehogy bármiféle érzélem felszínre törjön belőlem. A múlt éjszaka természetesen megváltoztatta kettőnk között a dolgokat. Tudtam, hogy most már „együtt” vagyunk a magunk sajátos módján, de én meg fogok öregedni, ő meg ugyanolyan marad. Nem lesz közös jövőnk, hacsak nem szabadul meg a cruor felétől, hogy együtt öregedhessünk meg. Ilyen körülmények között még nem álltam készen, hogy elkötelezzem magam.

Forró leheletét a nyakamon éreztem, gyomrom izgatottan remegett. Megcsókolta a fülem alatt a nyakamat, majd a fejét a vállamba temette.

– Veled akarok lenni. Nem akarok ellenállni a vágnak, melyet bennem ébresztasz – mormolta a nyakam felé –, de mindenekelőtt kénytelen vagyok oltalmazni téged. E kényszer talán túlmutat a józan megfontolásokon, de tudom, hogy muszáj megtennem. Ami ma történt az étkezde előtt...

– Örülök, hogy megcsókoltál – mondtam hirtelen felbátorodva.

Felsóhajtott, hátradőlt, és behunyta a szemét. – Nem engedhetem meg, hogy bántódásod essék.

– Idáig is eljutottam – feleltem csendesen. – S lám, még egy darabban vagyok.

Az állkapcsa megfeszült. – Nem olyan sérülésre gondoltam.

Tisztában voltam vele. Sem fizikailag, *sem* érzelmileg nem akart megbántani. Én pedig próbáltam nem fűzni szorosabbra a köteléket. Viszont volt valami, aminek nem tudtam parancsolni.

– Nem lenne gond, ha együtt tudnánk megöregedni. – Szinte azonnal megbántam a szavakat, ahogy kimondtam őket.

Charles gúnyosan megjegyezte: – Rengetegen ölni is képesek lennének a halhatatlanságért.

– Én csak úgy értettem...

– Te feláldoznád a *saját* életedet *értem*? Vagy csak tőlem várod el?

Nem akartam önző lenni, de ennél a sarkalatos pontnál annak kellettennem. Bármennyire is szerettem volna esélyt adni egy vele való szorosabb kapcsolatnak, nem engedhettem meg, hogy elkötelezzem magam, amikor olyan hatalmas valami állt közöttünk, mint a halhatatlanság. Talán a vágyaimmal szemben nem bizonyultam elég erősnek, de azért mindenképpen küzdeni akartam, hogy megóvjam a szívemet.

A bejárati ajtó megnyikordult, ahogy belépett rajta Adrian, és toporzékolva leverte a havat elegáns, fekete félcipőjéről. – Elnézést. Zavarok?

Felálltam. – Nem. Már vártuk.

Homlokráncolva visszafordultam Charleshoz.

Ő is felállt, és megpusztilta a homlokomat, aztán halkán a fülembé súgta: – Majd kitaláljuk, hogy legyen. Megígérem.

Odament a bejárati ajtóhoz, és megveregette Adrian karját. – Örülök, hogy látlak. Gyere, ülj le.

Adrian elővett egy halom könyvet egy tengerészkek futártáskából, és kinyújtotta a karját, hogy a dohányzóasztalra helyezze őket, miközben tőlem a lehető legnagyobb távolságot tartotta.

– Ezek a segítségére lehetnek, bár figyelmeztetem, lehet bennük egy-két... nem szokványos elmélet. És – folytatta, ahogy a zsebéből előhalászott egy USB-portszerű cuccot – ott van még az internet.

– Hha! – szakadt ki belőlem, miközben próbáltam visszatartani az arcomra kiülő vigyort. – Az *internet*.

– Miért mondja, hogy „hha”? – Úgy ráncolta a homlokát, mintha hirtelen egy harmadik karom nőtt volna. Az eszközt a dohányzóasztalon ácsúsztatta nekem. – Ez egy D-csatlakozó.

Kezembe vettem a vezeték nélküli hálókártyát, és alaposan megvizsgáltam az oldalára festett, pirossal övezett kígyószimbólumot. – Mi ez?

Adrian elmosolyodott. – Valami, aminek nem szabadna a birtokunkban lennie. Callista királynő és a Maltorimban mindenki más részéről is jó adag nemkívánatos következménynek lennénk kitéve egy ilyen kihágásért. De az átalakítások, melyeket eszközöltem rajta, biztosítják, hogy ez ne történhessen meg.

Charles megköszöri a torkát.

– Valójában azt mondanám, hogy Charles a felelős az átalakításokért. Egy elektromos piócat helyezett el a kártyán, ami azonnal törli az adatot, amint belép. Az aktivitás így lenyomozhatatlan.

Charles az ujjával a dohányzóasztalra koppintott. – Nem tökéletes.

– Hogy működik? – kérdeztem.

– Ahogy egy internetkártya, bár a weblapok mások. Nézze – mondta Adrian, ahogy elővett egy laptopot, és beüzemelte. – Megmutatom. Mit keresünk?

– Bármit, ami az egyik rokonomra, Elizabeth Parsonsra, vagy más lélekelementálokra vonatkozik.

– Ah! – mondta. – Boszorkányok.

Belépett egy természetfeletti online adatbázisba, és hagyta, hogy én böngésszem át a választékot, de semmi nem szúrt szemet. Charles átvette, közben én átnéztem a könyveket, melyeket Adrian hozott.

Megállapodtam a *Boszorkányok történeténél*, és visszamentem a helyemre. Rengeteg munkát fektettek ennek a könyvnek az elkészítésébe: kézzel varrták a kötést, az íveket egyenként, csiszolt csontszerszámmal hajtogatták. Rendkívül egyedi darab volt.

A pamlag elmozdult, ahogy Charles mellém telepedett a lappal. Adrian felmarkolt egy könyvet, és leült a közelben álló, állítható támlájú székre.

– A lélekelementálokat az idő tájt választották ki, amikor a salemi boszorkányperek kezdődtek – közölte Adrian. – Valójában a „boszorkányok” név rájuk ragadt, habár pusztán egyetlen valódi lélekelementált akasztottak fel.

– Éppen azt keresem. – Széthajtottam az ölemben fekvő könyvet. – Információt arról az egy boszorkányról. A hagyományos történetírás nem említi őt, jól tudom?

– Nem vagyok biztos benne. Őszintén bevallom, sosem volt okom rá, hogy ennek utánajárjak.

A tartalomjegyzéket átugrottam, és rögtön az „Áldozatok” című első részhez lapoztam, mely az összes ember nevét felsorolta, akiket az évek során „boszorkányság” miatt kivégeztek. A lista két oszlopra tagolódott: Emberek, Boszorkányok. Ha a lista csak egyetlen nevet tartalmazott volna, az is émelyítően hatott volna, de ahogy egyik oldalt követte a másik, a nevek pedig csak jöttek egymás után, nem kevésbé volt hátborzongató.

Mennyi ártatlan ember.

Először átfutottam az emberek listáját, és ahhoz közelítve, ahol az őszám nevének kellett volna szerepelnie, visszatartottam a lélegzetemet. Arra vágytam talán, hogy ember legyen? És mi van, ha ő... – az azt jelentette volna, hogy sosem fogok megszabadulni a suttogó átoktól? Egyáltalán összefügg a két dolog?

Elizabeth neve nem szerepelt a listán. Másodszor is végigpásztáztam, és az aggodalmam megduplázódott. *Mi van, ha nem szerepel egyik listán sem?*

A természetfeletti lista jelentősen rövidebb volt, és a felsoroltak halála sem a perek számlájára írható, hanem annak, hogy egész egyszerűen akkoriban ölték meg őket. Végigfuttattam az ujjamat a neveken. Az oldal felénél megtaláltam őt: Elizabeth Parsons, 1674-1692. Az egyetlen elementál volt, akit a salemi boszorkányperek idején akasztottak fel. A többiek olyan szokványos halállal haltak, ami öregségnek, betegségnek vagy a perekhez nem köthető gyilkosságoknak tulajdonítható.

Tizennyolc éves korában halt meg... ugyanannyi idősen, amikor a fejemben elkezdődött a sziszegés.

A könyvlapról felpillantottam Charlesra és Adrianre, akik a saját nyomozásukba merültek, és úgy döntöttem, olvasok még egy keveset, mielőtt elmondom nekik, mit találtam.

Nem ragadta meg a figyelmemet egyéb, míg el nem kezdtem olvasni a Boszorkányok Általános Szükségszerűségéről.

Az emberek kezdték leöldösni az elementálokat, mert elátkozottaknak hitték és boszorkányoknak nevezték őket.

A vádaskodással együtt járó büntetésekben rengeteg ártatlan ember veszítette életét. Így, a salemi boszorkányperek korában, a kevertfajzatok megtisztításával egybeeső időben, az Univerzum lélekelementálokat választott – boszorkányokat.

Ugyanakkor a halhatatlanságuk nem a természetük sajátja, amint az a többi elementál esetében igaz. Helyette a halhatatlanságuk a mágiájukban él, amit a vérvonaluk visz tovább. Ezek voltak a

legesendőbb elementálok, ám mindaddig, amíg képességeket jóra fordították, korlátlanul használhatták azt. Ha viszont a sötét utat választották, varázserejük tenmaguk ellen fordult.

Oké... tehát nem úgy van, ahogy Charles mesélte. Charles azt hitte, hogy azoknak az elementáloknak a mágiája elenyészett emberi testükkel együtt.

Az Univerzum parancsa ellenére a Maltorim folytatta a fajirtást, a lélekelementálok pedig, akik maguk is célpontok voltak, vajmi keveset tehettek, hogy lassítsák ebbéli erőfeszítéseiket.

Ugyanakkor a kevertfajzatoknak idővel annyira megcsappant a létszáma, hogy az üldözés elcsitult. Amikor a lélekelementálok meghaltak, mágiájuk megfleződött, és a leszármazottaikra szállt. Minden egyes elhalálozott nemzedékkel a varázserő újra és újra megfleződött, és néhány évszázad múltán a boszorkányok hatalma tulajdonképpen fokozatosan semmivé enyészett.

Mivel a fáradozásuk kudarcot vallott, s üldöztetésük miatt a boszorkányok oly gyakran veszélynek voltak kitéve, sosem adódott lehetőség, hogy éljenek a képességeikkel. Az Univerzum többé nem választott lélekelementálokat.

A lélekelementálokat tárgyaló fejezet azt írta, várható élettartamuk ugyanannyi, mint bármely más emberé, bár olyan pletykák is elterjedtek egyes boszorkányokról, hogy halhatatlanokká váltak, mert a cruorok átváltoztatták őket. Ez ugyan gyengítette a képességeiket, de cserébe a napfényt jobban tűrték, mint a teremtőik.

A könyv hatodik fejezete után letelepedtem a padlóra, hasra feküdtem, és úgy nyálgattam át egyik oldalt a másik után. Átlapoztam a boszorkánypereket, melyek a középkort, a kora újkori Európát és az újkort ölelték fel. Mindet tanították a középiskolában, és az egyetemen még alaposabban megismerkedhettem a témával. A

nyolcadik fejezet viszont megragadta a figyelmemet: Lélekelementálok – a Boszorkányok Genetikai Öröksége.

Eloolvastam néhány oldalt, aztán felálltam, mert végre találtam valami használhatót. Az ősi mágia kétségtelenül sokkal többről szólt, mint a „felezős” szabály.

Az alkaromra támasztottam a nyitott könyvet. – Találtam valamit.

Charles és Adrian lerakták a könyvüket, és rám figyeltek.

– Ez a fejezet a Genetikai Örökségről azt állítja, hogy a lélekelementálok leszármazottai időnként kölcsönkapják az ősök mágiáját. Ez egy kisebb energiakitörésben nyilvánulhat meg, vagy idővel fejlődhet, bár a legtöbb leszármazott nincs tisztában a benne lappangó képességével.

Adrian üres tekintettel bámult rám, és a válla fölött hátravetette az egyik hajfonatát. – És ez mit jelent?

– Azt jelenti, hogy talán képes vagyok kölcsönvenni az őszám hatalmát.

Adrian megrázta a fejét. – Úgy értem, mi az összefüggés ezen információ és a kisasszony között?

– Ó, értem. – Odavitettem a könyvet Charleshoz és Adrianhez, az elejére lapoztam, és rámutattam Elizabeth nevére. – Látjátok? Ő itt az én őszám. Nos, ő egy lélekelementál volt. Ami azt jelenti, hogy...

– Egy boszorkány leszármazottja vagy – fejezte be a mondatot Charles. Hátradőlt a pamlagon, és a feje mögött összekulcsolta az ujjait. Összeszorított szájjal a plafonra bámult. Végül visszasiklott a tekintete. – Szóval, megvan rá a lehetőség, hogy szert tegyél az ő képességeire. És mik azok? Hogyan férsz hozzájuk, és egyáltalán akarnál-e?

Hogy szükségem van-e természetfeletti képességekre? Nem igazán. Én csak el akarom hallgattatni a hangokat a fejemben. De az is lehet, hogy ha többet tudnék meg az őszám képességeiről, a segítségével talán jobban meg tudnám védeni magam a cruoroktól, ha esetleg újra kereszteznénk egymás útját. Akár még arra is képessé

tehetne, hogy megóvjam Charlest, ha vállalkozik rá, hogy lemond a cruor feléről, és együtt öregszik meg velem.

Feltartottam a könyvet. – Adrian, van még ilyenje?

– Mit forgat a fejében, és tényleg úgy gondolja, hogy ez az információ bármit megváltoztat?

Nem kaptam fel a vizet hangjának leereszkedő élén. Sejtettem, hogy Adrian még sosem vett számításba olyan dolgokat, mint az „érzések”. Ő pusztán megoldásokat keresett, amiket aztán végre akart hajtani.

Miután a könyvet a dohányzóasztalon heverő kupac tetejére raktam, odasétáltam az ablakhoz. Az utcai lámpák fénye visszaverődött az utcát belepő hótakaróról. A vastag, skótkockás kabátot viselő öregember érzéketlenül lapátolta a havat a kocsibejárójáról az utca túloldalán. Egy pillanatra abbahagyta, átnézett rám, de nem fordítottam el a tekintetemet. *Mindenki* engem bámolt.

Mélyet sóhajtottam. – Kristálygömbből jósolni jó lenne kezdetnek, azonfelül tűzből is lehet, ami még jobb, mert én magam is tűz jegyű vagyok.

Háttal álltam nekik, és azt reméltem, így palástolhatom az arcomon ülő bizonyítékát annak, hogy rejtegetek valamit. Igen, meg akarom óvni magam. De a családi átkomnak is véget akarok vetni. – Továbbá tudna esetleg ajánlani valamit az elmére gyakorolt varázslatok hatásáról?

Ahogy ezeket kimondtam, szembefordultam velük. Egyikük arca sem rezzent. A kérésem elég homályos volt. Másfelől viszont mennyi esélyem volt rá, hogy Adrian tud hozni egy olyan könyvet, ami arról szól, hogy mikor hall az ember hangokat?

Adrian bólintott. – Átnézem a gyűjteményemet, és áthozok minden témába vágót.

– Csodás – mondtam, és rámosolyogtam. – Egyébként honnan szerzi ezeket a könyveket?

– A könyvtárból.

Felemeltem egy másik könyvet az asztalról, és végigpergettem a lapokat. – Egy ilyet azért biztosan észrevettem volna a könyvtárban.

– Egy másik könyvtárból, Sophia kisasszony – felelte szokásos csiszolt kiejtésével, és egy csipetnyi barátságos hangnem csendült ki a szokásos merevsége alól.

– Szóval, ez a *könyvtár* csak úgy kiadta önnek ezeket a könyveket? – kérdeztem önelégült mosollyal.

– Egy ideig ott dolgoztam. Amikor megpróbáltak megsemmisíteni egyes könyveket, felajánlottam a szolgálataimat. – Huncut vigyor ült ki az arcára. – Természetesen nem vettem részt ebben. Rájöttem, hogy a Maltorim el akarja titkolni a kevert fajtájúak kiirtása mögött álló igazságot, ezért inkább elrejtettem a könyveket.

Utáltam ezt a titokzatos Maltorimot, meg azt, hogy nem tehetünk semmit, hogy gátat vessünk nekik. Lehet, hogy az összes kevertfajzatot nem tudnám megmenteni, de abban bíztam, hogy ahhoz talán elég mágiára tehetek szert, hogy megóvjam Charlest és magamat.

– Kérem, hozzon még több könyvet, ha tud.

– Fogok – ígérte Adrian.

Miközben figyeltem, ahogy távozik, a fiatal nő, akit korábban az utcán láttam, újra megjelent az ablakban – ezúttal már Charles udvarán álldogált. A mögötte meredező fák levelét szellő ringatta, ám az ő haja és a hálóinge mozdulatlan maradt. Minél közelebb ért mereven rám szegezett tekintetével, annál inkább reménykedtem benne, hogy hamar választ kapok a kérdéseimre.

{tizenöt}

YULE⁹ REGGELÉN ERŐS elhivatottsággal ébredtem. Az utóbbi néhány hetet azzal töltöttem, hogy átnéztem a könyveket, melyeket Adrian hozott. Az örökségemről, vagy az átkomról nem tudtam meg többet, viszont *kitaláltam*, hogyan tudnék segíteni Charlesnak, hogy tiszta vérű sztrigoj legyen.

A konyhában kiraktam egy tálca csokidarabos, tökös cookie-t hűlni. Odakint az olvadt hó összetapadt avarra hagyott maga után az udvaron és a járdán. A környező házakon nem látszottak az évszak jegyei; az út mentén magasra púpozva, teletömött, fekete szemeteszsákok sorakoztak, minden egyes porta szinte hajszálpontos másolata volt a mellette lévőnek.

Charles és én már három hónapja *jártunk*, s bár nem akartam elkötelezni magam – most meg pláne nem –, tudni akartam, hogy egyáltalán *lehetne-e* közös jövőnk. Most viszont megtudtam, hogy lehetséges, de az egész kizárólag rajta múlik.

Elindultam a folyosón a szobája felé, és kinyitottam a hálósobája ajtaját. Kék, skótkockás paplanja a feje búbjától a bokájáig eltakarta, csak a lába kukucska ki alóla, és lelógott az ágyról.

⁹ Téli napforduló, avagy a leghosszabb éjszaka és a fény újjászületésének ünnepe. Finn újévként is ismert. Annak függvényében, hogy melyik napra esik a napforduló, december 21-én vagy 22-én tartják.

Leültem mellé, és lehúztam az arcáról a paplant. – Charles!

Nagyot rándulva felegyenesedett. – He? Mi van? – Tekintete vadul körbepásztázott, majd megállapodott rajtam. A zavarodottság eltűnt az ábrázatáról, és átadta a helyét egy kaján vigyornak. Lehúzott az ágyra, és a könyökére támaszkodott.

Kuncogni kezdtem, és megböktem a mellkasát. – Elaludtál. Nélküled reggeliztem.

– Hoppá – mondta, ahogy az ujjaival végigsétált a hasamon, fel a két mellem közé. – Későn jöttem haza. Vadásztam.

– Legalább azért kelj fel, hogy kinyisd az ajándékokat.

Charles ledobta magáról a takarót, és átlendítette a lábát az ágy szélén. A talpa nagyot csattant a fapadlón, aztán felállt. A pillantásom elkalandozott, ahogy a flanelpizsamája alsó része kissé lecsúszott, és félig kivillant a feneke. El kellett fojtanom a mosolyomat.

Hátrapillantott a válla felett, felrántotta magán a nadrágot, és pusztít nyomot az arcomra, mielőtt belépett a tágas fürdőszobába – felújításainak legújabb remekébe.

Visszahuppantam a párnájára. Még mindig érezni lehetett rajta az illatát – a vanília-, szantálfa- és pézsmaillet keverékét. Képtelen voltam ellenállni az iránta való vonzalmamnak, mely úgy tűnt, minden egyes nappal egyre jobban a hatalmába kerít, de még nem léptük túl a Lauren által csak „kemény pettingként” emlegetett szintet.

Az az igazság, hogy ezzel már így is sokkal messzebbre jutottam, mint előtte bármelyik férfival. És akkor mi van, ha későn érő típus vagyok? Nem mindenki kezd el randizni a gimiben. Legalábbis ilyenekkel nyugtatgattam magam.

Mellesleg abban sem voltam biztos, hogy helyes-e a Charlesszal folytatott bensőséges kapcsolat, ha nem lehettem vele teljesen őszinte. Vajon akkor is velem akart volna maradni, ha *elmondtam* volna neki mindent? Mióta elmeséltem Ivorynak, a telefont is alig vette fel, ha hívtam, pedig vele már hosszú évek óta barátok voltunk.

Mielőtt beavatom a titkaimba, először azt kell kiderítenem, lehetséges-e egyáltalán számunkra a közös jövő, bár szerintem neki nem nagyon lenne ínyére, amit ezért vállalnia kellene.

Charles meztelen felsőtesttel lépett ki a fürdőszobából; hasizma bordázott volt egész odáig, ahol a farmernadrágja a csípőjére simult. A szívem nagyot dobbant, és talpra ugrottam. Úgy éreztem, muszáj megsimogatnom a vállizmait, és az arcomat a csupasz mellkasához akartam szorítani, ennek ellenére rendületlenül megálltam, ahol voltam.

Kajánul elmosolyodott, belebújt egy fekete-szürke csíkos pulóverbe, én meg felsőhajtottam, ahogy eltakarta előlem a bájait.

– Csak gyorsan megfésülködöm – mondta.

– Hogy leülhess a nappaliban? – Megragadtam a kezét, és közelebb rántottam magamhoz, majd átkaroltam a derekát. – Jól nézel ki az ágyban összekócolt hajaddal is. Arra az éjszakára emlékeztet, amikor találkoztunk.

Szelíden megcsókolta az ajkamat, aztán kézen fogott, és kivezetett a nappaliba. Leültünk a padlóra, a cserepes fenyőfánk mellé, melyet sétapálca-nyalókákkal, tobozokkal és egy pattogatottkukorica-füzérrel díszítettünk fel. Ragaszkodtam hozzá, hogy ő bontsa ki először az ajándékát. Belekukucskált az ezüstszínű ajándéktasakba, kivette belőle a zsebórát, és elmosolyodott a feliraton.

– *Nem az számít, hogy mit nézel, hanem az, hogy mit látsz* – olvasta fel.

– Henry David Thoreau.

– Ez tökéletes, Sophia. – Elmosolyodott, aztán maga mögé nyúlt, és elővett egy dobozt, melyet újrahasznosított papírba csomagolt. – Most rajtad a sor.

Feltéptem a csomagolást egy kis darabon, és egy aranyfóliás doboz kandikált ki alóla. – Mi ez? – kérdeztem.

– Nyisd ki.

Leszakítottam a maradék papírt, és felemeltem a fedelét. A kipárnázott dobozban egy csavart karkötő lapult, melyen váltakozva

arany-, vérvörös és szilvaszínű üveggömböcskék voltak felfűzve, amiket apró gyöngyökkel és kristályokkal hangsúlyoztak.

Hangos sóhaj szakadt ki belőlem. – Ó, Charles, ez... csodálatos.

Megkönnyebbültem, hogy a karkötő tökéletesen passzolt. Csak Dunne nagypapa tudott nekem olyan karkötőt vásárolni, ami eléggé kicsi volt ahhoz, hogy ne csússzon le a csuklómról.

Elheveredtem, és felnéztem a fenyőn lógó tobozokra. Charles minden szempontból tökéletes volt számomra, egy dolgot kivéve: halhatatlan. Én meg fogok öregedni, ő meg nem. Mennyire abszurdá válna végül?

Hogy férhetett össze mindez – az iránta táplált érzéseim és a kiábrándító valóság, hogy a közös jövő elképzelhetetlen?

Charles a könyökére támaszkodott mellettem. – Valami bánt.

Az oldalamra fordultam, és a fejemet a tenyerembe hajtottam. Kinyújtottam a lábamat, bár alig ért tovább a térdénél. Csak azért bámultam a lábunkat inkább, mert féltem attól, amit a szemében láttam volna – nemcsak az arc kifejezésén, hanem a szívében is.

Képes lettem volna úgy is együtt lenni vele, hogy az ő halhatatlansága és az én titkaim közénk állnak?

– Nézz rám – mondta határozott, de gyengéd hangon. Rápillantottam; tekintetében ugyanaz az ismerős izzás lobogott, mely a szívem mélyéig felhevített. – Tudom, hogy amiatt aggódsz, mi lesz velünk, de bíznod kell benne, hogy a dolgok megoldódnak.

– Mitől vagy ennyire biztos benne?

– Csak – felelte. – Mert azelőtt még sosem engedtem meg magamnak, hogy belehabarodjak valakibe, a veled való kapcsolatnak azonban képtelen vagyok ellenállni. *Muszáj* megoldódnia a dolgoknak. – A fülem mögé simította egy elszabadult, hullámos hajtincsemet. – Most már te vagy az életem, Sophia. És ez így is marad. Mindig.

– Tényleg? – suttogtam. Az ujjaim hegyével végigsimítottam az alkarját. A bőre meleg volt, sima, és életerőtől vibrált. Ha

megérintettem őt... ilyennek képzeltem a fény tapintását is. Nem a fény melegét, hanem a lényegét.

– Már nem óvom tőled a szívemet – jelentette ki. – Már nem küzdök az ellen, amit érzek, nem küzdök a természetes vonzás ellen, amit irántad érzek. S most már neked is így kell tenned.

A torkom összeszorult, behunytam a szemem, mert el akartam tűnni nyomban.

– Ne küzdj ellene – mormolta. – Nem bánhatsz az életben mindenkivel ugyanúgy. Nem bánhatsz úgy valamennyiünkkel, mintha bántottunk volna.

Lassan megráztam a fejemet, és kinyitottam a szemem.

– Nem teszem.

Elvigyorodott, megfogta a kezemet, és az ajkával végigsimította az ujjaimat. – Tényleg nem?

Francba. Igaza volt. – Nem olyan könnyű ez – nyögtem ki végre. – Nem erről van szó.

– Nálad mindennek értelme kell, hogy legyen. – Charles hangja a csalódottság határán egyensúlyozott. – Az égvilágon mindennek és mindenkinek muszáj kitennie magáért, hogy tökéletes legyen, mutatós, és teljesen a hatásod alá kell hogy kerüljön. Te attól félve hozod meg a döntéseidet, hogy mások vajon hogyan ítélnék meg. Hogy tudsz így élni?

Elhúztam a kezemet tőle, és felültem. – Hű! – mondtam, és képtelen voltam leplezni a védekező hangnemet. – A kedvemért vissza ne fogd magad.

Felült, és újra megfogta a kezemet. – Én sem akarnám, hogy miattam visszafogd magad.

– Én nem fogom vissza magam – lódítottam.

– Úgy gondolod, három évszázad elteltével nem tudok kiigazodni egy emberen? Akár van aurája, akár nincs?

Bármennyire is utálok, hogy ellenáll nekem, tudtam, pontosan ezért illik hozzám tökéletesen. Arra ösztönzött, hogy fejlődjem. Most már csak amiatt aggódtam, hogy azzal, amit mondani akarok,

lerombolom az egyetlen dolgot, amiért hálás nekem: hogy el tudom fogadni őt annak, aki, pedig a saját világának a többsége, és talán az enyém is képtelen lenne rá.

– Rendben. Akarod, hogy elmondjam, mi aggaszt?

– Igen – felelte. – Pontosan azt akarom.

Megpróbáltam kiigazodni az arcán. Elmondjam neki, amit Adrian könyveiben találtam? Hogyan reagálna a felvetésre, hogy áldozza fel a cruor felét? A halhatatlansága minimum addig megmaradna, amíg hajlandó átváltozni. Nem elkötelezettséget kértem, csak a lehetőség ígéretét.

Hüvelykujjával megcirógatta az alsó ajkamat, aztán az államat. – Meggondoltad magad?

Nagy levegőt vettem, és visszatartottam. – Olvastam valamit Adrian egyik könyvében a... tudod... *problémádról*.

Utáltam *problémának* nevezni. Kevertfajzatnak lenni egyáltalán nem lett volna probléma, ha a Maltorim nem tette volna azzá. Viszont a halhatatlansága – bevallom, az zavart.

Könnyed mosolya eltűnt. – Az ankoukhoz van köze ennek az egésznek?

Felegyenesedtem, és megpróbáltam elfojtani a gyomromban a remegést. – Tudom, hogy szkeptikus vagy – mondtam –, de ez tényleg ígéretesen hangzik.

– Rendelkeznek a mágiának egy különleges típusával, különösen az átalakulások területén, de nem fognak segíteni, hacsak nincs belőle nekik is valami hasznuk. – A kezét maga mellé ejtette. Immár egész lényében ellenállt, nem várta, hogy ezzel fogok előhozakodni.

– Egy próbát megér – mondtam csendesen. – Van egy olyan érzésem, hogy ez működne.

– Először mondd el, mit állít a könyv.

A gyöngyöket kezdtem csavargatni az újonnan kapott karkötőmön. Nem tartottam valószínűnek, hogy a válaszom tetszeni fog neki.

– Hogy megöljük azt a részt, amelyiket el akarjuk pusztítani? – mondtam eléggé bizonytalanul, amitől a kijelentésem kérdéssé

változott. – Ugyanezt az eljárást alkalmazták a fajirtás kezdetekor, de a mostani sikermutatók majdnem hibátlanok.

– *Fajirtás?* – ismételte meg Charles. – *Majdnem* hibátlanok?

– A Maltorim elpusztítja azokat, akik nem „tiszták”.

– Ez nem egészen fajirtás. Kanyarodjunk vissza ahhoz, amit mondtál: először meg kell halnom? Ez meg miféle elmélet?

– Hogy ne lenne fajirtás?

– Nem irtottak ki teljesen egy fajt sem. Csak azokat, akik kevert fajtájúak voltak.

– A kevert fajtájúak is egy emberi faj. – A szívem szomorúan összeszorult. Ő olyan világban nőtt fel, ahol nem fogadják el a kevert vérért, és számára ez lett a „valóság”. – Nem fogok többé utánajárni ennek az egésznek, ha nem érdekel.

Az arckifejezése elernyedtt. – Nem bízom az ankoukban. Lehet, hogy néhányuk sok jót cselekedett, de nem különbek, mint bármelyik természetfeletti faj. Jó okunk van feltételezni, hogy feladnak a Maltorimnak, a Maltorim pedig már rég felhagyott azon fáradozásával, hogy megtisztítson. Ha rájönnek a származásomra, meghaltam. A családom is meghal. Te is meghalsz. Ez ilyen egyszerű, Sophia.

– Az ankouk más kevert származásúakat is megmentettek a kivégzéstől – bizonygattam.

– Még ha ez igaz is volna, és biztosat nem tudhatunk, meg kell értened a helyzetemet. Két világ között estem csapdába. Te halandó vagy a szüleim pedig nem. Egyikőtöket sem akarom elereszteni. Muszáj lennie valamilyen más megoldásnak.

– *Miféle* más megoldásnak?

Csendesen sóhajtott egyet, és a szemembe nézett. – Kérlek, próbáld megérteni, milyen nekem. Nincs köztes állapot. Soha nem fogom érezni, hogy közeleg a halál. Nem fog csendesen a lelkembe lopózni az évek múlásával. Ha meghalok, azt bizony valaki más keze által fogom elszenvedni, olyasvalakitől, aki tudja, hogyan kell

megőlni a magamfajtaikat. Nem mintha én ilyen életet akartam volna. A legnagyobb ellenségemnek sem kívánnám a halhatatlanságot.

Olyan meggyőződéssel beszélt, hogy a hideg futkosott a hátamon.

– Nem feltétlenül kell így történnie – mondtam.

– Hosszú életem során rengeteg embert láttam meghalni – mondta elkomolyodva –, és az örökkévalóságig kell cipelnem e veszteségek terhét. Ha elveszíteném a szüleimet, örökre egyedül maradnék a bánatommal. Ha ők veszítenének el engem, ugyanezt a terhet rónám rájuk. Meg kell értened: a halhatatlanság nem egerít a halál elől. Inkább egyre halmozódó veszteség. Túl sokat kockáztatnék, ha felfedném magam pusztá hóbortos elképzelés miatt, mely szerint meg tudok szabadulni a cruor felemtől.

– Sosem kérnék tőled olyat, hogy add fel a családodat – közöltem, azt remélve, hogy meggyőzhetem az őszinteségemről. – És bízom benne, hogy tudod, ha nem a halhatatlanságról lenne szó, nem akarnám, hogy bármiben is megváltozz.

– Tudom, Sophia – felelte körültekintően. – Bárcsak szolgálhatnék neked válaszokkal. Mindkettőnknek.

– Csak így nem tudom, hogyan lennék képes teljesen átadni magam neked, amikor a közös jövőre való esélyünk egyenlő a nullával.

– Nem kell feltétlenül a legpesszimistábbnak lenned a világon – mondta. – Talán ha lesz egy kis hited, a dolgok kialakulnak.

– *Hogyan?*

– *Hit*, Sophia. Az élet nem mindig ad egyértelmű választ a kérdéseidre. Néha muszáj beérned azokkal a válaszokkal, amiket kapsz.

Bárcsak sejtette volna, hogy pontosan azon igyekeztem. – Köszí, Yoda.

– És tégy úgy most is, amikor ezeket mondom neked.

– Hihetetlen vagy. Tényleg. De akkor mit javasolsz? Költözzek ide, és aztán... mi lesz? Majd készségesen ideadod a járókeretemet, amikor nyolcvanéves leszek? – Ahogy kimondtam e mondatot, a

hangomba egyre mélyebb sértődöttség vegyült, és nyeltem egyet, azt remélve, hogy nem vette észre. – Csak próbálok ésszerűen gondolkodni.

– Az a te bajod. A fejed mindig útban van.

– Ezzel meg mit akarsz mondani?

– Arra kérsz, hogy pusztítsam el egy részemet, ugyanakkor te még arra sem vagy hajlandó, hogy megnyílj előttem. Min tépelődsz te, Sophia? Egész éjszaka hánykolódsz az ágyban, és sosem vagy teljesen jelen, amikor beszélek hozzád. Valami gyötör téged. Lehet, hogy tudok segíteni, ha elmondod, mi az.

Szóra nyitottam az ajkamat, de nem jött ki rajta hang.

– Adj, és kapsz, Sophia. Ennek kölcsönösen kell működnie mindkét irányba.

A kezemet bámultam, és mindennél jobban vágytam arra, bárcsak eltűnhetnék teljesen.

– Hadd mondjak én neked valamit, Missz Logika. Tudom, semmiképp sem maradhatunk együtt, ha meghalsz, de ennyi erővel akár alá is írhatod a halálos ítéletedet, ha fel akarod keresni az ankokat ilyen körülmények között. Nem véletlenül hívják őket az „elementálok kaszásainak”. Ha történne veled valami, képtelen lennék megbocsátani magamnak.

– Én csak azt szerettem volna megtudni, hogy hajlandó lennél-e velem együtt megöregedni, ha a dolgok valaha odáig fajulnának közöttünk.

– Mégis mit gondolsz, miről szól ez az egész? – kérdezte, széttárva a karját. – *Arról, hogy veled akarok élni. De arról is, hogy mennyit jelent, hogy veled lehetek.*

MÁSNAP CHARLESSZAL ÖSSZEBÚJTUNK a hálósobájában, hogy megnézzük a kedvenc filmünket, *A vörös hegedűt*. Charles a párnájára dőlt, behunyta a szemét. Fiatalos arcánál nem láttam mélyebbre – nem láttam benne azt a férfit, aki évszázadok óta életben van.

– Mennyire emlékszel az életedből? – kérdeztem.

– Mennyire emlékszem? – Kinyitotta a szemét, arckifejezése szelíd volt és érdeklődő. – Semennyire. Minden összerosódik, olyannyira, hogy az életem legfőbb eseményeinek körülbelül annyi súlya van, mint annak, hogy bekötöm a cipőfűzőmet. De mindig akad új kaland. Mindig valami új.

– Mint például én?

Magára húzott, s felültem a csípőjére. – Te több vagy, mint pusztán egy kaland, Sophia.

Összekulcsoltam a kezemet a nyaka mögött, és az alkaromon éreztem heves pulzusát. Gyengéden végigpuszilta az államot, miközben ujjai a kulcscsontomon játszadoztak. A várakozástól elakadt a lélegzetem, és a szívem a torkomban dobogott.

A homlokát az enyémhez nyomta, s az arca túl közel került hozzám, hogy a kékeszöld szemén és kusza szempilláin kívül bármi mást lássak belőle. A szívem vadul kalapált a mellkasomban. Hirtelen rájöttem, hogy én tartom vissza a lélegzetemet, és tudatosan kellett rávennem magamat, hogy lassan kifújjam.

– Charles? – suttogtam, s az ajkam az övét súrolta beszéd közben.

A szája az enyémre zárult, én pedig visszacsókoltam, és oly éhesen kóstolgattam őt, ami meghazudtolta nyugodt külsőmet. Megmarkolta a hajamat, és ajkát határozottan az enyémre szorította. Bőrömet hőhullám hevítette, és a vágy úgy áradt szét a testemben, akár a futótűz egy forró coloradói napon, és éppúgy elemésztett, miképp a tűz emészti el az egész erdőt.

Charles kiszabadította a kezét a hajamból, és végigsimította a hátamat, miközben ujjával apró köröket rajzolt a bőrömrre az ingem alatt. A tudatomat elborító ködben lebegve, megpróbáltam navigálni

az érzelmek örvényében, és elcsitítani a kétségeimet, miközben a keze lassan felvándorolt, és a mellemet kezdte simogatni a melltartóm csipkéje alatt. A szöveten keresztül hüvelykujjai súrolták a mellbimbóimat, mire a lélegzetem felgyorsult.

– Sophia – mondta gyengéden, ahogy elhúzódott. – Abba kéne hagynunk.

Am amikor ismét megcsókoltam, nem ellenkezett. A légzésünk epekedő sóhajtozássá változott, a levegő megsűrűsödött körülöttünk, és megtelt szenvedéllyel. Mellkasából morgó hangok szakadtak fel, ahogy a karjaimat köré kulcsoltam. Hanyatt dőltem az ágyon, és magamra húztam, mire a teste egy síkba került az enyémmel, a szája a nyakamra cuppant, és csókokkal hintette tele a mellkasomat egészen odáig, ahol a blúzom mély dekoltázsa véget ért.

A teste a két térdem közé csusszant, és le sem tagadhatta volna érdeklődését, mely a combom belső felének feszült, miközben ajka visszaolvadt az enyémre, keze pedig a csípőmet simogatta, a köldököm felé haladva. Ujjai a farmernadrágom övrészénél matattak, s az alsóneműm alá érve, a bőrömet súrolták, mire kéjesen felsóhajtottam. Megállt, még egyszer megcsókolt szelíden, majd visszahemperedett az ágyra, és elkezdte a mennyezetet bámulni.

A holdvilág besütött az ablakon, és megcsillant a szemfogain. A szívverésem szaporább lett, de a vágyakozás átvette a szokásos félelmem helyét. Nem érdekelték az agyari. Csak meg akartam adni magam a hasamban szétáradó melegségnek.

Felültem, és arcát a két kezembe fogtam; hajtincsei könnyedén szétterültek a párnán. – Nem foghatjuk vissza magunkat örökké.

A filmre mutatott. – Nézd. A kedvenc részed.

– Ennyire zavarnak a fogaid? – Mivel nem válaszolt, felültem a testére, hogy eltakarjam előle a televíziót. Előrehajoltam, hajam a vállamon át a párnára omlott mellette, és egy csókot nyomtam a nyakára, egy másikat pedig az állkapcsára. Kezemet végigfuttattam a vállán, és a fülébe súgtam: – Engem nem zavarnak.

Charles megragadta a csuklómat, és egyetlen sebes mozdulattal a matrachoz szegezett. Nem igazán kellett használnia a testi erejét, hogy ott is tartson – az akció hirtelensége is elegendőnek bizonyult, hogy megdermesszen. Testéből csak úgy áradt a forróság, átmelegítette a combomat, a hasamat és a mellemet. Vanília- és szantálfaillata, valamint közelsége felajzott állapotba gerjesztette a testemet, és a mellbimbóim megkeményedtek a melltartómban. Felsandítottam rá, és nem tudtam, mihez kezdjek az adott szituációban. A teste túlfűtött szenvedélyről árulkodott, tekintete azonban hűvös volt és szigorú.

– Te vagy a legbosszantóbb nőszemély, akivel valaha csak találkoztam – mondta. Az állkapcsában rángatózott egy izom. – Sokkal több önuralmat vársz el tőlem, mint amennyi egy férfinban lehet.

– Én nem önuralmat kérek tőled – jelentettem ki határozottan.

Eleresztette a csuklómat, és lemaszott rólam. – Nem állsz még készen erre.

– De igen.

– Még sosem csináltad – mondta, ahogy az ágy szélére ült, és a szoba szemközti falát bámulta.

Nyeltem egy nagyot, hogy ne érezzem a gombócot a torkomban. – Azt te nem tudhatod.

Megfordult, és felvonta az egyik szemöldökét. – Mondd, hogy nem így van.

Nem álltam a pillantását, és összeszorítottam az ajkamat, mert most az egyszer képtelen voltam hazudni.

– Gondoltam – mondta. – Egy csomó dolgot nem tudok megadni neked, Sophia, de időt, azt igen, hogy megismerd önmagad. Hogy biztos lehess...

– Az vagyok.

– ... a jövőnkben – fejezte be a mondatot.

Mégis hogy lehetne *abban* biztos bármelyikünk? – Nekem nem kell megfogadnod semmit. Megértem, miért nem tudsz... akarsz... megváltozni, és úgy döntöttem, elfogadom.

– Sok mindent eldöntesz.

– Ez meg mit jelentsen?

– Hagyod, hogy a tudatod elnyomja a szíved érzéseit.

– *Mit akarsz?* – kérdeztem, mert immár kudarcot vallottam, ugyanakkor eltökéltem, hogy mindenképp kiismerem. – Velem lenni nem akarsz, de azt sem akarod, hogy elmenjek. Nem akarsz megöregedni mellettem, viszont lefeküdni sem akarsz velem, míg halhatatlan vagy. Mondd, kihagytam valamit?

– Többet kellene elvárnod.

– De te azt sem akarod!

– De, *igenis* akarom. Lehet, hogy én nem tudom megadni neked ezeket a dolgokat, de ezek olyasmik, amiket akarnod kellene. Ezek olyan dolgok, amiket én is akarok – mondta feszült hangon, jól megnyomva a szavakat. – Nem akarlak megbántani.

– Te nem tudsz. A te szemfogaid... szóval, csak egy tiszta vérű cruor változtathat át egy embert, igaz?

Charles felkelt az ágyról. – Nem erről van szó. – Odasétált a hálószoobaablakhoz, majd olyan arccal pillantott vissza, ami maga volt a megvetés márványba faragott képmása. – Sajnálom – mondta nyers éllel a hangjában. – Majd csak túl leszünk ezen. De nem tudom, hogy megadhatom-e neked, amit akarsz.

Aztán visszafordult, és kitekintett, bármi is kötötte le az ablakon túl a figyelmét, én pedig némán figyeltem őt az ágyból, és azon tűnődtem, vajon milyen lehet a világ az ő szemével.

KÉSŐBB, AZ ESTE FOLYAMÁN a szellemhölgy a konyhaablakon át figyelt engem, miközben Charles vacsorát főzött.

Már nem rémültem meg, ha észrevettem. Oly kitartó volt, akár a felkelő nap – bárhova is mentem az elmúlt néhány hónapban, alakja egyre közelebb ért hozzám.

– Nem olyan szörnyű az, hogy halhatatlan vagyok – közölte Charles, oldalra pillantva a grillezett sajtról, amit a tűzhelyen készített. – Mármint úgy értem, rád nézve.

Megdermedtem. A kinyilatkoztatás a semmiből jött, és fogalmam sem volt, hogyan reagáljak rá.

– Nem? – kérdeztem.

Érzéketlenül visszanézett. – Meg tudlak védeni. Ha felfognád, milyen veszélyek...

– Nagyon is felfogom – szakítottam félbe. – És képes leszek megvédeni magam, ha egyszer rájövök, hogyan tudom kiaknázni az ősem képességeit.

– Még mindig haragszol, amiért nem akarom felkeresni az ankoukat – mondta.

– Megvan rá az okod – válaszoltam, bár igaza volt.

– Az ankouknak azzal kéne foglalkozniuk, amiért ide küldték őket – jelentette ki Charles, immár belelovallva magát a vitába, amit én próbáltam nem kiélezni. – Fogalmam sincs, hogy találnak időt az ilyenekre, mikor elvileg az lenne a dolguk, hogy az elhalálozott halhatatlanok lelkét költöztessék át a túlvilágra.

Lelkeket költöztessenek? Hát az ankouk *ezzel* foglalkoztak? A kinyilatkoztatás hallatán szűrő fájdalom állt a mellkasomba, a tüdőm pedig összeszorult. Hirtelen nem kaptam levegőt.

Nem gondoltam, hogy pont ez a bejelentés fogja összezúzni a határozottságomat. Mert azt jelentette, hogy nem vagyok védve Charles világtól, legalábbis semmiképp sem, ha az engem követő kísértetnek bármi köze van az elementálokhoz.

Charles megriadt, amikor megfordult. Eldobta a spatulát, amivel a sajtot grillezte, és magához szorította. – Nem akartalak felbosszantani – mondta.

Megráztam a fejem. – Charles, egy kísértet követ engem.

Átkukucskáltam a válla fölött, ki a konyhaajtó ablakán, mely a hátsó udvarra nyílt. A sötét hajú, fiatal nő most az ablaküveghez nyomta az arcát.

A szeméből ömlött a vér.

.

{tizenhat}

– **KÖVET TÉGED EGY KÍSÉRTET?** – ismételte meg, és a homlokán egyre mélyültek a ráncok. – Miért nem szóltál róla előbb?

Hitetlenül megráztam a fejem. – Nem hittem, hogy olyan nagy jelentősége van.

Felvonta a szemöldökét. Tudom, ez nagyon ostobán hangzott.

– Nézd – folytattam sietve –, az én valóságomban az emberen akár ördögűzést is végrehajtanak, szóval ha olyat látok, amiket mások nem, azt nem feltétlenül fogom nagydobra verni. Nem gondoltam, hogy bármi köze lehet az elementálokhoz.

– Akkor sem mehetünk az ankoukhoz – jelentette ki határozottan.

– Miért nem?

– Először is azért, mert közülük a legsegítőkészebb Brazíliában van, másodsorban pedig nem tartom bölcs gondolatnak, hogy megkeressük őket. Kiszámíthatatlan, hogy mi lenne a reakciójuk.

A vereségérzet mázsás súllyal nehezedett a vállamra. – Akkor hát nem tehetünk semmit?

– Sophia, valamit soha ne felejts el az én világom kapcsán. Verd ki a fejedből, hogy örökké menekülhetsz vagy bujkálhatsz. Bármit is teszel, harcolj! Mindig, mindig harcolj, az utolsó lélegzetedig. Az az egyetlen esélyed a túlélésre.

– Míg meg nem *halok*? Ne légy már ilyen morbid!

– Most nem lehetsz tétlen. A *mortok* nem szórakozásból követnek embereket.

– Mortok?

– Mortuus Phasmatis. Olyan elementálok lelkei, akik véglegesen elpusztultak, de csapdába estek e világ és a túlvilág között. Az Univerzum az ankoukra azt a feladatot testálta, hogy költöztessék át e lelkeket: vagy egy új életbe, vagy a túlvilágra. De ha a lelkek túl sokáig maradnak, képesek embereket is megszállni.

– Komolyan? Charles, *komolyan*? Mi a fenének akarna pont engem?

– Valószínűleg azért, mert neked nincsen aurád. Ezáltal képes vagy erősebben ellenállni annak, hogy megszálljanak, ám ha mégis sikerül nekik, akkor teljesen a birtokukba kerülsz: nemcsak a testedet fogják használni, de a lelkeddel is összeforrnak.

– Hogy vagy képes ezt ilyen nyugodtan ecsetelni? Egyáltalán mit kéne tennem? Tényleg meg tud szállni?

Charles a vállamra rakta a kezét. – Higgadj le. Beszéljük meg. Mikor láttad meg először?

– Ez egy nő, és akkor pillantottam meg először, amikor felébredtem Ivory szobájában, miután megtámadtak a Hús Klubnál. – A szemem tágra nyílt a felismeréstől, és eltakartam a számát. – Ó, a rossebbe. Akkor ide is követett engem, ugye?

– Most mennyire van közel?

Átnéztem a válla felett, és megrendültem. Az arcát még mindig az ablaküveghez nyomta, a szeméből áradó vér szétkenődött az üvegen. Borzongás futott végig rajtam, s féltő volt, hogy nyomban kiürítem a gyomrom tartalmát. Eddig nem féltem tőle ennyire. Talán a tudatlanság tényleg egy áldott állapot.

– Pontosan a konyhaajtónál van, szó szerint hozzápréselődve – nyögtem ki a szavakat elfúló hangon.

– Felhívom Adriant – mondta Charles. – Ő majd tanácsot ad, hogy mit tegyünk. Közben pedig ne menj az ablakok közelébe, és ne nézz a mort szemébe.

Hála a szerencsecsillagaimnak, Charles képes volt megőrizni a nyugalmat, mikor én bepánikoltam, bár ilyen alkalmakkor sokkal jobban szerettem a szokásos zsibbadtságot.

Az egyetlen olyan szoba a házban, melynek nem volt ablaka, a fürdőszoba. Behúzódtam oda, és Charlesszal behozattam az összes mágiával kapcsolatos könyvemet, amim csak volt.

– Szerinted a füstölés segítene? – szoltam ki a folyosóra.

Charles bedugta a fejét a fürdőszobába. – Füstölés?

– Ha tűleveleket égetek és zsályát.

Úgy nézett rám, mintha még egy fejem nőtt volna. – Már ugyan miért segítene az?

– De használhatnánk mentát vagy sót is – ajánlottam aztán.

Charles harsányan felnevetett. – Úgy tudtam, történelem szakra jártál.

– Úgy is van.

– Gondold végig, Sophia.

Á. Értem. A menta és a só a baktériumokat és a kórokozókat pusztítja el. Azokkal az ember megelőzhetné a betegségeket, és kevésbé vált hajlamossá a hallucinálásra.

Számomra rajtam talán, ha beteg lennék, de igazi mortokkal szemben mit sem ért.

Adrian röviddel éjfél előtt érkezett meg. – Alkonyatkor kell végigcsinálnia – mondta Charlesnak. – Ha az éjszaka folyamán akarnád másik helyre költöztetni, valószínűleg hamarabb felkeltenéd a cruorok figyelmét, mintha egyenesen idehívnád az ankoukat.

– Ez aligha nevezhető ideálisnak – válaszolta Charles. A hangjában volt valami, ami elbátortalanított. – Ez teljesen kiszolgáltathatja a tartózkodási helyünket.

Adrian szinte bocsánatkérően ráncolta össze a homlokát. Órákig képes lettem volna elmélázni, hogyan lehet ennek a férfinak az arckifejezésében ennyi árnyalat, vagy hogyan volt képes egy olyan

egyszerű dologgal, mint a homlokráncolás, ilyen sokféle érzelmet megidézni.

– Nincs más módja.

Charles a hajába túrt. – Akkor jobb, ha nekilátunk.

Azzal a zseniális ötlettel álltak elő, hogy csaliként fognak felhasználni az összes, a környéken élő mort számára. Aztán odahívják az ankokat, hogy orvosolják a problémát. A megpróbáltatás okozta nyugtalanságom másodpercről másodpercre egyre nőtt.

Többnyire a fürdőszobában tartózkodtam, de alkalmanként kikukucsáltam, hogy lássam, mi történik. A hátsó ajtó egyre-másra nyílt és csukódott, és képtelen voltam megállni, hogy meg ne adjam magam a kíváncsiságomnak. Ettől persze eszembe jutott, amit Marcus mondott – hogy apámat is a kíváncsisága ölte meg.

Lehetséges, hogy valamiképpen neki is köze volt ehhez a másik világhoz?

Adrian előttünk lépdelt az udvaron, és fakarókból egy kört jelölt ki. Visszament a konyhába egy székért, amit aztán a kör közepére helyezett.

Odahajoltam Charleshoz. – Miért festette a karókat kékre?

– Az egy zöld citromból, tejből és pigmentekből álló keverék, mely egyfajta kék festéket képez. Az a szerepe, hogy úgy nézzen ki, mintha víz lenne.

– A szellemek nem szeretik a vizet?

Charles nem válaszolt a kérdésekre. Egyre inkább úgy éreztem, hogy a gyomorszájamban fellépő feszültségnek Charles viselkedéséhez több köze van, mint bármi olyan ismeretnek, ami miatt félnem kellene.

A fiatal nő szelleme odaballagott Adrian építményéhez, és nyugtalan ábrázat ült ki az arcára. Karját ernyedten lógatta maga mellett. Pillanatokon belül még két kísértet csatlakozott hozzá: egy szőke hajú fiúcska s vele egy rövid, sötétvörös hajú, magas, vékony nő.

– Egynél több van – közöltem idegesen.

Charles a kezét az enyémre kulcsolta, és megszorította.

Néhány pillanattal később Adrian szélharangokat erősített az összes kék karóhoz. Bejött, engem pedig szótlanul kiterelt. Kinyitottam a számat, hogy megkérdézzem, most mi fog történni, de nyersen odasúgta: – Ne beszéljen!

Leültetett a karókkal körbevett székre, és elkezdett körülöttem járkálni, miközben egy pálcát tartott a kezében, amit végighúzott a szélharangokon. Kántálni kezdett valamit olyan nyelven, amit még sosem hallottam. A szívverésem szaporább lett, és nem tudtam eldönteni, hogy attól félek jobban, hogy behunyjam a szememet, vagy attól, hogy nyitva tartsam.

Aztán valami elhomályosította a szellemeket, és fekete szemcsékké robbantak szét, melyek a lábunk elé záporoztak. A maradványaik hamuval borították be a földet, mely csakhamar füstté oszlott, és ellebegett a könnyű szellő hátán.

Ennyi volt?

Kezdttem felkászálódni, de Adrian megrázta a fejét, mintha magával a mozdulattal akart volna megdorgálni a türelmetlenségemért. Megdermedtem, lassan visszaereszkedtem a helyemre. Felém nyújtott egy rózsavízzel teli kelyhet, és felfogtam, hogy arra céloz, igyam meg.

– Most pedig várunk – mondta, azzal besétált, engem pedig otthagyt. Ő és Charles mozdulatlanul figyeltek az ablakból. Azon tűnődtem, vajon az én arcomon is éppúgy látszik-e, hogy félek, ahogy Charlesén az, hogy aggódik.

Hogyan vezethetett *idáig* az életem?

Talán fél lábbal mindig is a természetfeletti világban álltam, de az utóbbi néhány hónapban a dolgok rohamosan megváltoztak. S most itt vagyok, még mélyebbre gázolok a sötétségbe, s tehetetlenül kapaszkodom egy vékony cérnaszálba, ami egy olyan világgal köt össze, melyet még ismerek.

Csak az járt a fejemben, mennyire szeretném elfelejteni ezt az egész természetfölötti bohóckodást.

Az egészet.

EGY ÖRÖKKÉVALÓSÁGNAK TÚNÓ ücsörgéssel később – ami az órák szerint mindössze egyetlen órácska volt – lejárt a sötétségben eltöltendő időm. Adrian kijött, és leplezetlen büszkeséggel elvigyorodott.

– Most jó darabig biztosan nem fogják zargatni. Bemegyünk, és pihenjen le.

Amint beértem, lefeküdtem a hálósobában, de képtelen voltam elaludni, mert a szívem még mindig zakatolt a mellkasomban, Adrian pedig távozott. Túlságosan kimerültem, semhogy érdekelt volna, miért nem magyarázza el senki, mi történt az imént.

Charles odajött, és leült az ágy szélére.

– Jól vagy?

– Azt hiszem, ezek közül ölte meg valamelyik az édesanyámat – mondtam.

– Hogyhogy?

Röviden összefoglaltam neki, hogyan halt meg anyukám. – Mrs. Franklin úgy gondolta, boszorkányság vitte el, mert miután anyu a földre omlott, a testéből füst szállt fel. Éppolyan volt, mint odakint az a füst az előbb.

Charles halálosan komoly arcot öltött. – Megpróbálhatott volna téged a hatalmába keríteni helyette.

– Ó, nem – feleltem meggyőződéssel. – Anyukám nem lehetett megszállva. Mrs. Franklin csak úgy képzelte.

– Az ördögűzés a legjobb módja, hogy a mortokat az otthonodba csábítsd. Lehet, hogy még nem volt megszállva, amikor Mrs.

Franklin odavitte őt, de nem kizárt, hogy történt valami közben, miután elkezdték a szertartást.

Hatalmas gombócot éreztem a torkomban, és nagyot nyeltem. – Hát mindenestre most már nem számít; régen történt.

– Sophia – mondta Charles olyan hangon, amitől sírni lett volna kedvem, mert megrendített a részvéte.

– Ami elmúlt: elmúlt. A múltat nem lehet megváltoztatni – tettem hozzá oly derűsen, ahogy csak tudtam.

Az arcomra erőltetett mosolyt viszont oly természetellenesnek éreztem, hogy nem tudtam, úgy maradjak-e, vagy megpróbáljam valami természetesnek ható módon eltüntetni a képemről. Inkább elfordultam.

{tizenhét}

ÉPPHOGY CSAK ELJÖTT A JANUÁR, már el is múlt. Nem akartam visszamenni dolgozni. Végül talán vissza fogok, de egyelőre egy kis levegőre van szükségem. Az összes újonnan szerzett szabadidőmet azzal töltöttem, hogy az Adriantól kapott könyvekbe merültem, és megpróbáltam még többet megtudni az ösömről és arról, miként tudnám kiaknázni a tehetségét. Muszáj volt megtanulnom, hogy védhetem meg magamat. Charles se lehetett mindig mellettem, hogy oltalmazzon.

Adrian könyvei elenyésző adalékot nyújtottak. A tűzjósásról nyújtott információ – mely szerint tűz segítségével látomások idézhetők elő – hasznos volt, de a könyvek tudati mágiáról szóló része a telepátiáról, a telekinézisről és egyéb olyan dolgokról szóltak, melyek alig, vagy egyáltalán nem voltak hasznomra.

Charlesszal már majdnem hat hónapja voltunk együtt, bár e rövid idő egy egész életnek tűnt. Ezalatt megtudtam néhány fontos dolgot.

Egy: nem akartam, hogy bármi közöm legyen Charles világához.

Kettő: mindent akartam, ami vele kapcsolatos.

És három: a kettő együtt nem megy.

Mintha legalábbis az aktuális stressz nem lenne épp elég, a hangok is felerősödtek. Azt fontolgattam, hogy elmondom Charlesnak. Végül úgyis meg kellett tudnia; mikor, ha nem pont most? De vajon készen álltam-e, hogy beszéljek neki ezekről a dolgokról, akár olyan áron is, hogy elveszítem?

A hálószoobaajtón túl, a folyosón Charles léptei hangzottak fel – a lépések, melyeket a tudatomba véstem, melyeket imádtam a megbízhatóságukért. Tompán visszhangzottak, puffanásuk nem volt fenyegető. Közeledtére a bennem lévő feszültséget feloldotta az öröm, s elfojtottam a mosolyomat.

Időközben éjszakára valahogy egy ágyban kötöttünk ki. Gondolni sem tudtam más férfira, akiben eléggé megbíznék ahhoz, hogy ugyanezt megtegyem vele.

Charles a két kezével egy-egy ajtófélfára támaszkodott, és behajolt a szobába. – Van egy meglepetésem számodra.

Felvontam a szemöldökömet, és követtem, ahogy átvezetett a vendégszobába – abba a helyiségbe, ahol először én is laktam, mikor ideköltöztem hozzá. Már több mint egy hónapja zárva volt.

Kitárta az ajtót, és hátralépett, hogy maga elé engedjen. Balkéz felől az egész falat padlótól a mennyezetig, faltól falig bepolicizta, és telerakta könyvekkel. Az ablak alatt, egy kis íróasztalon gyertyák álldogáltak szétszórva. Megsimogattam az ajtó melletti kétülésszerű plüsskanapét.

– Charles – mondtam a fejemet rázva, miközben elmosolyodtam. – Hihetetlen, hogy ezt mind egyedül csináltad!

Szája sarka mosolyra görbült. – Adrian és anyám is adományoztak könyveket a gyűjteményedbe.

Charles belépett a szobába. – Tetszik?

– Hogy tetszik-e? – kérdeztem, ahogy visszapördültem felé. – Charles, egyenesen *imádom!* – Karomba zártam, s az ajkam az övére tapasztottam. Morogni kezdett a csók ellen, mire elhúzódtam. – Mi baj?

– Elfelejtettem szólni: a szüleim holnap este benéznek vacsorára. Pont azelőtt hívtak, hogy megérkeztél. Remélem, nem bánod.

– Bánom? Persze, hogy nem. Szervezzek közös programot Laurennel?

Összevonta a szemöldökét. – De hisz most szóltam.

– Hogy a tudomásomra hozd, hogy ne legyen itt?

– Dehogy – vágta rá kacagva. – Miről beszélsz? Alig várják, hogy megismerjenek.

– Ó! – nyögtem ki. Belesüppedtem a kétszemélyes kanapéba, Charles pedig mellém ült. – Még sosem találkoztam azelőtt a fiúim szüleivel.

Tulajdonképpen soha nem jutottam annál tovább, hogy néhány hétig itt-ott randizgattam egy sráccal a gimiben, mely nagyjából annyiban ki is merült, hogy a sulifolyosón megfogluk egymás kezét, vagy a helyi koripálya hátsó sarkában csókcsatáztunk.

Charles átölelt. – Nincs miért majréznod.

Pedig volt. Rengeteg félnivalóm volt. Charles szüleivel fogok találkozni – azokkal, akiket meg fogok fosztani tőle, ha valaha tiszta vérű sztrigój lesz belőle, s megöregszik velem.

Lehet, hogy most fontosabb lett volna szólnom Charlesnak a hangokról, mint bármikor? Avagy pont ez volt a lehető legrosszabb időpont, hogy előrukkoljak a titkaimmal? Ha nem mondok neki hamarosan valamit, akkor inkább ne is szóljak egyáltalán?

ELHATÁROZTAM, HOGY RENDBE szedem az alagsort. Hatalmas volt és csupasz – tökéletes helyszín a szertartásokhoz. Az aljzatbeton egyetlen ráncatlan síkban terült el, csak néhány helyen repedt be a falak mentén.

Charles elugrott a barkácsáruházba, hogy festéket vegyen. Amikor visszajött, a két vödört az alsó lépcsőfokra helyezte. – Aranyos vagy, amikor ilyen eltökéltnek látszol.

Aranyos. Ez nem feltétlenül az a szó, amit a nők hallani szeretnek, mindenesetre jobb, mint az *őrült*.

Charles megkezdte a sarkokat a törtfehér festékkel, én pedig lehengereltem a többi felületet. Két órán belül végeztünk a feladattal, köszönhetően Charles hihetetlen tempójának.

Elindultunk a konyhába, hogy tartsunk egy kis szünetet, és a pinceajtót nyitva hagytuk, egy ventilátorral odabent, hogy a levegőáramlás szárítsa a festést. Charles barackos cobblert¹⁰ szervírozott limonádéval, de míg a cobbler meleg és édes volt, a szoba hűvös, és súlyos csend ülte meg.

Az alagsori tevékenységtől ostoba módon azt reméltem, hogy elterelhetem a figyelmemet. A tökéletlenségek elfedése egyáltalán nem tett jót nekem: miközben arra vártunk, hogy száradjon a festék, újra elkezdtek gyötörni a kétségek –eszembe juttatta, hogy Charles szülei vendégségbe jönnek, és azon dilemmámat, hogy meg kellene-e nyílnom, vagy sem. Ugyanakkor volt még egy hatalmas probléma azzal, ha megosztom a titkaimat: miután a szavak elhagyják a számát, már nem szívhatom vissza őket.

Charles oly módon kortyolta a limonádéját, mintha legalábbis egy forgatókönyvet játszana el.

– Valami baj van?

– Nincs – feleltem, miközben egy szelet barackot tologattam a tányéromon.

¹⁰ Tálban sült gyümölcsös pite; a morzsasütihez hasonlóan a gyümölcsöt a tepsi aljára rakják, és könnyű tésztát kanalaznak rá, épp annyit, hogy elfedje, így sütik meg. A kanalazott tészta kis halmokban sül meg. Története az amerikai bevándorlókig nyúlik vissza, akik a hagyományosan kemencében készített pitéket az ún. holland sütőben (cobbler) próbálták elkészíteni, amit korábban hajókon használtak. Előnye, hogy kis mennyiségű liszt felhasználásával nagy mennyiségű desszert előállítható.

Á, dehogy, csak egy rakás fékevesztett, suttogó hang ostromolja az agyamat. Ahogy szokta.

Nemcsak hogy érthetetlenek voltak, egymásba folytak és vadul cikáztak az agyamban, mint mindig – *Tör. Te is. Bel. Nem láttam a. Ssss.* –, de ráadásul most rettegés és harag és egyéb érzelmek kísérték, melyek nem igazán voltak közös nevezőn azzal, amit éreznem kellett volna.

Amikor a festék megszáradt, visszamentem az alagsorba, és egy öntapadós matricát ragasztottam a falra, mely barna fát ábrázolt sárga és almazöld levelekkel, egyik kinyúló ágán pedig madárkalitka lógott, benne egy narancssárga verébbel. A helyiség minden világossága és tágassága ellenére pontosan úgy éreztem magamat, akár egy kalitkába zárt madár. Csapdába ejtett önmagamban az igazság, melyet nem akartam elmondani.

Miután a padlót sötétszürkén hagytuk, a régi, fenti kanapét – melyet alig néhány árnyalat választott el attól, hogy citromszínűvé fakuljon – az alagsori lépcsőtől a fal mellé helyeztük át, ahová a fás matricát ragasztottam. Rádobáltam néhány pipacspiros párnát mindkét oldalára, de még mindig nem voltam elégedett.

Mintha a csinosítgatás valamiféle pótszer lett volna, hogy ne kelljen törődnöm az érzéseimmel. De még ez a felismerés sem gátolt meg; csak még jobban gyűlöltem magam, mert folytattam.

– Nem bánod, ha egyedül fejezem be? – kérdeztem.

Charles gyengéden megcsókolta a halántékomat. – Előkészítem a vacsorát – mondta, és otthagytott a derűs, mégis valamiért barátságatlan helyiségben.

Az alagsor egyik sarkába két széket állítottam, melyeket nárciszsárgára pingáltam, valamint egy kis asztalt, amit pedig avokádózöldre. A kanapé mellé egy krémszínű komódot toltam, mely a nagyapám házából származott, s mely az egyetlen bútordarab volt, amit ki tudtam menteni a tűzből. A komódot amolyan éjjeliszekrénynek szántam, és egy átlátszó vázát helyeztem rá, megtöltöttem üveggyöngyökkel, majd beleszúrtam egy

halványrózsaszín gerberákból, élénkkék hortenziából és neonzöld százszorszépekből álló selyemvirágcsokrot. A virágokat bepermeteztem egy spray-vel, ami beváltotta a hozzá fűzött reményeket, és élénk esőillatot és friss mentaaromát árasztott.

Hátrébb léptem. A világos, tágas helyiség olyan melegséget sugárzott magából, amit én képtelen voltam. Ha azt mondanám, hogy a szoba bármilyen aspektusában engem tükrözött, akkor hazudnék. Ez a szoba, ez a helyiség pusztán a tükörképe volt annak, aki lenni *szerettem volna*. Nem azé, aki voltam.

Lehuppantam a pamlagra, és könnyekre fakadtam. A büntudat állandó ellentétes áramlattal reflektált az érzelmeimre. Miért esett annyira nehezemre elmondani neki az igazságot? A nyomomban járó kísértetről is szóltam neki, és képes volt segíteni. Egy percre sem gondolta, hogy megőrültem. Még ha ezen nem is tud segíteni, akkor sem volt okom rá, hogy ne legyek vele őszinte.

Mélyet sóhajtottam, s a levegőt leszívtam egészen a tüdőm mélyére, aztán elindultam felfelé a lépcsőn. Charles a hálósobában volt, a lemezgyűjteményét lapozgatta. Amikor megálltam az ajtóban, összecsapta a CD-tokot. Minden próbálkozásom ellenére sem tudtam megnyugodni, a lélegzetem szabálytalan volt. – Mondanom kell valamit.

Összeráncolta a homlokát. – Bármit, Sophia.

– Van itt ez a dolog – kezdtem. A hálósobaaajtótól a Charles mellett álló öltözőasztalig hirtelen reménytelenül megnőtt a távolság. – Néha hallok dolgokat: gondolatokat, melyek nem a sajátjaim – hadartam el sietősen.

Charles pislantott, de nem szólt semmit.

– Néhány éve kezdődött egy sziszegő hang formájában, de az utóbbi hat hónapban erősödött. – Még a hangom is remegett. Megpróbáltam nyelni egyet, de a szám túlságosan kiszáradt. El kellett mondanom. Ha emiatt esetleg nem akar velem élni, akkor nem is *kell* együtt lennünk. – Sajnálom. Személyemben egyik sorscsapást

éled át a másik után. Bonyolítom az életedet. Ha azt akarod, hogy elmenjek, elfogadom.

Charles átsietett a szobán, és megfogta a könyökömet. – Nem vagy komplett, ha azt hiszed, hogy azt akarom, hogy elmenj. Ez aggasztott mindvégig?

Megvontam a vállamat, mintha azzal palástolhattam volna a sérelmemet. – Félttem elmondani bárkinek. Akivel eddig őszinte voltam, mind elfordult tőlem.

– Sophia – mondta, és megérintette az arcomat. – Én nem fogok elfordulni az egyetlen embertől, akiben valaha megbíztam, mert őszintén elfogad. A világért sem. Te hozzám tartozol. Az első pillanattól az örökkévalóságig.

– Az örökkévalóságig? – kérdeztem fáradtan.

– Megtaláljuk a módját – ígérte. – Ez csak az egyik akadály a sok közül, amivel szembe fogunk nézni, de túljutunk rajta: ezen és az összes többin is, ami csak az utunkba áll. Bármibe is kerül. Ezt is le tudjuk küzdeni.

– Tudom. Tudom. Bármit is teszel, küzdj – szajkóztam monoton hangon. – De ezzel *most már* jó ideje küzdök. A hangok nem múlnak el.

– Talán nem is kell nekik. Ne felejtse el, hogy te egy lélekelementál leszármazottja vagy. Ha ő telepata volt, akkor lehet, hogy te is az vagy.

Charles nem értette. Összeszorítottam a számat, és megráztam a fejemet.

– Legalább elgondolkodnál rajta? – kérdezte.

Egyszer csak a tüdőmben lévő levegővel együtt kiszakadt belőlem: – Én nem hiszem...

– Jó ötlet. Egy percig se gondolkodj.

Mindeddig azon rágódtam, hogy problémákat okoz majd, ha megnyílok előtte, de valójában a titkok álltak közénk. Minél őszintébb lett hozzám, annál erősebb lett a köztünk lévő kötelék. Most már nekem is muszáj volt megnyílnom előtte.

Leültem az ágy szélére, Charles pedig eléem térdepelt. A kartondoboz, amit az ágy alól húzott elő, kissé beszakadt, ahogy megrántotta. Átnézte a tartalmát, és ráakadt egy nagy, cím nélküli könyvre.

– Ez itt anyám egyik régi naplója. – Fellapozta, ujjait az írás felett futtatta, ajka pedig sebesen mozgott, mígnem elért egy oldalhoz, melynek a fejrészen az a cím állt: „Telepátia”. – Általában megpróbálsz nem figyelni a hangokra, vagy inkább hallgatod őket?

– Elszigetelem őket – feleltem. – Néha a saját gondolataimat sem hallom, annyira hangosak, és mind egyszerre fecsegnek.

A könyvet a doboz tetejére helyezte. – Talán annyira erősen próbálsz elszigetelni a hangokat, hogy a folyamat során a saját gondolataidat is elszigeteled.

Széttártam a kezem. – És mégis mit tegyek?

Charles mellém ült az ágyra, kezét az ölében pihentette. – Anyám mindig azt mondta, „nyitott hozzáállással rengeteg zavaró tényező elsimítható”. Próbálkozz.

Magam alá húztam a lábamat. – *Mit próbáljak?*

– Abbahagyni, hogy küzdesz ellene. Többé ne állj ellen a hangoknak.

– Ha koncentrálok, a hangok csak hangosabbak lesznek. Nem érthetőbbek.

– Ne koncentrálj. *Tárd ki az elmédet.*

Tárjam ki az elmémet? És azt meg ugyan hogy kéne csinálnom?

Leginkább úgy tudtam kiszűrni a hangokat, ha ellazulok, így hát behunytam a szemem, és lelassítottam a lélegzetemet, miközben Charles türelmesen várakozott. Eltelt néhány perc. A csalódottság már majdnem úrrá lett rajtam, amikor valami felcsillant a fejemben.

...segíts valahogyan.

– Ez te voltál? – kérdeztem.

– Mi voltam én?

– A hang.

– Nem. A telepáták csak a saját fajtájukat képesek meghallani. –
De talán segíthet.

Most viszont meg voltam győződve róla, hogy Charles hangja visszhangzik a fejemben. – Mi segíthet?

Charles egy hosszú pillanatig rám meredt, mintha elgondolkodna, majd bólintott egyet némán. – Ez nem telepátia.

– Tudom.

Egy percig reménykedő izgalom rántotta össze a gyomromat a gondolatra, hogy Charles talán segíthet. De akárhogy is lesz, legalább már nem egyedül kellett szembenéznem a dologgal.

A következő harminc percet azzal töltöttük, hogy a képességeteszteltük. Néha több elementál gondolatai úsztak át a tudatomon egyszerre. Legalábbis úgy véltem, elementálok. Végül is egy embert miért érdekelné a szemfoga vagy az átalakulást kísérő fájdalom, vagy az, hogy látszik-e a szárnya napfényben? Ha beazonosítottam Charles hangját, a többi elcsitult. Ha megszakítottam vele a kapcsolatot, az összes hang visszarobbant egy hatalmas katyvaszban.

Charles a mutató- és a hüvelykujjával az orra tövéhez nyúlt. – A többi elementálnak nem nagyon tetszene, hogy beférközzöl a gondolataikba. Talán a cruoroknak először ezért volt oly könnyű befolyással lenni rád, de most már képes vagy gátat vetni a próbálkozásuknak. Ezt el kell mondanunk a szüleimnek.

– Biztos? – kérdeztem. Nem akartam elmondani senkinek, akinek nem feltétlenül szükséges.

– Ha válaszokat akarsz.

Felállt, és elkezdett járkálni a szobában. Rám se nézett, miközben beszélt. Ujját az ajkára szorította, míg a hüvelykujjával a borostáját dörzsölgette. A kezemet tördeltem az ölemben, s valahányszor elhaladt előttem, a gyomrom összerándult. Le s fel járkált. A gondolatai túl sebesen száguldottak, semhogy koncentrálni tudjon rájuk.

Leeresztette a kezét maga mellé. – Ennek valami köze lehet a származásodhoz.

– Én is úgy gondoltam. A hangok egy kis időre eltűntek, miután ittam Adrian véréből. Talán egyfajta gyógymódként szolgált.

– Úgy érted, hogy megszabadultál tőlük?

Üres tekintettel bámultam rá. Hát *persze*, hogy úgy értettem. – Neked van jobb ötleted?

Elernyed, és bizonytalan arckifejezéssel rám nézett. – Vészjelző rendszerként is használhatnád a képességedet. Amivel megvédeheted magad. – A tekintete végigsuhant az arcomon, és kétségtelenül észrevette a szkepticizmusomat, melyet vonásaim valószínűleg hűen tükröztek. Összeráncolta a homlokát. – Mielőtt arról kezdenénk el beszélgetni, hogyan szabadulhatsz meg tőlük, legalább hallgassuk meg, mit mondanak a szüleim.

{tizennyolc}

HÁROMNEGYED HATKOR HANGOK csiklandozták meg a tudatalattimat. Elég hosszan hallgattam őket, hogy megállapítsam a forrásukat, mielőtt megálltam a konyhánál. – Öt perc.

Charles nekidőlt a sütőnek. – Telefonáltak?

– Hallottam őket. Valami olyasmit, hogy kisgyerekként állandóan a hajadba kentek az ételt – ugrattam.

– Nagyon vicces – vágta rá.

Az előszobában várakoztam, amíg megszólalt a csengő. Charles mögém állt, kezét egy konyharuhába törölgette. Aztán a tarka kockás kendőt a farzsebébe gyűrte, és az egyik kezét a vállamra tette.

Hát ez is eljött. A találkozás a szüleivel.

Kisimítottam néhány nem létező gyűrődést a pantallómon, és mélyet sóhajtottam, hogy megnyugodjak, s közben Charles ellépett mellettem, hogy kinyissa az ajtót. A vendégeket apró biccentéssel köszöntöttem. Egyáltalán nem olyanok voltak, mint amire számítottam.

Mr. Liette nem látszott sokkal idősebbnek nálam. Kinézetre talán a húszas évei közepén járhatott. Ugyanolyan mandulaszínű haja és sötét kékeszöld szeme volt, mint a fiának, bár Mr. Liette sápadt volt és halovány – egyáltalán nem hasonlított Charles és Mrs. Liette sugárzón ragyogó bőréhez –, öltözéke pedig sokkal konvencionálisabb, mint a fiáé: zakója alól vörös brokátmellény kandikált ki.

Mrs. Liette nálam fiatalabbnak nézett ki, puha, gesztenyebarna fürtjei csigákban omlottak hólepte vállára. Arca halvány rózsaszínben csillant, szeme pedig élénk smaragdzölden, arcvonásai élesek voltak, a keze apró, az ujjai pedig vékonyak. Levendulaszínű, empire fazonú ruhát viselt, melyet a melle alatt krémszínű velúrszálakból fonott övvel ékesített.

Charles megköszöri a torkát, és rájöttem, hogy túl hosszasan bámultam őket szótlanul.

– Mr. Liette, Mrs. Liette – mondtam. – Nagyon örülök a találkozásnak. – A kezemet Charles anyukája felé nyújtottam, aki elfogadta, és a másik kezét rárakta; bőre sima volt és meleg.

– Én is szívből örülök, kedvesem. Kérlek, szólíts Valeriának. – Valeria meleg hangon beszélt, mely jól illett a mosolyához. A férjére nézett. – Ő itt Henry. Csodálatos dolgokat hallottunk rólad.

Eleresztette a kezemet, s nyomban Henry felé nyújtottam. Az érintése hűvösebb volt, mint Adriané, és eltűnődtem, vajon az összes cruor ilyen hideg, vagy Henry és Adrian kirívó eset.

– Kérem, jöjjenek beljebb. – Oldalra léptem, és a nappali felé intettem.

Charles jól megölelgette az anyukáját. Inkább úgy néztek ki, mintha testvérek lennének, semmint anya és fia. A nő behunyta a szemét, és egy hosszú pillanatig a karjaiban tartotta, mielőtt eleresztette, majd a keze elidőzött fia arcán, miközben szelíd, szerető pillantással méregette, ahogy csak egy anya képes a gyermekét.

– Úgy örülök, hogy eljöttetek – mondta Charles. – Hogy utaztatok?

Henry Charlesra nézett, és a fejével az ajtó felé mutatott. Aztán Valeriára és rám nézett. – Bocsássatok meg nekünk egy pillanatra.

Ez meg mi volt?

Valeria mosolya meg sem rebbent. Miután a férfiak kimentek, Mr. Liette gondolatai visszhangot vertek a tudatomban:... *ha nem veszítettük volna el őket a város szélén.*

A pulzusom szaporább lett, de azért Valeriára mosolyogtam, hátha sikerül leplezni az aggodalmamat. – Felteszek egy kis teavizet.

Kimentem a konyhába, és dobolni kezdtem a gránitpulton, míg a teavíz a kannában forrt. Muszáj volt elfoglalnom magam, hogy ne halljam Liette-ék gondolatait. A hűtőszekrényből kivettem két sárgarépát, egy hagymát, egy szál zellert és egy kis fehérbabot.

Kit vesztettek el a város szélén?

– Hadd segítsek.

Megriadtam. Megfordultam, és Valeria állt az ajtóban.

– Megijesztett – mondtam.

– Minden rendben, kedvesem?

– Azt hiszem, csak egy kicsit ideges vagyok.

– Ne légy. Mit akarsz készíteni?

– Csak egy gyors levest. Vagy legalábbis megpróbálom. Charles sokkal jobban főz nálam.

– Engedj oda. – Valeria beállt mellém, és apró karikákra szeletelte a répákat. – Bármit is raktál a sütőbe, isteni illata van.

– Charles újabb remekműve – válaszoltam, és hirtelen előntött a nyugalom. – Kolibritorta?

Mosolyt erőltetett magára. – A húga kedvence. Friss ananász, banán, fahéj. A tetején pirított pekándióval. Álmodni sem mertem volna, hogy Charles emlékezni fog rá ennyi év után. – Tovább beszélt a tortáról, de nálam megakadt a lemez valami másnál: – Charlesnak van egy húga?

– Ó, kedvesem. – Valeria abbahagyta a szeletelést. – Kérlek, ne is figyelj rám. – Azzal újra elkezdett szeletelni, de egy kicsit lassabban. A felkarikázott répát a késpengével arrébb tolta.

Válaszolni akartam, de mire összeszedtem a bátorságomat, a pillanat elmúlt. Némán felszeleteltük a maradék zöldséget. Bár nem kellett volna, megpróbáltam alkalmazni az átkomat/tehetségemet, hogy további részleteket tudjak meg, de addigra kiverte a fejéből a lányát. Két másik gyermek – fiatal ikrek, egy lány és egy fiú – maradt az előbbi lánytestvér emléke helyén.

Az ajtó nyikorogni kezdett, majd becsukódott, ami felriasztott merengésemből, és a férfiak léptei dobogva közelíteni kezdtek a konyha felé. Úgy éreztem magam, mintha lopáson kaptak volna... ezt az érzést nagyon is jól ismertem, és egy porcikám sem kívánta újra átélni. Muszáj volt kerülnöm a gondolataikat.

– Jó illatok terjengenek idebent – mondta Henry.

Valeria a válla fölött megeresztett egy mosolyt. – Ó, csitt legyen. – Aztán így szólt hozzám: – Van véred a spájzban? Henry természetesen nem ehet levest vagy tortát.

– Charlesnak van még az utolsó vadászatról – feleltem.

Majdnem elfelejtettem, hogy a tiszta vérű földementálok nem ehetnek emberi táplálékot. Mikor megismertem Charlest, azt mondta, azért van szüksége vérre, mert sztrigoj. Valójában azonban azért, mert félig cruor volt. Hosszú pillantást vetettem Charlesra, ahogy a kezembe sepertem a zöldségeket, majd a leveses fazékba potyogtattam őket.

Vajon van még valami, amit nem mondott el nekem? Sosem említette, hogy van egy húga.

Ahogy állatvért töltöttem egy pohárba, megpróbáltam úgy tenni, mintha a vörös folyadék valami más volna. Vénarancsra gondoltam, de ettől inkább csak a narancstól kezdtem viszolyogni, mintsem a forralt vér gondolatával békéltem volna meg.

Egy tálcán mindenkinek az italát a nappaliba vittem. Ahogy Valerianak odaadtam egy csésze teát, Henryre pillantottam. Belekortyolt a vérbe, s a gyomrom felkavarodott. Charles sosem ivott vért a jelenlétemben. A hűtőben tárolt kancsó elviselhető volt, de fogyasztani belőle – az már más.

Henry félrerakta a poharát. – Lazíts egy kicsit, jöjj, ülj le közénk, Sophia.

Már mindenki ült. Én meg csak bámultam. Sietve Charles mellé telepedtem a kanapéra. – Szóval... maguk ketten hogy találkoztak?

Újabb díjnyertes feszültségoldó kérdés a készletemből.

Valeria nyomban belevágott a történetbe. Elmesélte, hogy Boleyn Anna királynő egyik cselédje gyerekeként látta meg a napvilágot 1531-ben, és édesanyjával Anna halála után is a királyi családnál maradtak, I. Erzsébet uralkodása alatt.

– Anyám nem sejtette, hogy apám sztrigoj – mondta Valeria –, de amint tizenéves lettem, elkezdtem alakot váltani. Kérdőre vontuk apámat, aki elmagyarázta, hogy mi vagyok, és hogy ez mivel jár, de megtagadott tőlünk mindennemű támogatást. Még csak felelősséget sem vállalt értem, nehogy rossz fényt vessen rá, az udvari emberre, ha a szolgálókkal keveredik.

– Eleinte képtelen voltam irányítani, ha alakot váltottam. Anyám attól félt, hogy valaki az udvartól rájön, és kivégeztet. Nekem adta azt a kevéske pénzét, amije volt, és kirakott az utcára, miközben a könnyeit törölgette, és próbálta megőrizni a higgadtságát, nehogy valaki megsejtse, mi zajlik velünk. Akkoriban más idők jártak.

A szoba légköre nyomasztóbb lett. Keresztbe raktam a lábamat, és úgy hallgattam, ahogy Valeria elmeséli, hogyan találkozott Henryvel, s a szavai nyomán szinte filmszerűen peregtek le a fejemben a történetek.

AZ 1547-ES TÖRVÉNYEK KIKÖTÖTTÉK azok számára, akik három kerek napig nem találtak munkát, hogy ezután el kell szegődniük az első munkaadóhoz, bármennyi bért is kínált az számukra – akár csupán ételért-italért cserébe. Valeriát azonban senki nem akarta felvenni, mindenki erős férfiakat keresett.

Henry apja volt az, aki – miután meglátta őt a piacon koldulni – végül elvitte a helyi előjáróhoz, és a törvény biztosította jogával élve, két évre a szolgájává fogadta. Már egy éve állt Henry apjának szolgálatában, amikor a férfi rábukkant egy nyakláncra, amit Valeria

dugott el előle – az anyjától örökölt egyetlen emlékre, minden reménysége egyetlen szimbólumára. Henry apja elvette tőle a nyakláncot, fizetség gyanánt a kosztért és a kvártélyért, a lány pedig nem mert vitába szállni vele.

Egyik éjszaka Henry eltűnt, és egy hét is eltelt, mire előkerült. Bekopogtatott Valeria ablakán, és arra kérte, hogy oldjanak kereket együtt.

– Azóta kívánlak, mióta először megpillantottalak. Most már biztos vagyok benne, hogy csak akkor lehet közös életünk, ha itt hagyjuk ezt az egészet.

– Ha elkapnak, egy életre rabszolgává tesznek.

Henry megrázta a fejét. – Megígérem, hogy senki sem fog hozzád érni egy ujjal sem. Most jöjj hát.

Azzal kimászott az ablakon, és olyan messzire szaladtak, amelyen messze csak tudtak – de amelyen lelkiállapotban Valeria volt, észre sem vette, hogy Henrynek egyáltalán nem okoz gondot, hogy felvegye az ő szokatlan tempóját. Abba sem hagyták a rohanást, míg el nem értek egy elhagyatott nádfedeles házikóhoz, ahol meghúzták magukat.

– Ki ne nyisd ezt az ajtót, míg távol vagyok – mondta neki később a fiú.

Egyebet nem is szólt hozzá három napig.

Viszont minden éjjel vadászni ment, és egy apró állattal tért vissza. Némán megnyúzta, megmosta a húsát, és megfőzte Valeriának, hogy egyen. A negyedik éjszaka esett. A tető megereszkedett, férgek s rovarok hullottak alá belőle a döngölt földpadlóra. Bár ágyukat szalmából vetették, mely tetvek és bolhák menedéke volt, egyik sem próbálta megzavarni Valeriát vagy Henryt. Még a patkányok is elkerülték őket.

Miért kellett Henrynek elhagyni az apja mellett megszokott kényelmes életét, *mindezért?*

Aznap éjjel Henry egy élő nyúlal érkezett haza a vadászatból. Leült Valeriával szemben, és mélyen a lány szemébe nézett. Annak

összeszorult a gyomra, és hátradőlt. Henrynek megnyúltak a szemfogai, beleharapott az állatba, és inni kezdett belőle.

Valeriának elakadt a lélegzete.

– Nem én kértem, hogy ez legyenek – mondta halk, rekedtes hangon.

A lány megenyhült. – Tudom.

– És te?

Valeria nyelt egyet, és lesütötte a szemét.

– Láttalak – mondta a fiú –, nem sokkal azután, hogy apám hazahozott téged. Madár voltál, aztán pedig már meztelenül álldogáltál a szolgaszálláson.

A lány az ajkába harapott. – Mégsem szóltál semmit.

– Jobb szeretted volna, ha megteszem?

Henry elmesélte Valeriának, hogy az egyik éjszaka, amikor hazafelé tartott a kocsmából, megharapták, kiszívták a véré, és sorsára hagyták. Érezte, hogy valahol még a környéken ólálkodik a teremője, ám megtalálni nem tudta. Találkozott viszont egy másik cruorral, és kifaggatta őt, amennyire csak tudta, mielőtt visszament Valeriáért.

Az 1600-as évek vége felé értesültek az új természetfeletti törvényről – arról a törvényről, mely megtiltja a fajoknak a keveredést. Ám Valeria már terhes volt Charlesszal, így arra kényszerültek, hogy elbujdossanak. Még manapság is oly messzire elkerülték a társaságot, amennyire csak tudták – legyen az természetfeletti vagy másmilyen –, mert abban reménykedtek, hogy ezzel egy félelem és üldöztetés nélküli életet tudnak biztosítani Charlesnak.

– **AZUTÁN MAGUNKRA MARADTUNK** – mesélte Valeria –, de úgy gondolom, akkor éreztük magunkat legkevésbé egyedül.

– Még mindig nem értem, hogy esett teherbe – mondtam. – Úgy tudtam, a cruoroknak nem lehet gyermeke.

– Nekik nem is – felelte Valeria –, de mivel én sztrigoj vagyok, ez rám nem vonatkozik. Amíg nem váltok alakot, a méhem és a gyermek növekedhet.

– Charles elmagyarázta, hogy a sztrigojok megöregednek, ha nem váltanak alakot, de ez rá nem érvényes.

Valeria összeszorította a száját. – Charles és... – Eltakarta a száját, és csendesen köhintett. – Charles úgy öregedett, ahogy bármelyik normális gyermek... ahogy egy sztrigoj is. Tizenkilenc éves korában jött meg az alakváltó képessége. De már az alakváltás nélkül is megállt az öregedésben. Akkor rádöbrentünk, hogy cruor öröksége mélyebben gyökerezik, mint hittük, a pusztá vérszomjnál mélyebben. Charles sosem lesz tizenkilenc évesnél idősebb.

Tizenkilenc? Márpedig annál idősebbnek nézett ki. A szó szoros értelmében pedig valóban öregebb volt. Nem hagyhattam, hogy felizgasson az információ. Túlságosan öreg volt hozzám, ugyanakkor túlságosan fiatal is... akár így, akár úgy állt a dolog, csak az számított, hogy meg tudjunk együtt öregedni.

– Mi van, ha *képes* lenne megöregedni? – kérdeztem.

Valeria felderült. – Ah, igen! Megkérdezte tőlünk, és mi az áldásunkat adjuk rá. Higgy nekem, a szerelemért bármit.

Már beszélt erről a szüleinek? Képtelen voltam magamban tartani azt az apró reménysugarat, ami felragyogott bennem.

– Úgy hiszem, eleget fecsegtünk – vágott közbe Charles. Hangja metszón csattant, és anélkül folytatta, hogy bárki reagált volna rá. – Sophia egy lélekelementál leszármazottja. Inkább arra kellene koncentrálni most az energiáinkat, hogy erről beszélgessünk.

A témaváltás oly hirtelen történt, hogy még engem is meglepett a kijelentése. Valeria felvonta a szemöldökét, Henry arcán pedig valamiféle érzelm futott át – talán aggodalom?

– Ez igaz? – kérdezte Valeria.

– Igen. – Tétován Charlesra pillantottam. – Hallom mások gondolatait is. Például a magáét és a férjéét is. S, hát ez eléggé kellemetlen.

A nő belekortyolt a teájába, majd félrerakta a csészét. – De csak azért, mert annak gondolod, Sophia.

– Hogy érti?

– Képes vagy az *emberek* gondolataihoz is hozzáférni?

Az ajkamba haraptam, és eltöprengtem. – Nem hiszem.

– Akkor ez *tisztánhallás* – mondta. – Nem annyira furcsa, mint gondolnád. – Az egyik kezét az enyémre tette. – A halandók és halhatatlanok gondolatait más-más birodalomban horgonyozták le, hogy megóvják az elementálokat a halandó telepátáktól. Ugyanakkor – folytatta – a *tisztánhallók*, mint jómagad, képesek ezt áthidalni, hogy hozzáférjenek a halhatatlanok gondolataihoz. Úgy hiszik, ez egy általános képesség a boszorkányoknál és a leszármazottaikban, mivel ők egyszerre természetfelettiék és halandók egyben.

– A hangok egyszer elhallgattak – jegyeztem meg –, miután Charles barátjától cruor vért kaptam, hogy begyógyuljon egy-két sérülésem.

– Mivel az életforrása a szervezetedbe került, ideiglenesen elvont a saját birodalmadtól. A tisztánhallók képtelenek hozzáférni mások gondolatához azokban a birodalmakban, amiket megszállnak, ezért a halhatatlanok gondolatát nem fogod hallani, ha a halhatatlan birodalomban tartózkodsz. – Maga elé meredt, és szelíden elmosolyodott. – Egyszer találkoztam egy hozzád hasonlóval. Nepálban. Bár ő valahányszor cruor vért ivott, képes volt hallani az emberek gondolatait, míg a halhatatlan eszencia ki nem tisztult a szervezetéből. Te is tapasztaltál hasonlót?

Megráztam a fejem. Egyrészt azért, hogy választ adjak a kérdésére, másrészt pedig afelett érzett rémületemben, hogy megtudtam, léteznek még hozzám hasonlók. – Nem hiszem.

– A tehetséged nagyobb hasznodra fog válni abban, hogy megóvjon, mintsem abban, hogy veszélybe sodorjon – jelentette ki Valeria –, mindaddig, míg nem kezdesz félni tőle.

MIUTÁN A KOMOLYABB DOLGOK megvitatásra kerültek, Liette-ék könnyedebb hangulatban évődtek tovább velünk. Mrs. Liette rengeteg kérdést tett fel, de semmi túl személyeset, vagy olyat, amire nehéz lett volna válaszolni. Minden elhangzott szót apró mosollyal az arcán, figyelmesen hallgatott, miközben az orrán keresztül vette a levegőt, s keble minden egyes lélegzettel úgy dagadt ki, mintha már maga a szoba levegője is boldogabbá tenné. Fesztelen volt, és a társaságában úgy tűnt, megáll az idő.

Úgyanakkor Mr. Liette volt az, aki leginkább osztotta az érdeklődésemet. Kiderült, hogy ő határozottan hisz abban a lehetőségben, hogy az ankouk ismerik a kevert fajtájúak számára a gyógymódot. A felesége és Charles össze-összenéztek, mikor hallgatták őt, engem viszont lenyűgözött, ahogy a lehetőségeket olyan információkkal támasztotta alá, melyek látszólag értelmet adtak az egésznek. Teljesen elbűvölt, amikor előhozakodott Nostradamus jóvendöléseivel. Úgy hitte, Nostradamus az Univerzum korai hírnöke volt, és a megcáfolt elméletei is csak arra szolgáltak ékes bizonyítékkal, hogy a jövő nincs kőbe vésve.

Charles csak fújtatott apja nézeteit hallgatván, és esedezve kérte, hogy beszéljen inkább valami másról. – Bármilyen másról – mondta. – Az 51-es körzetről. Arról, hogy Elvis él. A földönkívüliekről. Csak könyörgöm – rimánkodott, miközben az arcát dörzsölgette –, ne beszélj többet Nostradamusról!

Mr. Liette nevetve közelebb hajolt hozzám. – Utálja, amikor ilyen dolgokról mesélek.

Lopva Charlesra pillantottam, és elmosolyodtam. Ő visszamosolygott rám.

A vacsora, a desszert és egy újabb kör tea/vér után Liette-ék összeszedelőzködtek, és elbúcsúztak, aztán eltűntek az éjszakában.

Mivel lefeküdni még túl korai lett volna, Charles és én egy kis enyhülésre vágytunk az energiában tobzódó nappali után, és elindultunk az alagsorba.

Charles lehuppant a pamlagra, és erős, megnyugtató karjába zárt. – Tetszel nekik. Látszott rajtuk...

– Ja...

– Ó, nem. – Charles összeráncolta a homlokát. – Most meg mi van?

– Apukád úgy gondolja, követte őket valaki.

Charles megvakarta a tarkóját. – Odakint említette.

– Te nem aggódsz?

Charles elvigyorodott. – Apám azt hiszi, mindenki őt üldözi.

Charles bekapcsolta a felesleges televíziót, amit korábban hozott le a nap folyamán, én pedig megpróbáltam a képernyőre koncentrálni. A Discovery csatornán valami műsor az emberi klónozásról szólt.

A pokróc alatt összesimultunk, Charles pedig a hajamba túrt. Az egyik reklám alatt a szemembe nézett, és a szívem majd kiugrott a helyéről a pillantása láttán. Az orrát az államhoz simította, ajkát a nyakamhoz nyomta, és mélyet lélegzett.

A televíziókészülék ragyogása megcsillant szemfogain, de ezúttal nem húzódott el. A két kezébe fogta az arcomat, és gyengéden megcsókolt, agyarai pedig az alsó ajkamhoz dörzsölődtek. Összerándultam, részben az idegességtől, részben a fokozódó vágy hatására. Megszakította a csókot, ám az arcát nem húzta el az enyémtől.

– Félsz? – suttogta.

– Nem.

– Biztos?

A szívem egyenetlenül vert, s képtelen voltam a hangomat a bizonyosság leghalványabb árnyalatával megtölteni. – Igen?

Ujjai a combjaimon matattak, aztán közöttük. Megcsókolta a nyakamat, majd ajkát a fülem tövéhez nyomta. – Most már készen állsz?

Igent akartam mondani. Ismerte a titkaimat, és elfogadtam, hogy a „jövőnk” kérdését is napirendre tűzzük majd egy nap. Nem volt okom rá, hogy ellenálljak az iránta érzett intim vágyaimnak. Végül sikerült kipréselnem magamból csendesen: – Azt hiszem.

Visszadőlt a kanapé támlájára, és felkacagott. – Hát persze.

Felültem. – Most mi van? Valami rosszat mondtam?

A tekintetében lobogó tűz helyét halvány szórakozottság váltotta fel. – Nem – felelte. – Túlságosan lekötöttek a gondolataid.

Összeráncoltam a homlokomat.

Charles a karjába zárt, és magához szorított. – Semmi baj – mondta. – Hosszú napunk volt, pihenjünk.

Megfogadtam a tanácsát, de magamban még mindig a homlokomat ráncoltam. Annak reményében, hogy minden gondolatot száműzhetek a fejből, a televízióra koncentráltam.

A műsor témája az emberklónozásról az örökletes rendellenességek összejtekkel való gyógyítására váltott, ami eszembe juttatta, hogy Mrs. Liette-tel a teremtés szabályairól beszélgettünk az ő világukban.

– Azon tűnődöm... – felsandítottam –,... hogy tényleg van egy húgod?

Charles a kezébe ejtette a fejét. – Anya mesélt róla?

A hangja annyira elérzékenyült, hogy gombóc nőtt tőle a torkomban.

– Legalábbis elkezdett – válaszoltam. – Ha nem akarsz beszélni róla...

– Nem bánom. Régen történt, még a háború idején. A Maltorim harcosai a húgom egy barátja révén, akiben megbízott, rájöttek, hogy Kate kevertfajzat. Megkínózták, megpróbálták rávenni, hogy fedje fel a szüleinket, miközben jó néhányszor a halál szélére taszították, majd megvárták, míg felgyógyul, hogy újra kezdhessék. Alig múlt

tizenöt éves, még alakot váltani sem tudott. – A hangja megbicsaklott, berekedt. – Az én hibám, hogy megölték.

– Nem te vagy a felelős.

Lesütötte a szemét. – Ott voltam. A háború idején történt, és akkoriban minden cruortól elvárták, hogy harcoljon. Harcolj, vagy meghalsz. Minden tölem telhetőt megtettem, hogy látszólag eleget tegyek a kötelezettségeimnek anélkül, hogy bárkit bántanék, de a húgom inkább a becsületéhez híven cselekedett, és így végül rájöttek a valódi fajtájára. Nem árulta el nekik a köztünk lévő köteléket, én pedig nem szóltam semmit. Semmit nem tettem, hogy megfélezzem őket.

– Mindkettőtöket megölték volna – mondtam, bár tudtam, hogy ez nem nyújt vigaszt.

– Ha tettem volna valamit, *akármit*, legalább érezte volna, hogy törődöm vele. Amikor otthagyták a holttestét, lopva hazaszállítottam a szüleimhez, hogy méltó temetésben részesítsük. El sem tudom mondani neked azt a büntudatot, azt a bánatot... – Megrázta a fejét, hangja elcsuklott. – Cserbenhagytam.

– Biztos vagyok benne, hogy tudta, hogy szereted – mondtam gyengéden.

Nem válaszolt, én pedig úgy döntöttem, témát váltok. – A többi testvérednek nem esett bántódása?

Charles összevonta a szemöldökét. – A többi testvéremnek?

– Az ikreknek.

– Miféle ikreknek?

Az arckifejezéséből valamiféle választ reméltem, de csak zavarodottságot tükrözött. Elkezdtem a karkötőm gyöngyeit csavargatni. – Biztosan félreértettem.

Charles gondterhelten felsóhajtott. – Nem hiszem, hogy a szüleim újra gyereket akartak volna vállalni a húgommal történetek után, én pedig semmi esetre sem akartam testvéreket. Cserbenhagytam a húgomat. Ezt nem lehet jóvátenni újabb életekkel.

– Őt már nem hozhatjuk vissza – mondtam –, de te még tehetsz *valamit*. Még változtathatunk a dolgokon.

Gúnyosan elfintorodott, de a tekintete elárulta, hogy inkább fájdalmasan érintette a dolog, semmint bosszantotta.

– Valahogy visszavágunk. A kevertfajzatok elleni háború sem tarthat örökké.

– Nem kellett volna belerángatnom ebbe az egészbe. – Az arckifejezése megenyhült, és hangjának éle is tompult. – Ha még egyszer újra végigcsinálhatnám, én biztosan...

– Másképp tennél valamit? Például a húgoddal? – Nem volt szükségem a tisztánhallásra, hogy felmérjem a gondolatait. Attól félt, hogy engem is elragad tőle a világának sötétebbik fele, akárcsak a húgát.

– Én nem megyek sehova – jelentettem ki. – Valamit kitalálunk.

Valamit, igen, de mit?

Fogalmam sem volt.

.

{tizenkilenc}

A LIETTE-ÉK LÁTOGATÁSÁT KÖVETŐEN tisztánhalló képességgemmel megpróbáltam meghatározni Thalia bandájának a tartózkodási helyét. Már kétszer nekiveselkedtem, mert abban reménykedtem, hogy rájuk hangolódhatok, és a gondolataikból megtudhatok bármi használhatót, de mind a két próbálkozásom sikertelen volt.

Charles azt mondta, felesleges aggódnom apjának attól való félelmén, hogy követik őket, de én szerettem volna biztosat tudni. Márpedig ha bárki tud valamit, az csakis Thalia és a kotériája lehetett. Charles állításával ellentétben én meg voltam győződve róla, hogy Thalia nem ártalmatlan. A világról talán többet tudott, mint én, de az emberismerete csapnivaló volt.

Ugyanakkor nemsokára rájöttem, hogy az én megérzésem is cserbenhagyott.

Kikapcsoltam a mobilomat, és leoltottam a lámpákat. Néhány, a helyiségben elszórtan pislákoló gyertya édes dió-és vaníliaillatot árasztott, a lenyugvó nap vörös fénye pedig izzón tűzött be az alagsor ablakain. Leültem a padlóra, a krétaköröm közepére, kiegyenesedtem, és jó néhányszor mélyet lélegeztem. Elképzeltem, ahogy indák kúsznak elő a földből, szelíden átölelnek, s összeköttetést és nyugalmat biztosítanak. Ráálltam a begyakorlott lélegzetvétel ritmusára, mígnem a saját légzésem zaja is elenyészett a fülemben.

A világ elcsendesült körülöttem, a hangok viszont lármásan tovább harsogtak. Az energiámat a tudatalattimra koncentráltam, és magam elé képzeltem egy térképet, mellette egy tálcá rajzszöggel. Ahogy minél mélyebbre süllyedtem a meditálásban, tudatomban egyre erősödött a bizsergető érzés. Addig összpontosítottam a leghangosabb suttogásra, míg a többi el nem halkult. Egyetlen magányos hang maradt: valószínűleg Charlesé. Elég hosszan hallgattam, hogy a hangját mintegy állapotjelzőként tudjam használni, épp ahogy előző nap késő estig gyakoroltam vele és Adriannel. Azután dobtam Charlest, hogy a következő legközelebbi hangra tudjak figyelni.

Legutóbb lefizettem Luciát, hogy a legzsírosabb vadászmezőkre juttasson. Erre visszajövök, és mit találok? Semmit. Az a kapzsi kis...

Elhangoltam, és elkezdtem egy újabb hang után pásztázni, mely, úgy véltem, vagy másfél kilométerrel távolabb esett, mint az előző.

Ugyan, miért kéne azon izgulnom, hogy elrejtőzzek? Ha valaki azt állította, hogy látott, az kapásból beutalta magát a legközelebbi elmeegógyintézetbe.

Újabb sikertelen próbálkozás.

Amikor harmadjára is nekiveselkedtem, egy olyan fiatal nő fájdalma szűrődött a tudatomba, aki először váltott alakot. Hangokat hallani egy dolog, de osztozni az élményben – az már túl sok volt, hogy elviseljem. Gyorsan elhangoltam, és ráálltam egy másikra, mely körülbelül öt kilométerről jelzett be.

A hely közel volt a Basker Streethez. A szívem egyre hevesebben vert, ahogy hallgatóztam.

A tyúk egy vérbankban dolgozik, az isten szerelmére! Mennyei parti.

Nem Thalia az. Nem tudtam rákapcsolódni – vagy egyáltalán lenyomozni, ami azt illeti. Circét dettó. A bennünket környező természetfeletti világ többi része egyáltalán nem gondolt Liette-ékre.

Körülbelül egy órán keresztül pásztáztam még a területet, mielőtt feladtam. Végül lassan kifűjtam a levegőt, és arra összpontosítottam,

hogy kizárjam az összes hangot úgy, ahogy van. Nem volt maradéktalanul biztos módszer. Egyik-másik elementál hangja még így is belehasított néha a gondolataimba, de összességében kezdtem elnyerni az irányítást a képességeim fölött.

A révületben végzett munka kiszívta minden tudati és érzelmi energiámat. Ahogy Palomától tanultam, megittam a vizet, és megettem a sütit, melyeket magam mellé készítettem, hogy visszanyerjem az energiámat.

Majdnem rögtön azután, hogy felkattintottam a lámpákat, Charles megpaskolta a falat az alagsori lépcső aljánál.

Ásítottam egyet, pedig mosolyogni akartam. – Még mindig semmi hír a szüleidről?

– Általában nem hívnak vissza azonnal. Gyere, bújjunk ágyba.

Elindultunk felfelé. Amint becsuktam magam mögött a pinceajtót, egy hang cikázott át a gondolataimon.

Közel van.

Túl közel.

A következő pillanat oly gyorsan játszódott le, hogy nem volt rá lehetőségem, hogy teljesen végigkövessem a támadónk gondolatait. Merről jön? Csak találgatni tudtam.

Charlesra vetette magát, én pedig ösztönösen elé ugrottam. Fájdalom hasított a vállamba. Pillantásom a sötét folyadékba mártott karóra esett, amely a testemből meredt elő. Éles sóhaj visszhangja hallatszott – nemcsak az enyém, a támadómé is.

Két alak cikázott a szobában. Charlesé, ahogy egy másik cruorral küzdött. Ahogy a látásom kezdett elhomályosulni, természetfeletti mozdulataik értelmetlen szintócsákba olvadtak össze. Az agyamban az összes szinapszist¹¹ sűrű köd borította el. A támadó *befolyása*.

¹¹ Sejtek közötti kapcsolódási helyek, amelyeken keresztül az ingerület egyik sejtről a másikra terjed át.

Képtelen voltam küzdeni ellene – képtelen voltam nyitva tartani a szemem.

Elzuhantam – bele a sötétségbe.

.

EGY NYITOTT AJTÓ MÖGÖTT FEHÉR fürdőszobát láttam és az öltözőasztalon egy hajkefét. Az ágyban feküdtem. Bal oldalról a kis ablakon fény szűrődött be, és hosszúkás, sápadt négyszöget rajzolt a paplanra.

Orromat erős fertőtlenítőszer szaga tekerte, és felemeltem a kezemet, hogy kitapintsam a fájdalmat, mely a vállamat gyötörte. Az ujjaim durva, nedves anyagot érintettek meg. Bőrömhöz vértől átázott géz tapadt. Fejemben a tegnap este – tegnap volt egyáltalán? – képei peregtek le újra. Valaki betört az otthonunkba. Valaki megpróbálta megölni Charlest, és valószínűleg sikerült volna neki, ha nem állok az útjába.

Francba! Mi van, ha Marcus volt az? Miért nem hallottam senkit a ház közelében? Túl sötét volt, és csak Charles alakját láttam magam mellett, meg a folyosó árnyai között megmozduló sötétséget.

Ajkam szétvált, szólni próbáltam, de a szám túlságosan ki volt száradva ahhoz, hogy szavakat képezzek.

Megnyaltam az ajkamat, és elszántan újra megpróbáltam. – Charles?

A neve úgy tört fel belőlem, akár egy sóhaj, de alighogy megformáltam a szót rekedt hangomon, ő megjelent az ajtóban, s egy pillanattal később már az ágy mellett állt.

– Hogy érzed magad? – kérdezte. Az elém tároló kába látomás a szemét keretező szempilláit sötétebbnek, a tekintetét rejtélyesebbnek és élénkebbnek mutatta.

– Nem valami jól. – Megrándult az arcom, ahogy a hálóingemet visszaigazítottam a vállamra. – Hogy fest?

– Nem olyan vészes, mint amilyennek látszik.

– A tisztánhallásom semmit nem észlelt. – Megráztam a fejem. – Én hallgatóztam, de...

– Hé – mondta Charles gyengéden –, most ezzel ne foglalkozz. A tehetséged... még nagyon új.

– Mi lett a támadóval? – kérdeztem. Mielőtt válaszolhatott volna, a tisztánhallásom érzékelte a jelenlétét. A gondolatai túl gyorsan szárnyaltak, semhogy rájuk tudtam volna hangolódni. Érzékeltem a belőle áramló dühöt, megbánást és... szeretetet? Villámgyorsan felültem az ágyban, a mellkasom és a torkom riadtan lüktetett. – Még mindig itt van?

– Maradj veszteg. – A tenyerével megérintette az arcomat. – Amit tegnap éjszaka tettél, hogy elém ugrottál... sosem várnám el tőled, hogy ilyet csinálj. Örülök, hogy jobban vagy.

Valami nem stimmelt. Nem volt idő közhelyekre. Megpróbáltam betörni a gondolataiba, de elzárta magát a próbálkozásaim elől. Éreztem, hogy minden egyes szívverésem keményen és jól hallhatóan a mellkasomat püföli.

Feleltem a mutatóujjamat, hogy elhallgattassam őt, és elmélyültem a tisztánhallásomban. Fájdalom zavarta meg a képességemet. Néhány próbálkozás után éppenhogy sikerült érzékelnem, hogy a támadó: nő. Thalia? De hiszen őt kerestem egész este. – Miért van még mindig itt?

Charles a folyosó felé pillantott. Sárga zúzódás éktelenkedett a homlokán, de már lohadt, és bal arccsontja alatt rózsaszín karmolásnyomok dudorodtak ki. A sérüléseinek hamarosan nyoma sem lesz, csak a gyermekkori sebek maradnak hátra.

– Nem tudtam, mi mást tegyek – suttopta.

Kipattantam az ágyból. A fájdalom a vállamból a könyökömig nyilallt, de kényszerítettem magam, hogy talpon maradjak; összeszorítottam a fogamat, és a pinceajtó felé rohantam.

Charles előreszökkent, és megragadta az ép karomat, ahogy az ajtókilincs után nyúltam. – Várj, Sophia. Először beszéljünk.

– Állj arrébb. Azonnal.

Eleresztett, én pedig kinyitottam az ajtót, és elindultam lefelé a lépcsőn. Amikor megláttam a támadómat, a szívem furcsán erős nyomással kezdett kalapálni, és hirtelen sokkhatás kerítette hatalmába a testemet. Nem hittem a szememnek. Ez biztosan csak valami szörnyű tévedés.

A támadó nem lehetett Ivory aki most az alagsorunkban ücsörgött megláncolva.

Ahogy szemét lesütötte, szempillái árnyékot vetettek arcára. A padlót vér pettyezte előtte. Még több száradt azonban az egyik füle mögé, a feje búbján pedig alvadt csomókban ragadt a hajába. Súlyos láncra vert csuklója puffedten türemkedett ki a fém alól.

Charlesra néztem, a rettenet még mélyebbre kúszott a gyomromba, s esdeklőn kérleltem tekintetemmel, hogy igazítsa ki téves feltételezésemet.

– Nem tudtam, mi mást tehetnék – ismételte bocsánatkérő hangon.

Az adrenalin elült, és a fájdalom visszatért, ám ez a kín inkább a szívemet szorongató érzésből fakadt, semmint a vállamon tátongó sebből. *Mi történik?*

Ivory rekedt, könnyektől fulladozó hangja törte meg a csendet. – Sophia?

– Nem – feleltem élesen. Én ezt nem játszom. Képtelen voltam beszélni vele.

Felszaladtam a lépcsőn a konyhába, arra a helyre, ahova minden reggel leültem, és megvártam, míg eloszanak a rémálmaim. Mostanában az összes rémálmomban az ösömet láttam, a bitón lógó teteme kísértetét, de ez a rémálom most sokkalta rosszabb volt.

Ez a rémálom ugyanis a valóság volt.

Reszkető kézzel kihúztam egy széket, lábai megnyikordultak a padlón. Charles feljött, és megtöltött egy teáskannát vízzel.

A kezemet bámultam, de nem igazán láttam. – *Hallottam őt.*

– Ez csak természetes. – Szelíd hangja csillapította szorongásomat.

– De ez azt jelenti... hogy ő... – A fájdalom túl éles volt, hogy a képességemhez folyamodjak. Azt feltételeztem, a támadónk egy cruor, de az nyilvánvalóan nem lehetett. – *Mi ő?*

– Hisz már tudod – felelte Charles, miközben egy bögre kamillateát töltött nekem. – Ő egy földelementál.

– Tudta a franc. – Szavaim vádlón csattantak, és egy részem azon tűnődött, vajon joggal-e. Hogy lehetett cruor? Nagyot sóhajtottam. – Honnan kéne tudnom?

– A Hús Klubban töltött éjszaka után... – A teámat az asztalra rakta, és kinézett az ablakon. Követtem a tekintetét, de az udvar üres volt, a fák csupaszok. – Nem mondta el neked? – Megrázta a fejét. – Azt mondta, mindenről beszámol. Te magad is azt *mondta*, hogy mindent elmondott.

– Én nem úgy értettem – válaszoltam. – Beszért a cruorokról. De arról nem, hogy *ő is* az.

Túlságosan lekötött volna a Charlesszal való kapcsolatom, hogy észrevegyem, mi zajlik körülöttem? Felidéztem minden Charlesszal folytatott beszélgetésemet. Egyikben sem esett szó Ivoryról. Mindig csak azokról beszélgettünk, akiktől félek, nem azokról, akikben megbízom.

Charles rám nézett. – Azelőtt egyszer sem „hallottad” őt?

Lassan körözve dörzsölgetni kezdtem a halántékomat, és próbáltam gondolkozni. – Hónapok óta nem találkoztunk, s csak utána jöttem tisztába a képességemmel. – A fejemet csóváltam. – Biztos vagy benne?

Charles bólintott.

– Akkor ő is kevertfajzat, akárcsak te.

– Nem olyan, mint én, nem – felelte. – Ő ankou mágia segítségével óvja magát a napfénytől.

– Képesek ilyesmivel felruházni?

Megvonta a vállát. – Nagyon úgy tűnik.

A fa konyhaasztal erezetére meredtem, és megpróbáltam értelmezni az egészet. – Miért nem szólt róla nekem?

– Én bíztam benne, hogy megtette. – Charles mélyen a zsebébe dugta a kezét, és olyan pillantással nézett rám, mint aki még tud valamit, de nem akarja elmondani. S mivel ő nem volt biztos benne, hogy el akarja mondani, én meg arról nem voltam meggyőződve, hogy hallani akarom.

– És mi a helyzet az aurájával? – tudakoltam. – Észrevetted volna, ha valami gáz van vele, nem?

– Az auralátás ennél egy kicsit komplikáltabb.

– Valóban? – kérdeztem könnybe lábadó szemmel, miközben a szívem tele volt sértett és szkeptikus érzelmekkel.

Charles nyelt egy nagyot. – Tudod, a dolgok nálam egy kicsit másképp működnek. Nem vagyok tiszta sztrigoj, így nem is vagyok képes ugyanolyan intenzitással használni az erőmet. És a képzettségem is meglehetősen felszínes. Az aurák bonyolultak. A vörös jelenthet életerőt, nyers szenvedélyt vagy dühöt. A narancssárga jelenthet érzékiséget vagy meggondolatlanságot. A zöld gyógyulást vagy irigységet.

– Ő egyszerre volt mindez?

– Többnyire vörös volt, bár mindig egy kissé tompa. Talán az ankou mágia befolyásolta az auráját. – Pillantása a tekintetemet kereste. – Most már világos?

A tenyeremet a szememre szorítottam. Muszáj volt féken tartanom az érzéseimet, ha összefüggéseiben akartam látni az egészet.

– Sajnálom, Charles. Egyszerűen nem értem. Miért próbált rád támadni? Mit fogunk most tenni? – Felálltam, hogy járkálni kezdjek a konyhában, de egy szédítő bűbáj hatására a földre gyökerezett a lábam. A gondolataimban Ivory neve visszhangzott, és visszaereszkedtem a székre. – Nem tudnád törölni a rólunk szóló emlékeit... befolyással, vagy mit tudom én?

Charles mellém térdelt, és megfogta a vállamat. Tudtam, azt akarja, hogy nézzek rá – egyrészt oly módon, hogy kiolvasom a fejében cikázó gondolatokat, másrésztől pedig egyenesen a szemébe,

s hogy megkönnyítse, kissé lehajtotta a fejét, hogy az arca közelebb legyen az enyémhez.

Képtelen voltam ránézni.

– Azt nem tehetjük egy földementállal – mondta.

– Muszáj ezt átgondolnunk. – Eltoltam magamtól. – Muszáj nekem is átgondolnom.

Tekintetemet bocsánatkérően a szemébe mélyesztettem, majd elindultam arra a helyre, ahová mindig a legkomorabb hangulatomban szoktam elvonulni: a fürdőszobába.

Behúztam magam mögött az ajtót, majd hosszasan a tükörbe bámultam. A rám visszameredő nő nem lehettem én. Már csak üres kérge volt önmagának: egy eltévedt gyermek, vagy árnyéka csupán annak, aki lehetett volna. A dühömön át a zokogás megpróbált utat törni magának. Hideg vizet fröcsköltem az arcomba, és megpróbáltam kiegyensúlyozottan lélegezni. Hátradőltem, és a fal mentén lecsúsztam a fürdőszoba padlójára.

Ivory azt képzelte, hogy megóvhat a világtól, ha megöli Charlest? Ha szimplán csak elfelejtett volna bennünket, akkor most Charlesszal nem kéne azon rágódnunk, hogy mi van, ha újra megpróbálja. Biztosan van rá valamilyen módszer, hogy felejtésre bírjuk.

Eszembe jutott Paloma. Azzal biztatott, hogy bármilyen ügyben megkereshetem. A „bármilyen” alatt mit értett? Biztosan nem éjszakai vérszívó teremtményeket. Még csak a hangokról sem szóltam neki. Vajon hiba lenne a tudomására hozni ennek a világnak a létét, különösképpen annak tudatában, hogy hogyan bánnak a cruorok azokkal az emberekkel, akik tudnak róluk?

Hirtelen a hálószobában teremtem, a kezemben telefont tartottam, és csak álomszerűen emlékeztem rá, hogyan jutottam odáig. Az ujjaim bepötyögték a számokat, és a fülemhez szorított készülékben hallottam, hogy a hívott szám kicsöng. Tudatosan kényszerítettem magam, hogy lerakjam a kagylót, de a testem nem engedelmeskedett a parancsnak.

Paloma hangja szűrődött át a hallgatón. – Sophia?

Talán említettem, hogy én keresem? – Igen – nyögtem ki.

– Sophia, minden rendben van?

– Egy kis gondom akadt – feleltem. – Ivoryval.

Szinte hallani véltem, ahogy összeráncolja a homlokát. –
Aggódtam, hogy ez bekövetkezhet. Azonnal átmegyek.

A vonal elnémult.

.

{húsz}

A TÉL HIDEGE BELOPÓZOTT a törött hálószoobaablakon. A hátsó udvaron a kerítés alja rohadni kezdett, a piszkos hó nedvessége pusztította; bőromon nyirkos fagy kúszott fel. A sötétség maga lesz a megváltás a ma napvilágra került dolgokra.

Az ajtón kívül valami összegyűrődött és susogni kezdett. Valahol egy óra ketyegett. Mindeme jelenségek legyűrték az érzéseimet, mégsem számítottak igazán.

Még mindig az ágyon üldögéltem a telefonnal a kezemben, amikor Charles bekísérte Palomát a szobába. Rózsa- és öblítőillatot árasztott, nem tömjént és a forró agyagedényekét. Hosszú, leomló szoknyájának szegélye meg-megvillant a szoba mustársárga fényében. Úgy éreztem magam, mintha benyugtatóztak volna.

Charles visszarakta a telefont a helyére, és egy pokrócot terített a vállamra. Reszkettem, de nem a hidegtől.

Paloma letérdelt, és az arcomat gyengéden a két tenyerébe fogta. Tekintete a szokásosnál fáradtabbnak látszott, az általában ragyogó bőre pedig fakónak és szürkésnek. – Charles elmesélte, mi történt.

– Ivory egy... ő egy...

– Tudom.

– Te tudtad? – Mindenki tudta, csak én nem? Félő volt, hogy valahonnan, a korlátaimon túlról a sértettség és a harag a felszínre tör.

– Az a dolgom, hogy tudjam. – A kezét leeresztette az ölébe, és most először az életben észrevettem a körmeit. Ő mindig annyira összeszedettnek tűnt, oly könnyednek és gondtalannak. De a körmei oly szörnyen le voltak rágva – a szokás hatalmából egy élet aggodalma mutatkozott meg –, hogy kisebesedett, ahol a húsig leharapdálta.

Szorosabbra húztam magamon a takarót, hogy eltakarjam kötött pulóverem vállán a megtépázott, véráztatta szövetet. – Te a Sparrow Barlangját üzemelteted Cripple Creekben. Az a te dolgod.

Paloma az alsó ajkába harapott, és fájdalmas, könnyes pillantást vetett Charles felé.

Charles a karjába zárt. – Paloma felhívott idefelé jövet. Ő is az egy emberöltős boszorkányok közé tartozik, akárcsak te. Az a dolga, hogy biztosítsa, hogy ne történjenek ehhez hasonló dolgok.

Akkor nem végzi valami jól a munkáját, ugye?

A legjobb barátaim nem is voltak a legjobb barátaim. A mentorom több volt, mint a mentorom. Ez nem az a város volt, ahol felnőttem, és ez a ház – e ház, mely valaha egy könyvtár volt – nem más, mint egy üres kéreg, falainak nem sok szerepe volt azon túlmenően, hogy elrejtse a valóságot, melyet jobb lett volna nem is ismerni.

Egy pillanatra eszembe jutott a kinti világ, mely nélkülem haladt tovább – az a világ, melyben nem léteztek elementálok, mert az emberek nem tudtak róluk.

Az arcom megfeszült, és Charlesra néztem. – Paloma is tudott rólam?

Halványan megvonta a vállát; természetesen nem tudta. Nem feltétlenül neki kellett volna szegezniem a kérdést, mivel Paloma is ott állt. Micsoda faragatlanság. Bocsánatkérő pillantást vettem rá, amit esdeklő tekintettel nyomatékosítottam.

Nagyot sóhajtott. – Nem voltam biztos benne. Még ha tudtam volna is, akkor sem állt volna módomban elárulni neked. Egy boszorkánynak magának kell eljutnia a felismerésig. Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy abba az irányba kalauzoljalak. A

nemrégiben tartott szertartásod volt az első alapvető beavatkozásom. A többi már rajtad múlt.

Hirtelen megértettem, miért adott szemvidítófüvet a párlófü helyett. Valószínűleg az a gyógyfű volt a felelős, hogy a tehetségem a felszínre került.

– Ivory is boszorkány? – kérdeztem.

– Lélekelementálnak szánták – közölte Paloma –, ami azt jelenti, hogy tisztának kellett lennie, amikor kiválasztották. Biztosan történt valami, talán akkoriban, amikor átváltoztatták. A legtöbb képessége már elavult. De mivel ő volt az egyik eredeti boszorkány, akit az Univerzum maga választott, neki nem kellett rájönnie semmire. Mindig is tudott mindent. Az ő életében nem volt helyem mentorként.

A szoba lassan újra képbe került: Paloma a sűrű gyöngyfűzött fülbevalójával, Charles farmerban és fekete pólóban, valamint én, megfejthetetlenül, mint mindig.

– Oké – feleltem. – Azt hiszem, értem.

– Igen – mondta Paloma. – De most cselekednünk kell, hogy megóvjunk tőle... – Zaklatottan rám pillantott. –... bár attól tartok, nem fog tetszeni, amit muszáj megtennünk.

PALOMA RAGASZKODOTT HOZZÁ, hogy először egyek, hogy visszanyerjem az energiámat, mielőtt beszélünk. Ennek ellenére az asztalra készített jázminrizshez szinte hozzá sem nyúltam.

Válaszolt ő mindenre tisztességgel, csak éppenséggel nekem egy cseppet sem volt ínyemre, amiket mondott. Azt akarta, hogy én töröljem Ivory emlékeit. A gondolat, hogy esetleg Charles vagy Adrian teszi meg, egyáltalán nem zavart, de most hirtelen az egészet lopásnak éreztem – a hitem teljes elárulásának.

Kétségbeesetten próbáltam elkerülni, hogy ez bekövetkezzen.

Megráztam a fejem. – Az fekete mágia.

És ezen a *rossz* fajta fekete mágiát értettem. Nem azt, amelyiket a legtöbb wicca a fehér mágiában használt *jang* párjának, a *jin*nek ismert. Ennek a mágiának nem az a szerepe, hogy egyensúlyt teremtsen. Nem, ez az a változat volt, amelyre néha úgy hivatkoztak, mint *Ellenséges* Mágiára.

– Nincs más módja – vetette ellen Paloma. – Csak egy lélekelementál képes eltávolítani egy cruorból emlékeket. A képességed a segítségére lesz. Gondold át még egyszer, ha akarod, de ennek *muszáj* megtörténnie. Ha nem törölsz belőle a rólad szóló emlékeket, akkor újra megkereshet téged, vagy akár Charlest is. Sajnálom.

Megsimogatta a hátamat, aztán magamra hagyott a helyiségben.

A fejemet a kezembe tettem, és vakon bámultam a padlóra. Arra számítottam, hogy Charles majd elvégzi a piszkos munkát. A szívem is elszorult a gondolatra: úgy bánok vele, mintha az ő emberisége kevésbé lenne értékes, mint az enyém. Hát mi lett belőlem?

A vallásomra hallgassak, vagy a szívemre? A szándékaim tiszták voltak, és az csak számít valamit, nem igaz? Sokkal gyalázatosabb lenne megölni Ivoryt, mint az emlékeit ellopni, a másik lehetőség pedig egyáltalán nem is volt valódi lehetőség – azt nem tehattük meg, hogy egyszerűen ne foglalkozzunk a dologgal. Ha nem hajtom végre, amit Paloma ajánlott, Ivory újra megtalál, és ránk támad. Nem tudok elrejtőzni valaki elől, aki ennyire jól ismer.

A konyha padlójához súrlódó széklábak szakítottak ki merengésemből. Charles belépett a szobába, és leült mellém a kanapéra. Először nem szólt semmit. Aztán kisvártatva megkérdezte: – Szükséged van valamire?

– Az neked nem tetszene.

A fejét felém fordította; a tekintete üres volt, vérekes szeme fehérje pedig olyan, akár egy térkép. – Most nem is rólam van szó.

– Annyira fáj avállam, hogy majd belehalok. Nem tudnád esetleg a véreddel...?

A szája legörbült, bár inkább csak ernyedten, semmint rosszállón, mindenesetre határozottan bólíntott. Amikor Adrian hónapokkal ezelőtt a vérét adta nekem, az csak azért történt, mert sem Charles, sem Ivory nem állt készen, hogy felfedje előttem valódi természetét. Ugyanakkor úgy gondoltam, ha már mindenképpen muszáj köteléket kialakítanom valakivel, akkor az a személy Charles legyen. Egyszerűen felesleges volt Adrian jövetelére várni, hogy ismét asszisztáljon az eljáráshoz, azonfelül úgy vélekedtem, Charlesszal kevésbé érezném tolakodónak, ha át kellene élnem az emlékeit, mint Adriannel.

Charles kiséperte a hajamat az arcomból, és ajkát a homlokomhoz nyomta. Arrébb húzódott, és éles fogával feltépte csuklóját, hogy a friss sebből szabadon szivárogon a vér. Aztán a számhoz tartotta, és a gyomrom felkavarodott, ahogy az első csepp vér a nyelvemhez ért, mindazonáltal addig szívtam a sebet, míg a gyomrom is megnyugodott. Charles vérét nem éreztem hűvösnek, mint Adrianét, de éppoly sűrű fémes és édes volt.

Hirtelen megrohantak az érzései – düh, odaadás, félelem, aggodás. Hamarosan már szinte alig tudtam megkülönböztetni az ő érzéseit a sajátjaimtól. Talán Charlesszal más élmény várt rám. Vajon az érzelmi válsága terhét kell majd átélnem a múltbéli emlékképei helyett? Miközben még mindig ittam, felsandítottam rá, de a tekintete kifejezéstelen maradt.

Mikor a vér elkezdett hatni, eleresztettem a karját. A fájdalom lassan alábbhagyott, és a gyógyulást jelző, gyenge bizsergés vette át a helyét. Eltávolítottam a gézkötést és a pólyát, és fintorogva szemléltem a gyógyuló sebet.

Felpillantottam Charlesra, és a pulóverem ujjával megtöröltem a számát. – Jól vagy?

Aggódó tekintete ellentmondott a mosolyának. – Abbahagyta, mielőtt fájdalmassá vált volna. Te hogy érzed magad?

– Még gondolkodnom kell rajta.

Paloma átjött hozzánk a nappaliba, és az ölembe helyezett egy könyvet: *Ignisvisum*. Szó szerinti latin fordítása az volt, hogy „Tüzlátomás”, ám az alcíme úgy szólt: *Jóslás a tűzből*. Paloma már elmesélte a részleteket, de ahogy belelapoztam, az olvasottak meggyőztek róla, hogy ez egy igazi rémálom.

Mégis hogyan kellett volna elég hosszan koncentrálnom ahhoz, hogy a saját rituálémat írjam meg? Maga az *ignisvisum* nem volt rossz, de mint módszert emléklopásra használni, igen.

A szöveg összefolyt az oldalakon. Leírtam bizonyos dolgokat, majd áthúztam őket, és újrakezdtam az egészet. A tizedik vagy tizenegyedik próbálkozásomra valami bekattant. A szavak hirtelen a papírra röppentek.

Paloma kibámult az ablakon, és időnként a válla fölött hátranézett. Charles felállt, és céltalanul sétálni kezdett odakint. A fejét is ki akarta szellőztetni. Megszakítottam a kapcsolatot a gondolataival, és megpróbáltam a sajátomra koncentrálni.

A döntés nem volt lehetetlen. Mi más választásom volt? Az egyetlen esélyünk a fekete mágia alkalmazása volt. Ám még akkor sem lehettem biztos benne, hogy a technika beválik.

Charles épp akkor ért vissza, amikor befejeztem a jegyzetelést. Becsuktam a jegyzetfüzetemet, és felálltam.

– Muszáj megtennem. – Hangom acélos éle idegennek tetszett az én számból.

Charles felsóhajtott, és csendesen bezárta a bejárati ajtót. – Nem akartam, hogy kényszernek érezd.

Paloma rám nézett, megfogta mindkét kezem, és gyengéden megszorította. Arcán bánatos mosoly suhant át.

Leszállt az éj. Charles felhívta Adriant, beszámolt neki mindenről, és megkérte, hogy jöjjön át, amilyen hamar csak tud. Szükségünk volt rá, hogy elköltöztessük Ivoryt a rituálé után – vissza oda, ahol azelőtt lakott, mielőtt Coloradóba jött. Talán ha Bostonban lesz újra, és semmiféle emléke nem lesz rólam, oka sem lesz visszatérni ide.

De vajon nem lesz összezavarodva? Nem fogja úgy érezni, hogy megőrült? Elhessegettem a lassanként rám telepedő büntudatot, és a figyelmemet az egyetlen lehetséges megoldásnak szenteltem.

Paloma felállított egy kis oltárt az alagsorban, miközben én keresztbe font karral csak álltam, és Ivoryt bámultam. A padlón ült, a falhoz láncolva és nekidőlve. Tekintetét egyfolytában lesütve tartotta, még véletlenül sem pillantott fel rám, de a szeméből vér csordogált le az arcán.

– Hogy tehetted? – Alig bírtam kinyögni a szavakat a torkomat fojtogató érzéstől.

– Te ezt nem értheted – suttogta Ivory.

– Akkor magyarázd el nekem.

Ivory kinyitotta a száját, de nyomban be is zárta, és megrázta a fejét. – Nem... képtelen vagyok.

A fejemet csóválva elfordultam. Megpróbálta használni a befolyását fölöttem – a meleg energialöket, melyet felém küldött, gyenge volt és dühös –, én pedig blokkoltam a kísérletet.

– Senki sem képes úgy megvédeni, ahogy én – mondta.

– Ne gyere nekem ezzel a baromsággal.

– Sajnálom, Sophia. Nem állt szándékomban...

– Sajnálod? Még hogy *sajnálod*, basszus? – Megperdültem, kipislogtam a szememből a könnyeket, aztán átviharoztam a helyiségen, felkaptam egy tekercs szigetelőszalagot a szerszámos szekrényből, és visszamentem, hogy beragasszam a száját.

Paloma felállt, és kezét a karomra rakta. Remegtem.

– Muszáj megőrizned a nyugalmaidat – mondta.

Összeszorítottam a számat, és kinéztem a keskeny pinceablakon, hogy megpróbáljam összeszedni magam. De csak a pókhálót láttam az ablaktáblák között és a port, meg a rozsdás fémtokról málló festéket. A párkányon döglött legyek heverték. Odakinn szürkesség honolt – a cédrusok kérge, porladó madáritató, az ólomszínű égbolt.

Charles leült az egyik átfestett székre, és az öklét a szájához tartotta.

Paloma odabólintott neki, majd megfogta a kezemet. – Gyere, ülj az oltárhoz.

A szememet könnyek homályosították el, de sikerült visszanyerni a higgadtságomat. Megkeményítettem a szívemet, és elhárítottam Ivory összes további befolyásolási kísérletét. Jelenleg egyébként sem voltak értelmes gondolatai – csak kétségbeesett, zavaros gondolatfoslányai.

El kellett altatnom. Paloma átnyújtott egy kőmozsarat, mely tele volt csukókával¹² és beléndekkel¹³. A kezemet annyira elzsibbasztotta az adrenalin, hogy majdnem elejtettem az edényt. Remegő kézzel összezúztam a gyógynövényeket a mozsártörő segítségével. A teában feloldott keverék ugyan kiütött volna bárkit, de kizártnak tartottam, hogy Ivory önszántából megitta volna, amit készítettünk neki.

¹² Eredetileg Észak-Amerikában őshonos növény, melyet mára Európában is termesztenek, de a világ többi részén is elterjedt. Erőteljes gyógynövény; nyugtató, ideg- és rángáscsillapító. Leforrázott, szárított leveléből napi max. 3 csészényi nyugtató hatású. Tinktúrája nagy mennyiségben zavarodottságot, szédülést, rángógörcsöt okozhat.

¹³ A burgonyafélék családjának egyik nemzetsége, tíz faja létezik. 30-100 cm-re megnövő egy- vagy kétéves, lágy szárú növény, általában mérgező. Bolyhos szőröket visel, ami kellemetlen szagot áraszt. Májustól augusztusig virágzik. Egész Európában előfordul, főleg parlagokon, szántókon, de a fokozott gyomirtóhasználat miatt erősen megritkult. Az átható szagú, frissen és szárítva is mérgező növény gyógyászati hatóanyagait a leveléből vonják ki.

– Ne haragudj – mondtam, mielőtt a tenyeremből a szemébe szórtam a port. Először égetni fogja, végül a retináján keresztül felszívódva, bekerül a véráramba.

Elhajoltam, ahogy rángatni kezdte a láncait. Ahogy a csuklójával a béklyót rázta, bőrfelületének érintetlen részei füstölni kezdtek. Véres húsa gennyedzett, mire Ivory szemfogai megnyúltak, és átszakították a szigetelőszalagot.

Az arca felpuffadt, és ahogy a szalagot a padlóra köpte, jelentős mennyiségű nyál távozott a szájából.

A mozdulatai gyengültek, s még mielőtt bármit szólhatott volna, a szemhéja elernyed, majd lecsukódott. Teste petyhüdtlen roskadt össze a láncok közepette.

Charlesra pillantottam. – Képes lett volna eltépni a láncot?

Megrázta a fejét. – Ezüsből van.

Ez megmagyarázta, miért égette meg a húsát. Kezdetben azt hittem, azokat a sebeket valami más okozta, de most, hogy megtudtam, miféle szerzet, az oka nyilvánvaló volt.

A tekintetem végigpásztázta a helyiséget, s a szorongásom egyre nőtt. Világos volt, vidám színekkel díszes, a falhoz pedig lánc volt erősítve. Egy sötét hajú lány ernyedte teste lógott a béklyóin, az ezüst a húsába vájt, és harmadfokú égési sérüléseket perzselt a csuklójára.

Nem, a szoba nem éppen a szándékaim szerint funkcionált. Talán én magam hoztam bele a negatív energiát.

Paloma adott egy bodzából készült kenőcsöt, hogy kenjem Ivory szemére, és sürgetett, hogy folytassam végre a rituálét. Ez teljesen új terület volt számomra. Mi van, ha az *ignisvisum* nem váltja be a hozzá fűzött reményeket? Nem volt B-tervünk.

A magabiztosságom kezdett elhagyni. – Mindenki azt fogja kérdezgetni, hogy hová tűnt.

– Kétlem, hogy bárki meg fog lepődni – felelte Charles –, annak tükrében, ahogy él.

– Itt maradsz velem? – kérdeztem alig hallható suttogással.

Bólintott.

Paloma velem tartott a nyitó rítus során, hogy felrajzoljuk a kört, és segédkezzen egy óvó varázslat foganatosításában.

Ahogy az oltár elé térdeltünk, egy elektromos gömb izzott fel körülöttünk. Paloma megtöltötte a jövőndőlátó tálat uszadékfa forgáccsal.

– Csak te fogod látni a képeket – közölte Paloma –, és csak te leszel képes hallani a gondolatait.

Nyeltem egyet és bólintottam, aztán egy meggyújtott gyufaszálat a jövőndőlátó tába dobtam, melyben a fa lángra kapott, és melegét az orromon és az arcomon éreztem. Raktam bele egy fahéjrudat, hogy segítsen a szellemlátásban, és egy kis kendő segítségével akácolajat kentem a homlokomra, hogy erősítsem a hatását.

Egészen addig a pillanatig letagadhattam volna a valóságot. De immár el kellett fogadnom, amibe belefogtam.

– Lobogó tűz, táncot ropj, segíts titkot látnom most. Rejtett szemem nyisd hát fel, s látnok leszek fényeddel.

Csendesen mormolva mantráztam a szavakat, s a szemhéjam egyre nehezült, ahogy a tűzbe bámultam.

Képek jelentek meg Ivory elméjéből, melyek délibáb módjára remegtek a parazsak fölött vibráló levegőben, tisztánhallásom pedig magába szívta az összes gondolatát és minden emlékét és érzését, melyet valaha megtapasztalt.

A szívem összeszorult, ahogy a körünket övező levegő fekete köddel és holtak szellemeivel telt meg, akik Ivory emléklenyomataiban megelevenedtek, és kétségbeesve próbálták áttörni védelmező korlátunkat. Vajon mennyit csábítottunk át a túlvilágról? S hányan lehettek közülük mortok – olyan elementálok, kik sosem tudtak eltávozni?

A kántálásra koncentráltam, mely fennhangon vált ki a tűz ropogásából és a kísértetek nyögéséből, miközben a jövőndőlátó tában felvillanó képeket figyeltem. Tompa fájdalom feszült a mellkasomnak, ahogy gondolataiból több évszázad milliányi szava hömpölygött felém.

Megtaláltam. Ott volt Ivory – bár ő Sarah-ként gondol magára. Ez nem Colorado. Ez nem az a világ, amelyben én felnőttem. Ivory száraz tűzifát és gyújtóst keres – bármit, amiből tüzet csíholhat, hogy felmelegítse apró kis otthonát.

Néhány méterre tőle az erdőben egy nő egy fának dőlve üldögél. Hosszú, szőke fürtök takarják arcát, fehér főkötője gyűrötten és piszkosan ül a fején.

Ez maga Ivory élete, *mielőtt* még átváltoztatták, nem csupán a rólam szóló emlékei. A varázslattal én nem ezt idéztem meg, ám ha most kihátrálok, elveszítem az egyetlen esélyemet, hogy válaszokat kaphassak.

Vártam még egy darabig, hogy előrepörgessem az emlékeket, és az *ignisvisum*mal átléptessem ezeket a pillanatokat, hogy a rólam szóló emlékekhez érjek – azokhoz az emlékekhez, melyeket látnom kellett.

Próbálkozásom ellenére a képek tovább peregtek. A fának dőlő nő megfordul, a hold megcsillan könnyáztatta arcán. Őt és engem akár nővéreknek is nézhetnének. Majdnem visszavonulót fűjtam, mert elhatároztam, hogy nem lopok olyan emlékeket, melyeknek nincs köze hozzám, de képtelen voltam levenni a szemem erről a nőről. A szívem mélyén már akkor tudtam, ki ő, *mielőtt* Ivory egyáltalán a nevén szólította.

– Elizabeth? – kérdezte Ivory.

El kellett volna fordulnom, de talán ez volt az egyetlen esélyem, hogy rájöjjek, mi történt Elizabeth tetemével... s az egyedüli esélyem, hogy tökéletes irányítást szerezzek a tisztánhallásom fölött, s hogy megtaláljam a módját, miként védhetem meg magamat és azokat, akiket szeretek, az elementálok világának sötétségétől.

Gyakran hallani, hogy az embert a tapasztalatai teszik azzá, aki. De ahogy az *ignisvisum* tálba meredtem, és tisztánhallásommal Ivoryt figyeltem, hamar rájöttem, hogy egy másik ember emlékei voltak azok, melyek örökké újra fogják formálni azt, aki leszek.

{huszonegy}

IVORY EMLÉKEI

Salem, Massachusetts kolónia, 1692

AZ ÉGBOLT INDIGÓKÉKRŐL SÖTÉT ametiszt árnyalatúvá változott. A megmaradt napos foltok az arany melegét kölcsönözték a szépiaszínű tisztásnak. Ivory megtorpant, majd közelebb lépett, de Elizabeth nem mozdult a fa elől.

Arcát a kezébe temette. – Kérlek, menj tovább.

Ivory lerakta az elhullott juharfát, melyet az erdőben gyűjtött, és odasietett Elizabethhez. – Mondd, mi bánt?

– Menj. – Hangja suttogássá halkult. – Valami gonosz közeleg.

Az Elizabeth tekintetében ülő szomorúság láttán – mely oly gyönyörű volt, hogy Ivory szíve belesajdult – a gyomra idegesen megrándult. Ivory féken tartotta az árulkodó érzést.

– Ne hagyd, hogy a városi pletyka megrémítsen – mondta. – Az mind csak mesebeszéd.

Elizabeth alig láthatóan megborzongott. – Hallok bizonyos dolgokat. Észre fogják venni, és megölnék érte.

Ivory visszapillantott a falu irányába. – Nem hagyjuk, hogy megtörténjen, érted? Mondd...

Energia cikázott át a vénáin. Talpra szökkent, és a fejét tekergetve, minden irányba fürkészni kezdett a forrása után, miközben az ég és az erdő zümmögve megbolydult körülötte. A fák között olyan suttogás hallatszott, amely mintha megannyi disszonáns hangból tevődött volna össze: – A lélek szíve.

Ivory térdre vetette magát Elizabeth előtt, és a vállára tette a kezét.
– Te is...

Elizabeth behunyta a szemét. – Hallottam.

Ivory úgy markolta Elizabeth vállát, hogy a körme a másik ruhájának hosszú ujjába vájt. – Elmegyünk... elutazunk valami biztonságos helyre, és megpróbáljuk megérteni ezt az egészet.

– Nem tehetem – csattant Elizabeth hangja. – A babámat nem hagyhatom itt.

– Badarság. Muszáj.

Elizabeth felállt, és lerázta a port a szoknyájáról. – Nem fogom.

– Sajnálom – mondta Ivory lenyugtatva a hangját. Elizabethtől eltérően neki nem volt férje vagy gyermeke. Még mindig az anyjával, az apjával és a húgával lakott. Milyen könnyű is lenne elfeledni az összes köteléket, mely a fehérnépet a faluhoz köti. – Akkor folytatjuk, míg meg nem nő.

A páros nemsokára megtudta, hogy az Univerzum arra a szerepre választotta ki őket, hogy visszaállítsák az egyensúlyt a földön. Elméjük már a gondolatra is berzenkedett volna, ha szíven nem találja őket az Univerzum hangjának tisztasága.

S mivel így alakultak a dolgok, az elkövetkező esték egynémelyikén elillantak a rengetegbe, hogy az Univerzum irányításával olyan szertartásokat végezzenek, melyek segítenek békét varázsolni a világra. Idővel a képességeik megerősödtek, és az Univerzum megígérte nekik, hogy nemsokára felfedi a valódi feladatukat is. Egyébiránt Elizabethben és Ivoryban nem volt semmi közös: Elizabeth egy szabó felesége volt, Ivory pedig hajadon, aki szinte már túl idős is ahhoz, hogy megakadjon rajta egy kérő szeme.

Ugyanakkor egyik délután Elizabeth egy mélyebb összefüggésről számolt be Ivorynak: rengeteg ismeretlen hang átkáról, és nem csak az Univerzuméről.

Egymás mellett üldögéltek egy kiszáradt folyómeder közelében, és Ivory ruhájának az anyaga hozzádörzsölődött Elizabeth szoknyájához. Ivory nyelt egyet, hogy szapora lélegzetét kiegyensúlyozza.

– Biztos vagyok benne, hogy időben értelmet nyer az egész – jegyezte meg Ivory.

Elizabeth ránézett. – Ilyenkor érzem azt, Sarah, hogy te vagy az egyetlen lélek az egész világon, aki megért.

Ivory Elizabeth tekintetét fürkészte. A szíve meglódult, s még mielőtt képes lett volna visszafogni magát, hirtelen ihlettől vezérelve, az ajkát Elizabethére nyomta. Ivory sietve felegyenesedett, az arca és a füle szinte lángolt, de amikor végre lopva oda mert pillantani, észrevette, hogy Elizabeth a gallérjától felfelé elpirul, és ajka apró, elégedett mosolyra húzódik.

A közeli településeken az asszonyokat az ilyesmiért elevenen elégették. Ám Ivorynak esze ágában sem volt lemondani a reményről, melyet Elizabeth társaságában lelt.

Egyszer kora este, amikor a városiak többsége még a dolga után járt, Ivory kinyitotta az ablakot, és segített Elizabethnek bemászni a szobába. Összebújtak a takarók alatt, csupán az alsóneműjüket viselték, úgy feküdtek egymással szemben egy kis gyerekágyban.

Ivory Elizabeth füle mögé tűrt egy tincset. – Elmegyünk innen – suttogetta –, ígérem. Amint a gyermeked elég nagy lesz, alkalmas lesz az idő a távozásra.

A hajópadló megnyikordult, és Elizabeth megmerevedett Ivory karjában. Ivory magukra rántotta a pokrócot. Az édesanyja belépett, és elakadt a lélegzete, aztán elfordult, és eltakarta a szemét, míg Elizabeth gyorsan magára kapkodta a ruháit, és könnyek között kimenekült a házból.

– Te nem az én gyermekem vagy! – mondta Ivory anyja undortól csöpögő hangon. Sűrű szempillájú, szürke szeme összeszűkül, kezét öklöbe szorítva csípőre tette. – A halálotat fogják emlegetni azért, amit tettél. Verd ki őt a fejedből. Hallgass rám, gyermek, vagy egy hurkot találsz a nyakadban, ha ezen az úton jársz tovább. Isten legyen könyörületes hozzád, és tisztítsa meg a megfeketedett lelkedet.

Ivory húga, Anne jelent meg az ajtóban, de nyomban sarkon fordult, és kiviharzott a házból, tűzvörös haja csak úgy lobogott mögötte, ahogy a bíborszínű, lenyugvó nap fénye rávetült. Ivory gyorsan begombolta ruhája fűzőrészét, és utána iramodott. Ha Anne egy árva szót szól arról, amit látott...

Ivory nem hagyhatta, hogy ez megtörténjen. Kirohant az udvarra, hogy a vizlató pillantások elől megóvjá Elizabetht.

Az udvar túloldalán egy asszony elejtette a vizesvödröt, egy férfi pedig megrántotta a lova kantárát, hogy megállítsa a kordéját. Még a közeli kovács is abbahagyta a kalapálást, és a hirtelen támadt csendben csak a tűz és a forró fém szaga érződött.

Másodperceken belül még több nézelődő verődött össze, mintha a hirtelen felfordulás odavonzotta volna őket. Ivory tekintete végigszántott a városiakon, akik közül volt, aki csak a száját tátotta, míg mások egymás között sugdolóztak. Végignézett saját zilált megjelenésén, majd Elizabethre pillantott, aki oly sietve öltözött fel, hogy a főkötője félrecsúszott, a köténye pedig meglazult.

Ivory és Elizabeth mozdulatlanul álldogált, akár valami döbbszélkép a település közepén. Anne felszegte az állát, és fölényesen elmosolyodott. A kavics megcsikordult kockaorru cipője alatt, ahogy az összegyűlt városiak felé fordult.

– Boszorkány! – harsogta, ahogy Elizabeth felé bökött. – Megbabonázta a nővéremet! Az ördöggel cimborál!

Ivory az arcokat fürkészte a tömegben, hátha lát legalább egyetlen barátságos ábrázatot – *legalább egyvalaki legyen, aki kétségbe vonja ezt a vádaskodást.*

Ám ahogy tekintete egyik kérlelhetetlen arcra a másikra siklott, a reménye szertefoszlott.

.

MÁSNAP HAJNALBAN IVORY a törvényszéken találta magát, melyet tengernyi izgatott városlakó lepett el. Megtorpant az intézményt ölelő, alacsony téglafal előtt, de az anyja áttuszkolta, és a fülébe súgta, hogy ez egy életre jó lecke lesz, ha részt vesz benne.

Miután bejutott, és helyet foglalt, Ivory megpillantotta Elizabeth férjét, aki a tárgyalóterem viharvert padján ült. Mellette Elizabeth tizennégy hónapos gyereke üldögélt, és karjával átölelte apja hasát.

Aztán John Thornhart előljáró lépett be a terembe: hosszú, ősz haja merev volt és ritkult, keskeny sasorra gödrös álla felé horgadt. A tömeg elnémult, semmi egyéb nem hallatszott, csak a recsegő padosorok és a papírzörgés.

– Vezessék elő a vádlottat! – Öblös hangja hallatán a hideg futkosott Ivory hátán.

Két férfi kísérté Elizabetht a tárgyalóterembe, aztán leparancsolták egy székre. Ivory kócos hajától mezítelen, piszkos lábáig végigmérte szerelme testét, és a harag fojtogatta az embertelen bánásmód láttán.

Thornhart keresztüllépdelt a helyiségen, fényesre suvickolt, fekete csatos cipője egyenletesen kopogott a fapadlón. Megállt Elizabethszel szemben, kezét a háta mögött összefonta.

– Elizabeth, miféle gonosz szellemmel ápolasz kapcsolatot?

– Semelyikkel sem – felelte.

Thornhart felvonta az egyik szemöldökét, és arrébb tipegett. A válla fölött visszapillantott rá. – Nem állsz-e szerződésben az ördöggel?

– Nem – válaszolta Elizabeth keményebb, határozott hangon.

Thornhart Ivoryra mutatott, de a tekintetét még mindig Elizabethen tartotta. – Miért viszed a kísértésbe ezt a nőt?

Ivory talpra szökkent. – Nem élek panasszal! Nem ártott nekem!

Thornhart hirtelen odafordult. – Ne szólj, ha nem kérdeznek, figyelmeztetek, Sarah, nehogy bennünket is megpróbálj bűnbe csábítani.

Ahogy a tárgyalóteremben minden tekintet Ivoryra szegeződött, bőre izgatottan bizseregni kezdett. Visszaereszkedett a helyére.

– Elizabeth, mi hozzáfűznivalód van? – kérdezte Thornhart.

– Én nem viszem őt kísértésbe. – Elizabeth hangja nem veszített az erejéből. Ugyanakkor könyörgő pillantással meredt a bíróságra, amitől Ivory szíve összeszorult.

– Akkor hát kinek a segítségével viszed a kísértésbe?

– Senki fiával, ugyanis tévesen vádolnak engem!

Elizabeth hangjába némi haragos él vegyült, és a tömeg morogni kezdett.

– Az ördöggel cimborálsz, amikor arra csábítod ezt a nőt, hogy pogány módon lefeküdjön veled.

Vajon oly betegesen égett a falu a boszorkányüldözés vágyától, hogy inkább képesek voltak boszorkánysággal vádolni Elizabetht, mintsem fontolóra vették volna, hogy mindkét nő bűnös, mert szerelmet vallottak egymásnak?

– Anne, te őt nevezted meg, mint nővéred gyötrelmének okozóját.

– Thornhart egy kis időre megállt a sétálásban. – Miféle bizonyítékkal tudsz szolgálni?

Anne a nyakában függő láncra fűzött apró medált babrálta. – A nővérem csak akkor viselkedik oly furcsán, amikor Elizabeth is jelen van. A boszorkány ellensége mindennek, ami jó!

Ivory karba tett kézzel ült, és csak remélte, hogy az arckifejezése szenvedélymentes és hűvös marad, s nem merevnek és ijedtnek látszik, mint amiképp érezte magát. De torkában már érezte a könnyek ízét.

– Látod-e már, mit tettél, Elizabeth? Váltsd meg magad, és mondd el az igazat, mert megátkoztad e nőt.

Elizabeth ökölbé szorította a kezét. – Én nem átkoztam meg őt!

– Valld be nekünk, Elizabeth. Miképp viszed őt a kísértésbe?

Még mielőtt Elizabeth újra kijelentette volna, hogy ártatlan, felállt a férje. Ábrázata gondterhelt volt, és nyelt egyet. Amikor megszólalt, oly halk volt a hangja, hogy Ivorynak feszülten kellett figyelnie rá, hogy hallja a szavait.

– Hangokról mesélt nekem, melyek beszélnek hozzá – mondta. – Egy ideje már el van átkozva. – Bocsánatkérő pillantást vetett Elizabeth felé. – Nagyon sajnálom. Kérlek, hagyd, hogy segítsenek rajtad.

Ivory alig kapott levegőt. Elizabeth elmondta neki? A kijelentés úgy hatott Ivoryra, mintha egy éles kést forgattak volna meg a szívében. Hogy lehetett Elizabeth ennyire ostoba?

Thornhart felvonta a szemöldökét. – Mesélj nekünk erről az átokról, Elizabeth. Valld be, és szólj ama gonoszságokról is, miket szolgáljaként elköveltél. Megváltásodnak ez az egyedüli útja.

Elizabeth lassan megrázta a fejét. – Nincs bennem gonoszság – mondta. – Senkinek sem ártottam.

Két lány elkezdett visítani és a padlón vonaglani. Az egyikük teste elernyed.

Thornhart felemelte a hangját, hogy csendre intse a felbolyduló tömeget. – Rendet!

– Engem is megszállt – kiáltotta az egyik lány. – Nézzék ezeket a szúrásokat a karomon. Az ő kísértetének a harapásnyomai!

Ivory csúnya pillantást vetett a lányra. A karján látható nyomokat nem más okozta, mint a saját körmei.

Thornhart sebesen visszafordult Elizabeth felé. – Miért kínozod e gyermekeket? Miért nem akarod megvallani bűneidet, hogy tisztán lássuk, miféle szerzet vagy?

Az egész falu kórusban kántálni kezdte: – Valld meg! Valld meg!

Bár a terem faburkolatú falai a lányok visongását visszhangozta, Elizabeth nem ismert el semmit. Thornhart az esküdtszék ítéletét kérte, ők pedig előterjesztették a vádiratot.

– Sajnálom – tátogta Ivory a szerelmének forró könnyek közepette. Az orra bedugult, és a nyomás hatására, feje minden egyes riadt gondolatra élénken lüktetni kezdett.

Ivory ostoba volt, hogy azt hitte, maradt még bármi remény. Elizabeth bűnössége már abban a pillanatban eldőlt, amikor megvádolták.

Thornhart elrendelte Elizabeth kivégzését, melyet azonnal végre kellett hajtani.

– Az első fellógatott boszorkány szolgáljon ékes példaul! – harsogta öntelten.

Anne megragadta Ivory karját. – Érted tettem, Sarah. Mindkettőtöket elérhetett volna a végzet, ha nem vádolom meg őt.

Ivory egy szavát sem hitte el. A húga mindig is féltékeny volt Elizabethre; már azóta, hogy a családja arra kényszerítette Elizabetht, hogy menjen hozzá ahhoz a férfihoz, akibe Anne szerelmes volt.

Ivory undorodva ökölbe szorította a kezét, és elhúzódott a húgától. – Ezért a pokolban fogsz égni, Anne, és nincs ima, mely megmenthetne.

Két férfi a bitófához kísérte Elizabetht. A nap az emelvény pallóira sütött, mely előtt összeverődött a tömeg. A falusiak némelyike tölcserként a szája elé tartotta a kezét, úgy ordibált, és gyalázta őt. Másoknál rothadt zöldséggel teli kosarak voltak, melyek szagát csak a frissen ácsolt bitók és a tetemére várakozó szekér irányából áradó lótrágya szaga nyomta el.

A zsineg, mellyel Elizabeth törékeny csuklóit összekötözték, odacsípte és kipirosította a bőrét. Az egyik férfi az emelvény lépcsője felé taszította őt, de a félelem egyedüli jelét mindössze megfeszülő halántéka és enyhén remegő szája jelezte.

Elizabeth a tekintetével megkereste Ivoryt, szemében szelídség és megbocsátás ült. Egy férfi Elizabeth nyakába akasztotta a hurkot, majd Thornhart cipője valamiképp az izgatott tömeg mormolásánál is hangosabban dongott végig a pallókon.

A gyerekek hordókra és a szüleik vállára álltak, hogy többet lássanak. A falusiak leköpdösték Elizabetht, és rothadt terményükkel dobálták meg. Ivory balján egy férfi felemelt egy követ a földről, de ahogy hátravetette a karját, Ivory a bordái közé könyökölt, majd lebukott, ahogy a férfi összeroskadt.

– Valld meg bűnödöt – mondta Thornhart –, ha meg akarod menteni magad a kötélről.

Elizabeth dacosan felszegte az állát, de a tekintete már kezdett elhomályosulni. – Nincs mit meggyónnom. Tiszta szívvel nézek a végzetem elébe.

A tömegen kísérteties csend lett úrrá. Ivoryt a sírás kerülgette, de ridegen tartóztatta magát. Egészen addig a pillanatig szemlélte az eseményeket, míg a padló megnyílt, aztán gyorsan elfordult, hogy távozzon. Hallotta, ahogy Elizabeth nyaka elroppan, hallotta a megfeszülő kötél rándulását és ropogását, és a ruhasuhogást. Kitörő üdvívalgás követte.

Ivory előrefurakodott a kíváncsiskodó emberek között, és próbált nem kétségbeesni. A büntudat éles karomként vág a szívébe. Többet kellett volna tennie, hogy megmentse Elizabetht. De mit? Mi egyebet tehetett volna még azonkívül, hogy esetleg magát is megöleti?

Talán egy igazi szerető azt tette volna. Meghalt volna a szerelme oldalán. Ivory többé nem akarta hallani, ahogy hangosan kiejtik a nevét. Sarah az a nő volt, aki megmentette volna Elizabetht ettől a várostól, és kudarcot vallott.

Ivory visszafordult, hogy még utoljára lopva Elizabeth üres tekintetébe nézzen. Thornhart intett a hóhérnak, aki egy nagy vadásztőrrel elmetszette a kötelet. A test az alatta várakozó szekérre huppant.

Ivory átverekedte magát a tömegen, és elviharzott egy csendes hely irányába, melyet az erdőben néztek ki maguknak.

– Most szólj hozzám! – kiabálta az Univerzumnak. – Árukl el, mit akarsz!

Mivel nem jött válasz, térdre roskadt, és elsírta magát. Oly heves zokogás rázta, hogy a nyomán az a kevéske étel is távozott a gyomrából, amit reggel sikerült magába erőltetnie. Amikor elapadtak a könnyei, már sötét volt, de tudta, mit kell tennie. A város kivégezné Ivoryt, ha elkapnák, de képtelen volt Elizabetht így elereszteni a világból.

Elizabeth teteme még mindig a nyitott szekéren hevert az emelvény közelében, kitekeredve a szekér aljára szórt gyér szénaágyon, s mogyoróbarna szeme oly üres volt, akár a megfakult gombok. Thornhart otthagytá őt emlékeztetőül a város népének, hogy lássák, mi vár az ördögösséggel kacérkodókra.

Ivory megrázta a fejét, torkába hányadék tolult a község lakói iránt érzett undorában. Abban reménykedett, hogy egy nap még szenvedni fognak.

A település összes portáján sötétség honolt, az utcák kihaltak. Karját Elizabeth hóna alá kulcsolva, Ivory a szerelmét bevonszolta az erdőbe, egy közeli raktár mögé. Éppúgy meggörcbült a teher alatt, miképp a város viharvert tetői süppedtek be a hó alatt télen. Elizabeth teste merev volt és hideg – Ivory nem így akart emlékezni rá.

Ivory eltökéltsége, mely a veszteség lesújtó érzésével párosult, erőt adott neki, és továbbcipelte szerelmét az ösvényen egy kopár tisztás felé.

Egy odvas farönk mellett avart, ágakat és fahulladékot kotort össze egy kupacba, majd Elizabeth testét a halomra helyezte. Ivory mélyeket lélegzett, és még egyszer megszólította az Univerzumot.

– Te terelted őt erre az útra, ilyen véget szántál neki! Most én visszaadom őt neked. Vedd magadhoz a hamvait, hogy a lelke tovább élhessen.

Azzal elégette a testet. A bőr ráolvadt a csontokra, a vér pedig elforrt, mígnem alig maradt belőle valami. Orrcimpáit füstölgő faparázs és kén szaga csiklandozta.

Amikor a tűz leégett, és a parázs kihűlt, Ivory megtörölte könnyes arcát, és azt suttogta: – Élj tovább, szerelmem.

A nyomokat befedte földdel, és elvándorolt a városból.

Aminek Anne szemtanúja volt, az a szerelem, nem boszorkányság. Tudatlanságában is helyesen fogalmazott viszont, amikor Elizabetht azzal vádolta meg, hogy boszorkány, ám arról nem lehetett tudomása, mit is jelent boszorkánynak lenni. Ivory és Elizabeth senkinek sem ártott.

Bár az esetet még több kivégzés követte, a következő akasztás idejére a bíróság hozzáállása megváltozott. Talán Thornhart megrettent Elizabeth tetemének eltűnésétől, de ahhoz nyilván nem eléggé, hogy véget vessen a rémségeknek.

Ivory csak annyi időre tért vissza a városba, hogy ellopja Elizabeth bírósági feljegyzéseit – azokat a dokumentumokat, melyek a salemi boszorkányperek idején kivégzett egyetlen valódi boszorkány esetét taglalták –, és hogy meggyilkolja a húgát.

IVORY ELSŐ GONDOLATA ÉBREDÉSKOR Elizabeth volt, mint mindig. Éles fájdalom hasított belé, ahogy megpróbálta felemelni a karját, hogy megtörölje a száját, de a mozdulatát valami megakadályozta. Csuklója és bokája gyötrelmesen hasogatott. Alig tudott annál többet tenni, mint hogy fejét és vállát felemelte a talajról. Miután néhányat pislogott, szeme alkalmazkodott a gyér fényhez.

Csuklóját és bokáját láncok szegezték a padlóhoz, s a fém úgy égette a húsát, mintha felhevítették volna, mielőtt a végtagjaira kulcsolták azokat. Körbepillantott, és csend honolt, hol szíve normál esetben hevesen dobogott volna.

Minden irányból koszos vászon magasodott fölé, előtte pedig két kihajtható ajtófül egy fás területre nyílt és egy kis tábortűzre. A levegőben füst, hideg és föld szaga terjengett.

Ez valaki más sátra volt – nem az övé. A sátor egyik oldalában egy kiságy állt, gyűrött lepedőkkel és egy vékony gyapjúpokróccal leterítve, a másikon pedig egy vízzel teli mosdótál.

Nem, nem vízzel, gondolta. Túl sötét ahhoz, hogy víz legyen.

A sátoron kívülről suvickolás zaja hallatszott. Aztán leveleken csoszogó csizmák hangja ütötte meg a fülét, s két láb tűnt fel előtte. Egy férfi lehajolt, hogy megpiszkálja a tüzet.

– Hát felébredtél – mondta anélkül, hogy hátranézett volna.

Ivory próbált megszólalni, de a torka kicserepesedett és égett. A férfi besétált a sátorba, és leguggolt mellé.

– Ezen a vidéken nincs túl sok élet. Először lecsapoltalak hát – mondta, és a mosdótálra mutatott –, hogy legyen mit ennünk.

Nem gondolhatja... hogy az az én vérem?!

– Miért? – suttogetta rekedten.

– Kérlek, tekintsd ajándéknak az egészséget. Hiszen meg is ölhettelek volna.

A férfi szembefordult vele, bőre természetellenesen sápadtnak tetszett a holdfényben. Sötét haja volt, még a szemöldöke is olyan sötét, amihez foghatót életében nem látott, az orra pedig a vége felé egy kicsit kampósan ívelt, az egyik oldalán kis gyűrődéssel. Leült, és maga elé nyújtotta a lábát.

Valamit Ivory szájába csepegtetett – egy folyadékot, ami megnyugtatta a torkát. – Igyál – mondta. – Jobban fogod érezni magad.

Minden javaslata Ivory saját gondolatait tükrözte. Úgy érezte, mintha egygyé vált volna a tudatuk.

– Muszáj féken tartsalak – mondta –, míg a kényszereid el nem múlnak. Az ezüst, mellyel gúzsba kötöttelek, elszívja az erődöt, de nemsokára megbizonyosodsz róla magad is, micsoda hatalmat nyertél.

A férfi kimondatlanul is megosztotta vele a tudását. Ő volt a *nemzője* – az, aki átváltoztatta. Most már örökké fog élni. Már sosem fogja meglátni a túlvilágot, ahol minden biztonnyal Elizabeth várta az érkezését, hacsak el nem veszik az életét, de Ivory már azt is tudta, hogy túl gyáva ő ahhoz, hogy megengedje, nemhogy ő maga tegye azt meg.

Sosem fogja ezt megbocsátani a férfinak.

– A korábbi neved immár elhagytad – közölte a férfi némi szórakozottsággal a hangjában. – *Lenore-nak* foglak szólítani.

Ahogy hátrabukott a feje, Ivory behunyta a szemét, és egy egész életnyi emléket próbált elfelejteni.

– Ne félj – nyugtatta a nemzője. – A sebeid hamar begyógyulnak.

Ivory berzenkedett a gondolatra. A férfi tévedett. Olyan sebei voltak, melyek sosem fognak begyógyulni.

Georgia tartomány, 1732

AZ EMBEREK VILÁGA IVORY NÉLKÜL ment tovább, ő pedig megfogadta, sosem fogja hagyni, hogy Elizabeth leszármazottaival bármi hasonló szörnyűség történjen. Biztos távolból figyelte szerelme fiát, míg felnőtt, és neki is gyermekei lettek: először egy fia született 1709-ben, két évvel később pedig egy lánya. Marynek hívták.

Ivory beosztotta az éjszakáit: egy részében őrangyalt játszott, a többiben pedig megpróbált újdonsült cruorként életben maradni. Eleinte muszáj volt hetente vadásznia, de később képes volt magát havi egyszeri táplálkozásra szorítani.

Azonban az évtizedek során Ivory aggódni kezdett, hogy az életmódja örökké számúzi a Parsons család életéből. Érezni akarta,

hogy egy vékony szállal még kötődik ahhoz, ami egykor volt, és nem csupán kiüresedett árnyéka lett önmagának, akit már csak a vérszomja hajt.

Ez járt a fejében, amidőn épp a Parsons család otthona melletti szedresben cserkészett a vadak után, és habozott lecsapni rájuk. Az állatok ártatlanabbnak tündek, mint a kéjvágyó férfiak, akik általában a prédáját képezték. A borzok pénzmaszaga és a rókák erdőre emlékeztető illatára megkordult a gyomra. Ahogy a tobozok és a gombák szárába kapaszkodó bogarak között lopakodott, felfigyelt egy közelben tartózkodó szarvas nyomára.

Amikor a szarvas megállt, hogy megszagolgasson egy piros bogyós ágat, Ivory lecsapott. Agyarai villámgyorsan belesüllyedtek a velúrszerű bőrrel borított húsba, és a szája fanyar folyadékkal telt meg – nem az édes emberi eszenciával. Ivory émelyegni kezdett, de kényszeredetten folytatta. A vér után azért sóvárgott, hogy kielégítse az étvágyát, ám a reményre is áhítozott, hogy egyszer még visszanyerheti az emberség látszatát. A gondolat szertefoszlott, amikor a szél sóhajtozva feltámadt a faágak között, és Parsonsék házának hátsó bejárata kinyílt. Ivory megdermedt, leguggolt, a tövises bokrok összeszurkálták a vádliját.

Mary, aki közel járt a huszadik születésnapjához, és szinte kiköpött mása volt Elizabethnek, kinyitotta az ajtót, és kieresztette a fatüzelésű sparheltjük füstjét a fagyos éjszakába. Kilépett, és végigpásztázta az erdőt, s közben kezét a kilincsen tartotta. Egy örökkévalóságnak tűnő, hosszú pillanat múltán visszament a házba. Az ajtó csukódása Ivory fülében visszhangzott.

A szarvas vére megszáradt Ivory állán. Pillantása vérben ázó kezére esett. Mi a csuda lett belőle? Hát ezzel – az élő állatok vérével való táplálkozással – sem valószínű, hogy elnyerné a Parsons család bizalmát. Ha volt is még bármi remény, hogy részese lehessen szerelme családjá életének, akkor azt csak úgy érheti el, ha megtalálja a módját, hogy úgy járjon közöttük, hogy énjének sötét oldalát titokban éli ki.

Így hát Ivory továbbra is embervér ízével a szájában élt, és mind ő, mind a nemzője fittyet hányt a Maltorim azon rendeletére, hogy többé nem vadászhatnak emberre.

Néhanap Ivory kissé tovább időzött a Parsons család felügyeletével, mint kellett volna, és az első napsugarak megperzszelték arcát és karját, mielőtt visszahúzódhatott a föld alá. Ez már önmagában is ritkaságszámba ment, hiszen akkoriban nem tudtak olyan cruorról, aki képes lett volna akár csak rövid ideig is a napon tartózkodni. Talán olyan képesség volt ez, melyet Ivory még az első küldetésének köszönhetett – annak a küldetésnek, melyet az Univerzum testált rá, s amelyet abbahagyott, hogy életét az emberiség elleni bosszúnak szentelhesse.

1732-ben Mary immár saját három gyermekével Georgia tartományba költözött, távol Massachusetts újjáébredő tüzeitől. Ivory követte őt, mert meg volt róla győződve, hogy ennek a fiatalasszonynak nagyobb szüksége van rá, hogy oltalmazza, mint a Parsons családfa férfitagjainak.

Bár Ivory nemzője beleegyezett azon vágyába, hogy áttelepüljön, a férfi óva intette őt, nehogy túlságosan beleélje magát a kényszerképzeteibe. Mindazonáltal Ivory neheztelt rá. Túl sokat irányította, és túl gyakran megakadályozta abban, hogy felügyeljen Elizabeth családjára.

A következő tavasszal, egyszer késő éjszaka Ivory Mary házához lopózott, és megállt egy fa mögött, mely mindössze néhány méterre magasodott Mary hálókivártélya ablakától.

Mary kis lócán üldögélt egy fa kottaállvány előtt, és sötétkék, szorosra fűzött vászonruhát viselt. A szoknyája hátul elegáns fodrokba rendeződött, a haja pedig fel volt tűzve, és csak néhány rövid, göndör fürt szabadult ki a tarkóján és a homlokán. Előtte, egy kis állványra befejezetlen kotta simult.

Reszketeg sóhaj hagyta el Mary tüdejét, ahogy hegedűt szorított apró álla és csontos válla közé, és a vonót néhány hang erejéig végighúzta a húrokon. Abbahagyta, míg állított néhány

hangolókulcson, majd újra belekezdett, az ütemek első hangját mindig szabályosan, a kápától¹⁴ vonva lefelé.

Ivory már látott így játszani zenészeket a zenekarban, mely nemzője egyik kedvenc terepének számított, ha embereket kellett becserkészni. A férfi mindent megtanított Ivorynak a zenéről... de Mary vajon hol tanulta? Ivory sebzett szívvel arra gondolt, hogy kimarad Mary életéből, aztán lenyelte a keserű pirulát, és tovább hallgatta a melódiát.

A dallam lassú volt, andalító és kissé szomorú. Mary tartása és légzése kiegyensúlyozottnak tűnt, csupán az arcán csordogáló könnyek jelezték, hogy valami nyomja a szívét. Ivory nem rohanhatott oda hozzá – nem vigasztalhatta meg Maryt, nem engedhette meg, hogy a karjába omoljon, és kiöntse a bánatát.

A darab egyre hevesebb érzelmekkel telt meg, és Ivory a keze fejével elmorzsolta saját könnyeit, s közben a ragacsos vér bepíszkította arcát és az állkapcsát.

Bár Ivory odakintről figyelte őt, a darabban együtt volt Maryvel. Ugyanazokat a hangokat hallották, melyeket ugyanaz az esti szellő kapott szárnyra. Néhány taktusonként Mary megállt. Lúdtollat mártott a tintatartóba, mely egy jobb napokat is látott, kék asztalon állt, és új hangjegyeket rajzolt a kottába.

Egymásba simuló hangcsoportok és magas hangok gazdagították a darabot, miközben Mary ujjai a hangolókulcsoktól legtávolabb eső fekvésben játszottak, alkalomadtán vissza-visszakanyarodva a nyak elejére, hogy mélyebb hangokat is elővarázsoljon a hangszerből.

¹⁴ Hegedűkápa: a hegedűvonó alsó vége, anyaga minőségi vonóknál legtöbbször ébenfa, de akár elefántcsont is lehet. Súlya nagyon fontos, hiszen ez határozza meg a vonó súlypontját. Részét képezi egy csavaranya, mely a kápát a pálca mentén mozgatva lehetővé teszi a szőr megfeszítését. Ha a vonót a kápától a csúcsig húzzuk, akkor „lefele”, ha a csúcstól a kápáig, akkor meg „felfele” húzzuk.

Egy idő után Mary lerakta a hegedűt, és némán üldögélt a könnyei között.

– Uram, szabadíts meg e gyötrelemtől – fohászkodott. – Ezek a hangok, ezek a gondolatok nem az enyéim. Még a férjem is elhagyott, mikor tudomást szerzett róluk.

Ivory eltakarta a száját. Ujjai elzsibbadtak, s hűvös sóhaj szakadt fel mellkasából. Egy pillanatra szinte olyan érzése támadt, hogy a szíve is újra verni kezd, ám egy valaha ismerős érzés emléke volt ez csupán.

Ivorynak megfordult a fejében, hogy odamegy Maryhez, és elmond neki mindent, mesél neki a nagymamájáról, és ezúttal támogatni fogja abban, amiben annak idején cserbenhagyta Elizabetht. De Ivory nem kockáztathatta meg, hogy felfedje sötét természetét, így inkább visszaoldalgott a sötétségbe.

Savannah, Georgia állam, 1854

1732 ÉS 1854 KÖZÖTT TOVÁBB javult Ivory naptűrő képessége, habár még mindig nem tudott a szabadban járkálni, amikor a legmagasabban járt a nap, és a legjobban tűzött. Egy bőrszinegre fűzött, nyakában viselt, apró bronztalizmán – a szekerét hajtó Sól, a napisten alakjával – védőfalat képezett körülötte a nap ellen.

Az amulettet és a vele járó varázslatot egy ankoutól kapta, cserébe azért, hogy egy fiatal nőt – Opheliát – átváltoztatott, hogy betölthessen egy pozíciót a Maltorimban.

Bár Mary férje bemocskolta Mary gyermekeinek a lelkét a családnevével, a Parsonsok családfája Mary halálával nem halt ki. Ivory inkább megkereste Mary fivéreit.

Ivoryt a nemzője kérve kérte, hogy ne menjen vissza a Parsonsok házához. Muszáj volt mozgásban maradniuk; ha sokáig maradtak volna egy helyen, azt kockáztatták volna, hogy felfedik cruor létüket. Nem mintha ez érdekelte volna őt. Természetesen a férfi ezt nem érthette meg.

De mivel sosem követelőzött, Ivory csökönyösen tovább figyelt, és a nemzője azon javaslatát, hogy álljon tovább, inkább csak egy kis kellemetlenségnek tekintette. Abban reménykedett, hogy hamarosan újabb Parsons nő látja majd meg a napvilágot. Talán olyan lesz, mint az ősei, Mary és Elizabeth, s Ivorynak végre lesz lehetősége a törlesztésre.

1834-ben, három nemzedéknyi fiú után a Parsons családfán megszületett a Rachel nevű hajtás. Mikor felnőtt, a piaci vásárlás terhe reá hárult. Egy nap, ahogy Rachel épp hazafelé tartott, s a

lenyugvó nap bíborszínűre festette az égboltot, megállt egy könyvesboltnál. Ivory követte őt, s odakintről figyelte, ahogy Rachel a könyvek súlya alatt roskadozó polcok között bóklászik. Rachel leguggolt, hogy az alsó polcokon sorakozó címeket is el tudja olvasni, de miután megnézte, minden egyes könyvet visszacsúsztatott a helyére.

Rachel lábujjhegyre állt, és kihúzott egy könyvet a felső polcra. A borítóján az állt: *A vadak lázadása*, írta Leigh Hunt.

Ivory az utca túloldaláról szemlélte, ahogy Rachel egyenként átnyalazza a ropogós lapokat.

Rachel olyannyira belefeledkezett az olvasásba, hogy csak az zökkentette ki a néma áhítatból, amikor az üzletvezető megköszöri a torkát – a hang nagyon is jól hallható volt Ivory természetfeletti hallásának. Amikor Rachel felpillantott, az üzletvezető keresztbe fonta a karját, és felvonta a szemöldökét.

– Persze, persze – mondta Rachel, ahogy körmével a könyvborítóra koppintott. – Ez igazán kitűnő.

Belenyúlt apró erszényébe, és az asszonyság várakozó markába helyezte a pénzürméket.

Amikor Rachel végül elindult az élelmiszerek közül kikandikáló könyvvel a táskájában, már igencsak besötétedett a sétához. Egy sötét alak lopakodott az olajlámpák tompa fényeit övező árnyékok között, s a kezében meg-megcsillanó késsel Rachel nyomába szegődött.

Ivory az árny mögé osont, s még mielőtt egy sóhaj elhagyhatta volna az ajkát, elroppantotta a nyakát, majd berántotta egy sikátorba. Épp akkor kukucskált ki a sarok mögül, amikor Rachel még utoljára idegesen körbenézett, s a köpönyegét szorosabbra fogta reszkető teste körül.

Három pirkadattal később Ivory egy töltés közelében pihent, nem messze az erdő szélétől, ahol patak csobogott a fák között. A könnyű szellőben bólogató pipacsokkal vegyesen sarjadó fűszálakon túl, a távolba meredt, és arra várt, hogy Rachel mikor megy el hazulról. A

kora reggeli napsugarak szelíd fénnel tűztek át a tölgyek ágai között, és hűsítőleg már-már gyengéd árnyékokat vetettek Ivory bőrére. Még a hajnalt is sokkal melegebbnek érezte, mint egy emberi lény, de legalább a nap sugarai már nem égették a húsát.

Felcsippentett egy koszméte bokor gyümölcsén szambázó pókot, hogy megetesse a közelében ólalkodó imádkozó sáskával, de nyomban eldobta, amikor Rachel kilépett a házból. Ivory a piacig kíserte, ahol Rachel a portékák között bámészkodott, miközben diódarabokat csipkedett egy muffin tetejéről. Nem mondhatni, hogy teljesen véletlenül, Ivory beleütközött, amitől Rachel kosarából egy vekni kenyér a földre buk fencezett.

– Jaj, de ügyetlen vagyok – mondta Ivory. – Kérem, engedje meg, hogy vegyek magának egy friss cipót.

Rachel szeme kissé összeszűkült. Végül azt mondta: – Biztos benne, hogy nem okoz gondot?

A sápadt Ivory a tizenhetedik századból ottragadt fiatal nő ábrázatával valószínűleg azt a benyomást keltette, hogy nem engedheti meg magának, hogy kárpótolja Rachelt a kenyérért.

Elmosolyodott. – Örömmel, kisasszony. Várjon meg itt.

Ivory visszatért egy új kendőbe csavart kenyérrel és egy kis tömb sajttal.

Rachel sóhajtott egyet. – Nem lenne kedve velem tartani ebédre? Attól tartok, túl sok élelmiszert vettem egy napra.

Ivory számolt az ilyesfajta szívélyességgel. – Ugyan mára már eleget ettem, de a társaságot élvezném.

Az évek során jó barátok lettek. Rachel megosztotta vele legsötétebb titkait, de még így is maradt egy, amiről Ivory tudta, hogy nem számolt be. Talán a családja figyelmeztette Rachelt, hogy ne beszéljen a hangokról – figyelmeztették mindama fájdalomra és árulásra, mely az ilyen dolgok kifecsegésével jár.

Ahogy múltak az évek, Ivory nem öregedett, s noha Rachel nem szólt miatta, tartott tőle, mit gondolhatnak mások. Ez okból kifolyólag Ivory kizárólag titokban látogatta Rachelt. Röviddel

azután, hogy Rachel betöltötte a negyvenöt éves kort, ágynak esett. Ivorynak akkor már nem kellett lopva találkoznia vele, mivel senki nem akarta kitenni magát a veszélynek, hogy esetleg elkapja a betegségét.

Egyszer késő délután, amidőn a nap már elég alacsonyan járt ahhoz, hogy enyhébb fényt árásszon, Ivory újra meglátogatta.

– Nem kellett volna eljönnöd – fedtte meg Rachel, mint mindig, de gyenge hangjába már semmiféle tekintély nem vegyült.

A szájához tartott egy kendőt, és köhögni kezdett, mire a kis szövetet vér pettyezte be. Ivory mellé térdepelt, és megpróbálta nyugtatgatni, míg a köhögőroham alábbhagyott.

Rachel leeresztette a rongyot, és a hálószoba ajtaja felé intett. – Eredj arrébb, mielőtt te is megbetegszel.

– Régóta ismersz – felelte Ivory – De látod: nem öregedtem.

Rachel behunyta a szemét, és Ivory elsepert néhány elszabadult tincset az arcából, mely valaha Elizabethé volt. Rachel lázas izzadságban úszó bőre szinte lángolt Ivory hűvös érintése alatt, de őszülő haja még mindig selymesen puha volt.

– Gyere velem – mondta Ivory, próbálván a befolyásoló képességét is latba vetni. – Évszázadok óta ismerem a családot, és most te is megismerheted őket velem.

Rachel tudata elhárította Ivory befolyását, s teljesen megghiúsította a kísérletet. – Kérlek, most hagyj magamra. A szavaid felzaklatnak.

Ivory meglágyította a hangját, s másodszor is megpróbálkozott Rachelen a befolyásolással. – Kérlek, hallgass meg...

Rachel megmarkolta molyrágta paplanját, és megrázta a fejét. Ivorynak fogyott az ideje. Minden egyes pillantással, melyet Rachel hervadó testére vetett, egyre jobban sajgott a szíve, és megszorította a kezét.

– Képes vagyok örök életet adni neked – győzködte Ivory. – *Mindkettőnknek* megadhatom az örök életet.

Rachel suttogva azt mondta: – Hadd haljak meg nyugodtan, Lenore. Ez... – A keze elernyed, eleresztette a takarót.

– Kérlek, ne hagyj el – fohászkodott csendesen Ivory újra és újra, ahogy kirohant, hogy bezárja az ajtót.

Visszasietett az ágy mellé, kieresztette a szemfogait, Rachel nyakába mélyesztette azokat, s beleengedte a mérget, mely újraéleszti őt.

Rachel szemébe visszatért az élet. Újra köhögés rázta meg, és megragadta Ivory csuklóját. – Ne – recsegte. – Lenore, ne.

Rachel szíve megállt. Teste élettelenül feküdt a kiságyon. Ivory már túl későn avatkozott közbe, hogy fenntarthassa a változást.

Abban a pillanatban Ivory megutálta a nevet, melyet nemzőjétől kapott. *Lenore*. Ez a név az őt ölelő sötétség neve volt, a név, mely egy világgal választotta el őt a szerelme családjától. Rachel ajkán e névnek is a sírba kellett volna szállnia, de ehelyett örökké követni fogja Ivoryt.

Ivory kiviharzott a házból. A hideg éjszakában az Univerzumot átkozta. Belemarkolt a földbe, és ököllel püfölni kezdte, s addig ontotta véres könnyeit a porba és a fűbe, mígnem már képtelen volt sírni. .

Keota, Colorado állam, 1942

EGY FÉRFIRA VADÁSZOTT. Pontosabban egy semmirekellő férfira, mert az egyedüli férfiak, akiknek bármi haszna volt Ivory szemében, azok a Parsons fiúk voltak, mert csak tőlük származhatott egy újabb Parsons nő, amivel újra felébreszthették Ivory megváltásba vetett reményét.

Ám Theodore Anderson nem volt Parsons fiú.

Nem, Theodore Anderson az a férfi volt, aki egy olyan nőt vett el, akivel Ivory ugyan sosem találkozott, mégis úgy érezte, évszázadok óta ismeri: Abigail Parsonst.

Rachel halálát követően Ivory felkutatta Rachel fivéreit, és várt néhány generációt, mire egy újabb lány született a Parsonsok családfáján. 1920-at írtak. A Parsons férfiak jelen nemzedéke elesett a háborúban, s az egyikük a fiát Abigail nagynénire hagyta, aki immár Abigail Anderson néven élt.

Ivory attól tartott, hogy a kisfiú, Abigail unokaöccse talán az utolsó, aki a Parsons nevet viseli. Az emberek egyre kevesebb gyermeket vállaltak, néha egyet sem. S ha így állt a dolog, lehet, hogy Abigail Ivory utolsó esélye.

Nem engedheti meg, hogy Theodore Anderson az útjába álljon.

Ahogy a közeli árokban kuporogva leste a férfit, Ivory tudta, az az egyetlen reménye, ha nem hagyja, hogy hazatérjen. Ha most megölné, azt feltételeznék, hogy a háború áldozata lett. Nem várhatja hát meg, míg véget ér a háború; manapság már nem lehetett oly könnyen megölni egy embert anélkül, hogy ne keltett volna feltűnést.

A gyilkosság után Ivory visszasietett Keotába, mert még Theodore halálhíre előtt a városba kellett érnie. Megcsinálta, a hadsereg hírnökének legsajnálatosabb szerencsétlenségére, kinek holtteste most a mögötte tátongó régi kút omladozó köfalának dőlt.

Ivory felállt a prérin, és a város irányába kémlelt. Egy prérifarkas lopakodott mögé morogva.

– Ó, ne izélj már, nem velem van bajod. – Mosolyogva felé fordult, s homályos, fakókék szemében kísérteties ragyogás gyúlt. – Te is közülük való vagy? Szegény, rühes jószág.

A prérifarkas kísérletképpen előrelépett, s egy lágy fuvallat a belőle áradó loncillatot még hamarabb Ivoryhoz repítette. Csak egy sztrigojnak volt olyan édes szaga és íze, mint egy emberé.

– Gyere ide, jó fiú – mondta, közelebb csalogatva dallamos hangon. Odasomfordált Ivory combjához, aki azt mormolta neki: – Jó fiú vagy.

Megsimogatta poros szürke és fehér bundáját. A szőrét borító virágpollen krétaporszerű lerakódást hagyott a kezén, amit a szoknyájába törölt, és az utca túloldalán álló metodista¹⁵ templomra pillantott.

– Mindjárt kijön, és elindul haza.

Ivory megmarkolta a prérifarkas pofáját, és játékosan megrángatta. A kojot megfeszült, és újra morogni kezdett.

– Nem vagyok az ellenséged. – Sóvárgó sóhaj szakadt fel belőle, és ismét a város felé tekintett. – Ma éjszaka visszajövök élelemmel és ruhával. A tied biztosan széthasadt, amikor alakot váltottál. De mondd meg a fajtádnak, hogy hagyjon békén, rendben?

Egy hosszú pillantás után a kojot elvonult a préri hepehupáin. Ma éjjel Ivory táplálkozni fog.

Egy kisfiú ölelő karjai között Abigail kilépett a templomból, és Ivory megtartva a kellő távolságot, úgy követte a szagukat, hogy ne vegyék észre.

Az utóbbi évszázadokban megváltoztak a dolgok. A földutakat leaszfaltozták. Megnőtt az automobil népszerűsége.

Ivory elsétált a temető mellett, a feketébe öltözött asszonyok mellett, el a szatócsbolt és a posta mellett, egyre közeledett egy víztorony sűrű árnyékához. Egészen addig ment tovább, mígnem

¹⁵ Metodizmus: protestáns vallási irányzat, amely a XVIII. században keletkezett Angliában egy anglikán teológus testvérpár kezdeményezésére. A metodista egyházak ma mintegy 75 millió tagot számlálnak világszerte. Eredetileg csak egy megújulási mozgalmat képeztek az anglikán egyház kebelén belül, amely bírálta az intézményes egyházat. Nevét annak köszönheti, hogy szellemiségét a komolyság és módszeres (metódus) kegyesség jellemzi, amelyet követői magukévá tesznek. Hitvallása az anglikán egyház hitcikkelyein alapul.

elért egy magányos házig, mely jókora parcellán állott. Abigail illata ott megállapodott.

Ivory majdnem egy órán keresztül járkált a házhoz vezető úton, és próbálta összeszedni a bátorságát, hogy közelebb menjen. Végül elindult a feljárón, és bekopogott a vékony faajtón. Mivel senki nem nyitotta ki, megismételte a kopogtatást, ezúttal erélyesebben, s az ajtó minden egyes határozott ütésére megremegett.

Néhány pillanattal később az ajtó résnyire nyílt, és egy borostyánszínű szempár kukucskált ki rajta.

– Mrs. Anderson? – kérdezte Ivory, s felkészült, hogy befolyásoló képességét is alkalmazza, ha kell. Muszáj lesz Abigailt megnyugtatni.

Abigail teljesen kitárta az ajtót, és törölgetni kezdte a kezét a kötényében. – Igen?

Miközben Ivory a szoknyáját simítgatta, Abigail pantallóját látván, hirtelenjében idejétmúlnak érezte magát. – A nevem Lenore Kinsbury. A tengerentúlról hoztam hírt.

– Hírt? – Abigail homloka összeráncolódott, és Ivory végképp belefeledkezett Abigail arcvonásainak a látványába – e vonások ugyanis hűen tükrözték azt a képet, ahogy Ivory Elizabethre emlékezett. Beletelt néhány pillanatba, míg újra el tudta kapni a beszélgetés fonalát.

– A férjéről – válaszolta.

– Az nem lehet – mondta Abigail. – Akkor hivatalos úton értesítenének.

Ivory elővett egy iratot a retiküljéből. – Tudom, hogy ez merőben szokatlan, de manapság rendkívül szokatlan idöket élünk, nem igaz? – Átadta a levelet Abigailnek, aki lassan végigfutotta a papirost.

Abigail remegő kézzel eltakarta a száját, és hátratántorodott. – Nem – suttogta. – Nem, nem, nem.

Ivory belépett a házba, és óvatosan bezárta maga mögött az ajtót. – Fogadja őszinte részvételem a veszteség miatt.

A pamlaghoz vezette Abigailt. Abigail nem szólt egy szót sem, csak leült a kerevet legszélére, és a szomorúság úgy felhőzte el a tekintetét, akár a sűrű köd. Ivory gyomra szánakozva szorult össze Abigail fájdalma láttán, bár Theodore halála miatt semmiféle megbánást nem érzett.

– Hadd töltssek egy kis teát – ajánlotta Ivory. – A gyermek miatt ne aggódjon. Én majd vigyázok rá, ha felébred a szunyókálásból.

– Gyermek?

– Én... láttam a kiscipőt. Az ajtónál.

Abigail szipogva megtörölte a szemét. – Persze. A cipő. – Nagyot sóhajtott. – Ő az unokaöcsém. A bátyám meghalt.

– Részvétem – mondta Ivory gyengéden. Érezte, hogy Abigail az összeomlás szélén áll. – Szóval teát?

Anélkül, hogy megvárta volna a választ, Ivory elindult a konyhába. Még nem volt hozzászokva egy emberi ház illataihoz. A gyomra megkordult, ahogy megérezte a nemrég pirított hagyma aromáját és egy eloltott gyertya kanócának a szagát.

– Vannak még más hozzátartozói a családban? – kérdezte Ivory, miközben befolyásoló képességével vigasztaló hullámokat küldött Abigail felé.

– Csak a bátyám és a férjem voltak.

– Értem – felelte Ivory.

A tűzhelyen a teafőző gőzt kezdett okádni; valószínűleg Abigail épp teát készített. Ivory kitöltötte és megédesítette a teát, s ahogy kavargatta, a teáskanál a csésze oldalán csilingelt. Bevitte a teát a nappaliba.

– Lehet, hogy nem ártana felfogadni egy kisegítőt.

Abigail a szája szélét rágta. – Theodore nélkül nem engedhetem meg magamnak. Fogalmam sincs, mihez kezdek most, hogy ő már nincs többé.

Rengeteget felemésztett Ivory mentális energiájából, hogy Abigail nyugtalanságát kordában tartsa, ennek ellenére beszéd közben is fenntartotta a befolyásolást.

– Nos – mondta Ivory, miközben átnyújtotta a teát, és igyekezett megválogatni a szavait –, nekem éppenséggel jól jönne egy hely, ahol meghúzhatom magam. Egy pár segítő kézzel szolgálnám meg a szívességet. Mit szólna hozzá?

Abigail lassan bólintott, és belekortyolt a teába. Ivory elégedetten elmosolyodott, hogy Abigail befolyásolása simábban ment, mint remélte. Abigail nem rendelkezett azzal a fajta gáttal, melyet Rachel tanúsított.

Abigail intett Ivorynak, jelezvén, hogy üljön le, de ugyanabban a minutumban a szoba túlfelén egy váza lebucskázott a kandallópárkányról, és darabokra tört a padlón.

– Ó! – kiáltotta Abigail, és talpra ugrott. – Jobb lesz, ha most elmegy. Kérem, távozzon.

Ivory megdermedt.

– Menjen már! – A falról képek zuhantak le, az ajtó hevesen rázkódni kezdett.

Ivory odaszaladt Abigailhez, a kezét a vállára rakta, és a befolyásoló képességét alkalmazva, lelki nyugalmat küldött rá. – Semmi baj, Mrs. Anderson. Semmi baj.

Leereszkedtek a pamlagra, és Ivory a karjába zárta a zokogó nőt.

– Egy árva léleknek sem szólok róla – ígérte Ivory.

IVORY ÚTMUTATÁSÁVAL ABIGAIL megtanulta kordában tartani az energiáját. Az elődeitől eltérően, Abigail csak zajt hallott a suttogások helyett.

Ahogy teltek az évek, Abigail megöregedett, és az unokaöccse felnőtt. Míg Ivory csak a megfelelő pillanatra várt, hogy felfedje Abigailnek a képességei forrását, Abigail unokaöccse megpróbálta megtalálni a gyógyymódot.

Ám az a pillanat sosem jött el.

Egy nap, mikor vacsorához ültek, Abigail kimondta a szavakat, melyektől Ivory mindig is rettegett.

– Valami nincs rendjén veled. Jottányit sem lettél idősebb az évek során.

– Elismerem, valóban különös – szólt Ivory válasza, miközben egyenes háttal, kezét az ölében pihentetve figyelte, ahogy Abigail eszik.

Abigail abbahagyta az evést, és visszaeresztette a falatot a tányérjára. – És úgy hiszem, egyetlen falatnyi ételt se láttalak még lenyelni, mióta ismerlek.

Ivory nem mondhatta el az igazat, mert tudta, hogy Abigail már a saját nyűgét illetően is kellemetlenül érzi magát. – De hisz tudod, mennyire szeretek útközben étkezni.

– Vacsorázz velünk ma éjszaka – ajánlotta Abigail határozott hangon. A saját ételét áttolta az asztalon, és metszön Ivoryra pillantott. – Szedek magamnak egy másik tányérral.

– De komolyan – mondta Ivory. – Most nem tudnék. Majd talán máskor.

Abigail dörzsölgetni kezdte a halántékát. Ivory kinyújtotta felé a kezét, de nyomban visszaejtette az ölébe, amikor Abigail arca megrándult.

Attól kezdve Abigail görbe szemmel nézett Ivoryra, és gondterhelten sóhajtozott. Abigail azt hitte magáról, hogy megőrült. Ivory arra vágyott, bárcsak megválthatná őt téves gyanúja terhétől, de a magyarázatai nem találtak értő fülekre, s így Ivory úgy érezte, nem látják szívesen.

Két hét sem telt bele, és Ivory összecsomagolta a holmiját, s elindult, hogy ismét nemzője szemébe nézzen. Bevallotta neki, hol töltötte az elmúlt éveket.

– Át akarom változtatni Abigailt – mondta neki Ivory. – Külön akarok válni tőled, hogy magam boldoguljak.

– Lenore – kezdte szelíden a férfi.

– Ne is fáraszd magad azzal, hogy megkísérelsz lebeszélni róla. Egyszer már megpróbáltam, és ha nem léptem volna közbe túl későn, akkor sikerül. Talán ez az utolsó esélyem, és nem hagyom, hogy az utamba állj.

– Miért ragaszkodsz ehhez ennyire? Hát nem elegendő neked az az élet, amit én biztosítottam számodra?

– Abigail annyira hasonlít Elizabethre – jelentette ki Ivory szenvedélyesen. – Ugyanaz a finom csukló, ugyanaz a könnyed mozdulat, ahogy félreseprik a hajukat a nyakukról, ugyanaz a kecses mozgás, miközben mégis sugárzik belőlük, hogy a földön járnak. Ivory belebámult a tűzbe, és figyelte, ahogy a lángok lezabálják a fa kérget. – Úgy hiszem, kötődnek egymáshoz: Elizabeth és a női leszármazottjai.

– Úgy véled, Abigail egy *Öröklétű*? – kérdezte, miközben hátradőlt, és felvonta vastag, sötét szemöldökét.

– Egy *Öröklétű*?

– Reinkarnáció – mondta. – Erre gondolsz?

– Akkor hát lehetséges volna ilyesmi? – suttogta Ivory, ahogy szeme elkerekedett, és a szíve csordultig telt reménnyel.

– Azt mondják, a lélekelementálok, kiket gyakran nőnek gondolnak, reinkarnálódnak, amennyiben idő előtt megfosztják őket az életüktől. Az ő szerepük az volt, hogy az elemek mágiáját csorbíthatatlanul birtokolják. Egyedül nekik nem kellett végső halált halniuk mindaddig, amíg életük munkája tiszta marad, és a vérvonaluk töretlen.

– Úgy érted, hogy Abigail talán maga Elizabeth? Miképpen Mary és Rachel is ő volt?

– Nem – válaszolta komolyan. – Ez mind csak mendemonda. Legendák. Olyanok agyszüleményei, akik *nem-egészen-emberi* szerelmük elvesztését siratták. – Sötét, szénszürke szeme, mely már réges-rég kialudt, az övébe mélyedt. – Ez az egész csak a *remény* hangja volt. Semmi több.

Ám nemzője csak megerősítette azt, amit Ivory már régóta sejtett. Ezek a nők mind Elizabeth megtestesülései voltak.

Ivory még egyszer elment, hogy lássa Abigailt. A háza ablakán át bámulta őt. Elizabetht látta odabent. Ott volt Abigail tekintetében, a könnyeiben, s annak az arcnak a legapróbb rezdülésében, mely csak egyetlen emberhez tartozhatott. Az, hogy a nemzője mást állít, érdemtelené teszi őt az életre.

Három éjszakával később Ivory lefejezte a nemzőjét álmában, mert a férfi nem akarta elengedni őt. Amennyire csak vissza tudott emlékezni, most először érezte magát szabadnak.

Az elkövetkező években beolvadt az átlagemberek közé. Ivoryként mutatkozott be, s éppúgy örült, hogy megszabadulhatott a nemzőjétől kapott névtől, ahogy annak is örült, hogy megtisztulhat a Sarah név viselésétől. Új életet kezd. Nem volt többé Sarah. Nem volt többé Lenore.

Legközelebb nem hagyja cserben a szerelmét. Megkeresi, míg még ifjú, összebarátkozik vele, és meggyőzi őt, hogy biztonságosabb lenne az élete, ha nem cipelné magával egy ember sebezhetőségét.

Ivory újabb két nemzedéken keresztül virrasztott – szemmel tartotta az unokaöccsöt, az utolsó Parsons fiút, míg elég idős lett, hogy neki is saját fiai legyenek, mígnem egy nap újabb lány született a családfán.

Sophia.

Ám Ivory szívében és szemében e lány még mindig Elizabeth volt.
Elizabeth... én voltam.

.

{huszonkettő}

ÉN TELJESEN FÉLREÉRTETTEM minden egyes pillanatot, melyet valaha eltöltöttem egykori barátnőm társaságában. Aznap, amikor Ivory hazavitt, miután megtámadtak a Hús Klubnál – nem mérges volt rám. *Feldúlt.*

Amikor azt mondta, egyszer ismert valakit, aki hangokat hallott, a tekintetében ülő gyűlölet nem irántam érzett gyűlölet volt. Maga iránt érezte, a helyzete iránt és azok iránt, akik megölték az ösömet. Akik engem öltek meg. Ugyanakkor nem mondhatta el nekem. Így nem.

S nem azért hajtott el, mert nem akart látni, hanem mert el akart menekülni a fájdalom elől, amit mellettem ülve érzett, mert nem mondhatta el, hogy én egy vagyok az ösömmel – nem mondhatta el, hogy én valaha a szerelme voltam, és hogy hosszú évek óta követi a sorsomat. Először azt akarta, hogy át akarjak változni magam is – hogy cruor legyek én is –, de eljött a pillanat, amikor rádöbbsent, hogy az erre az életre szóló terve meghiúsult.

Már azt is utáltam, amivé szerette volna, hogy váljak.

Amikor a képek beleolvadtak a sötétségbe, a levegő megrekedt. A tűz kölcsönvette Ivory emlékeit, s mivel én nem adtam vissza azokat, kialudtak a parázssal együtt, s örökre elvesztek. Azt kívántam, bárcsak jönne valaki, aki tőlem is ellopja őket.

Miután feloldottam a köröm varázsát, arcomat a tenyerembe tettem, és elbögtem magam. Most már értettem, miért tartottam

attól, hogy őszinte legyek Charlesszal a suttogó hangokat illetően. Most már láttam, hogy voltak mélyebb alkotórészeim – a lelkem darabjai –, melyek megpróbáltak oltalmazni az árulás és a halál lehetőségétől. De Ivoryn keresztül így is megtaláltam a módját, hogy kitárjam az életemet ezen dolgok előtt. A lelkem ódzkodott Charlestól, ám a szívem rávett, hogy bízzam benne.

Charles odasietett hozzám, és az arcomat a mellére szorítottam, könnyeimmel átnedvesítettem az ingét. Paloma a hajamat simogatta. Feléltem az összes fizikai és érzelmi energiámat.

Mikor már nem éreztem magam oly erőtlennek, felmentünk a lépcsőn a konyhába, ahol Paloma és Charles feszülten hallgatta, ahogy beszámoltam róla, mit mutatott meg az *ignisvisum*.

Az utolsó néhány kép ismerős volt. Engem mutattak – az igazi önmagamat. Azt az éneket, akit nem változtatott meg a tizenhetedik századi New England-i étrend, sem egy háborúban elesett férj. Nem Elizabetht vagy Maryt vagy Rachelt vagy Abigailt – bár valamennyien ugyanazok voltunk –, hanem engem, azt a személyt, akire önmagamként emlékeztem. Sophiát.

Ennyi évszázad után Ivory úgy járt-kelt a halandók között, mint akármelyik emberi lény. Ivory kis keotai házunk ablakán át figyelte, ahogy anyám a magasba emelt, röviddel azután, hogy megszülettem 1987-ben.

Figyelt az iskola játszóterén is. Apámat meggyilkolta hatéves koromban.

Felismerte Ivoryt még kisfiúkorából. Abigail nagynagynénikéjének a barátnője volt. De apám felnőtt, Ivory pedig harminc évvel később sem öregedett egy napot sem. Apámat elbátortalanította, hogy mindennap találkoznia kell vele – Ivory látta ezt a tekintetében, ahogy apám ránézett, és a kislányát is mindig óvta a pillantásától –, s Ivory meg volt róla győződve, hogy reménytelen összebarátkoznia velem, míg meg nem szabadul tőle.

Amikor Belle Meadowba költöztünk, Ivory utánunk jött. Az első randimon is ott volt a moziban, és az egyetemi találkozásunk sem a véletlen műve volt.

Ivory azért ölte meg Mr. Petrenkót, nehogy letartóztassanak a lopásért. Az ő gondolatai motoszkáltak a fejemben a gyilkosság idején. Muszáj volt bebiztosítania, hogy felvegyenek az egyetemre, mert azt tervezte, hogy ott fogunk találkozni. Természetesen ha börtönbe csuknak, ez nem valósulhatott volna meg.

Ő rejtette el Elizabeth Parsons bírósági iratait apám holmijai közé. Az egész egy hazugság volt. Még a bostoni akcentusát is csak imitálta, gondolatai és emlékei divatjamúlt, régies nyelven szólaltak meg... egyáltalán nem azon a mai, modern hangon, melyen velem beszélt. Nem csoda, hogy sosem ismertem fel a gondolatait azelőtt.

Marcus irántam való érdeklődése sem volt több annál, hogy Ivory megkérte, rendezzen meg egy támadást ellenem. Ő hamisította a férfi üzenetét is, azt remélve, hogy rám ijeszt, azt remélve, hogy annyira kétségbeesetten fordulok majd hozzá, hogy hajlandó leszek magam is cruorrá változni, csak hogy megvédhessem magamat.

Arra nem számított, hogy inkább Charleshoz fogok fordulni. Amikor Ivory terve a Hús Klubnál visszafelé sült el, félő volt, hogy Charles elárulja nekem a titkát; talán titkon még remélte is, hogy megteszi, és megspórolja vele neki a fáradságot, aminek köszönhetően én elfogadó és megértő leszek vele szemben.

Amikor rájött, hogy összeköltöztem Charlesszal, dühében feldúlta a házamat. S minél tovább voltunk együtt Charlesszal, annál nyugtalanabb lett, míg végül már csak fenyegetést látott benne. Akkor próbálta meg megölni – de véletlenül engem támadott meg.

Most már minden értelmet nyert, de sokkal elveszettebbnek éreztem magam, mint annak előtte bármikor. De legalább tényleg csak a saját emlékeimet vettem el tőle. Az *ignisvisum* csak azt az időt mutatta meg, amit Ivory Elizabeth lelkével töltött, vagy azzal, hogy rá gondolt. Nehezemre esett megbarátkozni a gondolattal, hogy Elizabeth lelke egyben az enyém is.

Már majdnem este hét óra volt, mire mindenről beszámoltam Palomának és Charlesnak. Megpróbáltak vigasztalni, de egy vállrándítással elintéztem őket. Nem maradt már könnyem, amit kisírhattam volna, s lelkileg is túlságosan kimerültem, semhogy tovább akartam volna kókadozni a bánattól, mellyel Ivory emlékei az egész testemet átitatták.

– Sajnálom – mondta Charles. A fején átsuhanó gondolatokból ítélve, fogalma sem volt, mi egyebet mondhatna.

Ahogy Paloma megszorította a kezemet, az arckifejezésével pont azt a támogatást nyújtotta, amire szükségem volt.

Sikerült az arcomra erőltetni egy mosolyt. – Ilyen „öröklétű lányokról”... hallottál már azelőtt?

Paloma lopva Charlesra pillantott. – Ami a Maltorimot illeti, szerintük sosem léteztek.

– És ami téged illet?

– Túl sok bizonyíték szól a létezésük ellen. A mai nap után viszont, miután szemtanúja voltam, hogy bizonyoságot nyersz az őseid emlékeiről, a saját lelked emlékeiről, bátran kijelentem, hogy nincs bennem kétség afelől, hogy léteznek, s te egy vagy közülük. Egyedül ez adhat magyarázatot mindarra, amit benned láttam.

– És akkor most mit jelent ez az egész?

– Az előző életeid a részedet képezik még akkor is, ha nem emlékszel rájuk. Bármiféle képességek birtokában is voltál valaha, újra felelevenítheted őket most, hogy tudomást szereztél róluk.

Egy kicsit emésztettem a hallottakat, de az eszem még mindig egykori barátnőmön járt. – Nem értem, Ivory miért hitte, hogy azzal majd közelebb kerülünk egymáshoz, ha megöli Charlest.

Paloma felállt, és feltett egy újabb kanna vizet forni. – Ő egy ártalmas nő, Sophia. Néha az emberek beteges módon mutatják ki a szeretetüket. Nem könnyű akkor átváltozni egy másik létformává, amikor épp gyászolsz. A végletekig képes kifordítani magából az embert.

Az asztal közepén álló gyertyát bámultam, ahogy lecseppen róla az olvadt faggyú. Az Ivory elméjéből lopott látomások cikáztak az agyamban: a tűzben elhamvadó húsé Elizabeth felakasztása – vagyis a saját akasztásom – után. *Vedd magadhoz a hamvait, hogy a lelke tovább élhessen*, mondta Ivory.

Pislogtam egyet, és Charlesra néztem ismét. – Ezt az egészet olyan... nehéz feldolgozni.

Az elmúlt órában számtalanszor megpróbált közeledni felém – vigasztalni –, de én mindannyiszor elutasítottam. Egy kis távolságra volt szükségem, ő pedig végül beletörődött. Most már csak hallgatott, és bólogatott, ha megszólaltam. Hála a köztünk lévő vérkötélnek, az érzelmei keményen nekifeszültek az enyémeleknek, és egy részem arra vágyott, hogy megadja magát a dühe előtt, mintha az ő haragját könnyebb lenne elviselni, mint a saját megterhelő fájdalmamat.

Az újabb felfedezések tükrében, eléggé felbátorodtam ahhoz, hogy még több titkomat tárjam fel. Palomára néztem. – A vérkötélék, melyet Adriannel és Charlesszal tapasztaltam meg...

– Igen? – kérdezte Paloma, és bólintott, hogy folytassam.

– Foszlányokat láttam Adrian emlékeiből... és éreztem Charles érzéseit. – Bocsánatkérően Charlesra pillantottam. Mintha nem lett volna már épp eléggé tolaakodó az is, hogy kedvemre beleshetek a gondolataiba, hogy érezheti magát attól, hogy az érzelmeit is átéltem? Nem túl lelkes, de megértő mosollyal reagált, aztán visszafordultam Palomához. – Ez annak köszönhető, hogy Öröklétű vagyok?

– Ebben nem vagyok biztos, Sophia. – Összevonta a szemöldökét.

– Nem lehet mindenre magyarázatot találni az életben.

Paloma teafiltert dobott egy krémszínű bögrébe, és a kannából forró vizet öntött rá. Elém rakta a teát. A csésze alján a víz elsötétedett, a felszálló gőz melege az arcomat és az orromat simogatta.

Épp amikor bele akartam kortyolni, belépett Adrian. A laptopját a konyhapultra helyezte, majd Palomára nézett.

– Telepítse át Ivoryt. Charles, Sophia, beszélünk kell.

Az agyam leblokkolt a sürgető hangnem hallatán, aztán nyikorogva továbbgördült. Paloma költöztesse el Ivoryt? Úgy volt, hogy Adrian viszi el.

Paloma nyugodtan reagált Adrian kivételesen otromba módon megfogalmazott kérésére. A nő szelíden elmosolyodott. – Nem gond.

– Már bezártam őt magának az autóba.

Én azt se hallottam, amikor bejött a házba, és már ki is vitte Ivoryt Paloma kocsijába?

Paloma rám nézett, miközben felöltötte a kabátját. – Kérlek, hívj, ha bármire szükséged van.

– Köszönöm – feleltem. – Mindent.

Megállt az ajtóban, és még utoljára szelíden rám mosolygott, mielőtt távozott.

Amint bezárult a bejárati ajtó, Adrianre szegeztem a tekintetemet. – Mi a fene folyik itt?

– Elnézést kérek, hogy csak így berontottam. Szeretném megbeszélni, hányadán állunk. – Azzal Adrian járkálni kezdett fel-alá, az ablak alatti csempéktől a konyhaajtó melletti megnyomódott csempéig. Oda-vissza, a vörösesbarna és a mustársárga négyzetek között. A burkolólapokat sötét színnel fugázták, s mindegyiket *Bourbon-liliom* nyomat díszítette. – Charles, mindketten figyeljetelek, és őrizzétek meg a nyugalmatokat.

Charles összeráncolta a homlokát. – Miről van szó?

– A szüleidről – válaszolta Adrian, és tekintetét Charlesra szegezte. Visszafogottan folytatta. – Nagyon sajnálom, hogy erről kell értesítelek.

A gyomrom rettegve összerándult.

Charles feszülten a barátjára pillantott. – Miről kell értesíts?

– Elfogták őket. – Adrian a kezét tördelve megint járkálni kezdett.

Charles felállt, az ujjait határozottan az előtte álló asztalra szorította. – Tévedsz.

– Attól tartok, nem – felelte Adrian, és megállt, hogy a kezét Charles vállára tegye.

A gyér világítás megcsillant Charles könnybe lábadt szemében.

A tekintetemet oda-vissza kapkodtam kettejük között. – *Ők?* Kicsodák? Thalia kotériája?

Charles megrázta a fejét. – A Maltorimra gondolt.

Alig fogtam fel a szavakat. Hogyan szereztek tudomást Charles szüleiről? Épp most, több évszázad elteltével?

Adrian Charles szemébe nézett. Hangjába optimizmus vegyült, tekintete pedig elszántan ragyogott. – Visszaszerezzük őket.

Egyáltalán Adriannek hogy jutott tudomására mindez? A Charlesból áradó érzelmekből kitetszett, hogy teljes bizalommal van Adrian iránt, mellyel talán félelmét és aggodását ellensúlyozta. Lehet, azt is kiolvasta Adrian aurájából, hogy méltó a bizalomra. Viszont előfordult, hogy Charles már korábban is tévesen ítelt meg másokat, s bár utáltam szkeptikus érzésekkel viseltetni egy barát iránt, képességgemmel Adrian gondolataira összpontosítottam, és hagytam, hogy a többi zaj a háttérbe mosódjon.

Tudatalattija visszajátszotta a pillanatot, amikor megtudta az újságot. Miután Charles felhívta, Adrian a Hús Klubba ment, hogy információt gyűjtsön Ivoryról. Helyette azonban meghallotta, hogy a hely tulajdonosa valakivel az irodában beszélget. Valakivel, aki Charlest kereste, és azt állította, hogy a szüleit a Maltorim már őrizetbe vette.

Charles a velem szemben álló székre roskadt. – Mi, a Maltorim ellen? Thalia gorilláival elbánni egy dolog, de azt a helyet fölöttébb szigorúan őrzik.

– Nincs más választásunk – mondta Adrian. – Thalia kotériája árulta el a szüleidet. Elkapták őket, amint épp el akarták hagyni a várost. És most már téged is keresnek.

– Tudják, hol vagyok? – kérdezte Charles.

Adrian megrázta a fejét. – Még nem fedezték fel a pontos tartózkodási helyedet. A múlt héten megpróbálták lekövetni Sophiát, de néhány kilométernyire innen elveszítették a szagát.

– Segítetek – mondtam. Amennyire Ivory emlékei meggyengítették a bizalmamat, éppolyan mértékben erősítették az önbizalmamat. Valahol, mélyen bennem lappangott egy képesség, mely csak arra várt, hogy éljek vele.

– Nem – felelte Charles velősen, ingerült hangon, mely megtiltott bármiféle további kérdést. – Nem fogsz!

Szerencsére nem nagyon érdekelt a baljós hangnem. – Egyedül egyikünk sem elég erős, de együtt talán van esélyünk.

Charles megdörzsölte az arcát. – Te nem ismered a Maltorimot.

– Hadd segítsen – mondta Adrian. – Egyedül nem tudjuk megcsinálni.

Charles a tenyerét a szemére szorította, és hátradőlt a széken. Megfontolhatta volna a dolgot, ha akarja, de nem sokat változtatott volna. Segíteni fogok én is.

Félrevontam Adriant a folyosóra, s most az egyszer nem keltett olyan benyomást, mintha az öngyulladás környékezné, ahogy mellettem áll. Nem volt idő, hogy összefoglaljak neki mindent még egyszer, de röviden sommáztam neki a fontosabb részleteket.

– És még egy dolog – mondtam. – Az egyik korábbi életem folyamán, a *tisztánhalláson* kívül egy másik képességnek is jelét mutattam. Úgy hiszem, *telekinézis* lehetett. Azt is kiaknázhathnám valahogyan?

Adrian komolyan biccentett, és elindult a könyvtárszoba felé. A kis íróasztal mellett álló szék felé intett, én pedig helyet foglaltam, és végigsimítottam az ujjamat az asztallap sérülésein, miközben ő levett néhány könyvet a polcokról, melyeket még nem olvastam.

Mellém ült, és odatolt egy vaskos kötetet. – Ezek a Vének idejéből származó átiratok.

Felvontam az egyik szemöldökömet, és kinyitottam az első oldalon. – Ne szóljunk Charlesnak?

– Majd csatlakozik hozzánk, ha készen áll.

Átfutottam a tartalomjegyzéket. Néhány lap érdes volt és összeragadt, s az írást itt-ott világosbarna vízfoltok maszatolták el. A könyv főleg furcsa képektől hemzsegett – olyan teremtményekről, melyek cápaszerű fogaikat leszámítva, majdnem emberinek tunktek; szétfejtett kötél, csavarmenetek és fűrészpor közeli képeiről; Kajmán-szigeteki bélyegekről körülbelül 1904-ből; és barnuló rebarbara szárain lyukat rágó fekete katicabogarakról.

– Mi ez?

– Valakinek a naplója – válaszolta. – Nem tudom, kié.

A fotográfiák csak még inkább felzaklattak. Átfutottam a könyvet, hogy találjak bármi vonatkozó szöveget. Egy cserepes, kiszáradt iszappal bélelt folyómedret ábrázoló kép és egy Európát vázoló, erezett térkép között végül rábukkantam némi használható információra.

Kivettem a számból a harapásnyomokkal tarkított, összerágott végű ceruzát. – Ez lesz az.

CHARLES EGY FÉLÓRA MÚLVA csatlakozott hozzánk. A tervünk egy olyan teóriára épült, melyet egyetlen könyv sem igazolt: ha a képességem a lelkemmel együtt vándorolt testről testre, akkor ötéletnyi mágiából vagyok képes meríteni, ahogy Paloma magyarázta. Ez a könyv pontosan részletezte, hogyan *lehetséges* ezt kivitelezni.

Egy emlékeztetőre volt szükségem mindegyik életből: Elizabeth salemi tárgyalásának a dokumentuma például egynek megtette. A többi életemet reprezentáló emlékeztetőnek egy hegedűt választottam, Leigh Hunttől *A vadak lázadását* és egy pár gyerekcipőt.

Néhány órán belül Adrian segített összegyűjteni a tárgyakat: a kiscipőt és a hegedűt könnyű volt beszerezni, de ahhoz, hogy a Leigh Hunt-regényt ilyen rövid idő alatt felhajtsa, ki kellett használnia az ismeretségét. Miután a holmik a tulajdonomba kerültek, könnyebben tudtam kiaknázni az előző életeimet.

– Kötelességem ezt megtenni – jelentettem ki, és remény járta át minden porcikámat.

Adrian Charles vállára tette a kezét. – Ne félj, barátom. Csak segíteni akar.

– Meglátjuk – mondta Charles.

Éreztem a bizonytalanságát. Anélkül, hogy a gondolataiba hatoltam volna – és biztos állítom, még mindig sokkal természetesebbnek éreztem, ha nem használom a tisztánhallásomat –, meglehetősen biztos voltam benne, hogy egy tapodtat sem fogok engedni az elhatározásomból.

Charles megdörzsölte az orrát. – Ha tényleg meg akarjuk ezt tenni, akkor nyomban el kell utaznunk Damaszkuszba.

Adrian bejelentkezett a laptopjára. Charlesszal mellette ültünk, miközben ujjai embertelen tempóban pötyögtek a billentyűzeten. A számítógép képernyőjét figyeltem. A formátum idegennek tetszett számomra; Adrian egy lehetetlen IP-címet mustrált.

D-connect – az az internetes kis kártyaizé, amit hónapokkal ezelőtt áthozott hozzám. A természetfeletti internet hirtelen sokkal értékesebbnek tűnt, mint amikor először találkoztam vele.

– Ennek a fickónak – Adrian az ujjával a képernyőn látható szövegre bökött, ahol a „Rhett” név látszott álló, tömzsi betűkkel írva – kivételes híre van. Ő fog elrepíteni bennünket oda, és nem fog kérdezősködni.

Adrian lefirkantott pár számot egy ív papírra, majd mérgesen áthúzta őket. – A matek nem az erősségem. Valamelyikötök esetleg tudna segíteni? Ki kéne számolnunk a megfelelő időt az induláshoz.

Feleltem a lapot. – Én majd kiszámolom.

Megbecsültem az időeltolódást, a napsütéses órák számát az évnek ebben a szakában Damaszkuszban, és az utazási sebességet, nem kevesebb mint kétezer kilométer per órák tempóval számolva – jóval gyorsabb volt, mintha hagyományos légitársasággal utaztunk volna, és egy kicsivel gyorsabb, mint amit az Egyesült Államok légierije használt. A természetfeletti technológiának hála, attól sem kellett tartanunk, hogy a radarok észrevesznek minket.

– Ha holnap napkeltekor indulunk, estére odaérhetünk. A repülési időnek tizenkét óránál nem kellene tovább tartania, de az ő gépének ez meg se kottyán.

Adrian regisztrálta a repülést valami ICAO kódok használatával, a repterek szokásos KAPA vagy OSDI kódjai helyett.

Charles és Adrian megbeszélték az utazás részleteit, miközben én megpróbáltam előhívni a képességet, bármi is szunnyadt bennem. Újra belemerültem a látomásokba, melyeket Ivorytól loptam, és a gyerekkoromat idéző, furcsa pillanatokba.

Harmadikban egy radír, melyhez hozzá sem értem, lerepült az íróasztalomról, és átszáguldott a tantermen. Igazgatóit kaptam érte. Egy másik alkalommal, tizenhat éves koromban egy ajtó, melyhez szintén hozzá sem értem, anyu arcába vágódott, mintha saját akarattal rendelkezett volna. Vagy legalábbis, mintha egyet akartunk volna.

Lehet, hogy a pozitív energia szertartásom közben a tálak ugyancsak a képességem miatt borultak ki. Akkor azt gondoltam, hogy a szél lehetett az oka. Hány meg hány hasonló pillanat lehetett a képességeim áttörésének a jele?

Az egyetlen közös ezekben a pillanatokban az volt, hogy mindannyiszor sebzett, dühös vagy csalódott voltam. Hogyan lehettek hát a képességeim jók, ha negatív érzelmek hívták elő őket?

Csak a szándékaid számítanak, mondtam magamnak.

Ezt a gondolatot szem előtt tartva, megpróbáltam feleleveníteni az összes sérelmemet és haragomat, ami nem ment túl nehezen. Órák

óta magamba fojtottam ezeket az érzelmeket. Évek óta, ha az eddig a pontig vezető életemet is beleszámoltam.

Mindezt a megidézett energiát arra koncentráltam, hogy elmozdítsak egy ceruzát az asztalról. Amikor ez nem sikerült, egy kis szünetet tartottam, hogy igyák egy almás-vaníliás teát, és meggyújtsak néhány gyertyát, mielőtt újra megpróbálom. Újabb harminc perc telt el sikertelenül. Már nem is számoltam, hányszor veselkedtem neki, mégsem adtam fel. Behunytam a szemem, összegyűjtöttem magamban az összes energiámat, megpróbáltam elraktározni, aztán kinyitottam a szemem, hogy újra próbálkozzam.

A ceruza megmoccant – izgatottság áradt szét a mellkasomban –, de aztán az irón átsuhant az asztalon, és nekicsapódott a falnak. A széthasadt fa és az elpattant grafit a padlóra zuhant.

Felsőhajtottam. Nem tudtam irányítani ezt az „ajándékot”, és nem is igazán maradt időm, hogy megtanuljam. Leültem az ágy szélére a hegedűvel, amelyért Adrian szaladt el az előbb. Felemeltem, és megpróbáltam beleélni magam, milyen lenne Marynek lenni. Vagyis *önmagamnak*.

Vettem egy nagy levegőt, és végighúztam a vonót a húrokon. A tudómet kitöltő levegő hirtelenjében idegennek tűnt, a szívem megremegett. Korántsem szólt oly szörnyen, mint ahogy képzeltem. Mindössze bizonytalan volt a hangja. Ám minél inkább átadtam neki magam, annál bársonyosabban szárnyalt a dallam. Ugyanaz a melódia, melyet Mary játszott. Elevenen élt bennem.

Miután befejeztem, megteltem étellel. Felvillanyozott. Charles és Adrian csak bámult.

– Ez meg mi volt? – kérdezte Charles.

– Nem... nem tudom.

Adrian helyeslőn bólintott. – Talán ez a dallam volt a hívójel. Minden ember, akit elementállá változtattak, rendelkezik vele. Bár bevallom őszintén, furcsa, hogy a magáé épp a hegedű.

– Miért?

Adrian összeráncolta a homlokát, és megrázta a fejét. – Ne törődjünk most ilyesmivel. Az előttünk álló dolgokat tekintve, nem számít.

Valami nem stimmelt a hanghordozásával, de tudtam, csak az időt vesztegetném vele, ha Adrianból még több információt akarnék kicsikarni. Megvontam a vállamat. Fogalmam se volt, mi ez a dallam. Még sosem játszottam azelőtt – viszont új szenvedély gyúlt bennem. Kizárólag arra volt szükségem, hogy irányítani tudjam az energiát.

Arra gondoltam, jobb lenne, ha egy ceruzánál valami nehezebbel próbálkoznék, és a konyhai limlomokat tartalmazó fiókból előszedtem egy tollat, s ezúttal a megteendő útra is koncentráltam: a padlóról az asztalra akartam mozdítani a töltőtollat. Az íróeszköz lebegett egy pillanatig, majd lezuhant.

Végül Ivory Abigailhez intézett szavai segítettek: *Higgy benne*. Megújult eltökéltséggel veselkedtem neki újra. Ezúttal a toll felemelkedett a padlóról az asztal fölé, az energiám pedig elpárolgott, míg az asztal felszínére helyeztem. Az utolsó egy-két centiről leesett, gördült egy keveset, majd megállt.

Átjárt az izgatottság. *Meg tudom csinálni!* Teljességgel képtelennek, lélegzetelállítónak és rémisztőnek éreztem egyszerre. Arra vágytam, bárcsak átadhatnám kicsit magam az ámulatnak, de a valóság hamar kiábrándított ismét – eszembe jutott, *miért is* igyekszem e készséget előhozni magamból. A tudat, hogy csak azért férek hozzá e képességhez, mert elloptam a barátnőm emlékeit, aki meg akarta ölni a pasimat, és mert muszáj használnom, ha meg akarom menteni a barátom családját attól, hogy meggyilkolják őket.

Az elkövetkező órában addig gyakoroltam, míg annyira ki nem merültem, hogy képtelen voltam már újabb próbálkozásra. Már tíz óra volt, s az utóbbi három óra olybá tűnt, mintha egy valóságos kis örökkévalóság lett volna.

Pihenőre volt szükségem. Meg egy lehetőségre, hogy elköszönhessek Laurentől, mielőtt túl késő lett volna.

{huszonhárom}

AMIKOR MEGÉRKEZTEM LAUREN házához, az utcára néző verandán üldögélt, a tető alatt, s a kinti lámpa megvilágította vastag, bársonyos lófarokba fogott, fekete haját. Gyakran üldögéltünk egymás verandáján azelőtt, de most ennyi erővel akár idegenek is lehettünk volna. Többé már nem volt helyem az ő világában.

Lehuppantam mellé, és az utca túloldalán álló lakóparkot bámultam. A felhők alacsonyan álltak az égbolton, az el nem hullajtott esőtől terhesen. A levegő páradús volt, a nyomást a csontjaimban éreztem.

Lauren a vállát az enyémnek bökte. – Minden rendben?

Fájdalmas érzés gyűlt csomóba a torkomban. – Hát nem mókás, hogy a kardinálispintyek nem repülnek el délre? Colorado egyre hidegebb, ők meg olyan aprók.

– Ó, Sophia – mondta. – Sajnálom. Tudom, hogy barátok voltatok.

– Kivel?

– Ivoryval – válaszolta. – Tegnap éjszaka elmondta, hogy elköltözik. Vagy nem ezért jöttél el?

– Tegnap éjszaka? – Ivory nem beszélhetett vele tegnap éjszaka.

Lauren kifordította a tenyerét, és széttárta az ujjait. – Hagyott egy levelet a postaládámban. Feltételeztem, neked is elmondta.

Á! Paloma elvarrta a szálakat. – Ma még nem néztem meg a postámat. Valószínűleg ezért nem tudom.

Ideje feldúlnak látszani, Sophia.

– Nélküle semmi sem lesz már ugyanolyan – tettem hozzá, és próbáltam őszintének tűnni. Sajnos a hangomból nem csendült ki. – Elárulta, miért megy el?

Lauren megvonta a vállát. – Azt mondta, kapott egy állásajánlatot Bostonban, és hogy utálja, hogy így kell távoznia, de el kellett érnie az első repülőt, és nem akart felébreszteni. Meglep, hogy egyáltalán vette a fáradságot, hogy szóljon. Nem volt valami nagy barátom.

A varázskarkötőmet babráltam, és a kis hegedű talizmánt bámultam. – Nekem sem.

Lauren elmosolyodott. – Dehogyanisnem.

– Nem – mondtam. – Nem volt.

A hangom jobban remegett, mint reméltem. Vajon hogyan reagált volna a hírekre? Őt nem érdekelte különösebben, hogy Ivory elmegy, de csak azért, mert soha nem jöttek ki egymással.

Lauren homlokán elmélyültek a barázdák. – Mi a baj?

– Az a helyzet... – árgus szemmel figyeltem a reakcióját – ... hogy elköltözzünk.

Lauren megrázta a fejét. – Azt nem teheted.

– Segíteni akarunk Charles szüleinek felújítani a házukat.

Lauren nem nézett rám – csak erősen hozzászorította a kezét a tornácfeljáró meszelt pallójának. – Úgy tudtam, Japánban élnek.

– Bármikor meglátogathatsz – mondtam, mintha ennyivel el lehetett volna intézni a dolgot. – Álljuk a repülőjegyedet. Talán a rokonaidat is meglátogathatnád, míg ott vagy.

– Jól hangzik – felelte Lauren, de a hangja elárulta, hogy nem. Aztán egy hosszú pillanat múltán felemelte a tekintetét, és szomorú, néma pillantással meredt a szemembe. – Hogy őszinte legyek, Sophia, elég gáz ez.

Fogalmad sincs, mennyire.

Talán csak képzeltem a hirtelen támadt csendet. Az éjszakai madarak, a fák közt susogó szél és a szökdécselő kisállatok váratlanul elnémultak.

Lauren felhúzta az egyik térdét, és elkezdte lehámozni az egyik cipőfűzője végét. – Mikor indultok?

Nagyon halkán válaszoltam neki, mintha akkor nem hallana meg, és valahogy átugorhatnánk a beszélgetésnek ezt a részét. – Holnap reggel.

– Holnap? A fene egye meg, Sophia. Ez majdnem olyan gáz, mint amit Ivory csinált. – Nagyot sóhajtott, és elfricskázta a lefejtett cipőfűzőpöcköt. – Mit is mondtál, mi van Charles szüleivel?

– Megtoldják a házukat. Charles felajánlotta, hogy segít nekik. – Nem volt valami prima hazugság, de valamit mondanom kellett. – Földrengéskár, vagy szerintem valami ilyesmi.

– Akkor csak egy darabig leszel távol.

– Elég nagy felújítás lesz.

– Valamit nem mondasz el nekem.

Összeráncoltam a homlokomat, és arra gondoltam, esetleg jobban hisz nekem, ha sértődöttnek mutatom magam a feltételezése miatt. Pitiáner dolog volt, de fogalmam sem volt, mi mást tehetnék. *Nem* árulhattam el neki az igazat. – Miért hallgatnék el előtted bármit?

– Rendben. Menj csak. Érezd jól magad.

– Lauren?

A szeme kezdett megduzzadni, és a mandzsettája belső részével törölgetni kezdte. Ettől csak még vörösebb és duzzadtabb lett.

– Majd meglátogatlak – mondta. – Csak most kicsit szétcsúsztam, oké?

Könnyes szemmel mosolyogni kezdett, és ettől a látványtól majd meghasadt a szívem: a mosolya a szokásos volt, melyet mindig is őszintének éreztem, ám most eltűnődtem, mennyi fájdalom rejtőzhetett mögötte máskor is.

Lauren ragaszkodott hozzá, hogy eljön Charles házához, hogy segítsen kipakolni a cuccokat, amiket nem tudunk magunkkal vinni, sem otthagyni. Még azt is elvállalta, hogy gondját viseli Piroskának.

Tizenegy óra tájban elbúcsúztunk egymástól. A fejemben rögzítettem róla egy pillanatképet, ahogy a bejárati ajtóm előtt áll, a

veranda lámpája alatt: Lauren térdig érő gyapjúkabátban. Lauren sötétkék farmernadrágban. Lauren fehér pöttyös, fekete gumicsizmában, a bőre maszatos, a sminkje elfolyt.

A kalitkával a kezében sarkon fordult, és elment.

ADRIAN MÁR ELINDULT, TALÁN még el akart intézni néhány dolgot. Charles a kanapén ülve felpillantott rám.

– Jól vagy? – kérdezte gyengéden.

– Nem. – Felakasztottam a sálamat és a dzsekimet a fogasra, a csizmámat berúgtam az ajtó melletti sarokba, és besétáltam a szobánkba.

Charles utánam jött. Hallottam, ahogy megáll mögöttem az ajtóban, éreztem a testéből felém áradó rokonszenvet. Kibámultam az ablakon. Az első esőcseppek az ablaknak csapódtak, és gyöngyözve összeálltak, hogy apró erekként csörgedezzenek le az üvegen.

Charles odajött hozzám, és kezét a vállamra tette. Azonnal megadtam magam, felé fordultam, ő pedig a karjába zárt.

Az arcomat a mellkasába temettem. Sokakat elveszítettem az életem folyamán, de most először kellett elbúcsúznom. Az érzelmek maguk alá gyűrtek. Nem tudtam elköszönni se anyukámtól, sem aputól.

Charles leheletét a hajamban éreztem, és gondterhelten felsóhajtottam. Muszáj volt eleresztenem a múltat. Most már *tényleg* el kell eresztenem.

– Félek, mi fog történni holnap.

Charles bólintott. – Nem muszáj ezt tenned.

Valóban nem? Félre kellett tennem a másoktól várt elfogadás igényét, és azzal kellett törődnöm, hogy magamat elfogadjam, amibe

az átkozott „tehetségem” is beleszámított. S ennek az egyedüli módja az volt, hogy valami jelentőségteljes dologra fordítom a képességemet. Mint például a Maltorimmal és az ő kevertfajzatokkal szembeni előítéleteikkel való szembeszállás.

Charles átható tekintetébe meredtem. – De igen, muszáj megtennem – mondtam. – És meg is fogom.

Arrébb léptem tőle, mert eltökéltem, hogy valami mással kötöm le magam. Még mindig fejlesztenem kellett a képességemet. Minél erősebb vagyok, annál jobbak az esélyeink, hogy megmentsek a szüleit. Leültem az ágy szélére, lehámoztam magamról a zoknit, és megvettem a lábam a szőnyegen. Az energiámat a hálószoobaajtó melletti madárkalitkás asztalon fekvő kis könyvre koncentráltam. Nyomban lehuppant a padlóra, és a gyűrött lapokon sátor módjára állva maradt.

Morogni kezdtem az orrom alatt. Hogy lehettem volna időben elég erős, hogy szembeszálljak a Maltorimmal, ha még egy hülye könyvet sem vagyok képes elmozdítani?

Megdörzsöltem az arcomat, leguggoltam, de Charles megelőzött, és szúrós tekintettel rám nézett. Felrakta a könyvet az asztalra, és a pillantása feloldotta a gátjaimat.

Odasétáltam a hálószoobaablakhoz, és kinéztem az udvarra. Kihalt volt.

Néhány pillanattal később Charles mögém lépett, és az egyik kezével átölelte a derekamat. Elseperte a hajamat a nyakamról, és egy puszit nyomott rá.

– Tarts egy kis szünetet. Előtted áll az egész este. – A szavait hangsúlyozandó, gyengéden belém harapott.

Megpróbáltam elfojtani a gerjedelmemet, melyet a nyakamat cirógató ajka váltott ki belőlem. Reménytelen próbálkozásnak tűnt.

– Már nincs előttem az egész éjszaka – válaszoltam, szavaimmal palástolva a vágyaimat. – Aludnom is kell.

– Majd alszol a repülőn.

Odafordultam hozzá, és behunytam a szemem, miközben keze a nyakamat masszírozta, egyre lazább nyomásokkal haladva a hátam felé. Az aggodalmam szünni látszott gyengéd érintése nyomán, és az arcomat felemelve felsóhajtottam. Azt akartam, hogy az ajkát az enyémre szorítsa – a szívemet mardosó fájdalom és félelmen kívül valami máshoz is kötődni akartam.

– Mindig melletted leszek – súgta, s minden egyes szavával egy újabb ideget lazított el a testemben.

– Azt akarom, hogy te is számíthass rám.

Megcsókoltam a vállát, és amikor a tekintetemet reá emeltem, az ajka az enyémre zárult. Ezt az egyetlen jóleső érzést nem tudtam megtagadni magamtól – ezt az egyetlen kiutat, ezeket az utolsó pillanatokat, melyeket még együtt tölthettünk.

Mindeddig azt latolgattam, hogy belé merjek-e szeretni, vagy sem. Mintha egyáltalán irányítani tudtam volna a folyamatot. Azon rágódtam, „bölc” dolog-e párkapcsolatba kerülni egy halhatatlan férfival, tudván, valószínűleg nincs közös jövőnk.

Másfelől Charles semmiféle jelét nem mutatta eme kételyeknek. Számára az egész pusztán az én biztonságomról szólt. Azért fogta vissza magát, mert attól félt, hogy összetöri a szívemet, vagy talán attól, hogy én magam töröm össze. Most már biztos voltam benne, hogy *elég erősek* vagyunk ahhoz, hogy úrrá legyünk a halhatatlanság kérdésén. Abban nem voltam biztos, hogy hogyan, mindenesetre soha többé nem akartam hagyni, hogy az utunkba álljon.

Charles megragadta az inget a derekamon, felhúzta, és megszakítva a csókunkat átbújtatta a fejemet a galléron. Megbabonázva figyeltem, ahogy ő is kibújik az ingéből, felfedve kemény, sima mellkasát. Közelebb lépett, a hátamat a falnak nyomta, a mellemnek feszülő izmainak melegsége megrészegetett, s a vágyakozás ajzószerként áradt szét az ereimben.

Lassan végigsimított a kulcscsontomon, s az ajkával követte a mozdulatot, aztán a melltartóm pántja alá csusszant az ujjja, és lehámozta a vállamról, miközben ajkának minden egyes érintésére

egyre hevesebb lett a combjaim közt érzett forróság. A nyugtalanságom lassan elolvadt.

A padlóra dobta a melltartómat, én pedig a lábujjaimmal arrébb toltam.

Ahogy egyesével kigomboltam farmernadrágjának sliccét, éreztem, hogy a szerelem és a vágyakozás erős elegye sugárzik belőle felém, és elléptem a faltól, hogy közelebb kerülhessek hozzá. Olyan szenvedélyesen nézett rám, ami számára is újdonságként hatott, ahogy tekintetével a csupasz bőrömet simogatta – a bőrömet, mely kipirult a sóvárgástól.

Elsepert egy hajtincset az arcomból. – Együtt végigcsináljuk.

– Remélem, igazad van.

Egy csókot leheltem a mellkasára, aztán ráhajtottam a fejem, a mellem a forró hasának feszült. Felszakadt belőle egy sóhaj, s a szenvedélye bizonyítéka megkeményedett, és a testemhez nyomódott, épp a csípőm fölött.

A szoknyám a padlóra hullott a többi ruha közé; Charles az ágyra segített, s közben ujjával végigsimított a homlokomon, végig az arcomon, tekintete pedig megtelt az ismerős izzással. A gyomromban örvénylő melegség szétáradt az egész testemben. Államat felszegtem, hogy közelebb kerüljek az arcához, mire az ajkainkat elválasztó távolság leheletnyivé rövidült. A keze határozott mozdulattal végigszántott a hasamon, egészen a combomig, és gyengéd masszírozásának hatására tüzes, vad impulzusok rázták meg a testemet.

– Biztos vagy benne? – kérdezte.

Idáig még sosem jutottunk. Mindig is meg voltam győződve róla, hogy neki akarom adni magam, de a gyomrom még mindig idegesen rándult össze.

– Sophia?

– Igen – suttoztam.

Az ajkai bebarangolták a mellemet, az ágyékomat és a combom belső oldalát. Ahogy nyelvével végigkövette az alsóneműm

szegélyét, félretolta, hogy megcsókoljon *ott* is. A hajába túrtam és megmarkoltam, ahogy a kezét elhúzta a hasam előtt, és lehúzta a csípőmről a bugyimat.

– Szeretlek, Sophia. – Szavai a testemet elárasztó csókok közé vegyültek, majd ajka lassan visszatért, hogy az enyémre forrjon. Menta- és vaníliaillatú lehelete kéjes borzongást váltott ki belőlem. – És akarlak. Örökre, mindig. Bármibe is kerül.

Határozott ívű nyakát és vállát cirógattam, és közelebb húztam magamhoz. – Én is szeretlek.

A teste az enyém fölé tornyosult, mire sóvár vágyódás támadt bennem, hogy hozzám simuljon. Valahol menet közben az ő ruhája is követte az enyémet a padlóra, s ahogy rám ereszkedett, hogy újra megcsókoljon, meztelen combja az enyémhez súrlódott, s a buja vágyakozástól elakadt a lélegzetem.

– Jó így? – kérdezte, az ajkát a fülemhez nyomva.

Bólintottam, mert a szám már túlságosan kiszáradt, hogy szavakba öntsem a választ. Képtelen voltam ellenállni a combjaim közt érzett pulzálásnak, mert arra vágytam, hogy finoman perzselő teste éppen *ott* maradjon, ahol van. Forró leheletét a nyakamon éreztem, ahogy hozzám préselődött, lassan belém hatolt, majd szelíd csókokkal nyugtatgatott, miközben kéjesen lüktetni kezdett az ágyékomban, hogy aztán óvatosan lelassítson minden egyes apró sóhajra, mely az ajkamról elszabadult.

Éreztem, hogy szíve az enyémen lüktet, ahogy rám nehezedik; előrébb lendült, majd egy halk nyögés szakadt ki belőlem, ahogy a száját az enyémre préselte, és egyre szenvedélyesebben csókolt. A nyomás, melyet magamban éreztem, egy másfajta nyomást eredményezett – a felszabadulás sürgető igényét. Az agyari lassan megnőttek, és az ajkamat súrolták.

Minden korábban vagy a későbbiekben fontosnak vélt dolog szertefoszlott. Az alsó ajkamat az egyik szemfogához nyomtam, és az arcom megrezzent, ahogy a húsomba döfött. A vérem az ajkai közé szivárgott, és a csókolózás közben bevonta a nyelvünket.

Charles elhúzódott, a tekintetemet kereste. Mindketten tudtuk, hogy a véremből egy minimális adag is erősebbé teszi. Évek óta nem táplálkozott emberi vérrel, pedig szüksége volt erre.

– Semmi baj – suttogtam, mire újra megcsókolt, és szelíden szívní kezdte az ajkamat.

A csók hatására gerjedő izgalom hálójába gabalyodtam; a tudatom elszabadult, megszabadult, kivetkezett gátlásaiból. Szapora lélegzetünk összevegyült, a testünk egybeolvadt, a lüktetés egyre erősebbé, intenzívebbé vált. Bűnössé. S mégis: abban a pillanatban az összes bűnömet levedlettem.

Arra számítottam, hogy az első alkalom esetlen lesz. Fájdalmas. Ám Charlesszal ez minden volt, csak az nem. A testem megadta magát, s a gyönyör hullámai az összes tudatos gondolatot kimosták a fejemből. Csupán az áldott üresség maradt utánuk – egy érzés, hogy egy vagyok a férfival, akit szeretek, és az előttünk álló dolgokkal való megbékélés.

Charles a könyökére támaszkodott mellettem, másik keze testem hajlatait követve elkalandozott, én pedig ráérősen tanulmányoztam az arcát, egyik arcvonását a másik után, mintha nem láttam volna már, akár becsukott szemmel is erős állkapcsát és a rajta serkenő borosta zöldes árnyalatát.

Mintha még nem véstem volna agyamba kitörölhetetlenül összegyűrt szempilláit és kemény mellkasát, mely az érintésemre mégis meleg és szívélyes volt.

Elseperte arcomból az izzadt tincseket, és megcsókolta a homlokomat, én pedig a vállára hajtottam a fejem. Tökéletesen összeillettünk.

El-elnyomott az álom, mely óráknak tűnt, bár az óra szerint mindössze percek teltek el. Összeszorult a szívem. Ideje, hogy magunk mögött hagyjuk e lopott pillanatokat. Együttlétünk rengeteg nem kívánt érzést oszlatott el bennem, ám egy még mindig maradt: félelem. Attól félttem, hogy elveszítem Charlest, az egyetlen

személyt, aki mellett teljesen önmagam lehetek. Rezignáltan felsóhajtottam, és felpillantottam rá.

– Örökké, Sophia – ígérte. – Megtaláljuk a módját.

Lezuhanyoztunk, aztán felöltöztünk, és az elkövetkező néhány órát a képességem fejlesztésének szenteltük. A tárgyak irányítása könnyebb lett, már minden további nélkül átlebegtettem azokat a szoba egyik sarkából a másikba, némelyik mozgatása alig igényelt többet pusztá gondolatnál. Egy párna. Egy szék. Egy asztal. Ugyanakkor a nagyobb tárgyak néha több koncentrációt igényeltek, a súlyuktól, alakjuktól és méretüktől függően.

A végső próbát egy emberi test felemelése jelentette. Charles lefeküdt az ágyra, én pedig a testére összpontosítottam. Ahogy bámultam őt, újra felszította bennem a szenvedélyt, amitől elég erőt éreztem magamban, hogy közel félméternyire felemeljem a matracról.

Talán mégiscsak a wicca bölcsességben állt az igazság: a szerelem elég erőt ad, hogy felszítsa az erőimet.

{huszonnégy}

CHARLESSZAL HAJNALI NÉGY ÓRAKOR érkezünk a repülőtérré – egy kis, szürke, hosszúkás épülethez. Charles szeme alatt szinte szederjesnek tetszettek a karikák, a szeme vérekes volt, a haja csapzott. Ugyanazt a ruhát viselte, amit előző este, gyűrötten, használtan.

Ahogy áthaladtunk a két becsekkoló kapun, a fekete ruhámmal és az erős sminkemmel néhány furcsa pillantást vonzottam magamra. Adrian azt tanácsolta, hogy jobban a sötétségbe tudnék burkolózni a Maltorim menedékhelye előtt, ha feketébe öltözöm. Ennek a kritériumnak viszont csak a földig érő gót ruhám felelt meg, melyet néhány éve halloween-jelmezként viseltem. A hajamat is kiegyenesítettem, a szememre pedig erős, fekete make-upot kentem, hogy a külsőmet takarjam. Még mindig önmagamnak néztem ki, de ezen változtatások elrettenthetik azokat, akik csak egyszer-kétszer találkoztak velem.

Vagy legalábbis ostoba módon így hittem.

A közeli folyosón egy kék keretes ablak felé tartottunk. Adrian arra utasított, hogy kopogjunk egyszer, várjunk, majd kopogtassunk még háromszor. Így tettem.

Arrébb a folyosón kinyílt egy ajtó, és pirosposzgás arcú, őszülő prémvadász-szakállt viselő idősebb férfi odaintett bennünket. Amikor beléptünk a helyiségbe, bezárta az ajtót.

– Maguk foglaltak Damaszkuszba? – A válla fölött sandán hátrapillantott, majd újra tologatni kezdte az íróasztalát elborító papírhalmot. – Asz’ittem, hárman lesznek.

– A barátunk nemsokára megérkezik – felelte Charles. – Muszáj volt táplálkoznia a repülés előtt.

A férfi felhorkant. – Nem vérszopó, mi? Csak mer’ vérszopókat nem repítek, az hótziher.

– Nem hibáztatom érte – mondtam.

Úgy gondoltam, talán ha egyetértek vele, hajlandóbb lesz meghallgatni a mondanivalónkat. Szokásom szerint egy szóval sem szóltam többet, mint amennyit nagyon muszáj, de most nem kertelhettünk.

– A szüleit cruorok rabolták el – közöltem, Charles felé bökve –, és ezért utazunk. Hogy megmentsük őket.

– Úgy-e? – A férfi leült, és felénk fordult. Néhány üres szék felé intett, és leültünk.

Hát ennyit Adrian azon állításáról, hogy „nem fog kérdezősködni”.

Mivel Damaszkuszba másképp nem juthattunk el, a lehetőség azon állt vagy bukott, hogy meg tudjuk-e nyerni ennek az embernek az együttérzését, így mindent egy lapra tettem fel a Liette-ékről szóló hírtől kezdve a kiszabadításukra szőtt tervünkig.

– Nem is tudnánk róla, ha a barátunk nem szól róla – mondtam befejezéskeppen. – Ő nem olyan, mint a többi cruor.

A férfi előrehajolt. Arcomon éreztem nehéz lehetétét: kávétól és cigarettafüsttől bűzlött. – Figyeljen ide, kisasszony. Nyilván nem hallott tisztán elsőre. Azt mondtam: Nem. Repítek. Kibaszott. Vérszopókat.

– De mi a fenének nem? – kérdeztem.

– Én *hárító* vagyok, és nem sokan maradtunk. – A férfi tekintete megállapodott Charleson, és az egyik alkarját a térdére támasztotta. – Legkevésbé sem hiányzik, hogy a fajtájával keveredjem.

Egy hárító? Az meg mit jelentett?

– Nos – mondta Charles. – Én sztrigoj és cruor vagyok, így már össze is keveredett velünk. Nem mind vagyunk az ellenségei.

– Értem – felelte a férfi immár szelídebb ábrázattal.

Nem tudtam a gondolataiban olvasni. De hogy azért nem, mert ember volt, vagy azért nem, mert háritó, arról fogalmam sem volt.

Megvakarta a szakállát. – Jól van – mondta. – Úgy vélem, jó lelkiismerettel nem léphetek vissza, míg a kevert fajtájúakat üldözik. Segítek, de egy szót se többé róla. A nevem Rhett.

Épp amikor Charlesszal bemutatkoztunk, a szoba másik felén megnyikordult az ajtó. Adrian lépett be mosolyogva, és kezét nyújtott.

– Adrian vagyok.

– Tudom, ki maga – mondta Rhett, ügyet sem vetve a kézfogásra.

– Nem repesek az örömtől. Induljunk.

Rhett kivezetett bennünket egy sötétkék géphez a kifutópályára. Még sosem repültem azelőtt. Még Coloradón kívülre sem utaztam soha. De legalább nem kell látnom az ablak előtt elsuhanó világot – persze csak azért nem, mert az orrban lévő üvegen kívül a gépnek egyáltalán nem voltak ablakai.

Ami vicces volt, mivel Rhett úgy nyilatkozott, hogy nem szállít cruorokat...

Az utastérben négy tengerészkék bőrülés terpeszkedett, közöttük egy kis asztal állt. Amint elhelyezkedtünk, a lépcső visszazáródott a gépbe.

– Biztonságos ez az izé? – tudakoltam.

Rhett morgott valamit érthetetlenül, amit úgy folytatott: – Naná, hogy biztonságos. Biztonságosabb, mint az összes gép, amiben eddig repdestek, meg gyorsabb is. Az én gépem jobb, majd meglátják. Három óra alatt odaviszem magukat.

Adrian ülésének az anyaga megreccsent, ahogy előrehajolt. – Ami azt illeti...

Rhett hátrafordult. – Mi az már megénn, fiam?

Elmosolyodtam, hogy magamra tereljem a figyelmemet. – Csökkentené a tempót a felére? Éjszaka kell odaérnünk.

Összevonta a szemöldökét. – Nézzék, az ilyen szarakodás miatt nem repülök a maguk vérszopó fajtájával. Megteszem, de az út hátralévő részében már ne kérjenek semmi egyebet. Kábé este nyolckor szállunk le, ottani idő szerint. Jó? Most pedig fogják be, hadd emeljem fel ezt a pakkot.

A tarkójának még eltátogtam a „köszönöm” szót, és belesüppedtem az ülésbe, Rhett pedig magára zárta a pilótafülke ajtaját. A repülőgép motorja prüsszkölve életre kelt, majd egyenletes, tompa morajjal üzemelni kezdett.

Charles felkapcsolt egy lámpát a feje fölött. A gép egyre sebesebben kezdett száguldani a kifutón. Megmarkoltam a karfát, és Adrianról Charlesra néztem. Mindkét férfi lazán hátradőlt. Ezt annak a jeleként értelmeztem, hogy a gép rázkódása normális.

Most, hogy már a gépen ültünk, egyszerre tört rám minden szorongásom. A barátaim, a családom és az egész helyzet miatt.

– Gondoljátok, hogy visszajövünk még? – kérdeztem csendesen.

– Nem tudom – válaszolt Charles kifejezéstelen hangon, és a szája vékony csíkká szűkült. – Thalia kotériája keresni fog bennünket most, hogy a Maltorim üldözőbe vett. Nem lenne bölcs dolog visszatérni.

Örökre eltűnünk. Akárcsak Ivory. A neve gondolatára a szívem megsajdult. Nem tehettem róla, annak ellenére, amit tett, hiányzott, és képtelen voltam lerázni a bűntudatot, hogy elloptam az emlékeit. Vajon amikor felébred a bostoni nyári szállásán, furcsán tátongó lyukakkal a memóriájában, egyáltalán arra emlékezni fog, hogy földelementál volt?

Vettem egy mély levegőt. Nem loptam el az összes emlékét – hiszen az nem lehet, hogy a nemzőjével töltött minden egyes pillanatban csak én jártam a fejében.

Charles melle kidüledt, és üveges tekintete megállapodott a kezemen. A körömömet piszkáltam, és a körömágyam vérezni kezdett.

– Még mindig feldúlt vagy Ivory miatt – mondta.

Nem válaszoltam. Most nem volt megfelelő az idő. A gyomrom émelygett, a tenyerem ragacsos volt az izzadságtól, a valóság velőmig megrázott: Charles szülei valóban veszélyben voltak, mi pedig éppen arra készülünk, hogy belesétáljunk egy csapdába. Muszáj volt felkészülnöm az előttünk álló borzalmakra.

– Miért van a Maltorim Damaszkuszban? – kérdeztem elhaló hangon, és abban reménykedtem, Charles hangja majd megnyugtatja megtépázott idegeimet.

Charlesnak nem volt ellenvetése a témaváltással szemben.

– Damaszkusz a legöregebb város – felelte, ahogy gyengéden megfogta a kezemet. – A cruorok már körülbelül Krisztus előtt négyezer évvel letelepedtek a külvárosban. A Tell Ramad-i¹⁶ ásatások idején a Maltorimot majdnem leleplezték. Azóta ugyan nem tértek oda vissza a régészek, de a Maltorim eszközölt néhány változtatást, hogy felkészüljenek az ilyen eseményekre.

Nekidőltem, és magamba szívtam a szantálfára emlékeztető illatot az ingeről. Feszültségem máris oldódni látszott.

– Beszélnél még hozzám – kértem –, akkor is, ha elaludnék?

Tisztában voltam vele, hogy a kérésem furcsa – akár még faragatlannak is tűnhetett –, de Charles elmosolyodott, látszott rajta, hogy megért, és tovább mesélt a világról.

¹⁶ Tell Ramad: újkőkori település, ahol először az időszámításunk előtti nyolcadik évezredben telepedtek le emberek. Damaszkusztól (Szíria) kb. 20 km-re, délnyugatra található. 1963 és 1973 között híres régészeti feltárás helyszíne. Jelentőségét az adja, hogy az itt talált házasított búza- és árpaleletek alapvető információt szolgáltatnak a mezőgazdaság kialakulásáról. A *tell* héber vagy arab eredetű szó. Egyfajta mesterséges bucka vagy domb, melyet idővel az ugyanazon a helyen megtelepedő és (egymásra) építkező generációk sokasága hoz létre.

A REPÜLŐGÉP HAT ÓRÁVAL KÉSŐBB landolt, a közel-keleti idő szerint röviddel este nyolc óra után. Átvágtattunk a reptéren, aztán Adrian leintett egy taxit.

Ahogy a sofőr a város felé hajtott, a macskaköves utcák és a neogót épületek elfeledtették velem a félelmemet. Tátott szájjal bámultam a sarkokban és ívekben gazdag építészeti látnivalókat, azon morfondírozva, vajon milyen képet festhet ez az új világ napfényben.

Charles megszorította a kezemet, és Adrianre nézett. – Sophiával megállnánk enni, amíg te összeszeded a felszerelést.

Adrian bólintott. Úgy tűnt, a páros beletörődött a tervbe, nekem viszont minden bajom volt, hőhullámok törtek rám, majd reszkettem a hidegtől, és hányinger kerülgetett.

A sofőr az óváros központjában rakott ki bennünket, az Omajjád-mecset¹⁷ közelében. Az elmémet elárasztó suttogások vadsága

¹⁷ Az egyik legnagyobb és legrégebb mecset a világon, egyes mohamedánok az iszlám negyedik legszentebb helyének tekintik. Egy keresztény bazilika alapjaira építették. Benne még mindig létezik egy ereklyetartó, mely valószínűleg Keresztelő Szent János fejét tartalmazza, akit mind a keresztények, mind a muszlimok prófétaként tisztelnek. I. al-Valíd (668-715) építtette, aki a hatodik omajjád kalifa volt. Nevéhez jelentős hódítások kötődnek. Uralmát az omajjádok, sőt az egész iszlám állam fénykorának tekintik. Az omajjádok (Umajja törzs) egy tekintélyes klán volt, amely támogatta Mohamed prófétát. Az Arab Birodalom az uralmuk alatt érte el a legnagyobb kiterjedését.

hatalmas elementál közösség jelenlétéről tanúskodott, mégis egyre csak ugyanaz a gondolat járt a fejemben: honnan tud Adrian ilyen sokat a Maltorim belső működéséről? Jó néhányszor megpróbáltam belehallgatni a gondolataiba, de semmi mást nem hallottam azokon kívül, amit már kimondott előtte hangosan.

Amikor Adrian elment az ügyeit intézni, Charlesszal elindultunk az üzletek irányába. A levegő jázmin, sáfrány, kömény és szerecsendió illatával volt terhes, s mindegyik az ízlelőbimbóimat ingerelte, amitől farkaséhes lettem.

Lelassítottam, hogy jobban szemügyre vegyem a közeli mecset oszlopos építészetét és csiszolt márvány udvarát. Odabent emberek beszélgettek egymással – muszlimok, keresztények és zsidók valamennyien együtt imádkoztak ezen az éjszakán, s az udvarról szelíd áhítat érzése áradt felém.

A mecset külső fala körül piac terpeszkedett – egy sor egyenetlen, macskaköves gyalogút, melyek látszólag mindenféle tervszerűség nélkül futottak keresztül-kasul. Vörös és fekete leplekbe öltözött árusok mellett haladtunk el, s néhányuk ló vontatta kordéra pakolta a fűszereit és az aszalt gyümölcsseit.

Az egyik bódén megakadt a szemem. Sötét hajú, fiatal nő, akinek Marilyn Monroe-s anyajegy díszelgett az arcán, egy asztalnál tarot-kártyát¹⁸ vetett.

Először a *Bolondot* fordította fel – rossz döntés. Még abból az időből emlékeztem rá, amikor Ivory egy bulin jóslott belőle, az egyetem idején. Mindent megtanított róla nekem, és megkérdezte,

¹⁸ Egy 78 lapból álló kártyacsomag, melyet kártyajátéokra és jóslásra használnak. A kártyák egyik oldalán szimbolikus képek találhatók, a másik oldaluk egyforma színű és mintázatú. Eredete ismeretlen. Vélhetően Keletről származik, valószínűleg cigány jóvendőmondók, egyiptomi mamelukok és mór hódítók terjeszthették el Európában.

akarok-e olvasni belőle, hogy megidézzem az előző életeimet. Azt válaszoltam neki, hogy nem, mert csak ez érdekel.

Most már tudom, miért kérdezte.

Amikor a hölgy felfordította a következő lapot, a tarkómon felállt a szőr, a hátamon végigfutott a borzongás, amitől az egyik kezem kissé reszketni kezdett.

Halál.

Ám a Halál lapot nem kellett szó szerint venni.

Nem mindig.

A kártyavető éppen rám nézett, cümmögött, és a fejét csóválta. Gyorsan elkaptam a tekintetemet. Nem nekem jósolt. Egy kuncaft ült előtte. Mégis úgy éreztem, valahogy abba kell hagynom a spekulálást, hogy mi lesz a következő lap.

Charles néhány standdal arrébb arabul beszélgetett egy férfival, én pedig közben megcsodáltam a kiállított perzsaaszönyegeket, orosz szamovárokat és megfeketedett régi görög edényeket. Aztán magával vonzolt a könyökömnél fogva, és beszámolt róla, hogy a férfitől megtudta, a sarkon túl van egy apró üzlet, ahol ötven amerikai centért falafeltekerccset és frissen préselt szederlét adnak.

A büfé tulajdonosa – egy erősen napbarnított arcú, barátságos tekintetű vénember – a fonott székében üldögélt, az ölében bengáli macska pihent, a háta mögött pedig egyszerű faajtó terpeszkedett. Betessékelt minket, és megkínált egy kis kóstolóval az ételeiből: humusszal, tahinivel és pitával, melynek enyhén citromos íze volt, és grépfrútra emlékeztető, jellegzetes illatú szederdzsússzal. Rengeteg falafelt rendeltünk, és egy karton dzsúszt néhány eldobható pohárral.

Az árusokkal való csevegésen kívül Charles hallgatag maradt, én pedig nem ösztökéltem a társalgásra. Visszasétáltunk a főtérre, hogy Adriannel találkozzunk, aki pillanatokkal később érkezett meg, egy nagy táskával a kezében.

– Mi a jele? – kérdezte Adrian.

– A jelem?

– Az állatövi. Nyilas, igaz?

– Az, miért?

– Gyertek utánam. – Adrian vezetésével a sarkon túl egy szűk sikátorba jutottunk. Leguggolt, Charles és én vele szemben álltunk. – Azt mondta, a tárgyak megemelése kimeríti, ugye?

– Igen.

– Úgy vélem, tűzre van szüksége, hogy teljesen ki tudja aknázni a képességeit. Feltétlenül muszáj megőriznie az energiáját, ha végig akarja csinálni.

– Nagyszerű. És mit kellene tennem, boruljak lángba?

Adrian belenyúlt a táskába, és elővett egy réztálat, melyhez hasonló jóstálam otthon is volt, majd a földre rakta.

A zsebéből előhúzott egy gyűrött papírdarabot és beledobta, aztán gyufával lángra lobbantotta.

– Mozgassa a lángokat – mondta.

Feszülten koncentráltam, hogy felemeljem, mígnem lebegni kezdtek a tál fölött, aztán visszaeresztettem a helyükre.

– Nem merült az energiaszintem – közöltem. – De nincs időnk, hogy gyakoroljam.

Adrian elpakolt mindent, és visszaült a sarkára. – Higgyen, Sophia.

A hit nem fogja megemelni. Fogalmam sem volt, mire számítsak. Határozott terv nélkül belevágni ebbe az egészbe – ez a kétségbeesés szélére kergetett.

– Érzem a kétségeit – mondta Adrian.

Megráztam a fejem. – Butaság, komolyan.

– Jobb, ha most mondja el.

Charles közelebb hajolt hozzám. – Sophia, ha valami aggaszt, kérlek, mondd ki nyíltan.

A vállam előreroskadt, és Adrianre meredtem. – Csak furcsállom, honnan tudja mindezt. A könyvei, hogy tudja, hol ez a hely, a kapcsolatai... – a csuklómra néztem, és tekergetni kezdtem a gyöngyszemeket a karkötőn, melyet Charlestől kaptam. – Sajnálom. Nem szeretném, ha ez úgy hangzana, mintha meggyanúsítanám bármivel.

Adrian arca kifejezéstartelen maradt. – Rendben. – Elővett egy tárcát a zakójából, kihúzott belőle egy fényképet, és átnyújtotta. – A szüleim.

A fotó egy középkorú párt ábrázolt, akiknek ugyanolyan sötét bőre és barátságos tekintete volt, mint Adriannek. Ahogy egymásba kapaszkodtak, s egy-egy kezüket kisfiúk vállán pihentették, nyilvánvaló volt, hogy a családjukban szeretet honolt.

A fiúcskára mutattam. – Ez maga?

– Mielőtt átváltoztattak.

– Hogyan tudott erre szert tenni? A fotográfiát nem találták fel egészen...

– A mi világunk *mindig* is messze a maguké előtt járt, Sophia.

Megráztam a fejem, és újra a fényképre néztem. – Mi történt velük?

– Ők a Maltorim emberi informátorai voltak. Én azon a falon belül születtem... ott nőttem fel.

Visszaadtam a képet, és a sikátor falának dőltem. – Nem tudtam.

– Azt mondták, a szüleim az elementál háborúban haltak meg, az 1600-as években. Azt követően befogadtak, és arra neveltek, hogy átvegyem az apám posztját. – Adrian állkapcsa megfeszült, de oly rövidke pillanatra, hogy abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán láttam a mozdulatot. – Úgy döntöttek, átváltoztatnak.

A tekintete rólam Charlesra vándorolt, majd ismét rám. – Háborúba küldtek, hogy harcoljak, és kevertfajzatokat öljek. Charles mellett dolgoztam, bár akkoriban még nem voltunk barátok. Amikor észrevettem, hogy állandóan meghátrál, ha ölni kell, konfrontálódtam vele, amit véletlenül egy másik cruor is meghallott. Azt hitték, én vagyok az, aki hagyja, hogy a kevert fajtájúak megfutamodjanak, és megpróbálták megölni. Charles dühében alakot váltott, és megölte azokat az embereket, hogy megmentsen engem. Akkor szembesültem vele, hogy ő maga is egy kevert fajtájú.

– Azóta – folytatta az elbeszélést – kiléptem a Maltorimból, bár bizonyos vagyok benne, hogy ők valójában soha nem eresztettek el

engem. Thalia klánja, úgy tűnik, mindig a közelemben szimatol. Amikor Charles a területre érkezett Blake-kel és Adonisszal, csatlakozott a nő klánjához, hogy megpróbáljon belső információt szerezni az érdekemben, bár nem sok sikerrel.

Behunytam a szemem. A szívem mélyén mindig is bíztam Adrianben. Csak a tudatommal kellett örökösen csatáznom. Amikor kinyitottam a szemem, Adrian oldalra billentette a fejét, és kíváncsi arckifejezést öltött.

– Mi az? – kérdeztem.

– Ezt a gondolataimból is ki tudta volna olvasni, nem?

– A barátaimmal szemben próbálom nem alkalmazni.

Adrian megköszöri a torkát.

– Sosem gondolt ezekre, amikor hallgatóztam – helyesbítettem.

– Az igazságra mindig fény derül – jegyezte meg Adrian, és elvigyorodott, majd Charlesra pillantott. – Készen állsz?

Charles a főutcat kémlelte, de Adrian hangja hallatán az órájára pillantott. – Itt az idő.

.

{huszonöt}

ADRIAN SIKÁTOROK LABIRINTUSÁN kalauzolt bennünket keresztül, ahol a feldöntött kukákból kiömlő burgonyahéj között kóbor kutyák turkáltak, a környékbeli boltosok pedig fémkanállal csapkodták az ajtajukat, hogy elkeressék őket. Bár az utakon hemzsegték az autók, kamionok és a taxik, mi mégis gyalogosan cammogtunk a dolgunk után, mert senkit nem akartunk a Maltorim rémségei közelébe rángatni.

Ahogy elértük a külvárost, befogtam az orromat a kipufogógázok, a szennyvíz és néhány legyekkel ellepett hal szaga miatt, mely valószínűleg egy teherautóról eshetett le korábban. A rovarok zümmögése kegyetlen emlékeztetője volt átkomnak, mint olyan zaj, amelyet képtelen vagyok elhallgattatni. Valahányszor megfeszültem próbáltam koncentrálni, megjelent a zümmögés a fejemben, mely elnyomta a képességemet, hogy a hangokra tudjak koncentrálni.

– Nem hiszem, hogy végig tudom csinálni – közöltem.

Charles felém fordult. – Akkor ne csináld. Sosem kértelek rá.

Nem szóltam semmit – nem hagytam, hogy ez az éles hangszín befolyásolja a válaszomat. Megértettem a szorongást, mely a hangján érződött.

Megfeszítette az állkapcsát, és nyelt egyet. – Nem úgy értettem – mondta csendesesen. – Te is tudod.

– Tudom. De nem úgy értettem, hogy nem *akarom*. Csak attól félek, hogy nem leszek rá *képes*. – Mélyen beszívtam a levegőt,

megpróbáltam kiűzni a fejből a sistergést, de a zaj tapodtat sem mozdult. – Nem vagyok biztos benne, hogy használni tudom a képességemet. A zaj nem akar szűnni. Képtelen vagyok koncentrálni a hangokra.

Charles körbeölelt az egyik karjával, és magához szorított. A lélegzetét a hajamban éreztem, ahogy az állát a fejem búbján pihentette. – Forduljunk vissza. Keresünk neked egy helyet éjszakára, míg Adrian és én távol leszünk.

Elhúzódtam, és metsző pillantással meredtem rá. – Nem. Legalább hadd próbáljam meg.

– Ez nem olyasmi, amivel *próbálkozhatsz*, Sophia. Ha a képességed cserbenhagy, nem fogod tudni megvédeni magad.

Adrian az egyik kezét Charles vállára tette, és rám nézett. – Még csak nemrég tanulta meg, hogyan merítsen az erejéből. Természetes, hogy a helyzettel járó nyomás meghátrálásra készíti. Ám ha azt akarja, hogy sikerüljön, akkor muszáj eloszlatni az aggályait. Ahová most tartunk, nincs helye a határozatlanságnak.

– Gondolja, hogy meg tudom csinálni?

– Igen.

– És te? – kérdeztem, Charlesra pillantva.

– Én nem akarom, hogy megtedd – mondta.

Összeszorítottam a fogamat. – Gondolod, hogy *képes* vagyok rá?

Komoly tekintettel a szemembe nézett. – Tudom.

Eltökélten bólintottam, és megindultam előre. Meg tudom csinálni. Adrian hitt benne, Charles is hitt benne, most már csak nekem kellett hinnem benne.

A fejemet Charles vállára hajtottam, ahogy közeledtünk, a belváros régi épületei kezdtek elmaradozni. Néhány elhagyatott viskó törte meg a kihalt utak egyhangúságát, s a holdfényben fűfoltok küzdöttek az életben maradásért a földeken szétszórta emelkedő, sivár dombok tövében. A láthatáron szögesdrót húzódott, fölöttünk madarak szárnyaltak, recés szélű szárnyukkal hasítva át az éjszakai égbolton.

A földút, melyen haladtunk, száraz volt, akár a sivatag, és egy temető felé kanyarodott, melyet feltornyosuló, roskatag kőfal övezett. A kovácsoltvas kapu reteszét rozsdás lakat fogta össze.

Elsétáltunk az elhanyagolt kapu mellett, és a fal mentén haladva, a sarkon befordultunk. Valamivel arrébb Adrian megállt, és az egyik kőre mutatott.

– Itt – mondta. – A szüleim hozták létre ezt a bejáratot, mielőtt meghaltak. Más nem tud róla. Ha átmászunk a falon, beindítjuk az érzékelőket.

– Ez a hely egyáltalán nem úgy néz ki, mint ahol érzékelők lennének – jegyeztem meg.

Adrian a tekintetével elnémított, aztán visszafordult, hogy a köveket tanulmányozza. Néhányra szimbólumokat véstek, s miután az egyiket figyelmesebben végigtapogatta, a zsebéből előásott egy idegen érmét, és odaillesztette egy bekarikázott, kis félholdhoz.

A fal tolóajtó módjára szétnyílt, a teteje viszont biztosan a helyén maradt. A szűkös bejárat épp eléggé vált szét ahhoz, hogy oldalvást átpréseljük magunkat rajta, majd Adrian visszazárta mögöttünk az átjárót, és a falról apró törmelékdarabok hullottak le, ahogy a kövek visszarendeződtek a helyükre.

A távoli város fényszennyezése visszatükröződött az égboltról, és sápatag, foszforeszkáló ragyogásba borította a temetőt. Bár a szemem a séta során alkalmazkodott a sötétséghez, Adrian és Charles olyan magabiztosan kanyargott a sírok között, amivel igen nehezen tudtam lépést tartani.

Sírkövek ezrei zsúfolódtak egymás hegyén-hátán, porladó mészkőborításuk oly messzire ért, ameddig a szem ellátott. Megpróbáltam nem az orromon át venni a levegőt, de még így is éreztem a tudómet megtöltő, rothadó, szeptikus szagot.

Charles megállt mellettem. Szeme a szokásosnál sötétebb volt, átláthatatlan, akár az óceán sűrű mélye. – Készen állsz?

Nem létezett olyan, hogy „készen állni”. Csak olyan, hogy megtenni, amit meg kell tenni. – Vissza kell szerezniünk a családotat – mondtam.

– A mi családunkat – javított ki. Tekintete az enyémet fürkészte. – Bármilyen történet, ne gyere utánunk. Túl veszélyes.

Semmitmondóan azt feleltem: – Ühüm.

– Komolyan mondom, Sophia.

– Tudom. – Valami krétaszerű fogta be a kezemet és a tenyeremet, és rájöttem, hogy nekidőltem egy sírkőnek. Elkaptam a kezemet, és a port a ruhámba töröltem.

Adrian megköszönte a torkát. – Kövessetek.

Egy üreges osszárium¹⁹ felé terelt minket. Orromat állatok pézsmaszaga csapta meg. Egy támasztóoszlop körül és a fal tövében csontvázak sorakoztak, mellettük borda- és combcsontok tetején a hosszú évek alatt kifehéredett koponyák ültek.

Azon lelkek maradványai voltak ezek, kik nem nyugodhattak békében – kiket ideiglenes sírokba temettek, aztán kihantoltak, s temetkezésre alkalmas helyek hiányában egy üres terembe zsúfolták a csontjaikat.

Ez a hely alkalmatlan volt arra, hogy szertartást végezzek.

Adrian pillantása rólam az osszáriumra vándorolt, majd vissza. – Tudom – mondta –, de a közelben ez az egyetlen búvóhely. A temető közepén mégsem ülhetsz le.

– Mi van, ha rám találnak?

¹⁹ Olyan szekrény, épület vagy üreg, mely emberi csontmaradványok végső nyughelyeként szolgál. Gyakran használják olyan helyen, ahol kevés a temetkezésre szolgáló helyszín. A testet először ideiglenes sírba temetik, majd évekkel később kiássák a csontokat, és az osszáriumban helyezik el. Néhol nem egyszerűen egymásra halmozzák a csontokat, hanem művészi értékű berendezési tárggyakká rendezik össze.

Hullámokban hömpölygött felém Charles és Adrian aggodalma. De az is lehet, hogy a saját aggodalmam volt, mely dagályként emelkedett egyre, s azzal fenyegetett, hogy magával ragad. Hogy birkózhat meg ezzel bárki – ezzel az óriási, tág ismeretlennel?

Hagytam, hogy a gondolataik az elmémbe áradjanak, ám kizártak a fejből. Adrian magában Robert Frost *Viszolygását* szavalta, Charles meg valami high-tech kütyүн agyalt.

– Mindketten gondterheltek vagytok. Mi folyik itt?

Adrian épp szóra nyitotta a száját, de Charles rápillantott, és megrázta a fejét. – Sophia, természetes, hogy nyugtalankodunk – mondta Charles –, de nem akartunk még egy lapáttal tenni a szorongásodra.

– Mesélj.

– Nem bizakodunk.

– Miben nem bizakodtok?

– Én nem élhetek tovább abban a tudatban, hogy meg sem próbáltam megmenteni a szüleimet – felelte Charles –, de neked nem muszáj velünk tartanod. Mégis ki kellene maradnod ebből.

Adrian bólintott. – Mi gyorsabbak és erősebbek vagyunk, és messze érdekeltőbbek. Ha bármi rosszul sül el, azonnal távozzon. Még azelőtt el tud menekülni, hogy felfedeznék a jelenlétét.

– Akkor ez... – körbeintettem az osszáriumon. – Ez az egész reménytelen?

Charles gyengéden simogatni kezdte a karomat, hogy csitítson. De csak mérgesebbé tett vele. – Reménytelen? Nem, csak biztonságosabb. Ez a legjobb módja annak, hogy segíts. Higgy nekem.

– És ha soha többé nem látlak? – A kézfejemmel megdörzsöltem az arcomat. A dühöm kezdett befelé fordulni. Az önzésemre voltam mérges. – Azt akarod, hogy én éljek azzal a bűntudattal, amivel te nem tudsz?

Charles a karjába zárt, és megcsókolta a homlokomat, s addig szorított magához, amíg meg nem nyugodtam. Eltolt magától, és az arcomat vizslatta. – Jól vagy?

– Ajánlom, hogy visszagyere.

– Örökké, Sophia. Emlékszel? Ha ezzel végeztünk, ígérem, felkutatom az ankoukat, hogy tiszta sztrigójá változtassanak, és együtt öregedhessünk meg. – Charles egy mosolyt erőltetett magára, de a gondolatai az aggályait tükrözték. – Nem esik bántódásom.

Ezt azon az áron is garantálni akartam, ha nekem kell bemennem érte, hogy a saját kezemmel rángassam ki onnan.

– Ha mégis rád akadnának... – magyarázta hervadó ábrázattal –... menekülni és elbújni akkor már hasztalan. Csak egyetlen reményed marad: a harc. Bármi is történik, küzdj.

Elejtette a felszereléssel teli táskát, és magához szorított, ajkát forrón az enyémre tapasztotta. A tudatom kétségbeesetten kapaszkodott e pillanatba, s azt kívántam, bárcsak soha ne eresztene el, bárcsak így maradnánk örökre, a keze ruhám fekete fodrait markolná, s olyan szenvedéllyel csókolna, mely étellel és reménységgel tölti meg a lelkemet.

Ám kisvártatva kibontakozott az ölelésből, és hátrébb lépett.

– Szeretlek – súgta.

Lassan megérintettem a számát, és az ujjaimat úgy simítottam végig rajta, mintha Charles ajkának a lenyomatát még mindig ki tudnám tapogatni. *Lehet, hogy soha többé nem látom őt.* A torkom összeszorult, de elpislogtam a könnyeimet. A kétségbeesés ideje elmúlt.

Miután Charles és Adrian felszerelkezett a fülhallgatókkal, melyeket Adrian vásárolt korábban, elindultak a mauzóleum irányába, s oly sebesen mozogtak, hogy szinte csak elmosódott színfoltok látszottak utánuk a levegőben.

Ahogy beléptem az osszáriumba, a padló megnyikordult. A por alól faburkolat kandikált elő. Némelyik palló eltörött, és félredobták.

Térdre ereszkedtem, és a felszerelést tartalmazó táskát egy leselejtezett fadarabra helyeztem.

Az *ignisvisum* segítségével képes leszek figyelemmel kísérni az eseményeket, a tisztánhallásommal pedig belehallgathatok a bent tartózkodó elementálok gondolataiba. Természetesen ezúttal nyomban visszaküldeném az emlékeket, hogy a tűz el ne lopja azokat, mert akkor örökre elvesznének.

Mindent, amit az *ignisvisum* mutat, továbbközvetítek Charlesnak és Adriannek a vezeték nélküli headsetre.

Sietve elvégeztem a nyitó rítusokat, mígnem szemmel láthatóan megjelent az oltalmazó burok. Lelkek lebegtek a közelemben, s némelyikük a kezével árnyékolta a szemét, úgy bámult és üvöltött bele a fehérben játszó buborékhártyába. Szénfekete szemük látványától libabőrös lettem, mindazonáltal miattuk aggódtam a legkevésbé.

Előszedtem a táskámból a bádogtálkát, és megtöltöttem cédrusforgáccsal. Ügyetlenül gyufát akartam gyújtani. A negyedik próbálkozásomra sikerült, a feje felizzott, és lángba borítottam a fát. Tekintetemet a parazsak fölött lebegő füstön pihentettem, és eltátogtam az ígéket, hogy megidézzem a képeket. Az áttetsző „képernyő” alatt izzó, elszenesedő cédrus néhányszor szétoszlatta a képeket. Addig vártam, amíg eléggé ki nem tisztult, majd felvettem a headsetet.

– Látlak – szóltam a mikrofonba.

Amit tulajdonképpen láttam, az Charles látványa volt Adrian szemén át, és Adrian látványa, ahogy Charles látta, melyek az *ignisvisum* kivetülésében osztott képernyőn jelentek meg. Ha mindkettőt megpróbáltam volna követni, az túl hamar felemésztette volna az energiámat, így csak Adrian látomására koncentráltam, annak reményében, hogy Charleson tarthatom a szemem, amennyire csak lehetséges.

Most megyünk be, üzenté Charles gondolatban felém.

Beléptek egy mauzóleum dísztelen, dupla szárnyú kapuján, majd átpréselték magukat egy betontömbökből és gyalulatlan deszkákból tákolt asztal mellett. A munkaterületet megolvadt gyertyák és megszáradt viasztócsák pettyezték.

Charles és Adrian a sötét helyiség hátsó részébe sietett, ahol Adrian félredöntött egy jókora palánkot, és belépett a kis, döngölt falú, gerendákkal megerősített alagútba.

A szűk átjáró újabb ajtóhoz vezetett, de Adrian ezt már meg sem próbálta kinyitni. Fél térdre ereszkedett, kézzel elseperte a földet, mire fából készült csapóajtó tűnt elő. Ez a bejárat sosem volt bezárva, mert csak a Maltorim tagjai tudtak róla. Különösnek éreztem, hogy a hely nincs bekamerázva, de úgy véltem, ha olyan hatalmad van, mint a Maltorimnak, akkor senki sem akar betörni a szállásodra.

Adrian kitérte a csapóajtót, kitámasztotta magát két oldalt, és leereszkedett. Charles követte. Ahogy a föld alatti útvesztőben lopakodtak előre, kőfalak vették körül őket, lábuk alatt a talajt sötét, vízfoltokkal tarkított pala alkotta. Szinte érezni véltem a folyosók nyirkosságát.

A temető főbejáratának nyikorgatásával és csörgetésével lármázó, környékbeli lelkek miatt féltő volt, hogy eltereli a tisztánhallásomat, de addig összpontosítottam, míg a való világ zajai elnémultak a fülemben.

Az elmémet megnyitottam az összes közelben zajló elementál tevékenység előtt. A hozzám legközelebb eső gondolatokra nem figyeltem – az oltalmazó burkom előtt, a sötétben vonagló lelkekre. Egyenként lenulláztam a többi kapcsolatot is, Charlest és Adriant használva állapotjelzőként, hogy meghatározhassam azon tudatok elhelyezkedését, melyekbe be akartam hatolni.

Eltartott egy darabig, de megcéloztam azokat a gondolatokat, melyeket a legközelebb mértem be Charleshoz és Adrianhez. Minél messzebbre lopakodtak a mauzóleum sötét járataiban, az új kapcsolatok tisztasága annál jobban erősödött.

Körülbelül a folyosó háromnegyedénél Charles és Adrian megtorpant, leguggoltak, és egymásra néztek. A szájuk ugyan nem mozgott, de néma kommunikálásuk csodálatosan szabatos volt. Egymással szemben a falhoz simultak, és elővakodtak a járat végét jelző nyílásig.

Két ór várakozott számukra láthatatlanul. Csak egy cruor képes egy másikhoz észrevétlenül odalopózni.

– A bal oldali ór alszik – mondtam. – A jobb oldali ór el van foglalva.

Charles és Adrian előugrott a sarok mögül, és eltörte mindkét ór nyakát. A nyakcsigolyák roppanása a tudatomban visszhangzott, és a gyomrom felfordult.

Hogy voltak képesek úgy gyilkolni, mintha mi sem történt volna? Nem volt más alternatíva?

Az érzelmeim megzavarták a vételt, és a kép nyomban fodrozódni kezdett, mert az ösztöneim háritani akarták, amit látok. A félelmemet legyűrve, a hatalmas előcsarnokra meredtem, melyet az *ignisvisum* mutatott.

Charles és Adrian elért egy sor boltíves, fa erődkapuhoz, én pedig bemértem a túloldalon tartózkodók gondolathullámain. Az odabent talált gondolatokból ítélve úgy képzeltem, a lakókat könnyed, őszinte csevegés köti le.

– Öten vannak bent – közöltem.

Adrian és Charles elosont az ajtó előtt, és elindult az utolsó folyosó felé, mely Liette-ékhez vezetett.

Tisztánhallásomból „dobtam” a helyiségben lévőket, és új kapcsolatokat keresve pásztáztam körbe.

Nyomban materializálódott egy másik jelenlét.

Erre a kapcsolatra a legkevesbé sem voltam felkészülve. Hogy őt itt találjuk, azzal egyikünk sem számolt. Próbáltam megszólalni a meglepettségemtől, de Charles és Adrian előbb megperdült.

{huszonhat}

AZ IGNISVISUM OLY MÉRTÉKBEN kitisztult, hogy már nem voltam biztos benne, vajon a látomások még mindig a tálkámban játszódnak, vagy egyenesen az agyamban.

Megráztam a fejemet, de Thalia képen maradt, csípőre tett kézzel, sötétszürke felsője éles kontrasztban állt ragyogó, ibolyaszín szemével. A gyomrom összeszorult – mintha egy óra fogaskerekei közé szorult volna. Ha Thalia itt volt, akkor Circe sem lehetett messze. De nem tudtam meghatározni a helyzetét, és azt sem kockáztathattam meg, hogy megszakítsam bármelyik kapcsolatot, míg megkeresem. Csak abban reménykedtem, hogy nem engem keres éppen.

Az Adriannel való összeköttetésem felerősödött, saját gondolataim a háttérbe szivárogtak, ahogy Thalia peckesen megindult felénk.

Összekoccintotta a fogait. – Helló, Charlie.

Megriadtam szavainak tisztaságán. Úgy tűnt, mintha magam is ott lettem volna – mintha képes lennék a tisztánhallásomnál is messzebb hatolni. Késérű nyál futott össze a számban, ahogy elképzeltem a nyirkos kőjáratok dohos levegőjét.

Thalia pillantása Adrianre villant, ám csak futólag pillantott rá. Már ismét Charles állt figyelme középpontjában.

Charles állkapcsa megfeszült. – Mit keresel *te* itt?

– Elég okos vagy, hogy magad is kitaláld, nem? Oly sokáig járatad velem a bolondját. Azt hitted, nagyon furfangos vagy. Mondd hát meg nekem: mit *gondolsz*, mit keresek itt?

– Semmi jót. – A mellkasát majd szétvetette a harag, egy vadállat hörgött benne, mely csak arra várt, hogy kiszabaduljon. Mindezt én is elevenen éreztem a köztünk lévő vérköteléknek és a fennálló mentális kapcsolatnak köszönhetően.

Thalia mosolyogva szemlélte őt. – Cö, cö, Charlie. Én nem szegtem törvényt. Te viszont...

Charles tekintete végigsiklott a gyéren megvilágított folyosókon. Kihaltak – egy lehetséges menekülőjárat –, de most több cruor is az árnyékok közt ólálkodott, és csak a fali gyertyatartók fényköreinek széle árulta el mozgásukat.

Thalia csettintett az ujjával, mire négy őr jelent meg régi amerikai tűzérési egyenruhában: sötétkék kabátban élénkpiros hajtókával, fehér harisnyába tűrt bricseszben és csatos, fekete, kockaorrú cipőben. Az alkatuk viszont túlságosan tagbaszakadt volt a késő XVII. századhoz képest. Thalia elmélázott az uniformismásolatok látványán, mely kizárólag a Maltorim királynő kedvtelését szolgálta – Callistáét.

Thalia figyelmének pillanatnyi elkalandozása közben Charles rárontott a nőre. Két őr visszarántotta, még mielőtt elérte volna. A másik kettő Adriant biztosította, aki nyomban megadta magát, bár Charles továbbra is próbált kiszabadulni. A magasabbik őr megrúgta a térde mögött, s az erő hatására a földre hanyatlott.

Thalia, aki látszólag érzéketlen maradt, intett, mire az őrök talpra állították Charlest.

Charles az állát a mellkasára hajtotta. *Tűnj el, Sophia.*

Thalia odanyomta az arcát Charlesé mellé, és a nyelvét megvillantotta annak arca előtt. – Mókás ízed van.

Letöröltem a nedvességet az orrom alól, de a testem még mindig nyirkos volt, s az izzadságcseppek úgy csordogáltak végig a

hátamon, akár apró rovarok, melyek Thalia gyilkos hangja elől menekülnek.

Charles visszahőkölt az érintésétől. – Ami itt zajlik, az rossz. Miért akarsz belekeveredni?

– Rossz, Charlie? – Felnevetett, és kitépte a fülhallgatót a füléből, majd Adrianéből is. Az egyik ör nyitott tenyerébe nyomta. – Te kis képmutató. Mennyi éven át hajtogattad azt a szarságot, hogy „Nem vadászhatunk emberekre, ez a törvény”. Most nézz rám, elviselem ezeket a drágalátos törvényeket, és még te ítélsz el engem? – Felvonta az egyik szemöldökét, és az arca úgy maradt, mintha megdermedt volna.

Charles a fogát csikorgatta. – A kevertfajzatok elleni törvény több évszázados.

– Brühühü. A törvényeket nem azért hozzák, hogy a *kényelmedet* szolgálják, Charlie. Nem finnyáskodhatsz. – Thalia tekintete Adrianre villant. – Te pedig, bolond gyermek, ezért kockáztatod az életedet? Ő egy senki!

Adrian agyari csikorogva megnőttek, és az arca grimaszba torzult. – Te viszont csak egy léhűtő kopó vagy, aki nem ütötte meg a mércét, hogy csatlakozhasson a Maltorimhoz.

Thalia kísérteties mosolya mindössze a másodperc törtrészéig olvadt le az arcáról, ahogy ököllel állcsúcson vágta Adriant. A fantombecsapódásba még az én állkapcsom is belesajdult, és az arcomhoz nyúltam.

– Majd meglátjuk, *kinek* van több köze a Maltorimhoz.

Sarkon fordult, és indulni készült. Néhány lépés után azonban megállt, és a válla fölött odaszólt az öröknek.

– Vegyétek őket őrizetbe. Nekem egy kis megbeszéltnivalóm van a királynővel.

A kezét a magasba lendítve jelezte, hogy leléphetnek, és arra sem méltatta őket, hogy visszapillantson, miközben elsétált a folyosón. A gondolatai túl gyorsan cikáztak, semhogy bármiféle értelmet szűrhettem volna le belőlük.

Adriant használtam a nőhöz vezető állapotjelző pontnak és katalizátornak. Az *ignisvisum* összezavarta a nő képét, melyet Adrian szemén keresztül láttam. Megpróbáltam megosztani a látványt, de sikertelenül.

Választanom kellett.

THALIA SARKA A FOLYOSÓN KOPOGOTT. Az elhaló fáklyaláng felvillant, s furcsa árnyékokat vetett a padlóra. A járat a Hús Klub bejáratára emlékeztetett, de a kőfalakból szivárgó víz még baljóslatúbb hangulatot kölcsönzött a menedéknek.

Az ódon ajtók mögül fojtott suttogás szűrődött ki, miközben Thalia szomorúan kisímította a nadrágját. Bekopogott. Ahogy felemelte a kezét, hogy újra kopogtasson, az ajtó nyikorogva kitárult, és egy apró nő árnyéka jelent meg a nyílásban.

– Callista királynő – üdvözölte Thalia egy kis meghajlással.

A királynő előrelépett, és Thaliának sikerült legyőznie kellemetlen érzését amiatt, hogy a szemébe nézzen. Callista persze a legapróbb vétségért megölhette volna őt, de szüksége volt rá, hogy egyenlő félként tekintsenek rá – mint olyanra, aki méltó a Maltorimhoz.

Callista csontsovány alakja kilépett a sötét szobából, és egy csendes, szokatlan dallamot dünnyögött az orra alatt. Hátborzongató altatódala hallatán összerezzentem. Felemelte a fejét; finoman ívelt orra volt, köpenye apró melleire simult, alabástromszínű bőre megcsillant a folyosó világítása alatt.

Még csak egy lány volt, megrekedt valahol a gyermekkor és a nővé válás között. Legfeljebb tizenöt éves lehetett, mindenesetre az kortalan tizenöt év volt, és a szeme is sokkal idősebbnek látszott. Az a tekintet kísértett engem; oly áthatóan bámult Thalia szemébe, hogy úgy éreztem, rajta keresztül egyenesen rám mered.

– Thalia. – A név úgy csöppent le a királynő ajkáról, akár a méreg a kígyó szemfogáról.

Thalia orrát fekete ópiumos füstölő csapta meg, és nehezére esett megállni, hogy ne fintorogjon. – Letartóztattam Charles Liette-et és a társát... *Adriant.*

– Tudok róla. – Callista a válla elé septe majdnem fehér színű haját, és elkezdte lazán befonni. A copf végére meredt, és szétnyitotta a haját. Amikor ismét felemelte a fejét, látta, hogy Thalia még mindig ott áll, unottan felsóhajtott, és összefonta a karját a mellén. – Nos?

Thalia arra számított, hogy beinvitálja a szobába. Eltelt egy hosszú pillanat, és Thalia mosolya elbizonytalanodott Callista tekintete alatt. – Azért jöttem, hogy jelentsem az érkezésüket és az elfogásukat, királynőm.

Callista dobbantott a lábával, és dühösen fújt egyet. – Azt gondoltad tán, nem volt tudomásunk a jelenlétükről?

– Egyáltalán nem. Én csak... – Thalia egyik lábáról a másikra állt. Még szép, hogy a királynőnek nem volt tudomása róla. Ha tudott volna róla, kiküldte volna az őreit, hogy kapják el Charlest és Adriant. – Én csak úgy értettem: magukban voltak. A fogdákhöz közeli folyosón. Követtem a nyomukat.

– Aligha nevezném azt, amit te csinálsz, nyomkövetésnek. Most pedig, ha megbocsátasz. – Callista kezdte becsukni az ajtót. – Vissza kell térnem sürgetőbb ügyekhez.

Thalia sebesen kinyújtotta a kezét, hogy megakadályozza az ajtó bezáródását. Szája és homloka szenvtelené vált, a méltóság maszkja az arcára fagyott. Márpedig Callista meg fogja hallgatni.

– Van itt még valaki – közölte Thalia. – Egy lélekelementál.

A szívem a torkomban dobogott. Honnan tudja Thalia? Lassan vettem a levegőt az orromon keresztül, s megpróbáltam lelassítani az életszerveimet, nehogy elfojtsák a gondolatokat, melyekbe behatoltam. Muszáj volt hallanom a tervüket, ha bölcsen akartam akcióba lépni.

Callista oldalra lépett, és kezével invitáló mozdulatot tett. – Jól van – mondta kimért hangon. – Kerülj beljebb.

A fények felragyogtak, Thalia szeme pedig elkerekedett a csiszolt márványpadló láttán. A padlón aranyszínű fény tükröződött, és kiemelte a tapétázott falakat. Széles vérvörös panelek aranyleveles

díszítéssel. A mennyezetről egy grandiózus kristálycsillár függött. Csavart lábú szalonfotelek és mélytűzőtt, vörös és királykék bársonnyal kárpitozott pamlagok ékesítették a helyiséget, melyek díszpárnáin lengén öltözött férfiak és nők képmásai terpeszkedtek.

Thalia tett egy gyenge kísérletet, hogy megpróbálja leplezni az ámulatát – ő, hogy sóvárgott minden egyes darab után, hogy irigyelte még a levegőt is, amit a királynő belélegzett. Pillantását újra Callistára szegezte, ám a királynő gyorsan elfordult, és odalibbent négy vigyázzban álló fiatalemberhez.

Ők voltak a Maltorim vénei, látszatra valamennyien kora tízes éveiket taposták, némelyik még Callistánál is fiatalabbnak tűnt. Mindannyiuknak ugyanolyan sápadt tónusú bőre, szénfekete szeme volt, s ugyanolyan bő ujjú, redőzőtt talárt viseltek. Callista az egyik fotel felé intett, de Thalia állva maradt.

– Mesélj – mondta Callista, még mindig a többi Maltorim-tagot vizslatva. Teste megmerevedett, egy izma sem rándult, s meg sem ingott. – Honnan ismered ezt a boszorkányt, akiről beszélsz?

– Megtalálta a kotériámat. Legalább október óta Charlesszal van.

– De már március van – pirított rá Callista –, mégsem riasztottál bennünket hamarabb?

Thalia valamiféle kifogást keresett – valamit, amivel leplezheti azon önző húzását, hogy helyet akart magának a Maltorimban, egy jó ürügyet, mely megmagyarázná, miért vesztegette az időt, míg megpróbálja megtalálni a módját, hogy személyesen szállíthasson le bennünket a királynőnek.

– Csak mostanában jutott a tudomásunkra – bökte ki végül.

Callista morogva Thalia felé perdült. – De hisz épp az imént állítottad, hogy ősz óta együtt vannak! Miért nem mondtad el, amikor az Államokba látogattam?

Thalia enyhén fejet hajtott, hogy megpróbálja csillapítani Callistát. – Királynőm, csak mostanában jutott a tudomásunkra a valódi fajtájuk. Amikor odalátogattál – szeptemberben –, akkor még nem tudtunk a lányról. De mivel felfedeztük, túl sokáig tartott volna, hogy

megvárjuk, míg az egyik nyomkövetőd megérkezik. – Az első állítás igaz volt, de Thalia bizonytalan volt az utolsó megjegyzésével kapcsolatban. Azt remélte, felhívhatja magára a figyelmet, mint a Maltorim számára alkalmas nyomkövetőre.

Callista gúnyosan elvigyorodott. – Ám legyen. S hol van most e lány?

– Itt, úgy vélem.

– *Véled* vagy *tudod*? Nem tudod lekövetni őt, Thalia?

– Nem igazán van szaga, ő...

– *Micsoda*?

– Van szaga. Úgy értem, gyenge.

– Számodra mindenkinek gyenge a szaga – felelte Callista, a szemét forgatva.

– Nem – csattant fel Thalia élesen. – Az övé *más*. Nagyon gyenge.

– Más? – Callista csípősen felvonta a szemöldökét.

Thalia megacélozta magát a királynő szavaival szemben. – Igen, más. Tudod, amilyenek az Öröklétűek szagát mondják. Nem emberi, de nem is olyan, mint egy halhatatlané.

Tényleg ilyen sokat képes volt megállapítani azon az éjszakán a sikátorban? Ez azt jelentette, hogy már előbb tudta, mint Charles vagy én. Nem csoda, hogy azt mondta, értékes vagyok.

– Nem dobálózatsz csak úgy a feltételezéseiddel, Thalia. Még hogy öröklétű lány – gúnyolódott Callista. Egy pillanatra elrévedt, aztán összevonta a szemöldökét, és felemelte a tekintetét. – Igazán?

– Biztos vagyok benne – felelte Thalia. – Eléd hozom, hogy magad győződhess meg róla.

– Ne merj a színem elé kerülni nélküle. – Azzal elindult a dolga után, ám még egyszer visszafordult. – Élve, el ne felejtsd – jegyezte meg mézesmázos mosollyal. – Találkozni akarok ezzel a... boszorkánnyal.

Thalia biccentett. – Csak még egy apróság, királynőm...

– Ki vele.

– Ha elhozom neked e lányt, Charles sorsáról hadd döntsék én.

Callista összeszűkítette a szemét. – Legyen. Ám várnod kell, míg kiszedjük belőle az információt, ami szükséges, hogy megoldjuk a kulcsot.

A tisztánhallásomnak köszönhetően felfogtam, hogy a „kulcs” egy személyt jelent... vagy több embert. De egyfajta köd ülte meg Callista gondolatait, és csak általános fogalmakat és gondolattöredékeket érzékeltem. Valami óvta az elméjét.

Thalia kiosont a szobából, és becsukta az ajtót. Tekintete végigpásztázta a járatokat.

Merre vagy? – gondolta, és elindult a folyosón.

.

{huszonhét}

A GYUFASKATULYÁT A ZSEBEMBE DUGTAM. A lábizmaim megmerevedtek futás közben, a lábaim súlya a gyermekkori rémálmaimra emlékeztetett. Nem lassítottam, amíg el nem értem a mauzóleumot, és át nem surrantam a bejáraton, melyet Charles és Adrian használt korábban.

Nem volt tervem – csak azt tudtam, hogy nem fordíthatok hátat, és be kell mennem.

A járatok hidegebbek, nagyobbak és sötétebbek voltak, mint amire számítottam. Adrian szemén át már láttam korábban, ám az ő éjszakai látása sokkal tökéletesebb volt, mint az enyém.

Minden lépésem csikorgott, a cruorok fülének valószínűleg olyan hangosan, akár a mennydörgés. Szaporán lélegeztem, a szívem majd kiugrott a helyéről. Vajon érzik a jöttömet? Thalia engem keresett, és itt is voltam, egyre beljebb óvakodtam a menedékbe, és egyre közelebb kerültem ahhoz, hogy elkapjanak.

Minden irányba folyosók vezettek, az ajtók néha kiszámíthatatlan messzeségben követték egymást, máskor meg egyenletes távolságra voltak, és beszorultak, mindegyik alja mállott, és a szürke festék alatt kiütközött rajtuk a rozsdá.

Charles hangja csengett a fülemben. *Eredj haza, Sophia. Kérlek.*

Minél mélyebbre hatoltam a járatokban, gondolatainak hangja annál inkább erősödött. Néhány lépéssel később viszont már túl

közel voltam, hogy meg tudjam határozni, hogy még mindig közeledem, vagy már távolodom.

Végigcsontam a kőfolyosókon, és visszatartottam a lélegzetemet, hogy minél kevesebbet szívjak magamba a dohos levegőből és a penész bűzéből, miközben követtem az utat, melyen Charles és Adrian haladt el. Vajon merre terveztek indulni innen?

Három ór gondolatai hasítottak a tudatomba. Az adrenalin beindult, és az erő szétáradt bennem, a bőröm alatt fortogott. Fekete, lépcsőzetes fodrokban szabott ruhám mély zsebébe nyúltam, és az ujjaimat a gyufásdobozra kulcsoltam. Megmerevedtem, és lélegzésem szapora lett, ahogy szemmel végigpásztáztam a környezetemet, valamiféle bűvőhelyet keresve.

Túl késő. Már felém masíroztak. Hideg lehelet bizsergette meg a tarkómat, és megperdültem. A mozdulatom gyorsasága nemcsak engem lepett meg, hanem a cruort is, aki mögém lopakodott.

A férfi összevonta a szemöldökét először zavarában, aztán a vonásai megteltek haraggal. Egy másik irányból újabb cruor közeledett. Egyre könnyebben mértem fel egy elementál tartózkodási helyének a távolságát.

Meggyújtottam egy gyufát, és az első cruor felnevetett.

Egy gyufa? – gondolta. Ez rohadtul *szánalmas*. – Ezt most minek?

– Ezt? – A szívem a hasamban dobogott, de most nem volt idő kimutatni a félelmemet. – Ezt neked.

Eldobtam a gyufát, de kinyújtottam a kezemet, hogy megtartsam a lángot a levegőben. Energiát ugyan nem emésztett fel, de a cruorok többen voltak.

– Mi... – a szeme elkerekedett.

A gyufa elterelte a figyelmét, de a másik cruor rám rontott. Oldalra léptem, és széttártam a karomat. A tűz megnőtt, hálót képezett közöttük, és mindkettejüket lángra lobbantotta. Visítottak a fájdalomtól, de a tűz sercegeése hamar elnyomta a sikolyaikat. Füst csapta meg az orromat, és a testük meglepő sebességgel elhamvadt.

Megöltem két embert.

Megöltem őket, és nem éreztem rosszul magam. Nem éreztem semmit. A belsőm nem tiltakozott, és pillanatnyi bűntudat sem gyötört. Én voltam a felelős a halálukért, és csak annyit voltam képes tenni, hogy álltam ott, egy pillanatra megdermedtem, és csak abban reménykedtem, hogy még nem üresedtem ki annyira, hogy a tetteim már ne jelentsenek számomra semmit.

A harmadik cruor nem úgy volt öltözve, mint a többi. A haja hátra volt nyalva, egyszerű, fekete öltönyt viselt, alatta fekete inggel. Ráérősen tapsolni kezdett, ahogy körbejárta a helyszínt.

– Ez aztán a műsor – mondta. *Klap. Klap. Klap.* – Különösen a jelmez tetszik. Ez a sötét megjelenés jól áll neked. A Broadway még nem fordult meg a fejedben?

Benyomultam a gondolataiba. Semmi. Ziháltam.

– Igen, ez is jó trükk. – Az arca kiolvashatatlan maszk volt – élettelen, üres, érzéketlen. Még egy lépéssel közelebb jött, és összefonta a karját. – Most, hogy már ismerem a képességeidet, nem lesznek a segítségedre.

Akkor felismertem. Ő küldte utánam a cruort a Hús Klubnál; őt kérte meg Ivory, hogy megrendezze a megtámadásomat. Marcus. Közelről még nem láttam azelőtt, de biztos voltam benne. És nyilvánvalóan ő is felismert engem. Az új frizurám és a sötét sminkem ahhoz talán elég volt, hogy egy tömegben álcázzanak, de talán túl sokat vártam tőle azzal, hogy itt is segíthet.

– *Mi vagy te?* – kérdeztem. Azzal, hogy meg tudja akadályozni, hogy használni tudjam az erőmet, túllépi egy cruor képességeit.

Marcus gúnyosan hátravetette a fejét. – A kérdésed sértő. Lépünk át a formaságokon.

Szempillantás alatt egy hajszálnyira állt tőlem. Átnézett a vállam fölött. – Úgy tűnik, meggyilkoltad a testvéreimet. – A pillantását a szemembe mélyesztette, és a tekintete lángolt. Meg akartam gyűjtani egy újabb gyufaszálat, de félrelökte a karomat, és a fogát csikorgatta. – Elég volt a játszadozásból.

Ahogy megragadta a karomat, éppen Thalia fordult be a sarkon. Jelenleg egyáltalán nem láttam bele.

Ahogy közeledett, a sarka a palaköveken kopogott. – Ó, de csodás, Marcus. Milyen szerencsés vagyok. Hát megtaláltad.

Marcus pillantása megállapodott a nőn. – Ő talált meg bennünket.
– Az undor hangján fejezte be a mondatot, és odataszított Thaliának.
– Csak vidd a szemem elől.

Azzal sarkon fordult, elindult a folyosón, és az oldalán egy kulcseszmé csörgése kísérte.

– Kobozd el a gyufáit – szólt még hátra, mielőtt eltűnt az árnyékok közt.

Thalia megmarkolta a könyökömet, én pedig hiába rángattam, nem sikerült kiszabadítani a szorításából.

– Látom, összefutottál a *bénítónkkal* – jegyezte meg. A hajának citrom- és földszaga volt. A gyomrom összeszorult.

Még szorosabban megragadott, aztán felnevetett, belenyúlt a zsebembe, hogy kivegye a gyufásdobozt. – Gondolom, erre már nem lesz szükséged.

Megtaszított, én pedig hátradőltem, mert nem akartam arra menni, amerre sürgetett. Egy újabb cruor jelent meg. Valami megsúrta a nyakamat.

Minden elhomályosult.

Nem.

Küzdöttem, hogy eszméletemnél maradjak, de az izmaim elgyengültek. A földre rogytam, mire Thalia a hónom alá kanyarította a karját.

A hangja valahonnan bársonyosan, álomszerűen szólt.

– *Fogd meg.*

PISLOGVA KINYITOTTAM A SZEMEM. Nem voltak vasrácsok. Egy acélajtó. A fejem fölött fémhálós lámpa pislákol. A penészgombák úgy rakódtak le a fal aljára, akár a visszerek. Távoli köhögést hallottam – egy foglyul ejtett sztrigojt. Nem Charles. Megpróbáltam megdörzsölni a homlokomat, de a kezem nem mozdult. Valaki egy székhez kötözött.

A kilincs nyikorogni kezdett, majd megállapodott.

Egy ismeretlen hang visszhangzott az ajtón túlról. – Célszerű lenne átváltoztatni.

– Te nem ismered őt. – Ezúttal a hang Thaliáé volt.

– Küldöm Marcust.

Az ajtó kinyílt. Ahogy Thalia belépett, fekete csuhája a padlót sepette. A frizurája egyszerűbb volt, mint általában, az arckifejezése hűvösebb, ibolyaszín szeme pedig ragyogóbb.

– Én legszívesebben azonnal megölnélek – mondta –, de feltételezem, egyébként is meg fog történni. Csak fájdalmasabb lesz.

Csupán ennyit mondott, aztán távozott.

.

A TISZTÁNHALLÁSOM HULLÁMOKBAN jelentkezett és múlt el. Marcus megbénított, bár néha talán túl messze volt tőlem, hogy hatékonyan működtesse.

Amikor ismét megrohant az érzés, tisztánhallásomat a Maltorim nagytermére hangoltam. A fejemben gondolatok visszhangzottak – Thaliát és Callistát felismertem, de rajtuk kívül senki mást. Volt velük egy emberlány, aki nem fogja túlélni az éjszakát. Elnyomtam az iránta érzett aggodásomat. Nem segíthettem rajta, csak fülelni tudtam.

– Ha bárki tiltakozik közületek, szabadon távozhat – állította Callista. Minden szava hazugság volt. Senki sem távozhatott szabadon, ha nem ért egyet vele, és ezt ők is tudták.

– A legteljesebb hűséggel vagyok irántad – válaszolta Thalia.

– Visszafoghatod magad, Thalia. Már sokkal előbb tudtam Charlesről, mint ahogy eljöttél hozzám.

– Ó? – Thalia sértődöttnek tűnt a szótlan cruor fülének, akinek az elméjébe túrtam. – Hogyhogy?

– Ismered a forrásomat.

– Ivory?

– Egy hónappal ezelőtt vette fel velem a kapcsolatot, és elárulta Charles valódi fajtáját. Liette-ék tartózkodási helyével együtt.

Thalia nem hitt neki, de nem merte azzal vádolni a királynőt, hogy hazudik. – Annak a nőnek annyi – felelte helyette, és alig leplezett harag vegyült a hangjába. – Én viszont itt vagyok. És én szóltam neked a lányról. Ivory őt elhallgatta előled.

– Ez lényegtelen – vágott vissza Callista. – Ugyanis egyetlen cél lebeg a szemünk előtt. Mi alapvetően magunkat óvjuk, s ezzel együtt magát az egész emberi fajt.

Elképedtem, hogy Ivory a Maltorimot is képes volt belerángatni. Mindenesetre hálás voltam neki, hogy arról nem szólt, hol lakik Charles, de azt is valószínűleg csak azért nem, mert nem akarta, hogy *engem* is megtaláljanak.

Ahogy Callista beszélt, ellentmondó gondolatok visszhangzottak körülötte. A legtöbb teljesen lojális volt hozzá, míg néhányan meg voltak győződve róla, hogy képmutató. Megmenti az embereket – ugyanakkor megöli őket, ha a vérükön akar hízni?! Az évek során Callista mindent elkövetett, hogy a Maltorim kizárólag csak cruorokból álljon. A hűség kötötte, hogy megóvja a fajtáját, és úgy vélte, minél tovább várnak, a kevertfajzatok száma annál gyorsabban fog szaporodni.

– Most előnyben vagyunk – folytatta Callista –, és azonnal el kell tüntetnünk a kevertfajzatok maradékát is, ha nem akarunk gyengének látszani. Minduntalan rendezni fogják a soraikat, és nem hiszem, hogy el kellene magyaráznom nektek, mennyi veszéllyel járhat ez.

Az utolsó nézetével mindenki egyetértett a teremben.

Hagytam, hadd szivároгjon belém még több gondolat. Az egyik tag árgus szemmel figyelte mindenki reakcióját, ezért az ő gondolatait vettem górcső alá. Ez a nő másképp gondolkodott – főleg mintákban és képekben –, de úgy tűnt, a tudata mentes bármiféle érzelmi reakciótól. Az agyában viszont elraktározott minden elhangzott szót és az összes cruor mozdulatait.

Callista privát gyorsírója.

Behunytam a szemem, és a fejemben a jegyzetelő által látott kép derengett fel.

– A világért sem szeretnék nyakasnak látszani, királynőm – szólalt fel az egyik fiatal cruor –, de az Univerzum...

– Ó, kérlek. Most ugye, csak viccelsz?

– Csak azt akartam...

– Semmi! Az Univerzum semmi – időről időre kudarcot vall. Eljött a mi időnk.

Senki nem mert közbeszólni.

– Az Univerzum nem tudja a válaszokat. *Én* tudom a válaszokat. A klónozás miatt új lehetőségek adódtak, a mi eredményeink pedig évtizedekkel megelőzik még a világ legnagyobb tudósait is. Kiállunk a világ elé, és bejelentjük a különféle betegségekre a gyógyírt, az emberek pedig tárt karokkal fogadnak majd bennünket. Soha többé nem kell az árnyékok közt élnünk. Az emberek a vérüket fogják áldozni nekünk hálájuk jeleként.

– De a boszorkányok...

Callista megperdült. Egyetlen gyors mozdulattal kitörte egy szék lábát és áthajította a termen, az ifjú cruor szívébe döfve a fadarabot. Számomra az egész csupán egy elmosódott villanásnak tűnt, mely a rendeltetési állomáson megszakad: a királynő az ifjú fölé hajolt, miközben annak erei szemmel láthatóan megfeketedtek, aztán elporladt a teste – Callista mögött felborult a törött szék. A szeme gyilkos fénnel megcsillant, a szája kegyetlen mosolyba torzult. Ám az arcáról gyorsan leolvadt a furcsa grimasz, s vonásain újra határozott nyugalom terült szét.

Felegyenesedett, a karó ernyedten lógott mellette. Apró pettyekben vér csepegett a padlóra, melyek nyomban elhamvadtak, akár a kioltott cigaretta. – Van még valakinek ellenvetése?

Mindenki elfordította a tekintetét, kivéve a jegyzetelőt.

– Ami pedig ezeket a *boszorkányokat* illeti: ne kételkedjete a szavamban. Megkeressük őket, és ők is csatlakozni fognak hozzánk – állította Callista. – Sophiával kezdjük. Kalauzolni fogjuk őt, míg teljesen ki nem ismeri a képességeit, hogy a fajtánkat óvja. – Lassan végighordozta tekintetét a cruorok során, de egyikük sem létesített szemkontaktust, noha a legtöbben elkötelezettek voltak az ügy iránt. – Át fog állni hozzánk.

Megráztam a fejem. Az emberi világban a fajirtás egyáltalán nem volt elfogadható. Abban a világban, ahonnan én jöttem, az emberek legalábbis pocsékul érezték magukat, ha bántottak valakit, vagy tartottak a következményétől.

De itt nem.

VALAKI FELNEVETETT A CELLÁM ajtaja előtt, és beleborzongtam a hangba. Marcus. Az elmúlt néhány órában elmém zugaiba merültem alá. Máris halott voltam. Ahogy ő megjelent a közelemben, az elementálok gondolatai elnémultak, többé nem tudtam rájuk hangolódni. *Átkozott bénító.* Kellett, hogy legyen valamilyen fogás az erőimet feltartóztató képességén.

Kinyitotta a kamrát, és besétált. – Éreztem valamit benned akkor éjszaka a Hús Klubban – közölte félvállról. – Nem voltál teljesen emberi... ugyanakkor nem is tűntél teljesen közénk valónak.

Védekezően megrántottam a vállamat.

– Viszont most már tudom, mi volt az. A lelked nem a tiéd. Te pusztán *örökölted*. Milyen könnyű így feláldozni valami másért. – Egy pillanatra elhallgatott, majd áhítattal hozzátette: – Egy Öröklétű. Bizony a királynő mindent elmesélt nekünk rólatok. Én mindig is mondtam neki, milyen kár, hogy nem fogadtunk magunk közé több sztrigojt, ha másért nem, hát azért, hogy az aurákat vizsgálják számunkra. Ha tudtunk volna rólad, már sokkal hamarabb meghívtunk volna ide.

Miután nem válaszoltam, előhúzta a zsebéből a gyufaskatulyát, melyet korábban Thalia elvett tőlem. – Szereted a tüzet?

Összeszorítottam a számat.

– Semmi baj. Engem nem zavar, ha nekem kell beszélnem. – A levegőbe fricskázta a gyufásdobozt, aztán elkapta. – Tudtad, hogy a világ egyes részein elégették a boszorkányokat?

Rám pillantott, mintha választ várna. De az is lehet, hogy pont arra számított, hogy megnémulok.

– Ja, elégették őket. – A szemöldökét összebb vonta, felpillantott, és a mutatóujjával az arcára ütött. A gesztus begyakorlottnak tűnt,

mintha ez az egész csupán játék lenne a számára. A gyomrom összeszorult.

– Kanada. Megvan – mondta bólogatva. – Kanadában tuti, hogy égettek boszorkányokat.

– Idióta – vettem közbe ráspolyos hangon.

Hirtelen mellém guggolt, egy vízzel teli bögrét emelt a számhoz, és segített belekortyolnom. – Így, ni. – Néhányszor megpaskolta az arcomat, aztán felállt. – Dánia.

Nyeltem egyet. Mi a fenének fárasztott engem ezzel?

– Ott voltam – mondta, és a figyelme újra a kezében tartott gyufára terelődött. – Úgy értem, Dániában. Ott voltam, amikor boszorkányokat égettek. Érezted már, milyen szaga van egy égő emberi testnek? – Felnevetett. – Mindegy, ők váltig azt hitték, boszorkányokat égetnek. Azt hitték, megégették a sztrigojokat, a cruorokat meg az összes elementál lényt is. Mégis itt vagyunk. Csak ártatlanok vesztek oda. Ezért van szükségünk a háborúkra. Ezért van szüksége rád Callistának. Hisz te sem akarsz, hogy még több ártatlan pusztuljon el, nemde?

– *Most is* ártatlanok halnak meg. – Tényleg ennyire nem értette a lényeget? – A ti Maltorimotok gyilkolja őket.

A gyufásdobozt a padlóra helyezte. Nem kellett belelátnom a fejébe, hogy tudjam, gúnyolódik velem.

– Nemsokára találkozunk, Sophia – dalolta, ahogy elhagyta a helyiséget.

NAPOKNAK TÚNT, MÍG MARCUS visszajött. A kötél árkokat vajt a mellembé, a karomba, a csuklómba, a lábam szárába és a bokámba. A fogamat csikorgattam a tompa, szűnni nem akaró fájdalom miatt, melyet a kötél mentén feldagadt bőrömön éreztem. A

könnyeim megszáradtak az arcomon, a taknyom a számba folyt. Bizonyára számalmasan néztem ki, és ezt utáltam.

Marcus bevonszolt a tömlőbe egy asztalt és egy széket, és leült egy tányér étellel. Vágott magának egy darab steaket, és villával a szájához emelte.

– Szereted a steaket? – kérdezte, a falat húson rágódva.

Nem feleltem.

Kiköpte a steaket, és talpra szökkent, amivel feldöntötte az asztalt. A tányér a lábam előtt széttört, és megriadtam. – Szereted a steaket?!

A pulzusom meglódult, és képtelen voltam abbahagyni a remegést.

Nyomban lehiggadt. – Felejtsd el. Régen szerettem a steaket. – Összekulcsolta a kezét a háta mögött, és elkezdett a helyiségben járkálni. Aztán újra elem térdepelt, a törött tányér szilánkjai a térdébe vágtak. – Cruorként nem olyan rossz az élet. – Elvigyorodott. – Csupa szórakozás.

Megpróbáltam érzéketlennek látszani, de valószínűleg csekély sikerrel. – Ezek a gyilkosságok nem lendítik előre az ügyeteket.

– Valóban nem? Mondd csak, hajlandó lennél lemondani Amerikáról?

– Nem értem, ennek...

– Hát egyáltalán *nem* ismered a történelmet? – Ismét felállt és járkálni kezdett. – A fajtád kiirtotta az indiánokat, hogy saját országotok legyen. Hogy szabadok legyetek. Mi meg kiirtjuk a kevert fajtájúakat, hogy saját életünk legyen. Te azt kéred tőlünk, hogy adjuk fel a pusztá létezésünket. – Megállt, és a tekintetét hirtelen rám szegezte. – Azt hiszed, nem próbáltuk meg máshogy? Te mit javasolsz?

Nem várta meg, míg válaszolok, csak újra elkezdett járkálni. – Hát nem fogod fel, hogy azt a rengeteg embert az évek során a kevertfajzatok *miatt* ölték meg? Talán hagynunk kellene, hogy leleplezzék a fajtánkat, rúgjuk fel a tökéletes egyensúlyt, amivel emberéleteket és magát a Földet is kockára tesszük?

– Ennek semmi köze a *Földhöz* – mondtam.

Hát itt mindenkinek kimosták az agyát? Az embereket nem a kevertfajzatok miatt ölték meg. Hogy lehet az, hogy a Maltorim, amely ennyire élen járt a tudományban, nem vesz észre alapvető tudományos igazságokat? Senki nem mondta még nekik, hogy a korreláció²⁰ nem egyenlő az ok-okozati viszonyal? Vagy erre maguktól még nem jöttek rá?

– Lehet, hogy most még nem látod – folytatta Marcus –, de ez egy abszolút igazság. Ez mindenütt, egyfolytában igaz. Lényegtelen, hogy képes vagy-e felfogni, vagy sem.

– Steven Robiner²¹ – suttogtam. Meglehetősen biztos voltam benne, hogy Mr. Robiner nem éppen erre gondolt, amikor a filozófiáját kifejtette.

– Szóval ismerős?

– A te értelmezésedben kevésbé.

Marcus önelégülten elmosolyodott. – A *helyzetedet* figyelembe véve, legalább abban értsünk egyet, hogy nem értünk egyet. – Elfordult, és a falra meredt.

Elkeseredésemben megpróbáltam behatolni a tudatába, de teljesen hatástalanította a képességemet.

– Csak megpróbáltam... hogy is mondják? Ismerkedni? – Mellém lépett, és a kézfejjével elkezdte simogatni az arcomat; a bőre hideg és érdes volt. Valaki mástól nyugtatólag hatott volna e gesztus, de tőle undorodtam. – Callista át akar változtatni. Sokkal fájdalommentesebb lenne, ha beleegyeznél.

– Nem.

²⁰ Kölcsönösség, egymástól való függés.

²¹ Steven Robiner abszolút igazságról megfogalmazott gondolata: „Ami feltételek nélkül igaz, az mindig hibátlan, mindenhol, egyfolytában, bármilyen körülmények között. Egy entitás azon képessége, hogy észlelje e dolgokat, lényegtelen ezen igazság állapotához mérten.”

– Gondoltam, hogy ezt fogod mondani. Mégis talán tudok rajtad segíteni. – Meggyújtott egy gyufaszálat, és megragadta a csuklómát.
– Ha akarod, hogy átváltoztassunk, erre a részére adhatok neked némi érzéstelenítőt.

Képtelenség, hogy tényleg ez történik...

– Mivel többé nem fogsz öregedni, először is segít eltüntetni az ujjlenyomataidat. – Ahogy a gyufaszálat még mindig a mutató- és a hüvelykujja között tartotta, széttárta a másik három ujját: nem voltak ujjnyomai. – Látod? Simák, akár a selyem. Az emberek nem tudnak lenyomozni bennünket.

Megragadtam a lehetőséget, hogy eltereljem a figyelmét.

– Ó! Ezt nem is tudtam – jegyeztem meg rekedt hangon.

Elmosolyodott. – Véletlenül botlottam bele az ötletbe. Két legyet egy csapásra.

– Miért nem mesélsz róla még?

– Rendszben.

Nagyot sóhajtottam, miközben a gyufa leégett az ujjáig. A padlóra dobta. A kígyózó füsttel kénes szag szállt fel a betonról.

Meggyújtott egy másikat. – Elmondom, miközben ezt elintézzük.

A szavai nyomán a maradék reményem is elpárolgott, zihálni kezdtem, a szoba levegője égetni kezdte a tüdőmet. A tűz megperzselte az ujjhegyemet, és felsikoltottam. Csak sikoltottam, és hallottam is, ahogy sikoltok, de csak az iszonyatos fájdalom jutott el a tudatomig. Megpróbáltam működésbe hozni a képességemet, megpróbáltam arra koncentrálni az energiámat, hogy visszafordítsam a tüzet, hogy ellene használjam. De egy szemernyi erő sem maradt bennem.

{huszonnyolc}

MEGPERZSELT UJJAIM MÉG mindig sajogtak, de már annyit bőgtem, hogy kiszáradtak a könnycsatornáim. Egy krétaszerű, savanykás lepedék vonta be a számat és a nyelvemet, az ingemet átáztatta a hányadékom. Marcus korábban meggyújtotta a kötelet, és hagyta, hogy a húsomra égjen, mielőtt eloltotta, és újra megkötözött, de most már muszáj volt összeszednem az erőmet.

Talán ha elfogadnám az ajánlatukat – ha beállnék közéjük –, elég közel kerülnék ahhoz, hogy megmutassam nekik, van másik út, nincs értelme folytatniuk ezeket a fajirtó akciókat.

Vajon a gondolataim hány százalékát diktálta a logika, és mennyit a félelem? Miben hittem? Éppoly romlott voltam, mint a Maltorim – éppolyan rossz, mint bármi, amit világéletemben gyűlöltem?

Bármi is történik, küzdj.

Mennyire utáltam most ezt a gondolatot. Nem volt kedvem küzdeni, de meghalni sem.

Nagyot sóhajtottam, hogy megacélozzam magam a fájdalommal szemben, és elkezdtem a kötéllel küzdeni. Összeszorított foggal nyűszítettem, míg kiszabadítottam az egyik kezemet a kötelek közül.

Marcus nemsokára visszatér, hogy tüzzel csikarjon ki belőlem valamilyen választ. Gyorsan kibújtattam a másik kezemet is, mert biztos voltam benne, hogy nem bírnék elviselni többet. Meg kell védenem magam, legalább meg kellett próbálnom megállítani.

Ahogy a béklyóm lehullott, lehajoltam a lábamhoz. A ruhám foltokban átégett, máshol a gennyedző sebeimbe ragadt, és ahogy megmozdultam, lehúztam a bőrömről. Összeszorítottam a fogam, hogy csendben maradjak, de egy fájdalmas felszisszenés így is elszabadult ajkamról.

A franc essen belé!

Először az ajtóval próbálkoztam; na, nem mintha arra számítottam volna, hogy nyomban kitárul előttem. És nem is tette. Körbenéztem, és felmértem a helyiséget. Az „undorító” szó elég frappánsan leírta a cellát. Elkezdtem a falakat tapogatni, valamiféle speciális követ keresve; például egy olyat, amelyet Ivory használt a Hús Klubnál, vagy amelyet Adrian használt a Maltorim falában. Ám itt nem jártam szerencsével.

Nekidőltem a hátsó falnak, és lelassítottam a lélegzetemet a célból, hogy megkíséreljem a szívemet is lelassítani, és kiürítem az elmémet. Ez sem igazán jött össze.

Ahogy ellöktem magam a faltól, valami elmozdult, és majdnem elveszítettem az egyensúlyomat. Visszapillantottam a falra, és egy apró rést vettem észre a kövek között. Szétesúszott.

Újból megnyomtam, de csak annyira mozdult el, hogy még éppen lássam, valamiféle retesz zárja el az átjárót. Nekem erre nem volt időm. Felkaptam a széket, amelyhez pillanatokkal előbb még hozzá voltam kötözve, és az egyik lábát beékeltem a nyílásba, majd elkezdtem oldalra feszíteni a széket. A tolóajtó kissé megmoccant. A retesz kiszakadt a porladó betonból, de a felső része még mindig szilárdan tartott.

Mikor újból feszíteni kezdtem a széket, a retesz teljesen letört, és az ajtó épp eléggé szétesúszott ahhoz, hogy át tudjam préselni magam rajta. Sántikálva már a folyosó feléig jutottam, mikor egy kéz tapadt a számra. A szemem elkerekedett.

– Csitt, lelkem – mondta egy női hang. Bár a hangja lágy és meleg volt, óvatos maradtam és bizonytalan. – Nincs időnk a tervedre.

Muszáj tüstént eliszkolnod innen, és nekem majd gondom lesz rá. Csak arra kérlek, *maradj csöndben*.

Minden, minden aprónak tetszett e nőn, kivéve hatalmas, jégkék szemét. Fekete haja a háta közepéig ért, eső- és eperillatot árasztott. Tizenhat évesnél nem látszott többnek, ornyergét és arcát szeplők pettyezték. A hangja viszont öregebben csengett, érettebben, és határozottan egy másik helyet és időt idézett.

– Alig maradt időnk. Jární tudsz-é?

– Szerintem... igen. – Szavaim karcosan recsegték.

A fiatal nő átvette a karomat a vállán, és továbbvezetett a folyosón egy sötét fürkéhez. A csuklójába harapott, és a számhoz tartotta.

– Ígyál.

A vére melegsége meglepett. Nem látszott rajta, hogy bármiféle fájdalmat okozna neki, hogy belőle táplálkozom, pedig minden bizonnyal cruor lehetett, mert a szenvedésem alábbhagyott. Valamiféle jelet láttam a nyakán, mely a ruhája gallérja alól kandikált ki. Tetoválás?

– Már vártunk téged – mondta. Ruhákat nyomott a kezembe. – Öltözz át rögvest.

A rohamtempóban gyógyuló sebeimről lehámoztam a régi ruhámat, és sietősen átvedlettem. – Miért segítesz nekem?

– A gyermekek majd elmagyarázzák – felelte, és már vissza is tuszkolt a folyosóra. – Most pediglen, kérlek, szedd a lábad.

A gyermekek?

Vér és nyálka szivárgott a vastag, kötél vájta hurkákból a karomon, a mellemen és a lábam szárán, és hozzáragadtak az egyébként nyugtatóan friss öltözékemhez. A sebek minden egyes lépéssel összébb húzódtak.

– És mi lesz...

– Ssss. Hallga' csak figyelmesen. A nevem Ophelia. A dolog nem úgy áll, miképp tűnik; nem a Maltorim sorait szaporítom. Sok-sok évvel ezelőtt küldtek ide érted. Balul sült el minden. Te teszed majd

tisztába a dolgokat, de nem ma. Pillanatnyilag ki kell juttatnunk innen téged.

Ophelia? Ez nem annak a fiatal nőnek volt a neve, akit Ivory változtatott át az ankou varázslatért cserébe, mely megóvta őt a napfénytől?

– Ismered Ivoryt? – kérdeztem, bár majdnem teljesen biztos voltam benne.

Homlokán barázdák jelentek meg. – Kicsodát?

– Lenorét: a Lenore nevet viselte, amikor te ismerted őt – válaszoltam, ahogy eszembe jutottak az egykori barátomtól lopott emlékek.

Ophelia bólintott. – De most aztán menjünk.

Megtorpant, elcsúsztotta a fal egy újabb részét, és feltárta Charlest és Adriant. A szívem összeszorult, és meglódultam Charles felé, de Ophelia megragadta a vállamat, hogy visszatartson, amíg a férfiak kilépnek a folyosóra.

– Hát életben vagy – mondta Charles suttogáshoz mérten is halk hangon.

Adrian bezárta az áristom hátsó bejáratát. Amikor Ophelia eleresztett, odaszaladtam Charleshoz, átöleltem, és hozzábújtam.

– Nem kellett volna idejönnöd – búgta a hajamba. – Jól vagy?

Bólintottam, de halvány fogalmam sem volt, hogy jól vagyok-e, vagy mikor leszek az. Egyszerűen csak haza akartam menni.

Eltartott magától kartávolságnyira, sötét szeme csordultig telt szomorúsággal. – Indulnunk kell.

Követtem a tekintetét a járat vége felé, ahol Ophelia álldogált két gyerek között, s intett, hogy kövessük.

A gyermekek majdnem ugyanúgy néztek ki azzal a kivétellel, hogy ellentétes neműek voltak. Egyikük sem lehetett több hat- vagy hétévesnél, hasonló fekete hajuk volt – a kislányé hosszú, a kisfiúé rövid – és ugyanolyan sápadt bőrük. Gombszerű, fekete szemüket rám szegezték. Megpróbáltam nem megbámulni őket, ahogy sietős léptekkel megindultunk Liette-ék cellája felé.

– Hagyjatok itt bennünket – mondta Charles anyukája, amikor odaérkeztünk. – Övjátok a gyermekeket.

Charles megrázta a fejét. – Nem azért csináltuk végig ezt az egészet, hogy itt hagyjunk titeket.

Henry odaszólt a felesége mögül. – Fiam, hallgass édesanyádra. Nem fog sikerülni; most nem.

Charles berontott a tömlöcbe, és felkapta Valeriát. Ma este még fiatalabbnak látszott a nő a fia karjában, egy vékony kis csitrinek. Adrianre meredt. – Akkor segítesz, vagy nem?

Henry legyintett, hogy elhárítson bármiféle segítséget, majd imbolyogva talpra állt.

Valeria sötét, napbarnított bőre megfakult, gesztenyebarna haja elveszítette minden ruganyosságát és fényét. Henry bőre megsárgult, szinte áttetsző volt.

Addig bolyongtunk a kazamatákban, mígnem eljutottunk egy lépcsőig, mely néhány kétszárnyú ajtóhoz vezetett.

– Nem tudlak tovább vezetni benneteket – mondta Ophelia. – A temető falain túl egy kocsi vár rátok.

– Köszönöm – suttoztam.

Jégkék tekintete az enyéembe mélyedt, ajkán halvány bizakodó mosoly játszott. – A harcok itt még nem ér véget. Most pedig induljatok. Fel a lépcsőn tüstént.

Azzal eltűnt egy másik járatban. Adrian és Henry kinyitották az ajtókat, Charles pedig, még mindig az anyukájával az ölében, elindult felfelé a lépcsőn.

A gyerekek megfogták a kezemet. – Semmi baj, Sophia – mondták.

Megrettentem a hangjuktól, ahogy *egyszerre* szólaltak meg. Honnan tudták a nevemet? Nem hallottam a gondolataikat – emberek voltak hát? Mit kerestek itt?

Elhessegettem a kérdéseimet, és követtem Charlest a lépcsőn. Senki nem sejtette, merre menjünk, miután kilépünk azokon az ajtókon. A járatokból áradó fény elenyészett mögöttünk. A lépcső

tetején lévő ajtók a holdfényre nyíltak, és kiléptünk. Minden irány ugyanolyannak tűnt, a temető határának nyoma sem volt.

Adrian odafordult a csoporthoz. – Kövessetek, és legyetek résen. Ha Marcus felbukkan, először őt kell likvidálni. Máskülönben hatástalanítja Sophiát.

Charles lerakta Valeriát. Talpuk alatt megzörrent az avar, s a hang valószerűtlenül hangosan zengett a fülemben. A Maltorim tagjainak a gondolatai a sajátjaim közé vegyültek. Közel jártak. Figyeltek minket. Marcus valószínűleg túl messze volt, hogy legyűrje a képességeimet.

Valamiféle fegyver után pásztáztam végig a területet – akartam még valami használhatót az elmémen kívül. Néhány lépésnyire vastag ág dőlt az egyik sírkőnek. Felemeltem a karomat, és magam elé képzeltem, ahogy az ág odalebeg hozzám. A földről egyenesen a markomba röppent.

Az árnyékok közül Circe lépett elő egy másik, fiatal, hórihorgas cruorral az oldalán. Épphogy felismertem a férfit a gyér fényviszonyok mellett: Charles barátja, Adonis volt. Samhain idején találkoztunk. Circével a csapatuk élén álltak.

Az adrenalin nagy sebességre kapcsolt bennem, és az ág remegni kezdett a kezemben. Charles a hátát az enyémnek vetette, hátranyúlt, és megérintette a csuklómat, hogy csillapítsa a rázkódásomat. Liette-ék védekező állást vettek fel a gyerekek előtt, Adrian pedig szélre állt.

Circe felnevetett. – Egy bottal?

Ahogy megszólalt, tudata a szokásos bizsergéssel az enyémnek feszült, de már beférkőztem a gondolataiba, és háritottam a szándékát. Az már világossá vált, hogy ha menekülőre fognánk a dolgot, nem jutnánk messzire. Nem Circe és a cimborái voltak az egyedüli cruorok, akik üldöztek minket. Muszáj volt szembeszállnunk velük.

Charles éberen figyelte Adonist. – Te is részt veszel ebben?

Charles gondolatai oly sebesen cikáztak, hogy képtelen voltam tartani velük a tempót. Megszakítottam a kapcsolatot, és Adonisra koncentráltam.

Mi van, ha tévednek? Charles nem lehet... nem ölhetem meg őt is. Mit csinállok? A lány – a tekintete rám villant –, ez az egész az ő hibája.

– Nem muszáj ezt tenned – mondtam neki.

Adonis morogni kezdett. – Ne szólj hozzám.

– Charles megmentett, nem emlékszel? – kérdeztem. – A teremtőd elhagyott: átváltoztatott, és magadra hagyott mindenféle útmutatás nélkül, hogy mihez kezdj. Charles befogadott téged.

– Fogd be!

Circe előrelépett. – Elég legyen! Adonis, a Maltorim végez velünk, ha nem vesszük vissza őket. Most csak ez legyen a szemed előtt. – Az arkifejezése ellágyult, és a szemembe nézett. Miután belátta, hogy a befolyásolással nálam semmire sem megy, elvigyorodott. – Te pedig... te különleges, különleges... Téged nekem ígértek.

Még több cruor kezdett nyüzsgögni a közelben. Az öklöm egyre szorosabban feszült a husáng körül. Nem akartak megölni bennünket – élve többet értünk –, de megtették volna, ha úgy hozza a helyzet. Ami őket illeti, holtan szívesebben láttak volna, mint szabadon, a világban.

Adonis néhány lépéssel hátramaradt. – Sajnálom, Charles. Ez a törvény.

Félbetörtem az ágat. Végei hegyes recékben meredtek előre; a karók elég erősek voltak, hogy felnyársaljam velük az élőholtakat. Bár a szememet le nem vettem Circéről, a fejemet Charles felé fordítottam, és odasúgtam: – *Válts alakot.*

– Légy óvatos, Sophia. – Kivette kezemből a törött ág egyik felét. A teste remegni kezdett, és átálltam Adrian oldalára. A föld megrázkódott. Circe és Adonis megdermedt, képtelenek voltak levenni a tekintetüket a transzformációról. Charles bőre elszürkült, alakja nőni kezdett.

Circe forró, lázas pillantással előrelendült. Elméből gyűlölet áradt, és haragos löketet préselt át rajtam, mellyel megperzselte az erőmet.

– Vissza! – Előrelendítettem a karomat, amitől Adonis és Circe hátratántorodott.

A nő a földre bukott, de még mielőtt megismételhettem volna a mozdulatot, újra talpon termett. Természetellenes vigyor ült ki az arcára. – Szép próbálkozás.

Charles remegése hangos pukkanásokká változott, az átalakulása már szinte teljesen végbement. Küszködve próbáltam a tudatommal féken tartani Adonist, de csak lelassítanom sikerült.

Circe agyarái kipattantak, én pedig átdöftem a karót a szívéen. Oly könnyedén szaladt bele a mellüregébe, mintha lágy agyagba nyomtam volna. Kihúztam belőle a nyársat, mire ő hátratámolygott. Sűrű, fekete vért köhögött fel. Bőre felszínén fekete erek terjedtek szét.

Megharapta a saját csuklóját, és kétségbeesetten igyekezett bekenni a vérével a sebet, de mindhiába. Circe a földre omlott, s közben levegőért kapkodott, a körmét a talajba vájta, míg nem a lélegzete végül fröcsögve elfűt, és előrebukott. Teste lassan elbomlott. Nem porladt hamuvá. Újjászületett volt – egy évszázadnál is fiatalabb. Nem csoda, hogy Thalia ölebe volt.

A tömegben nyíló téren Thaliát és Callistát ismertem fel, amint épp feljöttek a lépcsőn, mely a mauzóleumba vezetett. Eltávolodtak az épülettől, a történések közelébe igyekeztek. Thalia, aki erősnek akart látszani a királynő előtt, magába fojtotta a bánatát, melyet a barátja elvesztése miatt érzett. Callista előremutatott, és parancsoló hangnemben ráüvöltött a többi cruorra, hogy segédkezzenek a támadásban.

A hirtelen támadt káoszban elveszítettem Adonis fölött a hatalmam. Előrelépett, és mentális fájdalmat árasztott felém.

– Távozz! Távozz! – mondtam, felé nyújtva a karomat. Semmi sem történt. Reszketni kezdtem, és hányinger környékezett. Marcus már a közelben volt. Hatástalanította a képességeimet.

Adrian elállta Adonis útját. Mielőtt Adonis elért volna bennünket, valami belevágódott. A becsapódás ereje előrelökte a testét, és azonnal eltörte a nyakát. Egy fa szarv döfte át a szívét, a hegye szétfeszítette a bordáit, és kitüremkedett a mellkasán.

Hátratántorodtam, és Adonis tehetetlenül himbálózó lábaira meredtem. Charles egy orrszarvú alakját öltötte fel. A karót is magába foglalta az alakváltáskor. Vajon ez is a kevertfajzatok egy újabb készsége volt, vagy minden sztrigój képes hasonló dolgokra?

Leengedte a tetemet a talajra, és a patáját Adonis lábára szorította, hogy odaszegezze őt, míg kiszabadítja a szarvát. Adonis torzója kettészakadt, és teste sebesen elbomlott.

Nagy kortyokban kapkodtam a levegőt, és felpillantottam Charlesra: egy fa szarvú, masszív rinocérosz állt előttem, szeme smaragdzölden világított, ezüstösen csillogó, barna bőre vérben ázott. Ösztönösen elhajoltam, s a szívemet nyomban büntudat szorította össze, amikor megláttam Charles szemében, mennyire megbántottam e mozdulattal.

– Ostoba, ostoba leány. – Thalia kilépett a falkából; fakó bőre ragyogott a holdfényben. Mögötte két férfi állt, mindkettő két méternél magasabb. Bőrük arany színnel fénylett, s óriási, áttetsző, erezett szárnyak tárultak szét mögöttük, melyek csaknem olyan nagyok voltak, mint maguk a férfiak.

Az *ankouk*, feltételeztem, bár arra igazán nem számítottam, hogy hatalmas tündérek alakjában találkozom velük.

Csak egyszer láttam őket elmosódva, amikor Charles háza előtt elpusztították a mortokat. Természetellenesen gyönyörűek voltak.

Callista ellépdelt Thalia mellett, s úgy hagyta maga mögött, akár egy megkésett gondolatot. – Most már túlzottan elfajultak a dolgok – mondta kifürkészhetetlen arccal. – Tarts velünk, vagy meghalsz. Befejeztük a játszadózást.

Amint megszólalt, az ankouk mellett teremték, fölém tornyosultak, s olybá tűnt, még természetfeletti képességekre se lenne szükségük, hogy ízzé-porrá zúzzanak. Pusztán a méretük elég lett volna hozzá. Ugyanakkor túlságosan lenyűgözött a tökéletességük, hogy valódi fenyegetésnek érezzem őket. Inkább tartottam attól, mi lesz Callista következő lépése.

Nagyot nyeltem, felszegtem a fejemet, és kihívóan álltam a pillantását, miközben annyi energiát szívtam magamba a föld alatt futó elektromos áramból, amennyit csak tudtam. –Inkább meghalok, mint hogy csatlakozzam hozzád, idióta.

– Gondolom, szívesebben lenne a vacsoránk – jegyezte meg Thalia érzéketlen, fagyos hangon.

Elhúzódtam az ankouktól, Adrian és Henry pedig előreiramodott, hogy leszerelje Thaliát. Én Valeria felé mozdultam, hogy mentsük a gyerekeket, de ő higgadtan állta a helyét. Jeges fagy fészkelte be magát a pórusaimba, és az összes szórtüszőm bizseregni kezdett a karomon, az apró szőrszálak égnek meredtek a tarkómon és a hátamon.

Callista homlokát mély árkok barázdálták, s ábrázatát emberre alig emlékeztető lénnyé torzították. Állatiassá.

Az átváltozás, a macskaszerű vonások múló képe, mely eldeformálta az arcát, oly gyorsan elmúlt, ahogy megjelent. Lehetséges volna... hogy ő egyike volt a köpönyeget viselő alakoknak, akiket az ablakom előtt pillantottam meg a pozitív energiát idéző szertartásom után?

Leráztam magamról a gondolatot, és nem szóltam semmit. A bajtársai úgysem hitték volna el, ha meggyanúsítom a vezérüket, hogy kevertfajzat, s az sem lett volna helyes, ha ezen okból kifolyólag arra bátorítom őket, hogy kivégezzenek valakit. Még Callistát sem.

Callistáról lerítt a gyűlölet – gyűlölte a kevertfajzatokat, sőt önmagát is, és gyűlölt engem is, mert elfogadtam őket. Mert ennek az elfogadásnak az apja semmi jelét sem mutatta, mikor a hitvese

valódi fajtájára fény derült, amidőn teherbe esett Callistával. A férfi szántsándékkal sosem nemzett volna utódot egy kevertfajzattal, különösen nem olyannal, ki részben sztrigoj volt.

Lüktetve sajgó bánatom nyomban elmúlt, amint még több cruor vett körül minket, akiket Marcus vezetett. Megpróbált hatástalanítani engem – érzékelttem –, de a vérem örült tempóban száguldott a vénáimban, és elmosta az erőfeszítéseit. Valahogyan sikerült leküzdenem az erejét, vagy túlságosan el volt foglalva, hogy rám koncentráljon?

Charles állati alakjában száguldva rárontott a férfira. Ugyanazon pillanatban Callista egy ütéssel a földre döntött. A levegő kiszaladt a tüdőmből, és fuldokolva kapkodtam lélegzet után.

A térdemet masszívan Callista gyomrába ágyaztam, s az erőm mindkettőnkert meglepett. Callista bömbölve a hajamnak esett, és azon igyekezett, hogy az arcával elég közel kerüljön ahhoz, hogy megharaphasson. Nem állt szándékában, hogy átváltoztasson engem – kevertfajzatként ő maga nem is lett volna képes erre. Egyszerűen csak abban reménykedett, hogy halálra szipolyozhat.

Fél lábbal a mellkasába rúgtam. Ezzel pillanatnyilag elég előnyt szereztem ahhoz, hogy jó néhányat az arcába rúghassak. Éles fájdalom hasított a bokámba, de folytattam a rugdosást. Orrából fekete vér kezdett szivárogni, mire hátrahanyatlott.

Hitetlenül meredtem magam elé. Ez is része lett volna az elementál létnek? Még a halandó elementálok is képesek fokozott erőt és gyorsaságot megidézni?

A temető talaján vonszoltam kimerültségtől elnehezült testem. Megbotlottam, és az államot belevertem a földbe. A szám telement földdel, a nyelvemen és a fogaim között csikorgott. Köptem egyet, és felemeltem a csuklómat, hogy megtöröljem a számát.

Nem tartott soká, mire megértettem, miért vannak jelen az ankouk. Őket nem én érdekeltem. Ők a következmény miatt jöttek ide. Mivel a testek végleges halált haltak, az ankouk eljöttek, hogy begyűjtsék a lelkeket – hosszú, hegyes körmeiket addig mártották a

koponyájukba, míg az egyes létformák fekete részecskékké robbantak szét.

Vagy talán csak elterelésnek szánták az ankoukat. Ahogy épp azon morfondíroztam, hogy lehetnek ennyire tökéletesek, az egyik cruor megragadott. Belekapaszkodtam egy sírkőbe, és megpróbáltam elrugdosni magamtól, miközben némán figyelmeztettem magamat, hogy ne bámuljam többet az ankoukat.

Charles immár az emberi alakját viselte, és csupán valaki más nadrágját. Megjelent a foglyul ejtőm mögött. Bár a válla vérzett, keresztüldöfött egy nyársat a támadóm hátán, s egyenesen a szívébe mélyesztette. Az öreg cruor teste rám zuhant, majd tüstént egy porkupaccá omlott. A nyelőcsövembe maró és keserű hányadék tolt.

Charles odadobta nekem a karót. Nem szólt semmit, csak üres tekintettel rám nézett. Ahogy egy újabb cruor rontott rá, megperdült, hogy elhárítsa a támadást.

Felálltam és körbepillantottam, és szinte szédítő zavarodottság lett úrrá rajtam azt illetően, hogy hova is nézzek először. A legjobb nyilván az lett volna, ha először magam mögé. Valami a koponyám hátuljának nyomódott. Éreztem, hogy jeges fagy kúszik végig a nyakamon, a hátamon, a combomon, és a gyomrom felkavarodott. Megpróbáltam megfordulni, de a tudatom és a testem kikapcsolt. A látásom elsötétült.

Utána a szívem dermedt meg. Egy másik tudat feszült az enyémnek, ám ez nem olyan volt, mint azok a hangok, melyeket előtte tapasztaltam. E gondolatok, melyek nem a sajátjaim voltak, meg akarták fojtani az enyémeiket.

Egy hirtelen csattanás a velőmig megrázott, és előrebukfenceztem. Megperdültem, és a valóság az elevenembe vágott, amikor rádöbbsentem, mi történik éppen.

Egy mort állt ott a maga valótlán valójában. Egy mort, mely megpróbálta átvenni az irányítást a testem fölött – és ebbéli igyekezetében elég jól is haladt egészen addig, míg egy ankou fel

nem tűnt a színen. Eme elementál kaszás oly mélyen nyomta a hosszú körmeit abba a valamibe, ami akár a mort koponyája is lehetett, hogy kijöttek elől, a mort szellemszemhéjain.

A két alak elmosódott, oly természetellenes gyorsasággal kezdett remegni, ahogy az ankou azon igyekezett, hogy a kísértet életét végleg lezárja. Nem láthattam a fáradozása eredményét, mert váratlanul úgy oldalba rúgtak, hogy a bordám megreccsent.

Callista.

Ahogy elvágódtam, a második ütés az arcomon landolt, mely teljesen elzsidadt a becsapódás hatására. Valami nedves szivárgott a halántékomról. A fájdalom pillanatnyilag megbénított, de mielőtt Callista újból belém tudott volna rúgni, egyszerre olyan energiaprés tört elő belőlem, ami jó néhány síron átrepítette őt, majd sikeresen odacsapta egy hatalmas sírkőhöz. Talpra kecmert, és megrázta magát, és a megrázkódtatás kiszívta a színt az arcából.

Marcus feje elrepült mellettem, és apró hamufelhővé robbant. Ő se fog már engem hatástalanítani.

Sőt, *semmit* sem csinál már soha többé.

A temetőt megtöltötték az agónia, a szenvedés és a kudarc jajkiáltásai. Az egymással küzdők mozdulatai elmosódtak, de a képek tisztán peregtek az agyamban. Egy elektromos mező kupolája borult fölém, ahogy feküdtem ott mozdulatlanul.

Senki nem közelített.

A világ eltompult, a hang besűrűsödött. Az összes fájdalmas kiáltás és igyekezet egyetlen haldokló zihálássá vált, mintha párnák közé temették volna mindet. Oldalra billenttem a fejemet. Charles és Adrian három cruorral harcolt. A földementálok látszólag a semmiből öltöttek testet. Thalia Liette-ékkel küzdött, a gyerekek pedig figyelték, hogy körülöttük mindenki úgy hadakozott, mintha ők ott sem lennének.

Éles bökésekkel hasított belém a fájdalom, s az elektromos kupola megremegett körülöttem, majd eltűnt. Jobbra tőlem egy cruor elkezdte magát felém vonszolni a talajon. Keseszőke haja vérben

ázott. Bal lábának fele hiányzott. Odakúszott hozzám ez a végsőig kitartó, agyatlan talpnyaló, én pedig a nő hátán keresztül átdőftem a szívét. A kupola ismét felvillant, de éppolyan gyorsan el is illant, és képtelen voltam újrakreálni. A képességeim robotpilóta üzemmódba kapcsoltak, és még mindig nem tudtam, hogyan irányítsam őket.

Ahogy Callista újra elindult felém, a látásom beszűkült, és csak őt figyeltem. Az iménti erődemonstráció lelassította ugyan, de az energiám egyre hervadt. Egy közeli sírkőbe kapaszkodva feltápáskodtam, és a kínlódásba beleremegett a bal bokám. Megdagadt szemem elveszítette a térérzékelő képességét.

Bicegve megindultam egy halom kormos ruha felé, melyet korábban Marcuson láttam. Orromat megcsapta a megégett cruor hús szaga, és émelyegtem, miközben remegő kézzel átkutattam a holmiját. A gyufának az egyik zsebében kellett lennie.

A gyomromban jeges érzés áradt szét. Valami nem stimmelt.

Thalia közelített. Arca vérben állt, és vér csíkozta a haját is. Ruhájára hamu tapadt, mely arcát és mellét is megfestette. A szeme úgy csillogott, hogy kirázott tőle a hideg. Mögötte, Henry maradványai mellett Valeria holtteste feküdt. Nyaka a háromnegyedéig át volt vágva.

A fejemben sikoly harsant. Elöntött a harag, és ismeretlen sötétséggel árasztott el. Nem engedhettem meg, hogy kiütközzön a fájdalom, képtelen voltam elfogadni, amit láttam.

Esetlenül kotorásztam Marcus másik zsebében, és megtaláltam a gyufásdobozt.

Callista bekerített, de a szándékaim Thaliát vették célba. Meggyújtottam egy gyufaszálat, felé dobtam, és lebegve megtartottam a köztünk lévő levegőben. Thalia szája mosolyra kunkorodott, ahogy tovább közeledett. Felszítottam a tüzet, s a körülöttünk lévő levegő úgy táplálta a lángot, akár a benzin, mire tüzes falat képezett. Az a fura érzés kerített hatalmába, mintha saját magam visszhangja lennék, akit csapdába ejtettek egy tüköralagútban, mely a képmásomat tükrözi oda-vissza az

örökkévalóságig. A parancsomra a tűzfal előrelendült, és hamukupacokat hagyott maga mögött.

Az erőm összegyűlt, s kezemet a magasba lendítettem. A lángok köddé váltak.

Amikor megfordultam, hogy még több cruort találjak, Thalia és Callista már a mauzóleum felé inalt.

A francba. Elkéstem.

Thalia futólag hátrapillantott, arcán riadalom árnyéka ült.

A küzdelem során folyamatosan arrébb húzódtunk, minek folytán a temető egyik fala feltűnt a láthatáron. A csata hevében elveszítettem a tájékozódási képességemet.

Eltűnni. Ez volt az egyetlen, ami még számított. A Maltorimból senki nem kockáztatta volna meg, hogy leleplezze magát azzal, hogy üldözőbe vesz minket a városban. Most nem. Így nem.

Kiszúrtam Charlest, és odarohantam hozzá. – Mennünk kell.

Vonásait fájdalom barázdálta – nem testi fájdalom, hanem az elszenvedett veszteségé.

– Sajnálom – suttogtam oly halkán, hogy abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán mondtam valamit. A szívem szerint vigasztaltam volna, de nem volt időnk.

Megmarkoltam a gyerekek kezét, és rohanni kezdtem. Charles Adrian segítségére sietett, sérüléseik emberi tempóra lassították őket. Egy újabb csapat cruorral a nyomunkban alig lemaradva, elértünk a temető faláig.

– Menj, Sophia – könyörgött Charles.

A vállán egy sebből vér szivárgott, a mellszőréen gyöngyözött, és lecsordogált a hasára. A nadrágja még több vérben ázott. Mennyi vér – nem lehetett az összes az övé. *Kérlek, ne hagyd, hogy ez mind az ő vére legyen.*

– Nélküled nem megyek – jelentettem ki. Egy frászt hagyom én neki alábecsülni most a makacsságomat.

– Nem tudok... – Nekidőlt a falnak, és lecsúszott a földre, s a kezét rászorította a vállán tátongó, mély vágásra. – Eredj!

Térdre estem mellette. Adriannel együtt kezdték elveszíteni az eszméletüket. Körbepásztáztam a talajt. Valami éleset, valami éleset. Bármit. A szemem megakadt egy törött üvegen, melyet elhaladtában valaki átdobhatott a temetőfalán, és a segítségével felvágtam mindkét alkaromat. Bármennyire is meg akartam menteni Adriant, nem akartam, hogy megharapjon, és cruorrá változtasson. Mindkettőnknek biztonságosabb volt, ha így táplálom őt.

Elhelyezkedtem kettejük között, és a sebeket a szájukhoz tartottam. – Igyatok.

Ajkukra vér cseppent, de nem mozdultak.

– Igyatok már, a fene essen belétek!

A karomon vékony, vörös erek csordogáltak lefelé, és a könyökömön lecsepegtek.

A cruorok hátulról bekerítettek bennünket, és a falhoz szorítva, csapdába ejtettek.

A gyerekek a kezüket a két vállamra tették, és kántálni kezdtek. – *Lumen Solis Invicti. Lumen Solis Invicti. Lumen Solis...*

Hátrapillantottam a vállam fölött. Ahogy az egyhangú dallamot énekelték, fény gyúlt előttük. Nem, nem is előttük. A fény a testükből áradt. A cruorok visszavonulót fűjtak.

Charles, Adrian és én továbbra is árnyékba burkolóztunk, ahogy a gyerekek teste minden egyes kiejtett szóval egyre fényesebben ragyogott.

Ismertem azokat a szavakat. Nem tudatosan, nem ebből az életből – de lélekben ismertem őket.

– *Lumen Solis Invicti* – folytatták.

A legyőzhetetlen nap fénye.

A saját erőfeszítésük nem volt elég. Szükségük volt rám; bármiféle erőt is raktároztam magamban, szükségük volt rá, hogy a mágiájuk elnyerje teljes hatóerejét. Számomra ez ugyanolyan természetes volt, mint az, hogy levegőt vegyek. A részemet képezte.

Behunytam a szemem, és az összes energiámat az apró testükbe sűrítettem, majd bekapcsolódtam a kántálásba. A fény vakító erejűvé

vált. Elfordultam, eltakartam az arcomat a karommal, de Charles, Adrian és én a gyerekek árnyékában maradtunk, s kérlelhetetlen fényük bennünket nem ért. Néhány pillanat múlva a levegő lehűlt. A temetőt ismét a sötétség kerítette hatalmába.

Csak a sírkövek éltek túl. Az újra elcsendesült környezetet – melyben immár nem hallatszottak a csatakiáltások – Charles és Adrian reszketeg lélegzetei, remegése és nyögései töltötték meg.

A gyerekek rám néztek, bőrük élénkvoros volt. Váratlan megjelenésük láttán felsikoltottam, és odahúzódtam Charleshoz.

– Semmi baj, Sophia – mondták, és felém nyújtották a kezüket.

A bőrük pillanatról pillanatra világosodott, kezdett visszatérni előző sápadt árnyalata. Odanyúltam, hogy megérintsem őket, de a kezem megrándult. *Mik* voltak ők?

Ahogy a kezük az enyémhez ért, s összenyomtuk a tenyerünket, az ujjaim végén keresztül nyugtató elektromos áradat hömpölygött belém. Letérdeltek Charles és Adrian elé.

– Mi volt ez? – kérdezte Charles.

– Később majd megmagyarázzuk – felelte a kislány furcsán érett hangján. – Most muszáj azonnal továbbállnunk.

A lány megérintette Adrian és Charles sebeit, mire ujjhegyei vörösen felizzottak. Az érintés összeforrasztotta a bőrt, és megállította a vérzést. A kisfiú mindkét férfi homlokára ráhelyezte a tenyerét, s halk mormolással átadta a hús éji szél érintését. Mind Charles, mind Adrian arcába visszatért az élet.

– Most, Sophia – mondta a fiú.

Nem tudtam kiolvasni, mire gondol, de lehetett tudni. A férfiaknak még mindig szükségük volt a véremre. Ezúttal már elég erősek voltak, hogy táplálkozzanak. Egy cseppel sem szívtak többet, mint amennyi ahhoz kellett, hogy visszanyerjék az erejüket, és átmásszunk a temető falán, hogy elmeneküljünk.

Ahogy felhúztam magam, észrevettem Opheliát, aki egy közeli sír mellett állt és figyelt. Ajka apró mosolyra húzódott, majd eltűnt az árnyékok között.

{huszonkilenc}

AZ AUTÓ, MELYET OPHELIA intézett, régi volt, szürke üléseit perforált bőrrrel kárpitozták; minden apró lyuk két centiméternyire volt a másiktól. A fűtés molyirtó szagát keringette odabent, mely anyám kabátjára és a porszívótároló szekrényre emlékeztetett még Keotából. Vértől átázott és hamuval borított ruhám nedvesen cuppogott az ülésen, amitől keserű epe tolult a számba.

Eleinte félig-meddig arra számítottam, hogy a cruorok üldözőbe vesznek minket az úton, de minél inkább eltávolodtunk a temetőtől, s minél gyorsabban világosodott az éjszakai égbolt, annál nagyobb biztonságban éreztem magam. Ám Adriant még fedél alá kellett juttatnunk pirkadat előtt.

Azt kívántam, bárcsak alábbhagyna a hányingerem és a reszketés. Rám tört a fejfájás. Sem kizárni, sem koncentrálni nem tudtam az elementál zajokra. Csak a suttogó gondolatok lüktető zümmögése maradt velem.

Ahogy egyre távolodtunk, egyfajta köd lebbent fel elmémről. Nem varázslat vagy cruor befolyás által okozott köd, hanem a történések köde. A valóság a mellemnek feszült, s a tudómet és a szívemet szorongatta annak felismerése, amit tettem.

Ahogy Adrian vezetett, a mellettem ülő gyerekek a mágiájukkal kezelésbe vették a sebeimet, de mivel halandó vagyok, a sebhelyek megmaradnak – a rózsaszín árkok a karomon csakúgy, mint az égett hegek a vállamon, a mellkasomon, a hasamon és a sípcsontomon,

melyet Ophelia gyógyított be. Charles és Adrian máris teljesen regenerálódott. Testük nem mutatta a háború nyomainak látható bizonyítékát.

Miután ellátták a sérüléseimet, a gyerekek elfordultak, és kibámultak az ablakon. Előrehajoltam a két első ülés közé, hogy ellenőrizsem Charlest, aki az utasülésen szunyókált. Melle lassú ütemben emelkedett és süllyedt. Ujjaimmal megsimogattam az arcát. Bőre lázban égett és nyirkos volt.

– Rendbe jön? – kérdeztem Adriant.

– Persze. – Reszkető kézzel lenyúlt, hogy bekapcsolja a rádiót. – Csak kimerítő volt az alakváltás, ez minden.

A halántékomat dörzsölgettem, hogy enyhítsem a nyomást. A visszapillantó tükörben láttam, hogy Adrian homlokán elmélyülnek a ráncok. Egyáltalán hová tartottunk – hol leszünk még biztonságban?

– Megölhettek volna engem – jegyeztem meg inkább csak magamnak, mint neki.

Adrian hatalmasat sóhajtott. – Nem tudok eléggé hálás lenni.

– Hálás?

– Mind halottak lennénk, ha maga nincs.

Én ebben nem voltam olyan biztos. Talán nem menekültek volna meg nélkülem, de én sem nélkülük. Vagy Ophelia nélkül, ami azt illeti.

Sivár mezők mellett hajtottunk el, és ahogy Adrian telefonon Rhett-tel beszélt, hangját elmosódva hallottam gondolataim függőnye mögött. – Tizenöt perc... azonnal felszállunk...

Amint rákanyarodtunk a privát kifutóra, Charles felébredt. Rhett már járatta a gép hajtóművét. Sietősen elindultunk felé, de minél közelebb értünk, tekintete egyre kíméletlenebbül vizslatott bennünket.

– Nem, nem, nem. Az én gépembe így be nem szállnak; mocskosak, mint a mezei patkányok, és bűzlenek, akár a rothadás. – Megrázta a fejét. – Szó sem lehet róla. Ki van zárva.

A férfira meredtem. – Fizettünk magának.

– Csodás – mondta puffogva az orra alatt. – Csodás! Ezért nem tud eleget fizetni, én mondom magának. Kapjanak fel egy törülközőt hátul. Ne nyúljanak semmihez, ne piszkítsanak be semmit, különben azt is kifizettetem magukkal.

– Menjetek – mondtam a gyerekeknek, Rhett után terelve őket, a gépre. Odafordultam Charleshoz és Adrianhez. – Mihez kezdünk velük?

Charles állkapcsában egy izom rángatózni kezdett. – Nem érdekel.

Összeráncoltam a homlokomat. – Jól vagy?

– A szüleim meghaltak. Szerinted?

Próbáltam higgadt maradni, miközben bámultam őt. Mindketten átéltük a szüleink elvesztését, de pillanatnyilag nem készültem fel rá, hogy ezekkel az érzésekkel foglalkozzam, és semmi vigasztalót nem tudtam mondani neki.

Miután beszálltunk a fedélzetre, Charles azt mondta Rhettnek, vigyen el bennünket egy helyre a japán hegyek között. *Liette-ék otthonához*, gondoltam. Rhett mindössze nyeglén beszólt, hogy ne csináljunk semmit, bízunk rá mindent, mivel úgyse vagyunk jók másra.

Adrian leheveredett egy apró priccsre a hátsó kabinban. Kimerültnek kellett volna éreznem magam, de túl sok megválaszolatlan kérdés kavargott a fejemben. Magamhoz vettem a rongyos törülközőket a mosdó melletti rekeszből, és az ülésekre terítettem őket. Charlesszal a gyerekekkel szemben foglaltunk helyet, közöttünk kis asztalka állt, mely némi mogyorómaradéktól eltekintve üres volt.

– Bocsássatok meg – mondtam a gyerekeknek –, még a neveteket sem tudom.

A kisfiú *Aspen*ként mutatkozott be, a kislányt pedig, aki a húga volt, *Autumn*nak hívták. – Valeria fogadott be bennünket jó néhány évvel ezelőtt... – kezdte a fiúcska.

– Baromság – szólt közbe Charles.

A fiú pislantott. – Valeria nem szólt neked rólunk?

– Az anyám – mondta Charles, felém fordulva –, sosem fogadna be egy koboldot.

Akkor hát tüzelementálok voltak? A kezére tettem a kezemet. – Kérlek, hadd beszéljenek.

Charles gyanakvó volt, és elismerem, én sem rajongtam érte, ahogy pislogás nélkül bámultak a tintafekete szemükkel. De ha igaz, amit beszéltek, akkor családtagok voltak.

Ahogy jobban beletúrtam Charles gondolataiba, kiolvastam belőlük, hogy csak közvetve volt hálás az ikreknek, hogy megmentettek engem; jobbára őket hibáztatta, hogy elsősorban veszélybe sodortak. A gyerekekben kétségkívül megvolt a képesség, hogy megmentse a szüleit, de hagyták meghalni őket, és minket is majdnem megölettek az ütközet során. Miért nem tudtak hamarabb közbelépni?

– A ma éjszaka eseményei nem történhettek máshogy – állította Aspen.

Charles szemének szokásos, kékes vibrálása hideg szürkévé fakult, és ökölbe szorította a kezét az ülés könyöklője fölé. A kezemet a karjára tettem, azt remélvén, hogy megnyugtatom a mozdulattal. Valamennyien másképp dolgoztuk fel a bánatunkat. Számomra az egyetlen ismert módja a szenvtelenség volt. Charles viszont haraggal kezelte a szomorúságát, és muszáj volt hibáztatnia valakit.

Belesüppedt az ülésbe, és összeszorította a száját.

Megkérdeztem a gyerekeket – ezeket a *koboldokat* –, hogyan fogták el őket, és hogyan sikerült ilyen sokáig életben maradniuk. A Maltorim már várt ránk, de nem kifejezetten azért, amire gondoltunk. Nem tudták, hogyan pusztíthatnák el ezeket a gyerekeket, Liette-ék pedig nem szolgáltak válasszal. Azt remélték, Charles majd segít nekik megfejtani a találós kérdést, ezért ennek a rejtélynek a megoldásához a család összecsiszításában látták a kulcsot.

– Bár a befogadó családok hiánya miatt a fajtánk a kihálás szélén áll, egyeseknek sikerült fennmaradnia azáltal, hogy segítséget nyújtunk a kevertfajzatoknak, ha cserébe befogadnak – magyarázta

Aspen. – A Maltorim ezt nem nézi jó szemmel, de nem sokat tehetnek ellene. Az egyetlen lehetőségük, ha elpusztítják a befogadó családjainkat, de mi megóvjuk őket. De még ha sikerül is kiirtaniuk a befogadó családot, akkor is még évszázadokig életben maradunk. Egyedül azért maradtunk fogságban, mert Liette-éket életben tartották, és ezzel ők is tisztában voltak. Bármikor távozhattunk volna. Azt hitték, Charles több dologról is képes lerántani a leplet számukra, és felfedi előttük a módját, hogyan vessenek véget az életünknek.

– Ezek szerint ti csupán Liette-éknek próbáltatok segíteni? – kérdeztem.

– Azt akarták, hogy biztosítsunk Charlesnak védőkíséretet, ha készen áll az ankoukhoz folyamodni, hogy megtisztítsák a cruor felétől. Úgy volt, hogy akkor mutatnak be neki minket.

– És mi történt? – kérdeztem.

Aspen tekintete megállapodott rajtam. – *Te is belekeveredtél.*

– Még szép, hogy belekeveredtem.

– Nem, nem érted. Nem úgy, mint a nő, akinek az oldalán Charles meg akar öregedni. Magad miatt, mert te vagy a kizárólagos ok, amiért ide küldtek bennünket.

Mi a fenéről beszélt? – Ki küldött ide titeket? Miért?

Autumn melegen elmosolyodott. – Sophia, ez már évszázadok óta tart. Az első próbálkozás az 1600-as évek végén történt, de váratlan események kisiklatták az Univerzum terveit. A dolgok megváltozásával további intézkedéseket kellett foganatosítaniuk az előkészítés érdekében. Ophelia életét is annak szentelték, hogy a te eljöveteledet várja.

– Újra meg újra visszahoztak, de nem volt könnyű minduntalan újrakezdeni az utat, és újra felsorakozni a cél érdekében, ahogy eredetileg tervezték.

Úgy beszélt, mintha a részletek nem számítottak volna. Talán tényleg nem számítottak. Talán az éjszaka eseményei mindent értelmetlenné tettek.

Koboldok, üzente Charles gondolatban. A szüleim sosem keveredtek volna semmilyen közös dologba ezekkel a szélhámosokkal. Egy szavukat se hidd el.

Nem vettem figyelembe a gondolatait. Bármennyire is szerettem őt, szörnyű emberismerő volt. A Thaliával és kotériájával kapcsolatosan megfogalmazott álláspontja ékes példája volt ennek. Másfelől lehet, hogy én sem voltam jobb. Én évekig bíztam Ivoryban.

– Ti megakadályozhattátok volna a befogadó családok halálát – jelentettem ki. – Remélem, értitek, miért vagyunk ennyire határozatlanok.

Charles keresztbe fonta a karját, és a szája még lejjebb görbült. Minden egyes múlt pillanattal egyre sűrűsödtek az árnyékok a szeme alatt.

– Liette-ék olyanok voltak számunkra, mintha a szüleink lettek volna – állította Autumn altatódalként csengő hangon –, de mi azért vagyunk itt, hogy valami sokkal fontosabbat megmentsünk. Nekünk *veled* kellett találkozoznunk, Sophia.

Charles gúnyosan felhorkant. – Attól még megmenthettétek volna a szüleimet, és legfeljebb később megkeresitek őt. Vagy eljöhettetek volna velük együtt az Államokba.

– Testvér – szólalt meg Aspen a nővérénél komorabb hangon –, mi mostanáig nem mutatkozhattunk, egyszerűen nem voltunk képesek rá. Először Sophiának kellett lépnie.

Nehéz volt elfogadni a gondolatot, mindazonáltal én évekig tényleg nem is *tudtam* a képességeimről. Talán velük ugyanígy állt a dolog.

– Nem szívesen áldoztuk volna fel a befogadó családot – érvelt tovább Aspen. – Az azt jelentette volna ugyanis, hogy kockára tesszük a saját biztonságunkat. Manapság nehéz befogadó családot találni, s akár évszázadok is eltelhetnek úgy, hogy egy sem akad, ahol elrejtethetnénk a valódi személyiségünket. Nyilván megérted e problémát, igaz?

– És miért éppen *most* történik mindez? – kérdeztem.

– Mert te így akartad – válaszolta Autumn dallamosan zengő hangján. – A te szertartásod hozta mozgásba ezeket az eseményeket.

A szertartásom? Az én szertartásomnak nem az volt a célja, hogy ez megtörténjen. Eszem ágában sem lett volna feláldozni Liette-éket magam miatt.

– Az a szertartás már sok-sok hónappal ezelőtt történt – feleltem. – Nem tudatok volna korábban felkeresni?

Aspen megrázta a fejét. – A rituálé csak az első lépés volt. A gyógynövények, melyeket használtál, nemcsak a célodat hozták a felszínre, hanem a képességeidet is. De még mindig rá kellett jönnöd magadtól arra, hogy ki vagy. El kellett fogadnod magad annak, aki *voltál*... aki *vagy*, és bizonyosságot kellett adnod az erődről és a hűségéről, amit ma éjszaka meg is tettél.

Autumn hátradőlt az ülésben, és a kezét az ölében pihentette. – Azzal, hogy nem adtad be a derekadat a Maltorim kérésének, aktiváltad a képességeinket, és elősegítetted, hogy előrébb léphessünk az úton. Épp ahogy az első életedben nem adtad meg magad, igaz maradtál a végsőkéig. Az Univerzum csak erre a pillanatra várt.

Charles nyakában és vállában nem oldódott a feszültség, de a vonásairól a harag egy része eltűnt. – Miféle dolgunk lehet hát nekünk veletek?

– Mi vagyunk a hírnökeitek – felelte Autumn.

– Hírnökök? – ismételt meg a szót hitetlenkedve. – Ti *gyermek*ek vagytok.

– Gyermek *képében* létezünk. Ugyanakkor a tudásunk hatalmasabb, hiszen az Univerzum hagyta ránk örököül, s veletek is meg akarjuk osztani. Mi fogunk utat mutatni nektek. A Maltorim ereje nem gyengül, s az eljövendő időre szőtt terveik becsstelének. Szükségeitek lesz a segítségünkre.

Útmutatók? Hírnökök?

Becstelének?

Az elképzelés összezavarta a gondolataimat, és Charles is szkeptikus maradt. Üres tekintettel meredtem a gyerekekre.

– Valaha az Univerzum önmagára utalva boldogult – részletezte Aspen –, ám idővel meggyengült. Emberi ivadékokat hozott a világra, hogy újra hasznosítsa az energiát. Az Univerzum az emberek pozitív energiájából táplálkozik éjszaka, ezért álomba szenderítette őket. Az energia segítségével az Univerzum képes volt teremteni, és új életet hozni a földre. Ha az emberek meghalnak, az Univerzum is meghal... és fordítva.

– A negatív energia megmérgezi az Univerzumot – vette át a szót Autumn a fivérétől. – Az első halhatatlanoknak eredetileg az volt a szerepük, hogy megtisztítsák a halandók világát, de némelyek letértek az útról, melyet az Univerzum kijelölt számukra. Bár az eredendő gonoszság forrása ismeretlen, úgy képzeljük, az Univerzum néha véletlenül a romlott emberi életéből táplálkozik, s az elementálok megteremtésével ezen sötét energia egy része akaratlanul is beléjük ivódik.

– És nekem ehhez mi közöm?

– A világ sosem lesz tökéletes – felelte Aspen –, de jobb még lehet. A te szereped az, hogy ez bekövetkezzen. A gonoszság ugyanis tovább burjánzik.

– És ti ma ennek véget vethettetek volna – vágott közbe Charles élesen.

Autumn lesütötte a szempilláit, és a kezét bámulta. – Nem értheted a Maltorim befolyásának mértékét. Callista másokat is felkarolt. Damaszkusz immár nem az egyetlen hely, mely otthont ad a Maltorimnak. A ma éjszaka eseményei ugyan borzalmasak, de ha egy kevertfajzat lett volna felelős a királynő haláláért, a megtorlás nagyságrendekkel szörnyűsebb lenne, mint amire így számítunk.

Felsőhajtottam, a vereség érzése teljesen átjárt. Segítsek az Univerzumnak? Az eddigi teljesítménye a legjóindulatúbb becsléssel élve is silány volt. – És én mire kellek nektek?

– Hogy összegyűjtsd a hozzád hasonlókat, minden megmaradt elementálból egyet. – Autumn mélyet sóhajtott, és határozottan a szemembe nézett. – Aztán harcolni fogtok a Nagy Háborúban. Ha nem teszed meg, a Maltorim irányíthatatlanná válik. Először csak a kevertfajzatokat fogják legyilkolni, de csakhamar az emberek is szabad prédává válnak. A Maltorim azt állítja, hogy meg akarja óvni az embereket, de amikor az Új Világ beköszönt, a Maltorim aljasabb eszközökhöz fog folyamodni. A cselekedeteik véglegesen megpecsételhetik a bolygó sorsát. Az egész Univerzumunkét.

Megráztam a fejem. Mit várnak, mit tehetnék én ez ellen? – Én... én sajnálom. Ez lehetetlen. Én képtelen lennék megállítani őket.

Autumn nyugtató hangja kellemes felüdülés volt Aspen jeges orgánumához képest. – Ha eljön az idő, készen állsz majd, és nem leszel egyedül.

Egy kínos pillanatban felemelte a kezét az öléből, és felém nyúlt, hogy rátegye az enyémre. A mozdulat Valériát idézte, de Autumn pusztán majmolta a befogadó anyjától – eljátszotta, de érződött, hogy nem gyakorolta be.

Charles egy szót sem szólt. Tüzes tekintete kialudt, írisze fakón és tompán meredt maga elé. Mióta ismertem, most nézett ki a legöregebbnek.

– Még mindig nem értem, mi a célja, hogy gyermekek képében küldtek benneteket – mondtam. – Ez nem nehezíti meg, hogy segítsetek nekünk?

– Éppen ellenkezőleg – válaszolta Autumn apró mosollyal. – A ti világotokban a gyermek a gyámja tulajdona. Mi apróbb lények vagyunk, akik gyengék, kevésbé intelligensek és a figyelemre kevésbé érdemesek. Ki más bána velünk egyenlő félként, ha nem azok, akik tiszta szívűek? Személyünkben – mondta – épp a megfelelő szövetségesekre teszel szert.

{harminc}

ANNAK AZ ÉJSZAKÁNAK A GYÖTRELMÉ még hónapokkal később is kísértett. Gyászoltunk... Charles, a srácok és én. Úgy tűnt, még Liette-ék faháza is gyászol – a búsuló ablakok üvegén úgy csordogált az eső, mintha könnyek lennének, a repedezett fapadló pedig télen oly jeges volt, akár a halál. A cseresznyefák legalább tavasszal elhozták a reményt, ahogy virágba borultak a Rishiri-hegy árnyékában.

A közöttünk fekvő tálon szilvák gömbölyödtek oly sötét bíbor színben, hogy szinte feketének látszottak. Valeria tájában. Hónapok teltek el, épp beköszöntött a nyár, ám a szeretteink elvesztése feletti bánatunk nem múlt vagy tompult ily sebesen. Charles teljes családja elhunyt immár, s csak két árva gyermek maradt utánuk.

Kikaptam az egyik szilvát a tálból, fogaimat fanyar héjába mélyesztettem, s közben le nem vettem a szemem Charlesról. Fáradtnak látszott, de még inkább szomorúnak. Körbesétáltam az asztalt, hogy az ölébe üljek. Megpuszilta az államot, a csuklómat, az ujjaim végét.

– Mi maradtunk csak egymásnak – mondta, és a fejét a nyakamra hajtotta; könnyű borostája csiklandozta a vállamat.

A szívem hevesebben szaporázta a ritmust, mint mindig, amikor a közelében voltam. Mosoly ült ki az arcomra, és megcsókoltam a feje búbját. – Úgy bizony.

Sokáig csak ültünk ott így, miközben a párás, japán, nyári szellő fuvallata be-belátogatott a nyitott ablakon. Csak ennyire volt szükségünk.

Ujjammal végigsimítottam a karja belső részén húzódó heget. Mindkettőnknek jutott belőle bőven – olyan sebhelyből is, mely nyilvános volt a világ előtt, és olyanból is, mely csak a sajátunk. Ilyenek voltak a mi közös sebhelyeink.

A MALTORIM NEM FEDEZTE FEL a Liette család faházát, így biztonságos menedékül szolgált, ahol meghúzhattuk magunkat Charlesszal és a gyerekekkel. Adrian talált egy helyet Kutsugatában, és gyakran ellátogatott oda, ahonnan élelmet és utánpótlást hozott nekünk. Ugyanakkor megvolt annak is a haszna, hogy néhány kilométerre laktunk a járt utaktól. Errefelé csend honolt. Még az elementál zajból is alig jutott.

Hátradőltem a tornácon álló hintaszékben, és magamhoz vettem egy bögre jeges málnateát és egy hírlapot, melyet nem tudtam elolvasni. Néha a kölykök elolvasták nekem, s próbáltak megtanítani a nyelvre, de ma sokáig aludtak. Néha napokra hibernálódtak egyhuzamban, és energiát raktároztak el, hogy közvetíthessék az Univerzumból kapott üzeneteket.

Charles előbújt a házból. – Adrian benézett tegnap késő éjjel, amikor már aludtál. Azt mondta, Paloma ellenőrizte Ivoryt, és jól van. Valószínűleg nem emlékszik a szükségesnél többre.

Ivory említésére a szívem nagyot dobbant, és elakadt a lélegzetem. A neve hónapok óta kerülgeti a tudatomat, de azóta nem hallottam hangosan kimondva, mióta megtudtam, hogy ő informálta a Maltorimot Charles valódi fajtájáról.

– Jól vagy? – kérdezte.

Elmosolyodtam, és félreraktam az újságot. – Még mindig a jövő aggaszt.

– Mint a legtöbb embert. – Megköszörülte a torkát, és amikor felpillantottam, határozottan a szemembe meresztette a tekintetét. – Nem felejtettem el.

Mielőtt megkérhettem volna, hogy erősítse meg, amit magamban már rég tudtam, elcsíptem a gondolatait. Készen állt, hogy tiszta sztrigójá váljon.

Bár az utóbbi hónapokban megtanultunk bízni a gyerekekben – különösen miután Charles talált egy levelet az édesanyjától, amiben mindent elmagyarázott –, nem emlegettük előtte azt a tervet, hogy tiszta vérű sztrigójá kellene őt változtatni. A kölykök ugyan képesek lettek volna útbaigazítani bennünket az eljárással kapcsolatosan, de attól tartottam, ha előhozakodom vele, azzal csak újra felébresztem Charles fájdalmát. Eszem ágában sem lett volna helyette meghozni e döntést.

– Ha készen állsz...

Ajkán kis mosoly játszott. – Hónapokig nyaggattál vele, most meg csak annyit mondasz, ha készen állok. – Kinyújtotta a kezét, én pedig megfogtam, és hagytam, hogy odahúzzon magához. – Néha tényleg az örületbe kergetsz.

– Csak néha?

A mellkasához simulva elmosolyodtam, aztán felsandítottam kékeszöld szemébe. Kinyitotta maga mögött a szűnyoghálós ajtót, és behátrált a faházba, engem is magával vonszolva. A teste közelségétől melegség járta át a gyomromat, és lábujjhegyre álltam, hogy megcsókoljam, amivel majdnem ledöntöttem a lábáról. A szűnyoghálós ajtó becsapódott, és az ajtóhoz közeli asztalon felborult egy képkeret.

– Le kell zuhanyoznom – mondtam, mert egy kicsit ragadós voltam a melegtől. – Velem tartasz?

Charles vigyora szélesebbre húzódott. Kezét lecsúsztatta a csípőmre, ahogy elindultunk a folyosón a fürdőszoba felé.

Lehámoztam magamról az átizzadt farmer halásznadrágot, az ujjatlan, fehér csipkefelsőt, és együtt beálltunk a tusolóba, hogy kiélvezzük e pillanatokat, amikor egyedül lehettünk. Hogy egyszerűen *együtt* lehettünk.

A zuhany után felvettem a bikinimet egy vékony farmerszoknyával, és egy ritka fogú fésűvel megigazítottam a hajam. Charles elment, hogy találkozzon Adriannel, én pedig lehuppantam az ágyra, hogy olvassak egy kicsit. Amikor az ajtó megnyikordult, behajtottam a lap sarkát, ahol tartottam, és félreraktam a könyvet.

– Hahó!

Nem jött válasz.

– Charles? – szóltam ki hangosan.

Charles jelenlétét észleltem, de Adrianét nem.

Átlendítettem a lábamat az ágy szélén, és elindultam a nappali felé. Lauren a küszöbön belül állt a faházban, a lábánál bőrönd hevert, a kezében madárkalitkát tartott. Valószínűleg Rhett társaságában repült át, ha Piroskát is magával tudta hozni. Valami azt súgta nekem, hogy az a férfi jobban szeret embereket fuvarozni.

Az utolsó néhány lépést már futva tettem meg a nappali felé. – Senki nem szólt, hogy jössz!

Elvigyorodott. – Azért, mert meglepetés volt.

– Meglepetés? – Charlesra pillantottam. Keményen koncentrálni látszott, hogy le ne leplezze a tervét a képességem előtt. Én meg teljesen bevettem az adrianes dolgot.

– Túl régóta csapdába estél idefent – mondta Lauren. – Még azért emlékszel, hogy mi a meglepetés, ugye?

Szorosan magamhoz öleltem, majdnem az életet is kiszorítottam szegényből, miközben ő félretartotta a kalitkát. Charles elvette tőle, és a dohányzóasztalra rakta. Laurennel leültünk, és nyomban úgy kezdtünk beszélgetni, mintha egy napig sem lettünk volna távol egymástól.

– Megerőltető túra volt? – kérdeztem.

– A bőrdörmöt és a kalitkát Charles cipelte – mondta, és kacsintott. – Így könnyű, hogy kéznél van Superman, ha ragaszkodsz hozzá, hogy itt lakj. Egyáltalán hogy bírjátok?

– Eh, megoldjuk – feleltem.

Lauren még mindig nem sejtette az igazi okát, amiért itt tartózkodunk, és soha nem is fogja. Hónapokkal ezelőtt elmeséltünk neki egy féligazságot: hogy Charles autóbalesetben elveszítette a szüleit, és örökbe fogadtuk a gyerekeiket, hogy úgy neveljük fel őket, ahogyan a szülei tették volna – itt, Japán hegyei között. Lauren nem kérdezősködött.

– Míg itt vagyok, meglátogatom a rokonaimat – mesélte. – El sem tudom mondani neked, milyen sokat jelent nekem ez az út. Hogy végül személyesen látogathatom meg őket, hogy ők is láthassák, ki vagyok. És hogy találkozhatok *veled* is. Belle Meadow már nem ugyanaz, mióta eljöttél.

– Tényleg?

Lauren összeráncolta a homlokát, és a szoba felé pillantott, ahol a gyerekek aludtak. – Biztos vagy benne, hogy készen állsz egy ekkora felelősséget vállalni?

– Nem – válaszoltam-, de muszáj megbékélnem vele. Muszáj megtennem, különben nem lenne értelme semminek.

Hirtelenjében azt kívántam, bárcsak tudná, mekkora súllyal nyomja a vállamat e kijelentés, ugyanakkor arra vágytam, hogy sose kelljen megértenie a lényegét.

Lauren felállt a kanapéről. – Ki kellene csomagolnom.

– Nekem meg segítenem kéne Charlesnak elkészíteni a vacsorát, különben az életben nem fogsz enni.

Charlest a konyhában találtam, és odasompolyogtam hozzá, hogy segítsek elmosogatni és gyümölcsöt szárítani a cobblerhez. Egy szelet barackot nyomott a számba, és egy csókot az ajkamra, ami ugyanolyan édes volt.

A nap utolsó sugarai is eltűntek a hegyek mögött, ám ma este mégsem borultak árnyékok a szívemre.

Amikor elkészült a vacsora, Lauren megterített odakint, a kis piknikasztalon a fatálakkal, én pedig kihoztam a frissen sült kenyeret. Charles a nyomomban jött, és egy tál zöldséragut rakott az asztalra.

Aspen és Autumn is csatlakozott hozzánk, és magukkal hozták Piroskát is a kalitkájában, amit az asztal mellett heverő, nagy, lapos köre helyeztek. A gyerekek a gondolatukkal üzentek felém – csak így voltam képes olvasni a gondolataikat, ha ők is akarták –, és elmondták, hogy a madarat biztonsággal szabadon lehet eresztetni. A mágiájuk használatával biztosították, hogy Piroska jelenléte ne zavarja meg Japán természetes vadvilágát.

Kinyitottam a kalitka ajtaját, és Piroska kikukucsált. Akkor rájöttem, miért vonzódtam hozzá annyira. Parsons nagypapának egyszer volt egy kardinálispingvin, ami mindig a karosszékén ült, amikor gyerekkoromban meglátogattuk őt. Parsons nagypapa pedig elmesélte nekem az összes ősi mítoszt és legendát, melyeket az évek során a családjában hallott.

Vacsora közben elmondtam az egyik történetét – a Szent Család német legendáját.

– Hajdan a világ a természetes állapotában létezett. Ősz volt, aratás ideje. A fákra élő teremtményekként tekintettek, nem irtották őket, hogy helyet csináljanak a modern épületeknek, miképpen a mi időnkben jut nekik osztályrészül. De már akkoriban is volt az életben egy fontossági sorrend. Így hát az is nagyobb jelentőséggel bírt, amikor a Szent Család járta az erdő ösvényeit. A talaj kisimult a talpuk alatt, a virágok bólogatni kezdtek, ahogy elsuhantak mellettük, a fák pedig meghajoltak. Ám volt egy facsalád, mely nem hajolt meg alázattal. A rezgőnyárfák. A Szent Család megátkozta hát a fákat, mire a leveleik reszketni kezdtek. És innen származik a rezgőnyárfák neve.

Az erkölcsi tanítását talán még nem értettem meg, amikor gyermekként hallottam nagypapámtól a történetet. S még most is más jelentéssel bírt számomra, mint a legtöbb embernek, bár

természetesnek véltem, hogy az új életem összefüggéseiben minden más értelmet nyer.

Aspen és Autumn, vagyis Rezgőnyárfa és Ősz – most velem voltak.

Ahogy befejeztem a mesémet, Piroska peckesen kiugrándozott a kalitkából. Egy utolsót csipogott, aztán felborzolta a tollát, és felröppent; céltalanul keringett egy darabig az udvar fölött, majd letelepedett egy közeli, virágba borult cseresznyefa ágára.

Otthonra leltünk.

{köszönetnyilvánítás}

A SZERKESZTŐKNEK:

Sol Steinnek és Toby Steinnek
a stílusom korai csiszolásáért,
Leslie Holman-Andersonnak
a csodálatos kritikai meglátásaiért,
Angela Zoltnersnek és Lynette Labelle-nek
a minden részletre kiterjedő támogatásért,
és *Stewart Kirbynek* a fantasztikus
kézirat-szerkesztői szolgáltatásért.

A többieknek is köszönöm, akik a munkámhoz
hozzájárultak, különösen *R.P. Kraulnak*,
Jennifer Sosniaknak, *Joan Fordnak*,
Christi Goddardnak, *Noelle Pierce-nek*
és *S.M. Boyce-nak*.

Az IPC-MIRROR könyvek
megvásárolhatóak a Könyvtündér
Internetes Könyváruházban
www.konyvtunder.hu
www.facebook.com/konyvtunder

Kizárólagos terjesztő:
Tóthágas Plusz Könyvkereskedő Kft.
1047 Budapest, Perényi Zsigmond utca 15-17.
Telefon: +36 1 370 9264, +36 1 399 0638
www.tothagasplusz.hu

